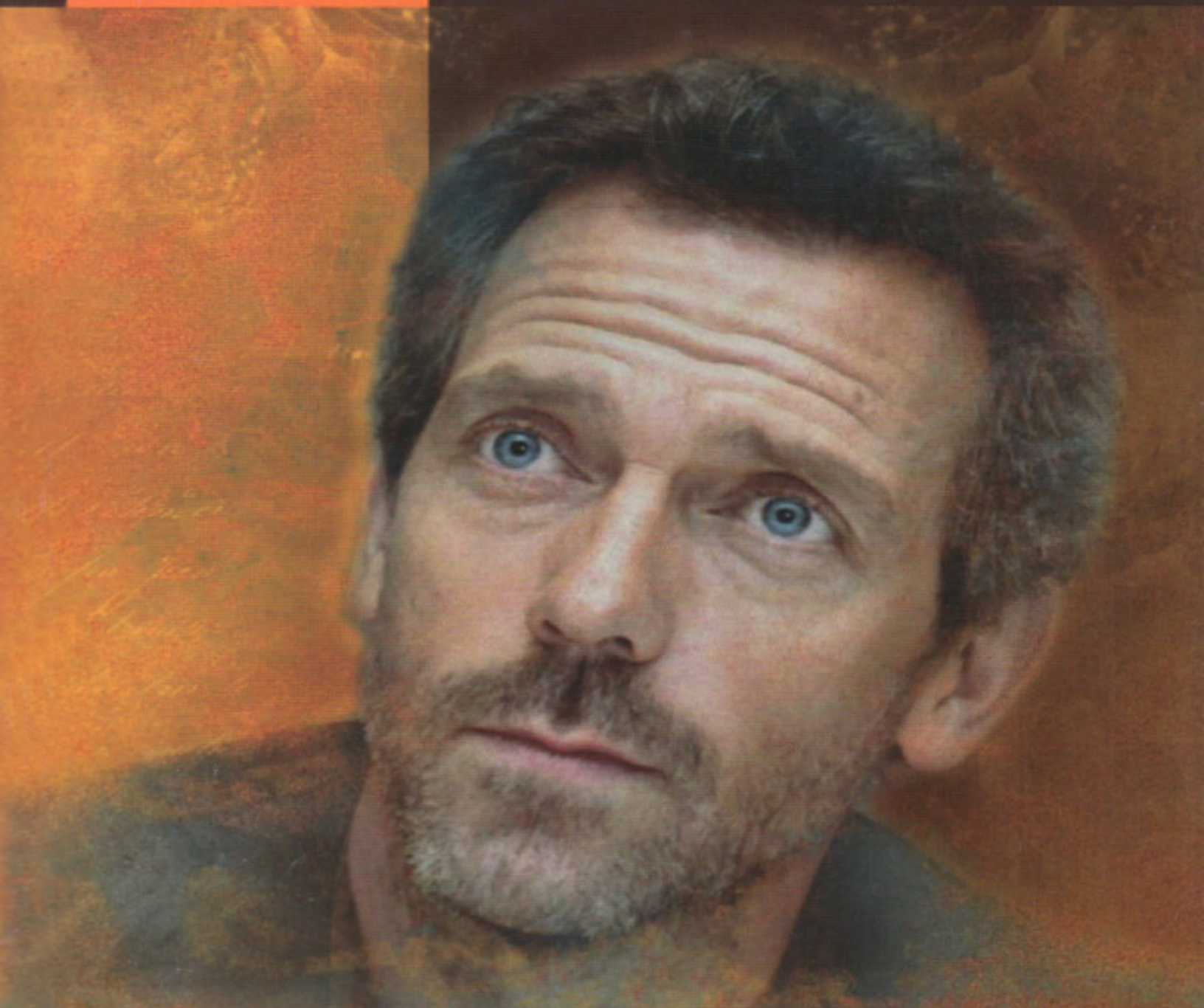

ТЪРГОВЕЦЪТ НА ОРЪЖИЕ

intense

Хю Лори
любимият **д-р Хаус**

ХЮ ЛОРИ ТЪРГОВЕЦЪТ НА ОРЪЖИЕ

Превод: Деница Райкова

chitanka.info

Ако сте харесали доктор Хаус от едноименния сериал, непременно отделете време за литературния дебют на актьора Хю Лори.

Лори разказва в първо лице и лесно можете да си го представите как изрича репликите на своя герой.

Томас Ланг е наемен убиец с добро сърце — освен него и мотора си „Кавзаки“ няма какво друго да губи. Оказва се в епицентъра на истинска каша, в която са забъркани поръчкови убийства, хеликоптери, секретни служби, терористични организации... И, както подобава на един истински шпионски роман, тук има знаково присъствие на красиви жени!

Иронично, шеметно, с типично британско чувство за хумор, това четиво едновременно ще ви разсмее и ще ви държи в напрежение от начало до край! Колкото до езика — на моменти той звучи толкова афористично, че напомня на Оскар Уайлд!

На баща ми

Задължен съм на писателя и актьора Стивън Фрай за коментарите му; на Ким Харис и Сара Уилямс за обичайния им добър вкус и интелигентността им; на литературния ми агент Антъни Гоф, който ме насърчаваше и подкрепяше щедро и безрезервно; на театралната ми агентка Лорейн Хамилтън, която не възразява, че имам и литературен агент; и на съпругата ми Джоу заради неща, за чието изброяване е нужна по-голяма книга от тази.

ЧАСТ ПЪРВА

ЕДНО

*Тази сутрин видях един човек,
който не искаше да умре.*

П. С. Стюарт

Представете си, че трябва да счупите ръката на някого.

Лявата или дясната — няма значение. Въпросът е, че трябва да я счупите, защото ако не го направите... ами това също няма значение. Нека просто да кажем, че ако не го направите, ще се случат лоши неща.

Сега въпросът ми е следният: дали ще счупите ръката бързо — щрак, опа, съжалявам, дайте да ви помогна с тази импровизирана шина — или ще протакате цялата работа в продължение на цели осем минути, като от време на време увеличавате съвсем лекичко натиска, докато болката стане пробождаща и силна, ту изгаряща, ту смразяваща и като цяло толкова нетърпима, че жертвата да започне да вие от болка?

Ами да, точно. Разбира се. Това, което е правилно да направите, *единственото*, което трябва да направите, е да приключите с всичко възможно най-бързо. Счупвате ръката, наливате брндито и се държите като примерен гражданин. Не може да има друг отговор.

Освен ако...

Освен ако, освен ако, освен ако...

Ами ако мразите човека от другата страна на ръката? Искам да кажа, ако наистина, ама наистина го мразите.

Това беше нещо, което сега трябваше да взема под внимание.

Казвам „сега“, имайки предвид тогавашния момент — а с това пък имам предвид момента, който описвам: онзи кратък, о, толкова кратък и толкова кървав момент, преди китката ми да стигне до тила ми и лявата ми раменна кост да се счупи поне на две — а твърде вероятно на повече — хлабаво съединени парчета.

Виждате ли, ръката, която обсъждахме, е моята. Това не е някаква си там абстрактна, принадлежаща на някакъв философ ръка. Костта, кожата, космите, малкият бял белег на върха на лакътя, с който се сдобих, когато се треснах в ръба на печката в един склад в началното училище „Гейтсхил“ — всички те са моя собственост. И точно сега е моментът, в който трябва да взема предвид възможността човекът, който е застанал зад гърба ми, сграбчил е китката ми и я тласка нагоре по гръбнака ми с почти сексуална наслада, да ме мрази. Имам предвид наистина, *ама наистина* да ме мрази.

Това, което върши, му отнема цяла вечност.

Казваше се Рейнър. Първо име — неизвестно. Поне на мен, във всеки случай, а поради тази причина вероятно и на вас.

Предполагам, че някой някъде трябва да е знаел първото му име — трябва да го е кръстил с него, да си е служил с него, за да го повика да слезе на закуска, да го е учил как се пише, — а някой друг сигурно го е използвал, провиквайки се през някой бар, за да му предложи питие, или го е промърморвал по време на секс, или го е вписвал в графата на формуляр за застраховка „Живот“. Знам, че трябва да са правили всички тези неща. Просто е трудно да си го представя, това е всичко.

По моя преценка Рейнър беше десет години по-възрастен от мен. Коего беше окей. Нищо лошо нямаше в това. Имам добри, топли, невключващи чупене на ръце отношения с много хора, които са с десет години по-големи от мен. Хората, по-възрастни от мен с десет години, общо взето са прекрасни. Но Рейнър, освен това беше с три инча по-висок от мен, с около двацет и пет килограма по-тежък и поне осем пъти по-жесток — в каквито и мерни единици да се измерва жестокостта. Беше грозен като смъртта, с голям, лишен от коса череп, който се накланяше и издуваше като балон, пълен с винтове и ключове, а сплесканият му като на борец нос, който сякаш някой беше нарисувал на лицето му, служейки си с лявата ръка или може би дори с левия крак, се разпростираше в лъкатушеща, изкривена делта под грубото му плоско чело.

А, всемогъщи Боже, само какво чело беше това! Павега, ножове, бутилки и убедително изложени аргументи — всеки по времето си — бяха отскачали, без да причинят вреда, от тази масивна лицева плоскост, оставяйки едва забележими вдлъбнатини между дълбоките

й, раздалечени пори. По мое мнение това бяха най-дълбоките и най-раздалечени пори, каквито съм виждал в човешка кожа, така че се улових да се сещам за общинското игрище за голф в Далбийти в края на дългото, сухо лято на седемдесет и шеста.

Продължавайки сега към страничното възвишение, откриваме, че много отдавна ушите на Рейнър са били отхапани и след това обратно изплюти от страни на главата му, защото лявото определено беше обърнато отгоре надолу или отвън навътре, или по някакъв друг начин, който ви караше да се взирате продължително в него, преди да ви осени мисълта: „о, това е ухо“.

И като капак на всичко това, в случай че още не сте схванали посланието, Рейнър носеше черно кожено яке върху черно поло.

Но, разбира се, вие щяхте да схванете посланието. Рейнър можеше да се увие целият в лъскава коприна и да си затъкне по една орхидея зад всяко ухо и нервните минувачи пак щяха първо да му платят пари, а чак след това да се зачудят дали са му дължали нещо.

По една случайност, аз не му дължах пари. Рейнър принадлежеше към онази подобрена група от хора, на които не дължах каквото и да било, и ако нещата между нас вървяха малко по-добре, можех да предложа той и приятелчетата му да си ушият специални вратовръзки, обозначаващи членството им в тази група. С мотив, изобразяващ кръстосващи се пътища може би.

Но както казах, нещата между нас не вървяха добре.

Еднорък инструктор по борба на име Клиф (да, знам — той преподаваше невъоръжена борба, а имаше само една ръка, която да използва като оръжие — в някои случаи животът е такъв) — веднъж ми каза, че болката е нещо, което си причиняваш сам. Другите хора ти причиняват разни неща — удрят те или те намушкват с нож, или се опитват да ти счупят ръката, — но болката я създаваш самият ти. Следователно, каза Клиф, който беше прекарал две седмици в Япония и затова се чувстваше в правото си да сервира подобни тъпотии на любопитните си повереници, винаги е във властта ти да спреш собствената си болка. Клиф загина три месеца по-късно в кръчмарска свада от ръката на петдесет и пет годишна вдовица, затова предполагам, че никога няма да ми се удаде възможност да го поправам в твърдението му.

Болката е събитие. Тя ти се случва и ти се справяш с нея както можеш.

Единственото нещо в моя полза бе това, че до този момент не бях издал нито звук.

Това няма нищо общо с храбростта, нали разбирате. Просто не бях успял да стигна до това. До този момент двамата с Рейнър просто отскачахме от стените и мебелите в наситена с пот, мъжкарска тишина, като само от време на време изсумтявахме, за да покажем, че и двамата все още се съсредоточаваме. Сега обаче, когато оставах не повече от пет секунди преди да припадна или костта най-сетне да поддаде — тъкмо сега бе идеалният момент да включа в действие нов елемент. И звукът беше единственото, за което се сетих.

Затова вдишах дълбоко през носа, изправих се, за да се приближа колкото може повече до лицето му, задържах дъха си за момент и после нададох онова, което владеещите японските бойни изкуства наричат *киай* — вероятно бихте го нарекли „много силен вик“, и това няма да е много далече от истината, — писък с такава заслепяваща, шокираща, изумителна сила, че самият аз доста се изплаших.

Ефектът върху Рейнър беше до голяма степен точно като обещания, защото той се измести неволно встрани, отслабвайки хватката върху ръката ми за около една дванайсета от секундата. Отметнах глава назад в лицето му с цялата си сила, усещайки как хрущялът в носа му се намества около очертанията на черепа ми и по скалпа ми се разстила копринена мокрота, после вдигнах петата си към слабините му и одрасках вътрешната част на бедрото му, преди да вляза в контакт с впечатляващо изпъкналите му гениталии. Когато онази дванайсета частица от секундата изтече, Рейнър вече не чупеше ръката ми и аз внезапно осъзнах, че съм подгизнал от пот.

Отдръпнах се от него, танцувайки на пръсти като престаряло санбернарско куче, и се огледах наоколо за някакво оръжие.

Мястото на този състоящ се само от един петнайсетминутен рунд двубой между професионалист и аматьор беше малка, неелегантно мебелирана всекидневна в Белгрейвия^[1]. Специалистът по вътрешно обзавеждане беше свършил ужасна работа както правят всички специалисти по вътрешно обзавеждане всеки път, без да пропуснат, без никакво изключение, — но в този момент вкусът на обитателя или обитателката към тежки, преносими предмети случайно съвпаднаше с

моя. Със здравата си ръка избрах един осемнайсетинчов Буда от полицата над камината и открих, че ушите на дребосъка позволяват да бъдат хванати задоволително удобно от еднорък играч.

Сега Рейнър беше застанал на колене, повръщаше върху един китайски килим и безкрайно много подобряваше десена му. Избрах си място, съсредоточих се за нападението и замагнах към него с ляв заден удар, забивайки ъгълчето на пиедестала на статуетката в мекото пространство зад лявото му ухо. Чу се тъп, равен звук, какъвто само подложена на нападение човешка мускулна тъкан може да издаде, и той се търкулна на една страна.

Не си направих труда да проверя дали още е жив. Може би беше коравосърдечно от моя страна, но това е положението.

Поизбърсах потта от лицето си, прекосих стаята и излязох в коридора. Опитах се да се заслушам, но ако от къщата или от улицата навън идваше някакъв шум, никога нямаше да го чуя, защото сърцето ми бумтеше като машина за асфалтиране. Или може би отвън наистина имаше машина за асфалтиране. Бях твърде зает да поемам великански порции въздух, за да забележа.

Отворих предната врата и моментално почувствах хладен ситен дъждец върху лицето си. Той се смеси с потта, разреждайки я, разреждайки болката в ръката ми, разреждайки всичко, и аз затворих очи и го оставих да си вали. Това беше едно от най-приятните неща, които бях преживявал. Може би ще кажете, че сигурно съм водил доста окаян живот. Но пък, нали разбирате, контекстът е изключително важен.

Без да махам резето от вратата, слязох на тротоара и запалих цигара. Постепенно, неохотно, сърцето ми си върна нормалния ритъм, а след известно време дишането ми последва примера му. Болката в ръката ми беше ужасна, и знаех, че ще я усещам с дни, ако не и със седмици, но поне не беше ръката, с която пушех.

Върнах се в къщата и видях, че Рейнър беше, където го бях оставил, проснат сред локва повръщано. Или беше мъртъв, или беше получил много сериозна телесна повреда: всяко от двете неща означаваше поне пет години затвор. Десет, като се добави време заради лошо поведение. А това от моя гледна точка беше лошо.

Бил съм в затвора, нали разбирате. Само три седмици, и само за да се съберат по-нататъшни сведения, но когато ви се е налагало два

пъти дневно да играете шах с говорещ само с едносрични думи поддръжник на „Уест Хям“, който си е татуирал на едната ръка думата „ОМРАЗА“ и същата дума — на другата, — служейки си с комплект, от който липсват шест пешки, всички топове и два от офицерите, — откривате, че наистина цените дребните неща в живота. Като например това да не сте в затвора.

Размишлявах по тези и свързани с тях въпроси и започвах да си мисля за всички топли страни, които така и не бях успял да посетя, когато осъзнах, че онзи звук — онзи тих, скърцащ, шумолящ, стържещ звук — определено не идваше от сърцето ми. Нито от белите ми дробове, нито от която и да било друга част на скимтящото ми тяло. Този звук определено идваше отвън.

Някой или нещо правеше абсолютно безплодни усилия да слезе тихо по стълбите.

Оставих статуетката на Буда, където си беше, взех една отвратително грозна алабастрова запалка и тръгнах към вратата, която също беше отвратително грозна. Може би ще попитате как е възможно да се направи отвратително грозна врата? Е, определено иска доста работа, но, вярвайте ми, топ дизайнерите на вътрешно обзавеждане могат да скалпят набързо едно такова нещо още преди закуска.

Опитах се да задържа дъха си и не успях, затова зачах шумно. Някъде щракна ключ за осветление, после с ново щракване светлината угасна. Отвори се врата, последва пауза, оттам също не се чу нищо, вратата се затвори. Стой неподвижно. Мисли. Опитай във всекидневната.

Прошумоля дреха, чуха се тихи стъпки и тогава внезапно осъзнах, че отпускам хватката си върху алабастровата запалка и се облягам на стената, изпълнен с нещо, близко до облекчение. Защото дори в това състояние — изплашен и ранен — бях готов да заложа живота си на факта, че парфюмът на Нина Ричи „Цвете на цветята“ просто не е аромат, подходящ за битка.

Тя спря на прага и огледа стаята. Светлините бяха изгасени, но завесите бяха широко отворени и от улицата влизаше светлина в изобилие.

Изчаках погледът ѝ да падне върху тялото на Рейнър, преди да затисна устата ѝ с ръка.

Минахме през всички обичайни размени на постъпки и реплики, диктувани от Холивуд и от вежливото общество. Тя се опита да крещи и да ме ухапе по дланта, а аз ѝ казах да мълчи, защото няма да я нараня, освен ако не вика. Тя викаше и аз я нараних. Доста стандартни глупости всъщност.

Скоро тя вече седеше на отблъскващо грозното канапе с половин пинта от нещо, което си бях помислил за бренди, но се оказа калвадос, а аз стоях до вратата, докарал най-изисканото си и сполучливо изражение от типа: „От психиатрична гледна точка съм просто във върхова форма“.

Бях претърколил Рейнър на една страна в нещо като отбранителна поза, за да не се задуши от собствения си бълвоч. Или от нечий друг, ако се стигнеше до това. Тя искаше да стане и да се позанимава с него, да види дали е добре — възглавници, мокри компреси, превръзки, всички онези неща, които помагат на страничния наблюдател да се почувства по-добре, — но аз ѝ казах да си остане на мястото, защото вече съм повикал линейка, и като цяло ще е по-добре да го оставим на мира.

Беше започнала да трепери леко. Треперенето започна от ръцете ѝ, докато стискаха чашата, после се премести към лактите и пропълзя нагоре към раменете ѝ, и се усилваше всеки път щом погледнеше към Рейнър. Разбира се, треперенето вероятно не е необичайна реакция, когато посред нощ откриеш на килима си смесица от мъртвец и повръщано, но не исках да ѝ стане още по-зле. Докато палех цигара с алабастровата запалка — и, да, дори пламъкът ѝ бе отвратително грозен, — се опитах да възприема колкото може повече информация, преди калвадосът да ѝ вдъхне кураж и тя да започне да задава въпроси.

Видях лицето ѝ три пъти в онази стая: веднъж на поставена в сребърна рамка фотография на полицата над камината, с очила „Рейбан“, застанала на някакъв ски лифт; веднъж — на огромен и ужасен закачен до прозореца стар портрет, нарисуван от някой, който вероятно не я е харесвал особено; и накрая, и определено най-добрият от трите варианта — на едно канапе на десет крачки от мен.

Едва ли бе на повече от деветнайсет, с ъгловати рамене и дълга кестенява коса, спускаща се буйна и непокорна надолу, докато се изгубеше зад врата ѝ. Високите, закръглени скули внушаваха усещане за нещо ориенталско, но това внушение изчезваше веднага, щом човек

стигнаше до очите ѝ, които също бяха кръгли, и големи, и светлосиви. Ако в това въобще има някакъв смисъл. Носеше червен копринен халат и една елегантна пантофка със скъпа златна везба около пръстите. Огледах се из стаята, но другата пантофка не се виждаше никъде. Може би тя бе в състояние да си позволи само една.

Тя се прокашля, за да прогони дрезгавината от гласа си.

— Кой е този? — попита.

Досетих се, че ще е американка, още преди да си е отворила устата. Твърде здравословен вид имаше, за да е от друга националност. И откъде се сдобиват с тези зъби?

— Казваше се Рейнър — обясних и тогава осъзнах, че това звучеше малко неубедително като отговор, затова си помислих, че трябва да добавя нещо. — Беше много опасен човек.

— Опасен ли?

Изглеждаше разтревожена от това, и с пълно право. Вероятно през ума ѝ минаваше мисълта — а същата бе минала и през моя ум, — че Рейнър беше опасен, а аз го бях убил: в такъв случай това, ако говорим от гледна точка на йерархията, ме правеше много опасен.

— Опасен — повторих и я загледах внимателно, докато тя извърщаше поглед. Изглежда, че трепереше по-малко, което беше добре. Или може би треперенето ѝ бе влязло в синхрон с моето, затова не го забелязвах толкова ясно.

— Добре де... какво прави той тук? — попита тя накрая. — Какво искаше?

— Трудно е да се каже. — Трудно за мен във всеки случай. — Може да е търсил пари, а може би сребро...

— Искаш да кажеш... че не ти е казал? — Внезапно гласът ѝ стана силен. — Ударил си този тип, без да знаеш кой е? Какво е правел тук?

Изглежда, въпреки шока мозъкът ѝ си работеше съвсем добре.

— Ударих го, защото се опитваше да ме убие — казах. — Такъв човек съм.

Опитах се да докарам една дяволита усмивка, после я зърнах в огледалото над полицата на камината и разбрах, че не се е получило.

— Такъв човек си — повтори неприязнено тя. — И кой си ти?

Ха сега де. В този критичен момент щеше да ми се наложи да действам много предпазливо и внимателно. Това беше моментът, в

който положението можеше внезапно да стане много по-лошо, отколкото вече беше.

Опитах се да изглеждам изненадан и може би съвсем мъничко обиден.

— Искаш да кажеш, че не можеш да ме познаеш?

— Не мога.

— Хм. Странно. Финчам. Джеймс Финчам. — Протегнах ръка. Тя не я пое, ето защо се престорих, че не посягам да се ръкувам, а небрежно разрошвам косата си.

— Това е име — каза тя. — То не обяснява какъв си.

— Приятел съм на баща ти.

Тя обмисли думите ми за момент.

— Приятел от бизнеса ли?

— Нещо такова.

— Нещо такова. — Тя кимна. — Ти си Джеймс Финчам, нещо като делови приятел на баща ми, и току-що уби човек в нашата къща.

Наклоних глава настрани и се опитах да покажа, че, да, понякога светът е абсолютно шибан.

Тя отново оголи зъби.

— И това е всичко, така ли? Това ти е цялата автобиография?

Отново пуснах в ход дяволитата усмивка, но резултатът не бе по-добър от преди.

— Чакай една секунда — каза тя.

Погледна Рейнър, после внезапно седна малко по-изправена, сякаш току-що я бе осенила някаква мисъл.

— Не си се обадил на никого, нали?

Като се замисля сега и взема предвид всичко, сигурно беше по-скоро на двайсет и четири.

— Искаш да кажеш... — Започвах да пелтеча.

— Искам да кажа — уточни тя, — че никаква линейка не идва насам, нали? Господи!

Тя остави чашата на килима, стана и тръгна към телефона.

— Виж — казах, — преди да направиш някоя глупост...

Понечих да тръгна към нея, но начинът, по който се извърна, ме накара да осъзная, че вероятно е по-добре да си остана неподвижен. Не исках да измъквам късчета телефонна слушалка от лицето си през следващите няколко седмици.

— Не мърдай оттам, господин Джеймс Финчам — изсъска ми тя.
— Нищо глупаво няма в това. Ще повикам линейка и ще повикам и полицията. Това е международно одобрена процедура. Идват мъже с големи палки и те отвеждат. Абсолютно нищо глупаво няма в това.

— Виж — казах, — не бях напълно откровен с теб.

Тя се обърна към мен и присви очи. Ако се сещате какво имам предвид с това. Присви ги хоризонтално, не вертикално. Предполагам, би трябвало да се каже, че тя скъси очите си, но никой никога не казва така.

Тя присви очи.

— Какво, по дяволите, имаш предвид с това „не напълно откровен“? Каза ми само две неща. Искаш да кажеш, че едното от тях е било лъжа?

Спор няма, беше ме проснала направо на въжетата. Бях загазил. Но пък тя беше набрала само първата деветка.

— Името ми е Финчам — казах, — и наистина познавам баща ти.

— Добре, каква марка цигари пуши?

— „Дънхил“.

— През живота си не е изпушил и една цигара.

Може би беше към края на двацетте. Трийсет, в краен случай. Поех си дълбоко въздух, докато набираше втората деветка.

— Добре, не го познавам. Но се опитвам да помогна.

— Ясно. Дошъл си да поправиш душа.

Трета деветка. Извади най-силния коз.

— Някой се опитва да го убие — казах.

Чу се слабо изщракване и чух как някой някъде пита каква услуга ни е необходима. Много бавно тя се обърна към мен, отдалечавайки слушалката от лицето си.

— Какво каза?

— Някой се опитва да убие баща ти — повторих. — Не знам кой и не знам защо. Но се опитвам да ги спра. Ето кой съм и ето какво правя тук.

Тя ме изгледа продължително и сурово. Някъде тиктакаше часовник. Дори тиктакането му звучеше грозно.

— Този човек — посочих към Рейнър, — имаше нещо общо с това.

Видях, че това ѝ се струва нечестно, тъй като Рейнър едва ли беше в състояние да ми възрази: затова малко смекчих тона, оглеждайки се нервно наоколо, сякаш бях точно толкова озадачен и изтормозен като нея.

— Не мога да твърдя, че е дошъл тук да убие някого — казах, — защото нямахме възможност да говорим много. Но не е невъзможно. — Тя продължаваше да ме гледа втренчено. Операторът от другата страна на линията пискливо продължаваше да повтаря: „ало, ало“ и вероятно се опитваше да проследи обаждането.

Тя чакаше. Не съм сигурен точно какво.

— Линейка — каза най-сетне, без да престава да ме гледа, а после леко се извърна и даде адреса. Кимна, а след това бавно, много бавно, върна слушалката върху вилката и се обърна към мен. Настъпи една от онези паузи, за които знаете, че ще са продължителни още щом започнат, затова изтръсках още една цигара и ѝ предложих пакета.

Тя тръгна към мен и спря. Беше по-ниска, отколкото ми се беше сторило от другия край на стаята. Усмихнах се отново и тя взе цигара от пакета, но не я запали. Просто си играеше бавно с нея, а после насочи към мен чифт сиви очи.

Видях чифт очи. Искам да кажа нейния чифт очи. Не беше извадила от някое чекмедже чифт нечии други очи, които да насочи към мен. Насочи към мен собствения си чифт очи — всяко от тях огромно, бледо и сиво; онези очи, които могат да накарат възрастен човек да заломоти безсмислено. Овладей се, за Бога.

— Ти си лъжец — каза тя.

Не го изрече гневно. Нито изплашено. Просто небрежно, сякаш установяваше факт. „Ти си лъжец“.

— Ами да — рекох, — общо казано, такъв съм. Но точно в този момент случайно казвам истината.

Тя продължаваше да се вира в лицето ми по същия начин, по който понякога се вирам в лицето си аз, след като съм свършил с бръсненето, но изглежда, че не намираше там повече отговори, отколкото някога съм намирал аз. После примигна веднъж и примигването сякаш някак промени нещата. Нещо беше освободено или изключено, или поне леко намалено. Започнах да се отпускам.

— Защо някой ще иска да убива баща ми? — Сега гласът ѝ беше по-кротък.

— Наистина не знам — казах. — Аз току-що открих, че не пуши. Тя продължи упорито, сякаш не ме беше чула.

— И ми кажи, господин Финчам — попита, — как стигна до всичко това?

Това беше опасната част. Наистина опасната част. Опасна на куб. — Защото ми предложиха работата — казах.

Тя спря да диша. Искам да кажа, наистина спря да диша. И изобщо нямаше вид, че планира да започне отново в близко бъдеще.

Продължих възможно най-спокойно.

— Някой ми предложи много пари, за да убия баща ти — казах и тя се намръщи невярващо. — Отказах предложението.

Не биваше да добавям това. Наистина не биваше.

Третият закон на Нютон за разговорите, — ако съществуваше — щеше да гласи, че всяко твърдение предполага равносилно и противоположно твърдение. Изказването, че съм отхвърлил предложението, даваше да се разбере, че е имало възможност и да не откажа. А това не беше нещо, което исках да витае из стаята точно в този момент. Но тя започна да диша отново, значи може би не беше забелязала.

— Защо?

— Защо какво?

В лявото ѝ око имаше мъничко зелено петънце, което се отправяше от зеницата в североизточна посока. Стоях там, гледах я в очите и в същото време се опитвах да не го правя, защото в този момент бях ужасно загазил. В много отношения.

— Защо го отказа?

— Защото... — започнах, след това спрях, тъй като трябваше абсолютно да изясня нещата.

— Да?

— Защото не убивам хора.

Настъпи пауза, докато тя възприеме казаното и го преметне в устата си като хапка храна няколко пъти. После хвърли поглед към тялото на Рейнър.

— Казах ти — заявих. — Той започна.

Тя се взря в мен за още около три столетия, а после все още бавно, въртейки цигарата между пръстите си, се отдалечи към канапето, очевидно дълбоко замислена.

— Честно — настоях, като се опитвах да овладее себе си и ситуацията. — Свестен съм. Правя дарения на „Оксфам“, рециклирам си вестниците и такива работи.

Тя стигна до тялото на Рейнър и спря.

— Е, кога се случи всичко това?

— Ами... току-що — запелтечих, като пълен идиот.

Тя затвори очи за миг.

— Имам предвид, кога ти предложиха.

— А, ясно — казах. — Преди десет дни.

— Къде?

— Амстердам.

— Значи в Холандия?

Това беше облекчение. Караше ме да се чувствам много по-добре. Хубаво е от време на време младите да се обръщат към теб. Не искаш да го правят през цялото време, само понякога.

— Правилно — казах.

— И кой ти предложи работата?

— Не съм го виждал нито преди, нито оттогава насам.

Тя се наведе да вземе чашата, отпи глътка калвадос и направи гримаса, щом усети вкуса му.

— И се предполага, че трябва да повярвам на това?

— Ами...

— Искам да кажа, ще трябва да ми помогнеш малко тук — каза тя и гласът ѝ пак започна да се повишава. Кимна към Рейнър. — Тук имаме един тип, за когото не бих казала, че ще подкрепи твоята история, а се предполага, че аз трябва да ти повярвам — защо? Заради хубавото ти лице?

Не можах да се сдържа. Знам, че трябваше да се сдържа, но просто не можах.

— Защо не? — попитах и се помъчих да изглеждам чаровен. — Аз бих повярвал на всичко, което кажеш.

Ужасна грешка. Наистина ужасна. Една от най-тъпите, най-нелепите забележки, които съм правил, в дългия си, преизпълнен с нелепи забележки живот.

Тя се обърна към мен, внезапно много разгневена.

— Точно сега можеш да оставиш тия простотии.

— Исках само да кажа... — подхванах, но се зарадвах, когато тя грубо ме прекъсна, защото наистина не знаех какво исках да кажа.

— Казах, зарежи. Тук умира човек.

Кимнах, обзет от чувство за вина, и двамата наведохме глави към Рейнър, сякаш поднасяхме почитанията си. А после тя сякаш захлопна някаква невидима книжка с химни и продължи нататък. Раменете ѝ се отпуснаха и тя ми подаде чашата.

— Аз съм Сара — представи се тя. — Виж дали можеш да ми намериш една кока-кола.

В крайна сметка тя се обади в полицията и полицаите се появиха точно когато санитарите от линейката вдигаха Рейнър, който май още дишаше, и го слагаха върху сгъваема носилка. Те си тананикаха и подсвиркваха, вдигаха разни неща от полицата над камината, надничаха отдолу, и като цяло имаха онова изражение, което подсказваше, че им се иска да бъдат някъде другаде.

Като правило, полицаите не обичат да чуват за нови случаи. Не защото са мързеливи, а защото искат, както и всички останали, да открият някакъв смисъл, някаква връзка, в голямата бъркотия от произволно натрупващо се нещастие, сред която работят. Ако точно докато се опитват да хванат някой тийнейджър, който отмъква тасове на автомобилни гуми, бъдат повикани на мястото на масово убийство, те просто не могат да се сдържат да не надникнат под канапето, за да видят дали там няма тасове от автомобилни гуми. Искат да намерят нещо, свързано с онова, което вече са видели, нещо, което ще изглежда смислено сред целия хаос. За да могат да си кажат: това се е случило, защото преди него се е случило нещо друго. Когато не го намерят — когато всичко, което виждат, е поредният куп неща, за които трябва да се пише рапорт, да се правят досиета, и после тези досиета да бъдат изгубени, а след това намерени в най-долното чекмедже на нечие бюро, и после отново изгубени, и в крайна сметка с тях не съвпадне никое име — тогава те са, ами разочаровани.

Бяха особено разочаровани от нашата история. Сара и аз бяхме репетирали онова, което смятахме за приемлив сценарий, и изиграхме три негови представления пред полицейски служители от все по-висок ранг, като последният беше отблъскващо млад инспектор, който ни се представи с името Брок.

Брок седеше на канапето, хвърляйки от време на време поглед към ноктите си и кимаше по своя младежки маниер през цялото време, докато слушаше историята на храбрия Джеймс Финчам, приятел на семейството, отседнал в свободната стая на първия етаж — как чул шумове, промъкнал се долу да разучи какво става, видял някакъв гадняр в кожено яке и черно поло, когото не бил виждал никога преди, последвала схватка, онзи паднал, и — о, Боже — май си ударил главата. Сара Улф, родена на двацет и девети август 1964, чула шум от борба, слязла, видяла всичко. Едно питие, инспекторе? Чай? Нещо безалкохолно?

Да, разбира се, обстановката също беше в наша полза. Ако бяхме пробвали да разкажем същата история в някой общински апартамент в Детфорд, само след секунди щяхме да сме на пода на камионетката и да питаме разни яки млади мъже с къси коси дали биха имали нещо против да ни се махнат за малко от главата, докато се настаним удобно. Но в потъналата в зеленина, пълна с измазани с бяла гипсова мазилка къщи Белгрейвия, полицаите са по-скоро склонни да ви повярват, отколкото да проявят недоверие. Мисля, че това си влиза в цените на къщите.

Когато подписахме показанията си, те ни помолиха да не правим никакви глупости, като например да напуснем страната, без да уведомим местния полицейски участък и като цяло ни насърчиха да се възползваме от всяка възможност.

Два часа след като Рейнър — първо име неизвестно — се беше опитал да ми счупи ръката, всичко, което бе останало от него, беше просто миризма.

Измъкнах се от къщата и докато вървах, усетих как болката отново ме обзема с пълна сила. Запалях цигара и гушейки слязох до ъгъла, където свърнах наляво в оградено пространство, което някога бе служило за прибиране на коне. Сега конят, който би могъл да си позволи да живее тук, очевидно би трябвало да е изключително богат, но мястото си беше запазило напомнящото за конюшня излъчване и именно затова ми си беше сторило правилно да заключа мотоциклета си там. Заедно с кофа овес и малко слама под задното колело.

Мотоциклетът си беше, където го бях оставил: тази забележка може и да ви звучи тъпо, но не е така. Сред собствениците на мотоциклети, да оставиш возилото си на тъмно място за повече от час,

дори заключено с катинар и с включена аларма, и да го намериш все още там, като се върнеш, е преживяване, за което си струва да се говори. Особено когато мотоциклетът е „Кавазаки ZZR 1100“.

В никакъв случай не отричам, че японците устроиха доста неприятна засада при Пърл Харбър, и че представите им за приготвяне на рибни ястия са безспорно ужасни, — но, Бога ми, наистина знаят нещичко за правенето на мотоциклети. Натиснете до дупка газта на тази машина, независимо на коя скорост сте в момента, и очните ви ябълки ще изхвъркнат през тила. Добре де, може би това не е точно усещане, към каквото се стремят повечето хора, когато си избират лично транспортно средство, но тъй като аз спечелих мотоциклета при игра на табла, спечелвайки играта с едно невероятно късметлийско 4 и 1, комбинацията от числа, която ми беше най-необходима в момента, и три последователни дюшеша, много му се радвах. Беше черен и голям и позволяваше дори на най-обикновения среднестатистически човек, возещ се на него, да посещава други галактики.

Включих мотора, форсирах го достатъчно силно, че да разбудя неколцина охранени финансисти от Белгрейвия, и потеглих към Нотинг Хил. Трябваше да карам по-бавно в дъжда, затова имаше много време да размишлявам върху случилото се през нощта.

Онова, което не ми излизаше от ума, докато криволичех с мотоциклета по хлъзгавите, осветени в жълто улици, беше как Сара ми казва да оставя „тия простотии“. А причината, поради която трябваше да ги оставя, беше, че в стаята имаше умиращ човек.

Законът на Нютон за разговорите, помислих си. Изводът беше, че можех да продължа с онези глупости, ако в стаята нямаше умиращ човек.

Това ме ободри. Започнах да си мисля, че ако не успея да уредя нещата така, че един ден двамата с нея да сме заедно в стая без никакви умиращи хора вътре, да не ми е името Джеймс Финчам.

А то, разбира се, не е.

---

[1] Белгрейвия — един от най-скъпите и шикозни квартали на Лондон. — Б.пр. ↑

ДВЕ

Дълги години съм си лягал рано.

Марсел Пруст

Пристигнах обратно в апартаента и минах през обичайното прослушване на съобщенията на телефонния секретар. Две безсмислени пиукания, една грешка, едно обаждане от приятел, прекъснато на първото изречение, последвано от трима души, с които не исках да се чувам, но на които сега трябваше да върна обаждането.

Господи, мразех я тази машина.

Седнах на бюрото си и прегледах пощата от деня. Хвърлих няколко сметки в кошчето, а после си спомних, че съм преместил кошчето в кухнята — затова се подразних, натъпках остатъка от пощата в чекмеджето и се отказах от идеята, че вършенето на обичайните домашни задължения ще ми помогне да си подредя мислите.

Беше прекалено късно, за да пускам силна музика, а единственото друго забавление, което можех да намеря в апартаента, беше уискито, затова взех една чаша и бутилка „Прочутата яребица“, налях си два пръста и отидох в кухнята. Добавих достатъчно вода да превърна напитката в просто Смътно позната яребица, а после седнах на масата с един джобен диктофон, защото веднъж някой ми беше казал, че говоренето на висок глас помага да си изясниш нещата. Бях попитал: а с масло работи ли? и ми бяха отговорили, че не, но работи с всичко, което тревожи ума ти.

Сложих касета в машината и щракнах копчето за запис.

— *Dramatis personae*^[1] — изрекох. — Александър Улф, баща на Сара Улф, собственик на кокетна къща в джорджиански стил на Лайъл Стрийт, Белгрейвия, работодател на слепи и отмъстителни дизайнери на вътрешно обзавеждане, и председател и главен изпълнителен директор на Гейн Паркър. Неизвестен бял индивид от мъжки пол, американец или канадец, петдесетгодишен. Рейнър. Едър, жесток,

хоспитализиран. Томас Ланг, трийсет и шест годишен, апартамент „Д“, „Уестбърн Клоуз“ 42, бивш член на шотландската гвардия, получил почетно уволнение с чин капитан. Това са фактите, доколкото са ми известни.

Не знам защо касетофоните ме карат да говоря по този начин, но го правят.

— Неизвестен индивид от мъжки пол прави опит да си осигури услугите на Т. Ланг с цел извършване на противозаконно убийство на А. Улф. Ланг отказва предложението на основание, че е свестен. Принципен. Благонравен. Джентълмен.

Отпих голяма глътка уиски и погледнах диктофона, като се питах дали някога ще пусна този монолог на някого. Един счетоводител ми беше казал, че е разумно да си купя такова нещо, за да си получа обратно данъка, който съм платил върху него. Но тъй като аз не платих никакъв данък, няхах никаква нужда от диктофон, нито пък имах на този счетоводител по-голямо доверие, отколкото е нужно, за да го заплюя, смятах тази машина за една от най-неразумните си покупки.

Хей-хо.

— Ланг отива в къщата на Улф с намерението да го предупреди за възможни опити за нападение с цел убийство. Улф отсъства. Ланг решава да постави някои въпроси.

Спрях за миг, а мигът се оказа по-дълъг, затова отпих още малко уиски и оставих диктофона настрана, докато помисля.

Единственият въпрос, който бях поставил, беше думата „какво“, — и едва бях успял да изрека само нея, когато Рейнър ме удари с един стол. С изключение на това, всичко, което бях направил, беше, че почти бях убил човек и си бях тръгнал, изпълнен с доста пламенно желание да го бях довършил напълно. Едва ли наистина бихте искали подобно нещо да се мотае наоколо, записано на касета, освен ако знаете какво правите. Което, колкото и да е удивително, аз не знаех.

Въпреки това току-що почти бях научил достатъчно, за да позная Рейнър, още преди да съм разбрал името му. Не можех да кажа точно, че ме следеше, но добре помня лица — което компенсира за това, че съм пълна скръб, стигне ли се до помнене на имена, — а лицето на Рейнър не беше трудно за запомняне. Летище „Хийтроу“, общодостъпният бар на някой девънширски хотел на име „Гербът на

краля“ и входът за метрото на Лестър Скуеър бяха достатъчни сведения, дори за идиот като мен.

Имах чувството, че най-накрая ще се срещнем, затова се бях подготвил за този злощастен ден, като посетих „Блиц Електроникс“ на Тотнъм Корт Роуд, където бях снесъл две лири и осемдесет пенса за трийсет сантиметра дебел електрически кабел. Гъвкав, тежък, и — когато се стигне до отблъскване на бандити и разбойници — по-добър от всяка изработена специално за целта палка. Единственият случай, в който не върши работа като оръжие, е когато я оставите в кухненското чекмедже, все още в опаковката. Тогава наистина от нея няма абсолютно никаква полза.

Колкото до непознатия бял индивид от мъжки пол, който ми беше предложил работа — ами не хранех особено голяма надежда някога да му вляза в дирите. Преди две седмици се намирах в Амстердам, придружавайки един манчестърски букмейкър, който отчаяно искаше да вярва, че има жестоки врагове. Беше ме наел, за да поддържа тази фантазия. Затова му бях държал отворени вратите на колата и бях проверявал сградите за снайперисти, за които знаех, че не са там, а след това прекарах четирийсет и осем изтощителни часа, като седях с него из нощните клубове и го гледах как хвърля пари във всички посоки, освен в моята. Когато накрая той се изтощи, аз бях приключил двете денонощия в хотелската си стая, като гледах тъжни филми по телевизията. Телефонът беше иззвънял — спомням си, че това се бе случило по време на една особено добра част от филма — и мъжки глас ме беше поканил в бара за едно питие.

Бях проверил, за да съм сигурен, че букмейкърът е безопасно и удобно завит в леглото си заедно с мила проститутка, която да го топли, а после слязох боязливо долу с надеждата да си спестя четирийсет лири, като изкрънкам две питиета от някой стар приятел от армията.

Но, както се оказа, гласът от телефона принадлежеше на ниско дебело тяло в скъп костюм, което определено не ми беше познато, а и нямах особено желание да опознавам, докато индивидът бръкна в джоба си и извади свита на топка пачка банкноти, дебела горе — долу колкото мен.

Американски банкноти. Годни да бъдат разменени срещу стоки и услуги в буквално хиляди магазини за продажба на дребно по целия

свят. Той побутна една стодоларова банкнота през масата към мен, затова прекарах пет секунди, изпълнен със силна симпатия към малкото приятелче, а после почти моментално любовта умря.

Той ми съобщи някои „биографични данни“ за някой си Улф — къде живее, с какво се занимава, защо се занимава с това, за каква сума пари го прави, — а после ми каза, че банкнотата на масата имала хиляда малки приятелчета, които щели да станат моя собственост, ако може животът на Улф да бъде дискретно прекратен.

Трябваше да изчакам, докато се изпразни онази част от бара, в която се намирахме — за което знаех, че няма да е нужно много време. При тези цени на алкохола вероятно имаше само десетина души в целия свят, които можеха да си позволят да останат за второ питие.

След като барът се опразни, аз се наведох през масата към дебелака и му дръпнах една реч. Беше тъпа реч, но дори при това положение той слушаше много внимателно, защото се бях пресегнал под масата и го държах за топките. Казах му какъв човек съм, каква грешка е допуснал, и какво може да си избърше с парите. И после се поделихме.

Това беше. Това беше всичко, което знаех, а ръката ме болеше.

Легнах си.

Сънувах много неща, с които няма да ви занимавам сега, и накрая завърших със сън, в който трябваше да си почистя килима с прахосмукачката. Прахосмучех ли, прахосмучех, но онова, което бе оставило следи върху килима, каквото и да беше, просто не се махаше.

Тогава осъзнах, че съм буден, и че петното върху килима е слънчева светлина, защото някой току-що рязко бе дръпнал завесите. В миг изстрелях тялото си в спираловидна, изопната, предизвикателна поза, с електрическия кабел в свития си юмрук и с кръвожадни планове в сърцето.

Но тогава осъзнах, че това също ми се беше присъдило, и че онова, което всъщност правех, бе да лежа в леглото си и да наблюдавам една голяма, космата ръка много близо до лицето си. Ръката изчезна и на нейно място изплува чаша, от която се вдигаше пара, и мирисът на известна настойка, продавана под търговското название „ПГ Типс“. Може би в онзи миг бях разбрал, че натрапниците, които искат да ти прережат гърлото, не слагат чайника да ври и не дърпат завесите.

— Кое време е?

— Осем часът и трийсет и пет минути. Време е за зърнената ви закуска, господин Бонд.

Измъкнах се от леглото и погледнах през рамо към Соломон. Беше нисък и бодър както винаги, със същия ужасен кафяв дъждобран, който беше купил, виждайки го на една реклама на задните страници на *Сънди Експрес*.

— Предполагам, че си дошъл да разследваш кражба? — попитах, като разтривах очи, докато се появиха бели точки светлина.

— Че каква кражба ще е това, сър?

Соломон наричаше „сър“ всички, с изключение на началниците си.

— Кражбата на звънеца на вратата ми — казах.

— Ако с този саркастичен тон имате предвид безмълвното ми влизане в тези помещения, то мога ли да ви напомня, че аз практикувам черните изкуства? А практикуващите, за да заслужат правото си да се назовават с този термин, трябва да практикуват. Сега бъдете добро момче и вземете да облечете нещо, става ли? Закъсняваме.

Той изчезна в кухнята и чух щракането и бръмченето на моя дъвен тостер.

Измъкнах се от леглото, трепвайки, когато лявата ми ръка пое известна тежест, нахлузих една риза и чифт панталони и занесох електрическата самобръсначка в кухнята.

Соломон ми беше направил място на кухненската маса и беше сложил няколко филийки да се препичат върху скара, която дори не знаех, че притежавам. Освен ако не я беше донесъл със себе си, което изглеждаше неправдоподобно.

— Още чай, отче?

— За какво сме закъснели? — попитах.

— За среща, господарю, за среща. Сега, имате ли вратовръзка?

Големите му, кафяви очи проблеснаха с надежда към мен.

— Имам две — казах. — Едната е на „Гарик Ютъб“, на който не съм член, а с другата съм закрепил тоалетното казанче към стената.

Седнах на масата и видях, че дори беше намерил отнякъде бурканче мармалад „Кайлер Дънди“. Така и не разбрах наистина как ги правеше тези неща, но Соломон можеше да се разрови из някоя кофа за

смет и да измъкне оттам кола, ако се наложеше. Подходящ спътник за пътешествие в пустинята.

Може би точно там отивахме.

— Е, господарю, с какво си плащаш сметките напоследък? — Той паркира половината си задник на масата и ме загледа как ям.

— Надявах се, че ти ги плащаш.

Мармаладът беше вкусен и ми се искаше да удължа удоволствието, но виждах, че Соломон няма търпение да тръгне. Погледна си часовника и изчезна обратно в спалнята, където го чувах как трака, тършувайки из гардероба в опитите си да намери яке.

— Под леглото — провикнах се. Взех диктофона от масата. Касетата още беше вътре.

Докато прегръщах чая, Соломон влезе, като носеше двуреден блейзър с две липсващи копчета. Поднесе ми го като камериер. Не помръднах от мястото си.

— О, господарю — рече той. — Моля ви, не създавайте проблеми. Не и преди жътвата да бъде прибрана, а мулетата да си починат.

— Само ми кажи къде отиваме.

— Надолу по пътя, в голяма лъскава кола. Много ще ви хареса. А на път към къщи може да хапнете един сладолед.

Бавно се изправих на крака и тромаво навлякох блейзъра.

— Давид — казах.

— Още съм тук, господарю.

— Какво става?

Той нацупи устни и леко се намръщи. Не е прилично така да се задават въпроси. Аз не отстъпвах.

— Загазил ли съм? — попитах.

Той се намръщи малко по-силно, а после ме погледна със спокойните си, немигащи очи.

— Така изглежда.

— Така изглежда ли?

— В чекмеджето има трийсет сантиметра тежък кабел. Предпочитаното оръжие на младия господар.

— Е, и?

Той ми отправи лека, учтива усмивка.

— Някой ще си има неприятности.

— О, я стига, Давид — казах. — Имам го от месеци. Възнамерявам да свържа две неща, които са много близко едно до друго.

— Да. Касовата бележка е от преди два дни. Още е в торбичката. Известно време се гледахме един друг.

— Съжалявам, господарю. Това е то да владееш черни изкуства. Да вървим.

Колата беше „Роувър“, което означава, че беше служебна. Никой не кара тези идиотско снобарски автомобили, с абсурдното им изобилие от дърво и кожа, лошо залепени във всеки шев и цепнатина на купето, освен ако не е абсолютно наложително. А това е... абсолютно наложително единствено за правителството и за хората от управителния борд на „Роувър“.

Не исках да прекъсвам Соломон, докато шофираше, защото той бе в доста нервни отношения с колите и не му се нравеше дори ако просто включите радиото. Носеше ръкавици за шофиране, шофьорска фуражка и си беше придал шофьорско изражение, и въртеше волана така внимателно, както правят всички до четири секунди след като са взели шофьорския си изпит. Но докато се провирахме внимателно покрай парада на конните стражи, през повечето време придвижвайки се с двайсет и пет мили в час, реших да рискувам.

— Предполагам, че няма шанс да ми кажеш какво се предполагаше, че трябва да направя?

Соломон засмука зъби и сграбчи волана още по-здраво, съсредоточавайки се усилено, докато се опитвахме да се промъкнем по-особено трудна отсечка от широк пуст път. След като беше проверил скоростта, оборотите, горивото, налягането на маслото, температурата, времето и — на два пъти — предпазния си колан, реши, че може да си позволи да отговори.

— Онова, което се предполагаше, че трябва да направиш — каза той през стиснати зъби, — е да си останеш добър и благороден, господарю. Какъвто винаги си бил.

Спряхме в един вътрешен двор зад Министерството на отбраната.

— Не съм ли го направил? — попитах.

— Бинго. Място за паркиране. Умрели сме и сме отишли в рая.

Въпреки голямата предупредителна табела относно сигурността, която обявяваше, че всички отдели на Министерството на отбраната са в състояние на най-висока готовност, пазачите на вратите ни пузнаха да минем, след като ни хвърлиха само по един бегъл поглед.

Забелязал съм, че британските служители от охраната винаги правят така — освен ако случайно наистина не работите в сградата, която охраняват: в такъв случай проверяват всичко от зъбните ви пломби до маншетите на панталоните ви, за да видят дали сте същият човек, който е излязъл да си вземе сандвич преди петнайсет минути. Но ако сте непознат, ви пускат направо да минете, защото, честно казано, просто ще е твърде смущаващо да ви създават каквито и да е проблеми.

Ако искате някое място да се охранява както трябва, наемете германци.

Соломон и аз се изкачихме по три стълбища, минахме по половин дузина коридори и пътувахме в два асансьора, като пътьом той отбелязваше влизането ми на различни места, докато стигнахме до тъмнозелена врата с табелка, на която пишеше С188. Соломон почука и чухме как женски глас каза „почакайте“, а после „добре“.

Вътре имаше стена, простираща се на три стъпки. А между стената и вратата, в това невероятно малко пространство, момиче в риза с цвят на лимон седеше зад бюро, отрупано с текстови редактор, растение в саксия, чаша с моливи, космата плюшена играчка и изрезки оранжева хартия. Беше невероятно, че някой или нещо може да функционира в такова малко пространство. Усещането беше същото като внезапно да откриете семейство видри в едната си обувка.

Ако някога ви се е случвало.

— Той ви очаква — каза момичето, протягайки нервно ръцете си през бюрото, в случай че разместим нещо.

— Благодаря, мадам — каза Соломон, промъквайки се покрай бюрото.

— Тя да не страда от агорафобия? — попитах, докато го следвах, и ако имаше достатъчно място, щях да се ритна сам, тъй като момичето сигурно чуваше това по петдесет пъти на ден.

Соломон почука на вътрешната врата и направо влязохме.

Всеки квадратен фут, който помещението на секретарката бе загубило, беше спечелен от пространството на този кабинет.

Тук видяхме висок таван, прозорци от двете страни, на които бяха окачени правителствени мрежести завеси, и поставено между прозорците бюро горе-долу с размерите на игрище за скуош. Зад бюрото се виждаше съсредоточено наведена оплешивяваща глава.

Соломон тръгна към централната роза на персийския килим, а аз заех позиция точно зад лявото му рамо.

— Господин О'Нийл? — попита Соломон. — Ланг ви търси.

Чакахме.

О'Нийл, ако това наистина беше името му, в което се съмнявах, изглеждаше като всички мъже, които седят зад огромни бюра. Хората казват, че собствениците на кучета приличат на кучетата си. Аз обаче винаги съм мислил, че същото е вярно, ако не дори по-вярно, за притежателите на бюра и бюрата им. Това беше с обширна, равна повърхност, с големи, плоски, наподобяващи уши краища, и многобройни полезни места за съхраняване на кламери. Дори липсата на всякаква „растителност“ по лицето на О'Нийл се връзваше с ослепително блестящия френски лак на бюрото. Носеше скъпа риза, а никъде не видях сако.

— Мислех, че се разбрахме за девет и трийсет — каза О'Нийл, без да поглежда към нас или към часовника си.

Този глас беше напълно неправдоподобен. Опитваше се да постигне патрицианско безразличие и на косъм не успяваше. Беше задавен и писклив, и при други обстоятелства може би щях да изпитам съжаление към господин О'Нийл. Ако наистина това му беше името. В което се съмнявах.

— Боя се, че ни забави трафикът — каза Соломон. — Дойдохме възможно най-бързо.

Соломон се загледа навън през прозореца, сякаш за да каже, че си е свършил работата. О'Нийл се втренчи в него, хвърли поглед към мен, а после отново придоби вид на човек, който чете нещо важно.

Сега, след като Соломон ме беше доставил дотук безпрепятствено и нямаше вероятност да го вкарам в беда, реших, че е време леко да изтъкна присъствието си.

— Добро утро, господин О'Нийл — казах необмислено високо. Звукът отскочи от далечните стени. — Съжалявам да разбера, че моментът е неудобен. И за мен не е особено добър. Защо не помоля секретарката си да уговори с вашата секретарка друга среща?

Всъщност защо нашите две секретарки да не обядват заедно? Та наистина да оправят света.

За миг О'Нийл стисна зъби, а после вдигна очи към мен с поглед, който очевидно смяташе за проницателен.

След като приключи с пресилената демонстрация на този поглед, той остави книгата и отпусна ръце на ръба на бюрото. После ги свали от бюрото и ги отпусна в скута си. После ми се ядоса, задето съм го видял да изпълнява тази тромава процедура.

— Господин Ланг — каза той. — Осъзнавате ли къде се намирате? — Той заучено присви устни.

— Всъщност да, господин О'Нийл. Намирам се в стая 188С.

— Намирате се в Министерството на отбраната.

— Ммм. И това си го бива. Да ви се намират столове?

Той отново ме изгледа гневно, а после бързо извърна глава към Соломон, който отиде до вратата и довлече до средата на килима някаква мебел, имитираща стол от периода на Регентството. Останах на мястото си.

— Заповядайте, седнете, господин Ланг.

— Благодаря, предпочитам да остана прав — казах.

Сега вече той беше наистина потресен. Едно време правехме същия номер на един учител по география в училище. Беше напуснал след два срока, за да стане свещеник в Западните Индии.

— Кажете, моля, какво знаете за Александър Улф? — О'Нийл се наведе напред, облакът на бюрото и аз зърнах масивен златен часовник. Твърде очевидно златен, за да е наистина такъв.

— За кой по-точно?

Той се намръщи.

— Какво искате да кажете с това „кой по-точно?“ Колко души с името Александър Улф познавате?

Размърдах леко устни, докато броях наум.

— Петима.

Той въздъхна раздражено. Хайде, 4В, настанявай се.

— Онзи Александър Улф, когото имам предвид — каза той, с онзи особен тон на саркастична педантичност, който всеки седящ зад бюро англичанин възприема рано или късно, — има къща на Лайъл Стрийт, Белгрейвия.

— Лайъл Стрийт. Разбира се. — Тихо изцъках с език. — Значи, шестима.

О'Нийл стрелна с поглед Соломон, но не получи никаква помощ от него. Обърна се отново към мен с противна усмивка.

— Питам ви, господин Ланг, какво знаете за него?

— Има къща на Лайъл Стрийт, Белгрейвия — казах. — Това помага ли ви с нещо?

Този път О'Нийл опита друг подход. Пое си дълбоко въздух и издиша бавно, което трябваше да ме наведе на мисълта, че под това закръглено тяло се спотайва машина за убиване и че само за две секунди ще прескочи бюрото и ще ме пребие до смърт. Беше жалко представление. Той бръкна в едно чекмедже и извади бежова папка, после гневно запрелиства съдържанието ѝ.

— Къде бяхте в десет и половина снощи?

— Карах сърф отвъд Брега на слоновата кост — казах, преди още да е успял да си довърши изречението.

— Задавам ви сериозен въпрос, господин Ланг — каза О'Нийл. — Изключително настоятелно ви съветвам да ми дадете сериозен отговор.

— А пък аз ви казвам, че това изобщо не ви влиза в работата.

— Моята работа... — подхвана той.

— Вашата работа е да отговаряте за отбраната. — Внезапно бях започнал да крещя, наистина да крещя, и с крайчеца на окото си забелязах, че Соломон се беше обърнал да гледа. — А това, което ви плащат да защитавате, е моето право да върша каквото искам, без да се налага да отговарям на куп шибани въпроси. — Превключих отново на нормална скорост. — Нещо друго?

Той не отговори, затова се обърнах и тръгнах към вратата.

— Чао, Давид — казах.

Соломон също не отговори. Ръката ми вече беше върху дръжката на вратата, когато О'Нийл проговори.

— Ланг, искам да знаеш, че мога да наредя да те арестуват в мига щом напуснеш тази сграда.

Обърнах се и го погледнах.

— За какво?

Внезапно усетих, че това не ми харесва. Не ми харесваше, защото, за пръв път откакто влязох, О'Нийл изглеждаше отпуснат и

спокоен.

— Заговор за убийство.

В стаята беше много тихо.

— Заговор? — казах аз.

Знаете как е, когато се окажете въввлечен в потока на събитията. Обикновено мозъкът изпраща думите към устата и някъде по пътя спирате, за да ги проверите, да се уверите, че наистина са точно тези, които сте поръчали, и че са хубаво опаковани, преди да ги натоварите и да ги пуснете по пътя към небцето си и да ги изкарате на свеж въздух.

Но когато сте въввлечен в потока на събитията, онази част от мозъка ви, която отговаря за проверките, може да прецака работата.

О'Нийл беше произнесъл три думи: „Заговор за убийство“.

Думата, която трябваше да повторя с невярващ тон, трябваше да е „убийство“: една съвсем малка и страдаща от психични проблеми част от населението може би щеше да се спре на предлога „за“, но точно единствената от трите думи, която съвсем определено не би трябвало да реша да повторя, беше „заговор“.

Разбира се, ако бяхме провели отново този разговор, щях да действам по съвсем различен начин. Но не го проведохме.

Соломон ме гледаше, а О'Нийл гледаше Соломон. Въръжих се със словесния еквивалент на лопатка и четка за прах.

— За какво говорите, по дяволите? Наистина ли нямате нищо по-добро за правене? Ако говорите за онази работа снощи, тогава би трябвало да знаете, ако сте прочели показанията ми, че никога по-рано през живота си не съм виждал този човек, че се защитавах от незаконно нападение, и че докато се борехме, той... си удари главата.

Внезапно си дадох сметка колко неубедително звучеше тази фраза.

— От полицията — продължих — заявиха, че са напълно удовлетворени, и...

Млъкнах.

О'Нийл се беше облегал назад в стола си, с двете си ръце зад тила. На всяка от подмишниците му се виждаше петно от пот с големината на монета от десет пенса.

— Е, разбира се, че *ще* заявят, че са удовлетворени, нали? — каза той; изглеждаше ужасно самоуверен. Почака ме да кажа нещо, но не

ми хрумна нищо, затова го оставих да продължи. — Защото тогава не са знаели онова, което ние знаем сега.

Въздъгнах.

— О, Господи, просто съм толкова очарован от този разговор, та направо си мисля, че може да ми потече кръв от носа. Какво знаете сега, дете е от такава шибана важност, та трябваше да ме домъкнете тук по това откровено нелепо време от денонощието?

— Да ви довлечем ли? — повтори той и веждите му отскочиха нагоре към косата. Обърна се към Соломон: — *Довлякохте* ли господин Ланг дотук?

Внезапно тонът на О'Нийл бе станал предизвикателен и игрив, и гледката беше отблъскваща. Соломон сигурно бе също толкова отвратен от нея колкото и аз, защото не отговори.

— Не мисля да прекарам в тази стая остатъка от живота си — казах. — Минете на въпроса, ако обичате.

— Много добре — каза О'Нийл. — Сега знаем — но полицаите не са го знаели тогава, — че преди седмица сте имали уговорена тайна среща с канадски търговец на оръжие на име Маклъски. Маклъски ви е предложил сто хиляди долара, ако се съгласите да... ликвидирате Улф. Сега знаем, че сте се появили в къщата на Улф в Лондон и че сте имали сблъсък с мъж на име Рейнър — наричан още Уайът, а също и Милър, — законно нает на работа от Улф в качеството на бодигард. Знаем, че Рейнър е бил тежко ранен в резултат от този сблъсък.

Стомахът ми сякаш се беше свил до размера и плътността на топка за крикет. Капчица пот започна да се стича нерешително по гърба ми.

О'Нийл продължи:

— Знаем, че в противоречие с историята, която сте разказали на полицията, снощи операторът е приел не едно, а две обаждания на 999, като първото е било само за линейка, а второто — за полиция. Между двете обаждания има интервал от петнайсет минути. Знаем, че поради причини, които още не сме установили, сте съобщили на полицията фалшиво име. И накрая — той вдигна поглед към мен като лош фокусник с пълна със зайци шапка, — знаем, че сумата от двайсет и девет хиляди и четиристотин лири, равняваща се на петдесет хиляди щатски долара, е била прехвърлена на банковата ви сметка в Суис

Котидж преди четири дни. — Той рязко захлопна папката и се усмихна. — Как ви се струва това като за начало?

Седях на стола наред кабинета на О'Нийл. Соломон беше отишъл да направи кафе за мен и чай от лайка за себе си, и светът леко забавяше скоростта си на движение.

— Вижте — казах, — напълно очевидно е, че по някаква причина някой ми устройва капан.

— Обяснете ми, ако обичате, господин Ланг — рече О'Нийл, — защо този извод е очевиден.

Пак беше възприел предизвикателен тон. Поех си дълбоко въздух.

— Ами искам първо и преди всичко да ви кажа, че не знам нищо за тези пари. Всеки може да го е направил, от всяка банка по света. Лесно е.

О'Нийл театрално махна капачката на изключително скъпата си писалка „Паркер“ и надраска нещо върху тесте хартия.

— А после и дъщерята — казах. — Тя видя схватката. Снощи гарантира за мен пред полицаите. Защо не сте я довели тук?

Вратата се отвори и Соломон влезе заднешком, като крепеше три чаши. Беше зарязал някъде кафявия си дъждобран и сега се беше издокарал с вълнена жилетка с цип в същия цвят. Това очевидно подразни О'Нийл и дори аз видях, че не се връзваше с останалата част от стаята.

— Уверявам ви, че ние наистина възнамеряваме да разпитаме госпожица Улф в някой удобен момент — каза О'Нийл, докато отпиваше предпазливо от кафето си. — Непосредствената грижа на дейността на този отдел обаче сте вие. От вас, господин Ланг, са поискали да извършите убийство срещу заплащане. Независимо дали с вашето съгласие или без него, на банковата ви сметка са прехвърлени пари. Появявате се в къщата на набеязаната жертва и едва не убивате бодигарда му. След това...

— Чакайте малко — казах. — Почакайте и млъкнете само за една шибана минута. Каква е цялата тая работа с бодигарда? Улф дори не беше там.

В отговор О'Нийл се втренчи в мен с противно невъзмутимо изражение.

— Искам да кажа — продължих, — как един телохранител охранява тяло, което не се намира в същата сграда? По телефона ли? Това е дигитална охрана, така ли?

— Наблюдавал си къщата, нали, Ланг? — каза О'Нийл. — Отишъл си в къщата и си я претърсил, за да откриеш Александър Улф? — По устните му тронаво играеше усмивка.

— Тя ми каза, че го няма — казах, подразнен от това, че той изпитва удоволствие. — И във всеки случай, разкарайте се.

Той трепна леко.

— Въпреки това — рече накрая, — при тези обстоятелства, присъствието ти в онази къща те прави достоен да ти отделим от ценното си време и усилия.

Още не можех да схвана тази работа.

— Защо? — попитах. — Защо вие, а не полицията? Какво му е толкова специалното на Улф? — Преместих поглед от О'Нийл към Соломон. — И като е станало дума какво ми е толкова специалното на мен?

Телефонът върху бюрото на О'Нийл изписука и той го сграбчи със заучен елегантен жест, затъквайки кабела зад лакътя си, докато вдигаше слушалката към ухото ми. Докато говореше, гледаше към мен.

— Да? Да... Наистина. Благодаря.

След миг слушалката беше обратно върху вилката, застинала неподвижно. Като го гледах как борави с нея, можех да определя, че говоренето по телефона беше най-забележителното умение на О'Нийл.

Той надраска нещо върху бележника си и с жест повика Соломон да се приближи до бюрото. Соломон надникна към него, а после двамата погледнаха мен.

— Притежавате ли огнестрелно оръжие, господин Ланг?

О'Нийл зададе този въпрос с жизнерадостна, добре докарана усмивка. Място до пътеката ли предпочитате, или до прозореца?

Започна да ми се гади.

— Не, не притежавам.

— Имали ли сте достъп до някакви огнестрелни оръжия?

— Не и след армията.

— Разбирам — каза О'Нийл, кимайки в отговор на собствените си мисли. Направи продължителна пауза, преглеждайки бележника си, за да провери дали е записал подробностите напълно правилно. —

Значи новината, че в апартамента ви е бил намерен деветмилиметров пистолет „Браунинг“, с петнайсет патрона в пълнителя, е изненадваща за вас?

Обмислих въпроса.

— По-изненадващо за мен е, че апартаментът ми е бил претърсен.

— Това е без значение.

Въздъгнах.

— Добре тогава — казах. — Не, не съм особено изненадан.

— Какво имате предвид?

— Имам предвид, че започвам да схващам как върви днешният ден. — Лицата на О'Нийл и Соломон бяха безизразни. — О, хайде сега — казах. — Всеки, който е готов да похарчи трийсет хиляди лири, за да ме направи да изглеждам като наемен убиец, вероятно не би се спрял да похарчи още триста лири, за да ме направи да изглеждам като наемен убиец, разполагащ с пистолет, който може да даде под наем.

За миг О'Нийл се заигра с долната си устна, като я стискаше от двете страни между палеца и показалеца си.

— Имам проблем тук, нали, господин Ланг?

— Така ли?

— Да, по-скоро мисля, че да — каза той. Пусна устната си и тя увисна, издута и нацупена, сякаш не искаше да се върне в първоначалната си форма. — Или сте наемен убиец, или някой се опитва да ви направи да изглеждате като такъв. Проблемът е, че всички доказателства, с които разполагам, се връзват и с двете възможности. Наистина е много трудно.

Свих рамене.

— Сигурно затова са ви дали такова голямо бюро — казах.

В крайна сметка трябваше да ме пуснат да си вървя. Каквато и да беше причината, не искаха да замесват полицията в обвинение за незаконно притежавано огнестрелно оръжие, а доколкото ми е известно Министерството на отбраната не е оборудвано със собствени килии за задържане на заподозрени.

О'Нийл поиска паспорта ми, и преди да успее да скалъпя някаква история как съм го загубил в центрофугата на пералнята, Соломон го измъкна от най-горния джоб на панталона си. Казаха ми да бъда на разположение, за да могат да се свържат с мен, и да им

съобщя, ако към мен се обърнат още непознати мъже. Не можех да направя кой знае какво друго, освен да се съглася.

Когато излязох от сградата и тръгнах бавно през парка „Сейнт Джеймс“ в толкова рядката за април слънчева светлина, се опитах да преценя дали се чувствах по-различно, като знаех, че Рейнър само се е опитвал да си свърши работата. Освен това се зачудих защо не съм знаел, че е телохранител на Улф. Или дори, че Улф има такъв.

Но, което бе далеч по-важно, защо не е знаела това дъщерята на Улф?

---

[1] Действащи лица (лат.). — Б.пр. ↑

ТРИ

*И Бог, и доктора еднакво тачим ний,
но само щом в опасност сме, а не преди.*

Джон Оуен

Истината е, че изпитвах съжаление към себе си.

Свикнал съм да бъда разорен, а безработицата е нещо, което ми е повече от бегло познато. Бил съм изоставян от жени, които съм обичал и навремето съм страдал от доста жесток зъбобол. Но някак си нито едно от тези неща не може напълно да се сравни с чувството, че светът е против теб.

Започнах да мисля за приятели, на които можех да разчитам за някаква помощ, но както винаги ставаше, когато опитвах да направя подобен отчет на социалните си контакти, осъзнах, че твърде много от тях са в чужбина, мъртви, женени за хора, които не ме одобряваха, или пък сега като се замислех, всъщност не ми бяха истински приятели.

Което именно беше причината да се озова в една телефонна кабина на Пикадили, питайки за Поли.

— Боя се, че в момента е в съда — каза един глас. — Мога ли да му предам нещо?

— Кажете му, че го търси Томас Ланг и че ако го няма, за да ми плати един обяд в „Симпсънс“ на Странд точно в един часа, с правната му кариера е свършено.

— Правна кариера... свършено — издекламира служителят. — Ще му предам съобщението, когато се обади в кабинета си, господин Ланг. Приятен ден.

Поли, с пълно име Пол Лий, и аз, имахме необичайни отношения.

Бяха необичайни с това, че се виждахме на всеки два месеца, по чисто светски маниер — кръчми, вечеря, театър, опера, която Поли обожаваше — и въпреки това и двамата открито признавахме, че не

изпитваме и най-малка симпатия един към друг. Нито капчица. Ако чувствата ни бяха стигнали до нещо толкова силно като омраза, тогава бихте могли да тълкувате това като вид извратен израз на привързаност. Но ние не се мразехме. Просто не се харесвахме, това е.

Аз смятах Поли за амбициозен, алчен позьор; той пък ме смяташе за мързелив, ненадежден и немарлив. Единственото положително нещо, което можеше да се каже за нашето „приятелство“, беше, че е взаимно. Срецахме се, прекарвахме около час, наслаждавайки се взаимно на компанията си, и после се разделяхме, и двамата еднакво изпълнени с онова така важно чувство: „благодарение на Божията милост“. А в замяна на това, че ми осигуряваше печено говеждо и кларет на стойност петдесет лири, Поли признаваше, че получава върховно усещане точно на същата стойност, като ми плаща обяда.

Наложи се да поискам вратовръзка назаем от метр д'отела и за наказание той ми предостави да избирам между две пурпурни; в дванайсет и четирийсет и пет обаче седях на една маса в „Симпсънс“, успявайки до известна степен да удавя неприятните преживявания от сутринта в голям коктейл от водка и тоник. Мнозина от другите посетители, бяха американци, което обясняваше защо говеждото се продаваше по-бързо от агнешкото. Американците така и никога не усвоиха напълно идеята за ядене на овнешко. Мисля, че го смятат за лигавщина.

Поли пристигна точно в един, но знаех, че ще се извини за закъснението.

— Съжалявам, че закъснях — каза той. — Какво пиеш? Водка? Дайте една и на мен.

Сервитьорът бавно се отдалечи и Поли огледа помещението, като пригладяше вратовръзката си върху ризата и от време на време издаваше брадичка напред, за да разхлаби натиска на яката върху врата си. Както винаги косата му беше бухнала и скърцаше от чистота. Твърдеше, че това допадало на съдебните заседатели, но откакто го познавах, обичта към собствената му коса винаги си му е била слабост. Всъщност не беше надарен с физическа привлекателност, но като утеха за ниското му, закръглено, дребно тяло Бог му беше дал прекрасна коса, която вероятно щеше да си запази в различни оттенъци, докато станеше на осемдесет.

— Здравсти, Поли — казах и отпих малко водка.

— Привет. Как я караш? — Поли никога не гледаше в очите, когато говореше. Може да стоите с гръб, опрян в тухлена стена, и той пак ще гледа над рамото ви.

— Чудесно, чудесно — казах. — А ти?

— Отървах най-последно оня педал, след цялата история. — Той с почуда поклати глава. Този човек постоянно се удивляваше на собствените си способности.

— Не знаех, че се занимаваш и с дела на педали, Поли.

Той не се усмихна. Поли се усмихваше истински само през уикендите.

— Не — каза. — Онзи тип, за когото ти разправях. Пребил племенника си до смърт с градинска лопата. Отървах го.

— Но ти каза, че го е направил.

— Беше го направил.

— Тогава как успя?

— Разсипах се да лъжа — каза той. — Какво ще си вземеш?

Взаимно се осведомихме за напредъка в кариерата си, докато чакахме супата: всеки от триумфите на Поли ме отегчаваше, а всеки от моите провали го изпълваше с наслада. Попита ме добре ли съм с парите, макар и двамата да знаехме, че нямаше и най-дребното намерение да направи нещо по въпроса, ако не съм. А пък аз го попитах за ваканциите му — миналите и бъдещите. Поли беше пълен с ваканционни истории.

— С една група ще наемем тази лодка в Средиземно море. Гмуркане с акваланг, уиндсърфинг, какво ли още не. Първокласна храна, всичко, както си му е редът.

— Платноходка или моторница?

— Платноходка. — Той се намръщи за миг и внезапно ми се стори с двайсет години по-възрастен. — Макар че като се замисля сега, вероятно има мотор. Но има екипаж, който се занимава с всичко това. Ти ще имаш ли ваканция?

— Не съм мислил за това — казах.

— Е, ти винаги си във ваканция, нали? Няма от какво да си почиваш.

— Добре формулирано, Поли.

— Е какво, работил ли си? С какво се занимаваш от армията насам?

— Консултантска работа.

— Консултирай ми задника.

— Не мисля, че мога да си го позволя, Поли.

— Да, добре. Да попитаме нашия консултант по кетъринга какво по дяволите става със супата.

Докато се оглеждахме за сервитьора, видях хората, пратени да ме следват.

Двама мъже, седнали на маса до вратата, които пиеха минерална вода и се извърнаха, щом погледнах към тях. По-възрастният изглеждаше сякаш е планиран от същия архитект, който беше изработил Соломон, а по-младият също правеше опити да се насочи натам. И двамата изглеждаха солидни, и за момента се радвах, че са наоколо.

След като супата пристигна, а Поли я опита и отсъди, че е точно на границата на приемливото, аз завъртях стола си около масата и се наведох към него. Всъщност не бях планирал да събирам плодовете на ума му, защото, да си кажа честно, те още не бяха узрели както трябва. Но не виждах какво мога да изгубя с това.

— Името Улф говори ли ти нещо, Поли?

— Човек или компания?

— Човек — казах. — Американец, мисля. Бизнесмен.

— Какво е сгафил? Шофиране в пияно състояние? Сега не се занимавам с такива неща. А ако се заема, го правя за куп пари.

— Доколкото знам, не е направил нищо — казах. — Просто се чудех дали си чувал за него. Компанията е „Гейн Паркър“.

Поли сви рамене и начупи едно хлебче.

— Мога да открия, ако те интересува. За какво ти е?

— За една работа — казах. — Отхвърлих предложението, но просто съм любопитен.

Той кимна и лапна малко хляб.

— Предложих те за една работа преди два месеца.

Спрях лъжицата със супа на половината път от купичката към устата си. Не беше присъщо на Поли да си позволява каквато и да било намеса в живота ми, била тя и добронамерена.

— Каква работа?

— Някакъв тип от Канада. Търсеше някой за работа, свързана с мощни оръжия. Нещо като бодигард, такива работи.

— Как се казваше?

— Не помня. Май започваше с „Дж“.

— Маклъски?

— Маклъски не започва с „Дж“, нали? Не, беше Джоузеф, Джейкъб, нещо от този род. — Той бързо се отказа от опитите да си спомни. — Свърза ли се с теб?

— Не.

— Жалко. Мислех, че съм го спечелил за идеята.

— И му даде името ми?

— Не, дадох му шибания номер на обувките ти. Разбира се, че му дадох името ти. Е, не веднага. Свързах го с няколко работещи на частно момчета, които доста използваме. Те имат някои едри типове, които работят като телохранители, но на него не му харесали. Искаше някой от по-висока класа. Някой, който е бил в армията, така каза. Ти беше единственият, за когото се сетих. Като не броя Анди Хик, но той печели по двеста хиляди лири на година в търговска банка.

— Трогнат съм, Поли.

— Пак заповядай.

— Как се запозна с него?

— Беше дошъл да се срещне с Тофи и повикаха и мен.

— Тофи човек ли е?

— Спенсър. Губернаторът. Нарича себе си „Тофи“. Не знам защо. Нещо свързано с голфа. С началните удари май.

Замислих се за малко.

— Не знаеш за какво се е срещал със Спенсър, така ли?

— Кой казва, че не знам?

— Знаеш ли?

— Не.

Поли бе приковал поглед някъде зад главата ми и аз се обърнах да видя какво го е заинтригувало. Двамата мъже до вратата в момента ставаха. По-възрастният каза нещо на метр д'отела, който насочи един сервитьор към нашата маса. Неколцина от другите обядващи наблюдаваха ставащото.

— Господин Ланг?

— Аз съм Ланг.

— Търсят ви по телефона, сър.

Свих рамене към Поли, който в момента облизваше пръста си и обираше с него трохи от покривката.

Докато стигна до вратата, по-младият от двамата, които ме следваха, беше изчезнал. Опитах се да уловя погледа на другия, но той задълбочено разглеждаше някаква анонимна репродукция на стената. Вдигнах телефона.

— Господарю — рече Соломон, — има нещо гнило в Дания.

— О, какъв ужас — казах. — А нещата си вървяха толкова добре преди.

Соломон понечи да отговори, но се чу изщракване и трясък, и по линията се разнесе острият глас на О'Нийл.

— Ланг, ти ли си?

— Аха — казах.

— Момичето, Ланг. Или би трябвало да кажа, „младата жена“.

Имаш ли представа къде може да е в момента?

Засмях се.

— Вие питате *мен* къде е тя?

— Всъщност да. Имаме проблеми с откриването ѝ.

Хвърлих поглед към преследвача си, който още разглеждаше репродукцията.

— За жалост, господин О'Нийл, не мога да ви помогна — казах.

— Не разполагам с персонал от девет хиляди човека и бюджет от двайсет милиона лири, с които да откривам хора и да ги следя. Обаче ето какво ще ви кажа: можете да пробвате с хората от охраната в Министерството на отбраната. Предполага се, че тях много ги бива в това.

Но той беше затворил още на половината от думата „Отбрана“.

Оставих Поли да плати сметката и скочих на един автобус за Холанд Парк. Исках да видя как пасмината на О'Нийл е разбутала апартамента ми, а също и да разбере дали с мен се бяха опитали да се свържат още канадски търговци на оръжие с взети от Стария завет имена.

Пратените от Соломон преследвачи се качиха на автобуса заедно с мен и надничаха през прозорците, сякаш това им беше първото идване в Лондон.

Когато стигнахме до Нотинг Хил, се наведох през облегалката към тях.

— Със същия успех можете и да слезете заедно с мен — казах. — Да си спестите необходимостта да дотичате обратно от следващата спирка.

По-възрастният извърна очи, но по-младият се ухили. В крайна сметка всички слязохме заедно, и те останаха да се мотаят от другата страна на улицата, докато аз влязох обратно в апартамента.

Щях да разбера, че мястото е било претърсвано дори без да ми казват. Не бях очаквал точно да сменят чаршафите и да пуснат една прахосмукачка на целия апартамент, но си помислих, че можеха да го оставят и в по-добър вид. Нито един от мебелите не си беше на мястото, малкото картини, които притежавах, бяха кипнати настрани, а книгите по рафтовете бяха в плачевно различен ред. Дори бяха сложили различен компактдиск в стереоуредбата. Или може би просто им се беше сторило, че музиката на професор Лонгхеър е по-подходяща за претърсване на апартаменти.

Не си направих труда да връщам предметите на предишните им места. Вместо това прекосих стаята и влязох в кухнята, включих чайника и попитах високо:

— Чай или кафе?

Откъм спалнята се чу леко шумолене.

— Или може би с удоволствие ще изпиеш една кока-кола?

Продължих да стоя с гръб към вратата, докато чайникът завираше със свистене, но все пак я чувах, докато заставаше на прага на кухнята. Изсипах малко кафе на гранули в една чаша и се обърнах.

Вместо с копринения халат, в момента Сара Улф беше облечена с чифт избелели джинси и тъмносиво поло. Косата ѝ беше вдигната, хлабаво вързана назад по начин, за който на някои жени им трябват пет секунди, а на други — пет дни. А като аксесоар в тон с полото, тя носеше в дясната си ръка автоматичен пистолет „Валтер ТРН“, двајсет и втори калибър.

Пистолетът ТРН е доста малко оръжие. Това е оръжие със свободен затвор, шестзаряден пълнител и цев с дължина два инча и четвърт. Освен това е напълно безполезен като огнестрелно оръжие, защото освен ако не можете да гарантирате, че ще уцелите сърцето или мозъка още с първия изстрел, само ще раздразните онзи, по когото

стреляте. За повечето хора една мокра скумрия е по-добрият избор като оръжие.

— Е, господин Финчам — каза тя, — как разбрахте, че съм тук? — Звучеше точно така, както и изглеждаше.

— „Цвете на цветята“ — казах. — Подарих малко от него на чистачката си миналата Коледа, но знам, че не го използва. Трябваше да си ти.

Тя хвърли бърз поглед из апартамента, скептично повдигнала вежди.

— Имаш чистачка?

— Да, знам — казах. — Бог да я благослови. Малко е зле напоследък. Артрит. Не чисти нищо, което е на височина под коляното или над рамото ѝ. Опитвам се да слагам всичките си мръсни неща на височина до кръста, но понякога... — Усмихнах се. Тя не отвърна на усмивката ми. — Като стана дума, ти как влезе тук?

— Не беше заключено — каза тя.

Отвратено поклатих глава.

— Това е наистина кофти. Ще трябва да пиша на моя избраник в парламента.

— Какво?

— Това място — казах, — е било претърсено тази сутрин от членове на британските служби за сигурност. Професионалисти, обучени на разноски на данъкоплатците, а дори не могат да си направят труда да заключат вратата, след като са си свършили работата. Що за служба е това? Имам само диетична кока-кола. Става ли?

Пистолетът още сочеше най-общо в моята посока, но не ме беше последвал до хладилника.

— Какво са търсили? — Сега тя се беше загледала навън през прозореца. Наистина изглеждаше сякаш е прекарала ужасна сутрин.

— Понятие нямам — казах. — Имам една риза от тензух в дъното на шкафа. Може би сега това е обида срещу кралството.

— Намерили ли са пистолет? — Все още не ме поглеждаше. Чайникът изсвири и аз налях малко гореща вода в чашата.

— Да, намерили са.

— Пистолетът, с който си смятал да убиеш баща ми.

Не се обърнах. Просто продължих с приготвянето на кафето.

— Не съществува такъв пистолет — казах. — Пистолетът, който са намерили, е сложен тук от някой друг, за да изглежда, сякаш съм се канел да го използвам, за да убия баща ти.

— Е, подействало е. — Сега погледът ѝ бе насочен право в мен. А също и 22-калибровият пистолет. Но аз винаги съм се гордял с хладнокръвието си, затова просто сипах мляко в кафето и запалих цигара. Това я ядоса.

— Ти си един наперен кучи син, нали?

— Не е моя работа да го казвам. Майка ми ме обича.

— Така ли? Това причина ли е да не те застрелям?

Бях се надявал, че няма да спомене за оръжия или стрелба, тъй като дори британското Министерство на отбраната можеше да си позволи хубаво да напълни едно помещение с „бръмбари“, но тъй като беше повдигнала въпроса, едва ли можех да го пренебрегна.

— Мога ли само да кажа нещо, преди да стреляш с това?

— Давай.

— Ако съм възнамерявал да използвам пистолет, за да убия баща ти, защо не го носех в себе си снощи, когато дойдох в къщата ви?

— Може би си го носел.

Направих пауза и отпих глътка кафе.

— Добър отговор — казах. — Добре, ако съм го носел у себе си снощи защо не съм го използвал да се защитя от Рейнър, когато ми чупеше ръката?

— Може би си се опитал. Може би затова е започнал да ти чупи ръката.

За Бога, тази жена ми изпиваше силите.

— Още един добър отговор. Добре, кажи ми следното. Кой ти каза, че са намерили тук пистолет?

— Полицайте.

— Не — казах. — Може и да са казали, че са от полицията, но не са били.

Бях си мислил да я напада, може би първо да хвърля чайника с кафето, но сега нямаше особен смисъл. Над рамото ѝ виждах как пратените от Соломон двама преследвачи се движат бавно из всекидневната: по-възрастният държеше с две ръце пред себе си голям револвер, а по-младият само се усмихваше. Реших да оставя колелата на правосъдието да постържат малко на едно място.

— Няма значение кой ми е казал — рече Сара.

— Тъкмо напротив. Мисля, че има много голямо значение. Ако един продавач ти каже, че дадена перална машина е страхотна, е едно. Но ако Кентърбърийският архиепископ ти каже, че е страхотна и че отстранява мръсотията дори при ниски температури, това вече е съвсем различно.

— Какво искаш да...

Чу ги, когато бяха само на две стъпки, и когато се обърна, помладият сграбчи китката ѝ и я изви надолу и навън изключително умело. Тя нададе кратък писък и пистолетът се изплъзна от ръката ѝ.

Вдигнах го и го подадох с ръкохватката напред на по-стария от двамата преследвачи. Изгарях от желание да покажа какво добро момче съм, стига само светът да искаше да го разбере.

Когато О'Нийл и Соломон пристигнаха, ние със Сара вече се бяхме настанили удобно на канапето, двамата изпратени от Соломон преследвачи стояха зад вратата и никой от нас не правеше особено усърдни опити да води разговор. Щом О'Нийл започна да се суети наоколо, изведнъж ми се стори, че в апартамента има ужасно много хора. Предложих да изтичам и да видя какво става, но О'Нийл ми отпрати най-гневния си поглед от типа „отбраната на западния свят лежи на моите плещи“, затова всички млъкнахме и забихме погледи в ръцете си.

След като си шепна известно време с преследвачите, които след това тихо се оттеглиха, О'Нийл започна да крачи насам-натам, като вземаше разни предмети и ги гледаше, присвивайки устни. Очевидно чакаше нещо, а въпросното нещо не беше в стаята, нито щеше да влезе през вратата, затова се изправих, прекосих стаята и отидох до телефона. Той извънпя щом стигнах до него. В много редки случаи животът е такъв.

Вдигнах слушалката.

— Отдел „Специализации“ — изрече остър, американски глас.

— Кой се обажда? Да не е онзи О'Нийл? — Сега в гласа се долавяше гневна нотка. Това не беше човек, от когото бихте поискали назаем чаша захар.

— Не, но господин О'Нийл е тук — казах. — С кого разговарям?

— Извикай О'Нийл да вдигне проклетия телефон, става ли? — каза гласът. Обърнах се и видях О'Нийл да крачи устремено към мен, с

протегнатата ръка.

— Иди някъде да се научиш на добри обноски — казах и затворих.

За кратко се възцари тишина, а след това изглежда се случиха много неща едновременно. Соломон ме поведе обратно към канапето — не прекалено грубо, но не и особено внимателно; О'Нийл се разкрещя на хората, изпратени от Соломон; те пък започнаха да си крещят един на друг, а телефонът отново започна да звъни.

О'Нийл го сграбчи и веднага започна да премята между пръстите си кабела, което не си пасваше с предишния му опит да излъчва царствено самообладание. Беше очевидно, че в света на О'Нийл имаше много по-дребни риби от американеца с резкия глас от другия край на телефонната линия.

Соломон ме изблъска обратно долу до Сара, която се отдръпна с отвращение. Наистина е сериозна работа да бъдеш мразен от толкова много хора в собствения си дом.

О'Нийл продължи да кима и да отговаря утвърдително в продължение на около минута, после много внимателно върна слушалката на мястото ѝ. Погледна към Сара.

— Госпожице Улф — каза той с цялата любезност, която успя да докара, — трябва да се явите при някой си господин Ръсел Барнс в американското посолство колкото е възможно по-скоро. Един от тези господа ще ви закара. — О'Нийл извърна поглед, сякаш очакваше тя незабавно да скочи на крака и да изчезне. Сара не помръдна от мястото си.

— Начукай си го в задника със заострена лампа — рече тя.

Засмях се.

Всъщност бях единственият, който го направи, и О'Нийл изстреля в моята посока един от все по-раздразнените си погледи. Но Сара все още го гледаше гневно.

— Искам да знам какво се прави във връзка с този човек — каза тя. Рязко посочи с глава към мен, затова прецених, че е най-добре да престана да се смея.

— Господин Ланг е наша грижа, госпожице Улф — каза О'Нийл. — Самата вие сте отговорна пред вашия Държавен департамент, по...

— Не сте от полицията, нали? — попита тя. На лицето на О'Нийл се изписа неловко изражение.

— Не, не сме от полицията — предпазливо каза той.

— Добре, искам полицията да дойде тук и освен това искам този тип да бъде арестуван за опит за убийство. Той се опита да убие баща ми и според всичко, което ми е известно, ще опита отново.

О'Нийл погледна към нея, после към мен, след това — към Соломон. Изглежда, че искаше някой от нас да му се притече на помощ, но не мисля, че желанието му се изпълни.

— Госпожице Улф, упълномощен съм да ви уведомя...

Той млъкна, сякаш не беше в състояние да си спомни дали наистина е бил упълномощен, и ако е така дали упълномощилият го наистина е имал предвид точно това. Той сбърчи нос за миг, и реши все пак да продължи.

— Упълномощен съм да ви уведомя, че в настоящия момент вашият баща е обект на разследване от служби на правителството на Съединените щати, подпомагани от собствения ми отдел в Министерството на отбраната. — Последните думи отекнаха силно, а всички ние просто си седяхме там. О'Нийл ми хвърли светкавичен поглед. — По взаимно усмотрение трябва да решим дали да повдигнем обвинение срещу господин Ланг или всъщност да предприемем каквито и да било други действия, засягащи баща ви или неговите дела.

Не ме бива много да разчитам израженията на хората, но дори аз виждах, че всичко това беше доста шокиращо за Сара. От сиво лицето ѝ беше станало бяло.

— Какви дела? — попита тя. — За какво го разследват? — Гласът ѝ беше напрегнат. Изражението на О'Нийл беше неловко, и знаех, че е изпълнен с ужас да не би тя да се разплаче.

— Подозираме баща ви — изрече накрая той, — във внос на забранени вещества от клас А в Европа и Северна Америка.

В стаята стана много тихо и всички наблюдаваха Сара. О'Нийл се прокашля.

— Баща ви внася наркотици, госпожице Улф.

Беше неин ред да се разсмее.

ЧЕТИРИ

В тревата се таи змия.

Вергилий

Като всички хубави неща, а също и като всички лоши, това свърши. Двамата мъже, изглеждащи като копия на Соломон, бързо откараха Сара към Гровнър Скуеър в един от техните „Роувъри“, а О’Нийл поръча такси, което се забави твърде много и му предостави повече време да оглежда с насмешка вещите ми. Истинският Соломон остана да измие чашите, а след това предложи двамата да седнем някъде навън с прилично количество топла, питателна бира.

Беше едва пет и трийсет, но кръчмите вече се пукаха по шевовете от млади мъже в костюми и неприлично дълги бакенбарди, открито и гръмко оплакващи се от състоянието на света. Успяхме да намерим маса в хотелския бар на „Лебедът с двете шии“, където Соломон започна зрелищно да тършува из джобовете си в търсене на дребни монети. Казах му да го включи в разходите, а той ми каза да извадя парите от моите трийсет хиляди лири. Хвърлихме ези-тура и аз загубих.

— Задължен съм ти за любезността, господарю.

— Наздраве, Давид. — И двамата отпихме по една дълга глътка, а аз запалих цигара.

Очаквах Соломон да започне пръв, с някаква забележка относно събитията от последните двайсет и четири часа, но на него явно му стигаше просто да си седи и да слуша, докато една разположила се наблизо тайфа от брокери на недвижими имоти обсъждаше автомобилните алармени инсталации. Беше успял да ме накара да се почувствам сякаш седенето там е било моя идея, и аз нямаше да търпя това.

— Давид.

— Сър.

— Това светско излизане ли е?

— Светско излизане ли?

— Поискали са от теб да ме изведеш, нали? Да ме потупваш по гърба, да ме напиеш, да разбереш дали спя с принцеса Маргарет?

Соломон се дразнеше, когато чуеше името на кралската фамилия да се споменава напразно и точно затова го бях направил.

— От мен се очаква да стоя наблизко, сър — каза накрая той. — Помислих си, че може би ще е по-забавно, ако седим на една и съща маса, това е. — Явно мислеше, че това отговаря на въпроса ми.

— Е, какво става? — попитах.

— Какво става ли?

— Давид, ако смяташ просто да си седиш там с облепени очи, повтаряйки всичко, което казвам, сякаш цял живот си живял в кукленска къщичка, тази вечер ще е доста тъпа.

Настъпи пауза.

— Доста тъпа вечер?

— О, я млъквай. Познаваш ме, Давид.

— Наистина имам тази привилегия.

— Може да съм всякакъв, но едно от нещата, които определено не съм, е наемен убиец.

— Дългият ми опит по тези въпроси, господарю — той отпи нова дълбока глътка бира и премлясна, — е изградил у мен възгледа, че никой определено не е платен убиец, докато не стане такъв.

Вгледах се в него за миг.

— Сега ще изругая, Давид.

— Както желаете, сър.

— Какво, по дяволите, трябва да означава това?

Брокерите на недвижими имоти бяха минали на темата за женските гърди, която им беше по-забавна. Като ги слушах, се почувствах като стогодишен.

— Същото е като със собствениците на кучета — рече Соломон. — „Моето куче не би наранило никого“, казват те. Докато един ден се улавят, че казват: „Ама той никога преди не е правил така.“ — Погледна ме и видя, че се мръщя. — Това, което искам да кажа, е, че никой никога не може истински да познава, когото и да било. Никой човек или някое куче. Не и да ги познава наистина.

Силно стоварих чашата си върху масата.

— Никой не може никога да опознае, когото и да било? Това вече е умна приказка. Искаш да кажеш, че макар да сме прекарвали две години почти залепени един за друг, ти не знаеш дали съм способен да убия човек заради пари? — Признавам, че това малко ме разстройваше. А аз обикновено не се разстройвам.

— А мислите ли, че аз съм способен? — попита Соломон. Веселата усмивка още играеше в ъгълчетата на устата му.

— Дали мисля, че бих могъл да убиеш човек за пари? Не, не мисля.

— Сигурен ли сте в това?

— Да.

— В такъв случай сте глупак, сър. Убил съм един мъж и две жени.

Вече знаех това. Освен това знаех и колко много му тежеше.

— Но не за пари — казах. — Не е било платено убийство.

— Аз съм служител на Короната, господарю. Правителството ми изплаща ипотеката. Както и да го погледнете — а, повярвайте, поглеждал съм го по много начини, — смъртта на онези трима души ми позволи да се изхранвам. Още една халба?

Преди да успее да кажа нещо, той беше взел чашата ми и се беше отправил към бара.

Докато го гледах как се промъква през брокерите на недвижими имоти, се хванах, че си спомням за игрите на каубои и индианци, които двамата със Соломон бяхме играли заедно в Белфаст.

Щастливи дни, безредно пръснати из няколко нещастни месеца.

Беше хиляда деветстотин осемдесет и шеста и Соломон го бяха взели в армията заедно с дузина други от специалния отдел на полицията на Метрополитън, за да допълнят редиците на временно останал без хора отряд от Кралската полиция на Ълстър. Бързо беше доказал, че е единственият от групата, на когото си заслужава да платят самолетния билет, затова в края на службата му някои хора от Ълстър, на които бе изключително трудно да се угоди, го бяха помолили да остане и да се пробва за участие в плана на лоялистка група с подобна на военната структура, което той направи.

На половин миля оттам, в две стаи над туристическа агенция „Фрийдъм“, аз изслужвах последната от осемте си години в армията, прикрепен към набързо кръстения отряд GR24 — едно от

многобройните разузнавателни поделения, което навремето се съревноваваше да получи правото да действа в Северна Ирландия, и вероятно все още продължава. Тъй като събратята ми от офицерския корпус почти без изключение бяха стари възпитаници на „Итън“, които идваха на работа с вратовръзки и летяха до пълните с яребици шотландски блата през уикендите, открих, че прекарвам все повече време със Соломон, като през по-голямата част от това време го чаках в коли с неработещо отопление.

Понякога обаче се измъквахме и правехме нещо полезно и през деветте месеца, в които бяхме заедно, видях Соломон да върши многобройни смели и изключителни постъпки. Беше отнел три живота, но беше спасил десетки пъти повече, включително и моя.

Брокерите се подсмиваха подигравателно на кафявия му дъждобран.

— Улф е доста тъмен субект, знаеш — каза той.

Вече пиехме третата си халба, и Соломон беше разкопчал най-горното си копче. Аз щях да направя същото, ако имах копче. Сега кръчмата се беше поизпразнила, докато хората си тръгваха към къщи при съпругите си или отиваха на кино. Запалих поредната си, незнайно коя цигара за днес.

— Заради наркотиците ли?

— Заради наркотиците.

— Нещо друго?

— Трябва ли да има нещо друго?

— Ами всъщност да. — Хвърлих поглед към Соломон през масата. — Трябва да има нещо друго, щом с всичко това няма да се заема Отделът за наркотици. Какво общо има той с твоите хора? Или просто в момента бизнесът е в застои и трябва да го подпомогнеш?

— Никога не съм казал и думичка от тези неща.

— Разбира се, че не си.

Соломон направи пауза, като претегли думите си и очевидно откри, че някои от тях са доста тежки.

— Един много богат човек, индустриалец, пристига в тази страна и казва, че иска да инвестира тук. В Министерството на търговията и промишлеността го черпят чашка шери и му връчват няколко лъскави брошури и той се залавя за работа. Казва им, че смята да произвежда широк спектър от метални и пластмасови компоненти и

пита дали ще има проблем да построи половин дузина фабрики в Шотландия и североизточна Англия. Един-двама души в Министерството на търговията направо припадат от вълнение и му предлагат двеста милиона лири под формата на дарения и полагащо се на постоянен жител позволение за паркиране в Челси. Не съм сигурен кое е по-ценно.

Соломон отпи малко бира и изтри уста с опакото на ръката си. Беше много ядосан.

— Минава известно време. Чекът е осребрен, фабриките са построени и в Уайтхол звъни телефон. Разговорът е международен, от Вашингтон, окръг Колумбия. Знаели ли сме, че богат индустриалец, изработващ разни неща от пластмаса, освен това внася и големи количества опиум от Азия? За Бога, не, не знаехме това, хиляди благодарности, задето ни съобщихте, много поздравя на съпругата и хлапетата. Паника. Сега богатият индустриалец седи върху огромна бала наши пари и дава работа на три хиляди наши граждани.

В този момент на Соломон, изглежда, му свърши енергията, сякаш усилието да контролира яростта си му беше дошло в повече. Но аз не можех да чакам.

— И?

— И една комисия от не особено мъдри мъже и жени се събират да помислят заедно с дебелите си глави и да измъдрят възможни курсове на действие. Списъкът включва: да не правят нищо, пак да не правят нищо, да не правят абсолютно нищо или да се обадят на 999 и да поискат да им пратят подкрепление от специалните полицейски части. Единственото, за което са сигурни е, че не им допада този последен курс на действие.

— А О'Нийл...?

— О'Нийл получава работата. Надзор. Обуздаване. Контрол над щетите. Наречи го, с каквото щещ шибано име. — За Соломон думи като „шибан“ представляваха груб език. — Разбира се, нищо от това няма абсолютно нищо общо с Александър Улф.

— Разбира се, че не — казах. — Къде е Улф сега?

Соломон си погледна часовника.

— В този момент се намира на място номер 6С на „Боинг 747“ на полета на „Бритиш Еървейс“ от Вашингтон за Лондон. Ако има поне

капчица здрав разум, сигурно е избрал телешко „Уелингтън“. Възможно е да предпочита риба, но се съмнявам.

— А филмът?

— „Докато ти спеше“.

— Впечатлен съм — казах.

— Подробностите са най-важното, господарю. Само защото тази работа е лоша, не значи, че трябва да я върша лошо.

Отпихме по глътка бира в спокойно мълчание. Но трябваше да го попитам.

— Слушай, Давид.

— На вашите заповеди, господарю.

— Имаш ли нещо против да ми обясниш къде се вметвам аз във всичко това? — Той ме погледна с наченки на израз от типа, който казваше: „Защо питаш мен? Ти ми кажи“, затова продължих припряно: — Имам предвид кой иска смъртта му и защо трябва да се направи да изглежда, сякаш убиецът съм аз?

Соломон пресуши чашата си.

— Не знам защо — каза. — А колкото до това кой е, склонни сме да мислим, че е ЦРУ.

През нощта се мятах в леглото известно време, а още известно време се обръцах ту на една, ту на друга страна и на два пъти станах да запиша няколко идиотски монолога на изгодния си от данъчна гледна точка диктофон. В цялата работа имаше неща, които ме тревожеха, и неща, които ме плашеха, но именно мисълта за Сара Улф непрекъснато ми идваше в главата и отказваше да се махне.

Не бях влюбен в нея, нали разбирате. Как бих могъл? В края на краищата, бях прекарал в нейната компания само няколко часа, и нито един от тези часове не беше при особено спокойни обстоятелства. Не, определено не бях влюбен в нея. Нужно е нещо повече от чифт светлокафяви очи и гъста, спускаща се на вълни тъмнокестенява коса, за да ми трепне сърцето.

За Бога.

В девет часа на другата сутрин нахлузвах вратовръзката на „Гарик“ и лошо закопчания блейзър, а в девет и половина натисках звънеца на отдела за справки в Националната банка на Уестминстър в Суис Котидж. Не бях намислил ясен план за действие, но си помислих, че може да ми се отрази добре на самочувствието да погледна банковия си мениджър в очите за пръв път от десет години, дори и ако парите в сметката ми не ми принадлежаха по право.

Въведоха ме в чакалня пред кабинета на мениджъра и ми дадоха пластмасова чаша кафе със също толкова пластмасов вкус, което беше прекалено горещо за пиене, докато само след една стотна от секундата внезапно вече бе твърде студено за пиене. Опитвах се да се отърва от него зад един фикус, когато едно деветгодишно момче с рижа коса промуши глава през вратата, махна ми да вляза и се представи като Греъм Халкърстън, управител на тукашния банков клон.

— Е, с какво мога да ви бъда полезен, господин Ланг? — попита той, като се настани зад бюрото си, което имаше същия младежки рижав вид като него.

Заех нещо, което според мен беше поза на важен бизнесмен в стола срещу него и си оправих вратовръзката.

— Вижте, господин Халкърстън — казах, — безпокоя се за една парична сума, наскоро прехвърлена на сметката ми.

Той хвърли поглед надолу към някаква компютърна разпечатка на бюрото.

— Да не става дума за паричен превод от седми април?

— Седми април — повторих внимателно, като усилено се опитвах да не го объркам с други суми на стойност трийсет хиляди лири, които бях получил през същия месец. — Да — казах. — Мисля, че е това.

Той кимна.

— Двайсет и девет хиляди, четиристотин и единайсет лири и седемдесет и шест пенса. Мислили ли сте да прехвърлите тези пари, господин Ланг? Защото разполагаме с богат избор от сметки, които ще са подходящи за вашите нужди.

— За моите нужди ли?

— Да. Лесен достъп, висока лихва, бонус от шейсет дни — вие избирате.

Струваше ми се някак странно да чуя човешко същество да си служи с подобни изрази. До този момент в живота си ги бях виждал само на рекламните билбордове.

— Страхотно — казах. — Страхотно. За момента, господин Халкърстън, моите нужди се заключават просто в това да държите парите ми в помещение с прилична ключалка на вратата. — В отговор той ме зяпна безизразно. — По-заинтригуван съм да разбера произхода на този паричен превод. — От просто безизразно, лицето му стана такова, сякаш никога не е имало какъвто и да било израз. — Кой ми е дал тези пари, господин Халкърстън?

Бях наясно, че доброволните дарения не са нещо, с което банковите служители се сблъскваха често в живота си, и изминаха още няколко мига на безизразно виране, последвани от шумолене на хартия, преди Халкърстън да успее да реагира.

— Плащането е извършено в брой — каза той, — затова всъщност не разполагам с писмени сведения за произхода. Ако почакате една секунда, мога да получа копие от извлечението на кредитната карта. — Той натисна копчето на някакъв интерком и попита за Джини, която чинно се дотътри, носейки някаква папка. Докато Халкърстън ровеше из папката, аз се зачудих как Джини успяваше да задържи главата си изправена под тежестта на козметиката, наплескана по цялото ѝ лице. Под всички тези мазила може и да беше доста хубавичка. Или пък можеше да прилича на Дърк Богарт. Никога няма да узная.

— Ето — каза Халкърстън. — Името на платеца не е вписано, но има подпис. Офър. Или може би Офи. Т. Офи, да, това е.

Кантората на Поли се намираше в Мидъл Темпъл, спомням си, че ми бе казал, че се намира някъде близо до Флийт Стрийт и най-сетне успях да се добера до там с помощта на едно черно такси. Това не е обичайният ми начин на пътуване, но докато бях в банката, реших, че не вреди да изтегля двеста лири от възнаграждението си на платен убиец за разходи.

Самият Поли беше в съда по едно дело на шофьор, който блъснал някого и избягал от местопроизшествието, и играеше ролята си на нещо като накладка за спирачка в човешки образ върху колелата

на правосъдието, затова не ми беше осигурен специален достъп до покоите на Милтън Кроули Спенсър. Вместо това трябваше да изтърпя разпита на секретаря за естеството на „проблема ми“, и когато приключих, вече се чувствах по-зле, отколкото някога съм се чувствал в клиника по венерически болести.

Не, че съм бил в много клиники по венерически болести.

След като преминах предварителното изпитание, ме оставиха да чакам до безкрайност в чакалня, пълна със стари броеве на *Експрешънс* — списанието, предназначено за притежателите на кредитни карти „Американ Експрес“. Така че си седях там и четях за работещи по поръчка шивачи на панталони на Джърмин Стрийт, и за плетачки на чорапи в Нортхамптън, и производители на шапки в Панама, и колко голяма вероятност имало Кери Пакър да спечели шампионата по поло „Въов Клико“ в Смитс Лоун тази година и като цяло наваксах с големите истории, случващи се зад новините, докато секретарят се върна и повдигна чифт елегантно оформени вежди към мен.

Въведоха ме в голямо, облицовано с дъб помещение, с лавици, отрупани с вещи, които подчертаваха величието на обитателя спрямо останалата част от света, заемащи три от стените, и с редица шкафове за папки по протежение на четвъртата стена. На бюрото имаше снимка на три деца в тийнейджърска възраст, които изглеждаха като купени по каталог, а до нея — снимка на Денис Тачър с автограф. Опитвах се да смея странния факт, че тези две снимки бяха поставени с гръб към бюрото, когато се отвори една свързваща врата и внезапно се озовах в присъствието на Спенсър.

И какво присъствие само. Той беше по-висок вариант на Рекс Харисън, с посивяваща коса, очила с форма на полумесеци и толкова бяла риза, че сигурно се самопочистваше. Всъщност не го видях да започва да отчита времето, докато седеше.

— Господин Финчам, съжалявам, че ви накарах да чакате. Заповядайте, седнете.

Той посочи с жест из стаята, сякаш ме канеше да си избира място, но имаше само един стол. Седнах, и веднага скочих отново на крака, защото столът беше изскърцал със звук на чупещо се дърво. Звукът беше толкова силен и така измъчен, че можех да си представя как хората отвън на улицата спират, вдигат поглед към прозореца и се

чудят дали да не повикат някой полицай. Спенсър, изглежда, не забеляза.

— Май не съм ви виждал в клуба — каза той, като се усмихна пестеливо.

Седнах отново, при което от стола се разнесе ново силно скърцане, и се опитах да намеря поза, която да позволява разговорът ни да може поне донякъде да се чува над остроото скърцане на дървенията.

— Клуб ли? — попитах, а после погледнах надолу, когато той посочи вратовръзката ми. — А, имате предвид „Гарик“?

Той кимна, все още усмихнат.

— Ами всъщност не — казах, — не ходя в града толкова често, колкото бих искал. — Махнах с ръка по начин, който внушаваше мисълта за няколко хиляди акра земя в Уилтпгър и много лабрадори. Той кимна, сякаш можеше да си представи точно мястото, и можеше да се отбие за един бърз обяд следващия път, когато беше наблизо.

— Е — попита, — с какво мога да ви помогна?

— Ами въпросът е доста деликатен... — започнах.

— Господин Финчам — прекъсна ме спокойно той, — ако някога настъпи ден, в който при мен дойде клиент и не каже, че въпросът, по който иска съвета ми, е деликатен, ще закача перуката си на пирона зад вратата завинаги. — От изражението на лицето му разбрах, че от мен се очакваше да приема това като остроумна реплика. Единственото, което успях да си помисля, беше, че тази остроумна забележка вероятно щеше да ми струва трийсет лири.

— Е, това е много успокояващо — казах, приемайки шегата. Усмихнахме се приятелски един на друг. — Всъщност — продължих, — един приятел ми каза наскоро, че сте му оказали изключителна помощ, запознавайки го с някои хора с необичайни умения.

Настъпи пауза, както бях предвидил.

— Разбирам — каза Спенсър. Усмивката му леко помръкна, очилата бяха свалени и брадичката му се повдигна с пет градуса. — Ще имате ли добрината да ми кажете името на този ваш приятел?

— Точно в момента предпочитам да не го казвам. Той ми каза, че се нуждаел от... нещо като телохранител, някой, който би имал готовност да изпълнява някои доста нетрадиционни задължения, и вие сте му предоставили няколко имена.

Спенсър се облегна назад в стола си и ме огледа изучаващо. От главата до петите. Разбирах, че разговорът вече беше приключил, и че сега той просто решаваше кой е най-елегантният начин да ми го каже. След известно време бавно си пое дъх през изящно оформения си нос.

— Възможно е — каза той, — да сте разбрали погрешно какви услуги предлагаме тук, господин Финчам. Ние сме фирма от юристи. Адвокати. Излагаме случаи пред съда. Това ни е работата. Ние не сме — и мисля, че точно оттук може да е възникнало объркването ви — бюро за наемане на работа. Ако желанията на вашия приятел са били удовлетворени тук, това ме радва. Но се надявам и вярвам, че това е било свързано повече с правните съвети, които сме били в състояние да предложим, отколкото с каквито и да било препоръки за ангажиране на персонал. — Изречена от него, думата „персонал“ звучеше доста противно. — Няма ли да е по-добре да се свържете с този ваш приятел, за да сте сигурен точно каква информация ви е необходима?

— Ами точно това е проблемът — казах. — Приятелят ми замина.

Настъпи пауза и Спенсър примигна бавно. Има нещо странно обидно в едно бавно примигване. Знам го, защото самият аз си служа с него.

— С удоволствие ще ви позволя да използвате телефона в кабинета на секретарката.

— Той не остави телефонен номер.

— Тогава, уви, господин Финчам, вие сте в затруднено положение. Сега, ако ме извините... — Той плъзна очилата обратно върху носа си и се задълбочи в някакви книжа на бюрото.

— Моят приятел — казах, — търсеше някого, който да е готов да убие човек.

Очилата се смъкнаха, брадичката се изстреля нагоре.

— Наистина.

Продължителна пауза.

— Наистина — повтори той. — Тъй като само по себе си това е незаконно деяние, твърде невероятно е той да е получил каквото и да било съдействие от тази фирма, господин Финчам...

— Той ме увери, че сте били изключително услужливи...

— Господин Финчам, ще бъда откровен. — Гласът на Спенсър беше станал значително по-твърд и аз си дадох сметка, че сигурно би

било доста интересно да го наблюдава човек, докато е в съда. — В ума ми се оформи подозрението, че може би действате тук като *agent provocateur*. — Френският акцент беше уверен и безупречен. По всяка вероятност имаше вила в Прованс. — Не бих могъл да определя какъв точно е мотивът ви за това — продължи той. — Нито пък ме интересува особено. Отказвам обаче да ви кажа повече каквото и да било.

— Освен в присъствието на адвокат.

— Приятен ден, господин Финчам. — Пак си сложи очилата.

— Моят приятел ми каза още и че вие сте уредили въпроса с плащането на този нов служител.

Никакъв отговор. Знаех, че няма да получа повече никакви отговори от господин Спенсър, но си помислих, че все пак трябва да продължа да настоявам.

— Моят приятел ми каза, че вие лично сте подписали разписката от кредитната карта — казах. — Собственоръчно.

— Бързо ми омръзва да слушам новини за вашия приятел, господин Финчам. Повтарям — приятен ден.

Изправих се и тръгнах към вратата. Столът изскърца от облекчение.

— Предложението за телефона важи ли още?

Той дори не вдигна поглед.

— Цената на обаждането ще бъде добавена към сметката ви.

— Сметка за какво? — попитах. — Нищо не сте ми дали.

— Дадох ви времето си, господин Финчам. Ако не желаете да се възползвате от него, това си е изцяло ваш проблем.

Отворих вратата.

— Е, благодаря все пак, господин Спенсър. Между другото... — Изчаках го да вдигне очи. — В „Гарик“ се носят неприятни слухове, че мамите на бридж. Казах на приятелчетата, че всичко това са глупости и измислици, но знаете как е с тези неща. Приятелчетата вече си имат едно нау. Помислих си, че е добре да знаете.

Жалко изпълнение. Но това беше единственото, за което се сетих в момента.

Секретарят усети, че присъствието ми не е от най-желаните, и заядливо ме предупреди в идните няколко дни да очаквам сметка за получените услуги.

Благодарих му за любезността и тръгнах към стълбището. Докато правех това, забелязах, че сега някой друг ровеше из същите прелиствани от мен стари броеве на *Експрешънс* — списанието за притежателите на кредитни карти „Американ Експрес“.

Ниски дебели мъже в сиви костюми: това е обширна категория. Ниски дебели мъже в сиви костюми, чиито тестиси съм смачквал в хотелски бар в Амстердам: това е много малка категория. Миниатюрна, всъщност.

ПЕТ

*Вземи сламка и я хвърли във въздуха: така ще разбереш
откъде духа вятърът.*

Джон Селдън

Да следиш някого, без той да разбере, че го правиш, не е такава фасулска работа, както изглежда във филмите. Имам известен опит в професионалното следене, а също и в това, много професионално да се връщам в службата и да казвам: „Изгубихме го“. Освен ако набелязаният от вас човек не е глух, лишен от периферно зрение и куц, нужни са ви поне дузина хора и късовълнова за петнайсет хиляди лири, за да се справите прилично.

Проблемът с Маклъски беше, че той бе „играч“, както се казва на нашия професионален жаргон, човек, който знае, че е възможна мишена и има известна представа какво да направи по въпроса. Не можех да рискувам да се приближа твърде много, а единственият начин да избегна това, беше като тичам; или пък като се мотая из правите улици, спринтирам на ъглите и спирам навреме, за да го избегна, ако направи завой и се върне. Един професионален екип, разбира се, нямаше да вземе предвид нищо от това, защото подобен екип пренебрегваше възможността сам да е следен от някой друг, който можеше да започне да се чуди на този спринтирац, тътрещ крака, зяпац по витрините малоумник.

Първата отсечка не беше особено трудна. Маклъски се отправи с олюляваща се походка от Флийт Стрийт към Странд, но когато стигна „Савой“, притича през пътя и се отправи на север, влизайки в Ковънт Гардън. Там се помота сред безбройните магазинчета за безполезни джунджурии и постоя пет минути, наблюдавайки един жонгльор пред „Актьрс Чърч“. След като си отдъхна, се отправи с отсечена крачка към Сейнт Мартинс Лейн, пресече я на път към Лестър Скуеър, и след това ме прецака тотално, като внезапно свърна на юг и излезе на площад „Трафалгар“.

Докато стигнем до най-долния край на Хеймаркет, от мен вече се лееше пот и се молах да махне на някое такси. Направи го едва когато стигна до Лоуър Риджънт Стрийт, а аз хванах друго двайсет мъчителни секунди по-късно.

Е, очевидно е било друго. Дори непрофесионалният преследвач знае, че не може да се качиш в едно и също такси с човека, когото следиш.

Тръшнах се на седалката и извиках на шофьора да „следва онова такси“, а после си дадох сметка колко странно беше да изречеш подобна реплика в истинския живот. Таксиметровият шофьор явно не смяташе така.

— Я ми кажете — рече той, — той ли спи с вашата жена, или вие спите с неговата?

Засмях се, все едно това беше най-забавната шега, която чувах от години: именно така трябва да се държите с таксиметровите шофьори, ако искате да ви откарат на правилното място по правилния маршрут.

Маклъски излезе от таксито пред „Риц“, но сигурно беше казал на шофьора да го изчака и да не изключва брояча. Дадох му три минути, преди да постъпя по същия начин с моето такси, но точно когато отварях вратата, Маклъски изхвърча обратно навън и отново потеглихме.

Известно време се движехме съвсем бавно по Пикадили, а после завихме надясно в някакви тесни пусти улици, които изобщо не познавах. Това беше онази територия, на която сръчни майстори шиеха на ръка долно бельо за притежателите на кредитни карти „Американ Експрес“.

Наведох се напред да кажа на шофьора да не се приближава твърде много, но той беше правил подобни неща преди или беше виждал да ги правят по телевизията и спазваше добра дистанция.

Таксито на Маклъски спря на Корк Стрийт. Видях го да плаща на шофьора си и казах на моя човек да се промъкне покрай него и да ме остави на двеста ярда по-надолу по улицата.

За тези петнайсет секунди Маклъски беше изчезнал. Току-що го бях преследвал в продължение на двайсет минути и на пет мили и го бях изгубил в последните двеста ярда. Е, предполагам, така ми се падаше, задето бях толкова стиснат с бакшиша.

На Корк Стрийт няма нищо друго, освен художествени галерии, главно с големи предни витрини и едно от нещата, които съм забелязал по отношение на тези витрини, е че през тях се вижда еднакво добре както вътре, така и отвън. Не можех да притискам нос към витрината на всяка художествена галерия, докато открия Маклъски, затова реших да карам напосоки. Прецених на око мястото, където бе слязъл Маклъски, и се обърнах към най-близката врата.

Беше заключена.

Стоях там и си гледах часовника, опитвайки се да преценя какво ли може да е работното време на една художествена галерия, след като дванайсет часът на обяд не влизаше в тези часове, когато от мрака се появи русо момиче в спретната черна рокля и плъзна резето. Отвори вратата с гостоприемна усмивка и внезапно ми се стори, че нямам друг избор, освен да вляза вътре: надеждите ми да открия Маклъски се топяха с всяка секунда.

Без да изпускам от поглед предната витрина, отново се спотаих в относително тъмния магазин. С изключение на блондинката там явно нямаше никой друг, което съвсем не ми се видя изненадващо, когато погледнах картините.

— Терънс Глас известен ли ви е? — попита тя, като ми подаде една картичка и ценоразпис. Беше страхотно младо създание.

— Да, известен ми е — казах. — Всъщност притежавам три от творбите му.

Е, искам да кажа... понякога просто трябва да опитате, нали?

— Три от кои негови творби? — попита тя.

Не върши работа винаги, разбира се.

— От маслените му платна.

— Боже мили — възкликна тя. — Не знаех, че рисува. Сара — провикна се тя, — ти знаеше ли, че Терънс рисува с маслени бои?

От задната част на галерията се разнесе хладен американски глас.

— Тери никога в живота си не е рисувал с бои. Та той едва може да си напише името.

Вдигнах очи точно когато Сара Улф влезе през сводестия вход, безупречно облечена в пола с кройка на верев и със сако, и разпръсквайки около себе си лекия полъх на „Цвете на цветята“. Но тя не гледаше към мен. Гледаше към предната страна на галерията.

Обърнах се, проследих погледа ѝ и видях Маклъски, застанал в очертанятията на отворената врата.

— Но този господин твърди, че има три... — каза през смях блондинката.

Маклъски вървеше бързо към Сара: дясната му ръка се плъзна през гърдите към вътрешния джоб на сакото. Изблъсках блондинката с дясната си ръка, чух я как прошепна някаква любезност и в същия момент Маклъски обърна глава към мен.

Когато се извъртя към мен, се прицелих да му нанеса силен ритник в корема и за да го парира, той трябваше да смъкне дясната си ръка от сакото. Ритникът улучи целта си, и за миг краката на Маклъски се отделиха от пода. Главата му се издаде напред, докато той се бореше да си поеме въздух, а аз минах зад гърба му и бавно обвих ръка около врата му. Блондинката пищеше: „О, Господи“ с много изискан акцент, и се мъчеше да докопа телефона върху масичката, но Сара не помръдваше от мястото си, с неподвижно отпуснати до тялото ръце. Извиках ѝ да бяга, но тя или не ме чу, или не искаше да ме чуе. Когато засилих хватката си около врата на Маклъски, той се помъчи да провере пръсти между сгъвката на лакътя ми и гърлото си. Нямах начин да успея.

Сложих десния си лакът върху рамото на Маклъски, а дясната си ръка — на тила му. Лявата ми ръка се пъкна в свивката на десния ми лакът, и ето ме и мен, моделът, показан на диаграмата в главата, озаглавена: „Основни принципи на чупенето на врат“.

Докато Маклъски риташе и се бореше, изпънах горната част на лявата си ръка назад, а долната част на дясната си ръка — напред — и той много бързо престана да рита. Престана да рита, защото внезапно разбра онова, което аз знаех и исках и той да узнае — че с още няколко фунта допълнителен натиск можех да сложа край на живота му.

Не съм напълно сигурен, но мисля, че точно в този момент pistolетът гръмна.

Не си спомням точно усещането, че съм улучен. Помня само равния звук, който отекна в галерията, и мириса на нещо изгоряло — каквото там използват в днешно време.

Първо си помислих, че е простреляла Маклъски и понечих да я изругая, защото държах всичко под контрол, и във всеки случай, ѝ бях казал да изчезва отгук. А после си помислих: за Бога, сигурно се потя

доста силно, защото усещах как течността се стича по страната ми, попивайки на мокри струйки в колана ми. Вдигнах очи и осъзнах, че Сара се кани да стреля отново. Или може би вече беше стреляла. Маклъски беше успял да се отскубне, а аз май падах назад върху една от картините.

— Ти, глупава кучка такава — стори ми се, че казах, — аз съм... на твоя страна. Това е той... онзи... той е онзи... дете искаше да убия баща ти. Мамка му.

Изрекох последните думи, защото сега всичко започваше да става странно — и светлината, и звуците, и действията.

Сара беше застанала точно над мен и предполагам, че ако обстоятелствата бяха различни, щях да се възхищавам на краката ѝ. Но обстоятелствата не бяха различни. Бяха си същите. И всичко, към което можех да гледам сега, беше пистолетът.

— Това би било много странно, господин Ланг — каза тя. — Той можеше да направи това и вкъщи. — Внезапно се почувствах неспособен да проумея каквото и да било от всичко това. Много неща не бяха наред, никак не бяха наред, и сковаността долу в лявата ми страна не бе най-незначителното от тях. Сара коленичи до мен и тикна дулото на пистолета под брадичката ми.

— Това — тя посочи с палец към Маклъски — е баща ми.

Тъй като не мога да си спомня нищо повече, предполагам, че сигурно съм изгубил съзнание.

— Как се чувствате?

Това е въпрос, който би трябвало да очаквате да ви зададат, когато лежите в болнично легло, но все пак ми се искаше да не ме беше попитала. Мозъкът ми беше успял да стигне до онзи момент, в който обикновено трябва да повикате сервитьора и да поискате да ви напълнят отново чашата, и щеше да ми се стори по-логично, ако аз я бях попитал как съм. Но тя беше медицинска сестра, и следователно нямаше вероятност да се опита да ме убие, затова реших, че за момента ще я харесам.

С голямо усилие отлепих устни и изграчих в отговор:

— Добре.

— Това е хубаво — каза тя. — Докторът ще дойде да ви види след малко. — Потупа ме по ръката и изчезна.

Затворих очи за няколко мига, и когато ги отворих, навън беше тъмно. Над мен се беше изправила бяла престилка, и въпреки факта, че облеченият в нея човек изглеждаше достатъчно млад, за да ми бъде банков мениджър, можех единствено да предположа, че е лекар. Той пусна китката ми, макар да не бях осъзнал, че изобщо я е хващал и надраска нещо на един тефтер.

— Как се чувствате?

— Добре.

Той продължи да пише.

— А всъщност не би трябвало. Прострелян сте. Изгубили сте много кръв, но това не е проблем. Имали сте късмет. Куршумът е минал през подмишницата ви. — Правеше го да звучи така, сякаш цялата работа беше моя собствена глупава грешка. Кое то в известен смисъл наистина беше така.

— Къде съм? — попитах.

— В болница.

Той си отиде.

По-късно влезе много дебела жена с количка за сервиране и сложи на една масичка до мен чиния с нещо кафяво и смърдящо. Не можех да си представя какво съм й направил, но каквото и да беше, трябва да е било нещо много лошо.

Тя очевидно осъзна, че е реагирала малко пресилено, защото половин час по-късно дойде и отново отнесе чинията. Преди да си тръгне, ми каза къде се намирам. Болницата в Мидълсекс, отделението „Уилям Хойл“.

Първият ми истински посетител беше Соломон. Влезе със спокоен и невъзмутим вид, седна на леглото и метна на масичката книжна кесия с грозде.

— Как се чувстваш?

Тази реплика определено започваше да става шаблонна.

— Чувствам се — казах, — почти точно така, сякаш съм прострелян, в момента лежа в болница, опитвайки се да се възстановя, а на крака ми е седнал полицаи от еврейски произход. — Той леко се размърда на леглото.

— Казват ми, че сте извадили късмет, господарю.

Лапнах едно зърно грозде.

— Късмет, в смисъл...?

— В смисъл, че куршумът е минал само на няколко инча от сърцето ви.

— Или само за един-два инча е щял изобщо да не ме уцели. Зависи от гледната точка.

Той кимна, обмисляйки казаното от мен.

— Каква е твоята? — попита.

— Моята какво?

— Гледна точка.

Спогледахме се.

— Че Англия трябва да играе срещу Холандия по системата 4-4-2 — казах.

Соломон се надигна от леглото и започна да си съблича дъждобрана, и аз едва ли можех да го виня. Температурата сигурно беше над трийсет градуса, а в стаята сякаш имаше твърде много въздух. Беше претъпкано и задушно, въздухът те удряше в лицето и изпълваше очите ти, и ти се струваше, че стаята е като някой от влаковете на метрото в пиковия час, и голямо количество въздух е успяло да се промъкне точно когато вратите се затварят.

Бях попитал една сестра дали може да намали малко температурата, но тя ми каза, че отоплението се контролирало от компютър в Рединг. Ако бях от хората, които пишат писма до *Дейли Телеграф*, щях да напиша писмо до *Дейли Телеграф*.

Соломон закачи връхната си дреха на закачалката зад вратата.

— Е, сър — каза той, — независимо дали ми вярвате, или не, дамите и господата, които ми плащат заплатата, ме помолиха да изтръгна от вас обяснение за това как сте се озовали лежащ на пода в престижна художествена галерия в Уест Енд, с дупка от куршум в гърдите.

— В подмишницата.

— В ръката, ако така предпочитате, сър... добре де, в подмишницата. Е, господарю, ще ми кажете ли, или ще ми се наложи да ви затисна лицето с възглавница, докато се съгласите да ми съдействате?

— Добре — казах, като си помислих, че ще е най-добре да се залавяме за работа. — Предполагам, знаеш, че Маклъски всъщност е

Улф. — Не бях предполагал нищо такова, разбира се. Просто исках да звуча като човек, който е наясно с нещата. От изражението на Соломон беше очевидно, че не е знаел, затова продължих: — Проследих Маклъски до галерията, като си мислех, че може би е там, за да причини на Сара нещо неприятно. Цапардосах го, Сара ме простреля, и след това ми каза, че онзи, дето съм го цапардосал, всъщност е баща ѝ Александър Улф.

Соломон кимна спокойно, както правеше винаги, когато чуваше странни неща.

— Докато ти — каза накрая — си го познавал като човек, който ти е предложил пари, за да убиеш Александър Улф?

— Точно.

— И вие сте сметнали, господарю, както, сигурен съм, мнозина щяха да предположат, ако бяха във вашето положение, че когато един човек иска от теб да убиеш някого, въпросният някой няма да се окаже самият човек.

— Това определено не е начинът, по който постъпваме ние на планетата Земя.

— Хмм. — Соломон се беше преместил до прозореца, където изглеждаше заплепен от гледката на кулата на пощата.

— Само това ще кажеш, така ли? — попитах. — „Хмм“? Докладът на Министерството на отбраната ще се състои от думата „Хмм“, подвързана с кожа, със златен печат и с подписите на Министерския съвет, така ли?

Соломон не отговори, а просто продължаваше да се взира в кулата на пощата.

— Добре тогава — казах, — кажи ми следното: Какво е станало с по-висшестоящите от Улф и по-нисшестоящите от него? Как се озовах тук? Кой е повикал линейката? Останали ли са с мен, докато тя дойде?

— Хранил ли си се някога в онзи, въртящия се ресторант на покрива...?

— Давид, за Бога...

— Линейката всъщност е била повикана от някой си господин Терънс Глас, собственик на галерията, в която си бил прострелян, и подател на искане кръвта ти да бъде почистена от пода на разноски на министерството.

— Колко трогателно.

— Макар че всъщност онези, които ти спасиха живота, бяха Грийн и Бейкър.

— Грийн и Бейкър ли?

— Доста вървят по петите ти напоследък. Бейкър затискал раната с кърпичка.

Това си беше шок. След като със Соломон бяхме пили бира заедно, бях предположил, че е „отзовал“ двамата, които бе пратил да ме следят. Бях проявил немарливост. Слава Богу.

— Ура за Бейкър — казах.

Соломон явно се канеше да ми каже нещо друго, когато бе прекъснат от отварянето на вратата. О'Нийл се вмъкна много бързо между нас. Дойде право до леглото ми, и от изражението му можех да предположа, че според него това, че са ме простреляли, беше прекрасно развитие на нещата.

— Как се чувствате? — попита той, почти успявайки да не се усмихне.

— Много добре, благодаря, господин О'Нийл.

Настъпи пауза и лицето му леко помръкна.

— Аз пък чух, че имате късмет, дето си оживели — каза той. — Само дето отсега нататък може би ще започнете да си мислите, че всъщност сте извадили лош късмет, като сте оживели. — О'Нийл беше много доволен от изпълнението си. Представих си го как репетира в асансьора. — Е, това е положението, господин Ланг. Не виждам как можем да скрием това от полицията. В присъствието на свидетел сте направили явен опит за покушение върху живота на Улф...

О'Нийл млъкна, и двамата се огледахме из стаята, на нивото на пода, защото звукът, който бяхме чули, определено бе издаван от куче, което повръща. После го чухме отново и едновременно осъзнахме, че това беше Соломон, който се прокашля, за да прочисти гърлото си.

— С цялото ми уважение, господин О'Нийл — каза Соломон, след като беше привлякъл вниманието ни, — Ланг е бил под впечатлението, че човекът, когото напада, всъщност е Маклъски.

О'Нийл затвори очи.

— Маклъски ли? Улф беше разпознат от...

— Да, безспорно — внимателно каза Соломон. — Ланг обаче твърди, че Улф и Маклъски са един и същи човек.

Продължителна тишина.

— Моля? — каза О'Нийл.

Усмивката на превъзходство беше изчезнала от лицето му, и внезапно ми се прииска да скоча от леглото.

О'Нийл издаде леко задавено сумтене.

— Маклъски и Улф са един и същи човек ли? — повтори той: гласът му се пречупи във фалцет. — Вие с всички си ли сте?

Соломон ме погледна за потвърждение.

— Май да — казах. — Улф е човекът, който се обърна към мен в Амстердам, и поиска от мен да убия човек на име Улф.

Сега цветът напълно се беше оттеглил от лицето на О'Нийл. Имаше вид на човек, току-що осъзнал, че е изпратил любовно писмо не, на когото трябва.

— Но това не е възможно — заекна той. — Искам да кажа, няма логика.

— Което не означава, че не е възможно — казах.

Но в момента О'Нийл не чуваше истински каквото и да било. Беше в ужасно състояние. Затова продължих заради Соломон.

— Знам, че съм само едно обикновено момче за всичко — казах, — и не ми е работа да се обаждам, но ето каква е моята теория. Улф знае, че по земното кълбо има някои групи, които биха искали смъртта му. Той прави обичайното: купува си куче, наема бодигард, не казва на никого къде отива, докато вече не се е озовал там, но... — и видях как О'Нийл се сепна и се съсредоточи — знае, че това не е достатъчно. Хората, които искат смъртта му, са много усърдни, големи професионалисти, и рано или късно ще отровят кучето и ще подкупят бодигарда. Следователно той има избор.

О'Нийл се беше втренчил в мен. Внезапно се усети, че устата му е отворена, и рязко я затвори.

— И?

— Той може или да пренесе войната на техен терен — казах, — което според всичко известно ни, може и да не е изпълнимо. Или пък може да им се подчини. — Соломон задъвка устната си. И беше прав, защото това звучеше ужасно. Но беше по-добро от всичко, което можеше да им хрумне точно сега. — Намира някой, за когото знае, че няма да приеме работата, и му възлага задачата. Дава да се разбере, че договорът включва отнемането на собствения му живот, и се надява, че истинските му врагове ще забавят малко темпото, защото си мислят, че

работата така и така ще бъде свършена и без на тях да им се налага да поемат рискове или да харчат пари.

Соломон отново се беше загледал в кулата на пощата, а О'Нийл се мръщеше.

— Наистина ли вярвате на това? — попита той. — Искам да кажа, мислите ли, че е възможно? — Виждах, че отчаяно търси нещо, за което да се хване, каквото и да е, дори и то да поддадеше при първия натиск.

— Да, мисля, че е възможно. Не, не го вярвам. Но се възстановявам от огнестрелна рана и това е най-доброто, което мога да направя.

О'Нийл закричи по пода, като прокарваше ръце през косата си. Горещината в стаята започваше да тормози и него, но той нямаше време да си свали палтото.

— Добре — каза, — възможно е някой да иска смъртта на Улф. Не мога да се преструвам, че правителството на Нейно Величество ще бъде съкрушено, ако утре той бъде прегазен от автобус. Като се имат предвид обстоятелствата, възможно е неговите врагове да са наистина многобройни и сериозни, а нормалните предпазни мерки — безполезни. Дотук добре. Да, той може да пренесе войната на техен терен — можех да преценя, че на О'Нийл тази фраза доста му допаднаше, — затова се ангажира с фалшив договор. Това обаче не свършва работа. — О'Нийл спря да кричи и ме погледна. — Искам да кажа как е можел да бъде сигурен, че договорът ще бъде фалшив? Как би могъл да знае дали вие няма да го изпълните докрай?

Погледнах към Соломон, и той разбра, че го гледам, но не отвърна на погледа ми.

— Искали са такива неща от мен преди — казах. — Предлагали са ми много пари. Отказах. Може би е знаел това.

Внезапно О'Нийл си спомни колко много не ме харесва.

— Винаги ли сте отказвали? — В отговор се втренчих в него, колкото можех по-сурово. — Искам да кажа, може би сте се променили — каза той. — Може би внезапно имате нужда от парите. Рискът е нелеп.

Свих рамене, и подмишницата ме заболя.

— Всъщност не — казах. — Той имаше бодигард, а с мен поне знаеше откъде ще дойде заплахата. Рейнър се мотаеше в близост до

мен в продължение на дни, преди да вляза в къщата.

— Но ти си влязъл в къщата, Ланг. Ти всъщност...

— Отидох там да го предупредя. Помислих си, че като добър ближен съм длъжен да го направя.

— Добре. Добре. — О'Нийл отново закрачи из стаята. — А как той „дава да се разбере“, че този договор съществува? Имам предвид, по стените на тоалетните ли го пише, пуска реклама в *Стандарт*, или какво?

— Е, вие знаехте за него. — Вече започвах да се изморявам. Имах нужда от сън и може би дори от една чиния с нещо кафяво и смърдящо.

— Ние не сме негови врагове, господин Ланг — каза О'Нийл. — Не и в такъв смисъл, във всеки случай.

— Тогава как разбрахте, че вероятно съм по следите му?

О'Нийл спря и можех да го видя как си мисли, че вече ми е казал твърде много. Той ядосано хвърли поглед през рамо към Соломон, обвинявайки го, че не се е оказал достатъчно добър опекун. Соломон беше олицетворение на спокойствието.

— Не виждам защо да не му кажем това, господин О'Нийл — каза той. — Не по своя вина е бил прострелян в гърдите. Може да оздравее по-бързо, ако знае защо се е случило.

На О'Нийл му трябваше един миг да смели това, а после се обърна към мен.

— Много добре — каза. — Получихме информацията за срещата ви с Маклъски или Улф... — Тази работа му беше адски неприятна. — Получихме тази информация от американците.

Вратата се отвори и влезе една сестра. Може би беше същата, която ме потупа по ръката първия път, когато се събудих, но не бих могъл да се закълна в това. Тя подмина Соломон и О'Нийл, сякаш изобщо не ги беше видяла, приближи се и се засуети с възглавниците ми, като ги разбута, побутна ги и изобщо направи всичко по силите си, за да ги направи значително по-малко удобни от преди.

Вдигнах поглед към О'Нийл.

— ЦРУ ли имате предвид?

Соломон се усмихна, а О'Нийл едва не се подмокри.

Сестрата дори не трепна.

ШЕСТ

Часът дойде, но не и човекът.

Уолтър Скот

Останах в болницата за период, равняващ се на седем хранения — колкото и дълго да е това. Гледах телевизия, вземах обезболяващи, опитвах се да реша всички наполовина довършени кръстословици в старите броеве на *Уоманс Оун*. И си задавах много въпроси.

Като за начало, какво правех? Защо се изпречвах на пътя на куршуми, изстреляни от хора, които не познавах, по причини, които не разбирах? Какво общо имаше това с мен? Какво общо имаше с Улф? Какво общо имаше с О'Нийл и Соломон? Защо кръстословиците бяха недовършени? Дали пациентите се бяха оправили, или пък бяха починали, преди да ги довършат? Дали не бяха постъпили в болницата за отстраняване на половината от мозъка им, и дали това бе доказателството за уменията на хирурга? Кой беше откъснал кориците на списанията и защо? Можеше ли отговорът на третия въпрос от кръстословицата: „Същество, което не е жена“, наистина да е мъж?

И защо преди всичко образът на Сара Улф се беше загнездил в ума ми, така че всеки път, когато си послужвах с него, за да помисля за каквото и да било — следобедните телевизионни програми, идеята да изпуша една цигара в тоалетната в края на отделението, да почеша сърбящия ме палец на крака — тя мигновено се появяваше, едновременно усмихната и намръщена? Искам да кажа за стотен път вече, че тя беше жена, в която съвсем определено *не* бях влюбен.

Помислих си, че Рейнър може би ще е в състояние да отговори поне на някои от тези въпроси, затова когато прецених, че съм достатъчно добре, за да стана и да се поразтъпча, заех един халат и се отправих нагоре към отделение „Барингтън“.

Когато Соломон ми каза, че Рейнър също се намира в болницата „Мидълсекс“, поне за миг бях изненадан. Изглеждаше иронично, че в крайна сметка и двамата се бяхме озовали за „ремонт“ на едно и също

място, след всичко, което бяхме преживели заедно. Но пък и както изтъкна Соломон, напоследък в Лондон не са останали много болници, и ако пострадаш някъде южно от Уотфорд Гап, няма начин рано или късно да не се озовеш в крайна сметка в „Мидълсекс“.

Рейнър беше сам в стая, точно срещу регистратурата на сестрите, и беше овързан с жици към многобройни пиукащи кутии. Очите му бяха затворени — или спеше, или беше в кома, — а главата му беше увита в огромна превръзка, като от анимационните филмчета, сякаш Роуд Рънър^[1] няколко пъти беше изпуснала върху нея онази прословута метална кутия. И освен това беше облечен в синя фланелена пижама, която навярно за пръв път от много години го правеше да изглежда като дете. Известно време стоях до леглото му, изпитвайки съжаление към него, докато се появи една сестра и ме попита какво искам. Казах, че искам много неща, но ще се задоволя с това да науча първото име на Рейнър.

Боб, каза тя. Стоеше до мен, с ръка върху дръжката на вратата, и явно искаше да си тръгна, но се въздържах заради халата ми.

Съжалявам, Боб, помислих си.

Стоиш си ти значи и просто правиш каквото ти е наредено, това, за което ти плащат, и изведнъж идва някакъв задник и те удря с мраморна статуетка на Буда. Това е грубо.

Разбира се, знаех, че Боб не е точно ангел небесен. Дори паднал ангел не беше. В най-добрия случай беше не чак толкова пакостлив дявол. Соломон беше потърсил сведения за Рейнър в досиетата на Министерството на отбраната и беше открил, че са го изхвърлили от полка на Кралските уелски стрелци за черноборсаджийство — всичко, от армейски връзки за ботуши до бронирани коли „Сарацин“, бе излизало през портите на казармата, скрито под пуловера на Боб Рейнър, — но дори при това положение именно аз го бях ударил, следователно именно аз изпитвах съжаление към него.

Оставих на масичката до леглото му остатъка от гроздето, което Соломон беше донесъл, и си отидох.

Мъже и жени в бели престилки се опитаха да ме убедят да остана в болницата още няколко дни, но аз поклатих глава и им казах, че съм добре. Те зацъкаха неодобрително с езици, и ме накараха да подпиша няколко документа, а после ми показаха как да си сменям

превръзката под мишницата и ми казаха веднага да се върна, ако раната започне да ми пари или ме засърби.

Благодарих им за любезността и отказах предложението им да ми дадат инвалидна количка. Което беше добре, защото асансьорът бе спрял да работи.

А после с куцукане се качих на един автобус и се прибрах в къщи.

Апартаментът ми си беше на мястото, но изглеждаше по-малък, отколкото си го спомнях. На телефонния секретар нямаше оставени съобщения, а в хладилника нямаше нищо, освен двеста и петдесетте грама натурално кисело мляко и една пръчка целина, която бях наследил от предишния наемател.

Гърдите ме боляха, както ме бяха предупредили, затова се замъкнах до канапето и гледах някакво конно състезание в Донкастър, с щедро количество „Сигурен съм, че преди съм виждал някъде тази яребица“ до себе си.

Сигурно съм задрямал за малко и ме събуди телефонът. Бързо се изправих до седнало положение, изохквайки леко от болката в подмишницата, и посегнах към бутилката уиски. Празна. Почувствах се наистина ужасно. Докато вдигах слушалката, погледнах часовника. Осем и десет или два без дваисет. Не можах да определя.

— Господин Ланг?

Мъж. Американец. Щрак, зърр. Хайде сега, това ми е познато.

— Да.

— Господин Томас Ланг? — Ясно. Да, Майк. Можех да се обзаложа, че ще позная гласа. Разтърсих глава, за да опитам да се разсъня, и почувствах как нещо изтрака.

— Как сте, господин Улф? — попитах.

Мълчание от другата страна. А после:

— Много по-добре от вас според това, което научих.

— Не чак толкова — казах.

— Така ли?

— Най-голямата ми тревога в живота винаги е била, че нямам истории, които да разказвам на внуците си. Разкажете ми за времето,

което съм прекарал със семейство Улф, би трябвало да им стигнат, докато навършат петнайсет години, според мен.

Мисля, че го чух да се смее, но може да е било изпращяване по линията. Или пък може да са били приятелчетата на О'Нийл, препъващи се в подслушвателните устройства.

— Слушайте, Ланг — каза Улф, — бих искал да се срещнем някъде.

— Разбира се, че бихте искали, господин Улф. Я да видим. Този път бихте искали да ми предложите пари, за да ви направя вазектомия, без да забележите. Близо ли съм до истината?

— Бих искал да обясня, ако не възразявате. Обичате ли италианска храна?

Сетих се за целината и киселото мляко и осъзнах, че обожавам италианската храна. Но имаше проблем.

— Господин Улф — казах, — преди да посочите място, гледайте да сте сигурен, че можете да направите резервация за поне десет души. Струва ми се, че тук може да се намесят доста хора.

— Дадено — каза той. — До телефона ви има туристически справочник. — Сведох поглед към масичката и видях червена книга с меки корици. *Лондонски пътеводител „Юън“*. Изглеждаше нов, и със сигурност не го бях купил аз. — Слушайте внимателно — каза Улф. — Искам да отворите на двайсет и шеста страница, петата статия. Ще се срещнем там след трийсет минути.

По линията се разнесе неясно шумолене и за миг си помислих, че е затворил, но после отново чух гласа му.

— Ланг?

— Да?

— Не оставяй пътеводителя в апартамента си.

Дълбоко и уморено си поех въздух.

— Господин Улф — казах, — може и да съм глупав, но не чак толкова.

— На това се надявам.

Връзката прекъсна.

Петата статия на двайсет и шеста страница от подробния справочник „Юън“ за това, как да се разделите с някой и друг долар в Голям Лондон, гласеше: „Гиаре, Роузланд 216, Уест Кенсингтън 2, Италианска кухня, климатична инсталация, приемат се кредитни карти

«Виза», «Мастъркард», «Амекс»“, последвана от три комплекта кръстосани лъжици. Един бърз преглед на книгата ми показа, че Юън не е прекалил с мотива с трите лъжици, затова поне можех да очаквам прилична вечеря.

Следващият проблем беше как да стигна дотам, без по петите ми да се помъкнат половин дузина държавни служители в кафяви дъждобрани. Не можех да съм сигурен, че Улф ще успее да направи същото, но ако си беше направил труда да изпълни онзи номер с пътеводителя — което, трябва да призная, ми хареса, — трябва да е бил напълно сигурен, че може да се движи наоколо, без да бъде обезпокоен от непознати.

Излязох от апартамента и слязох до вратата, която водеше към улицата. Каската ми беше там, сложена върху уреда за отчитане на горивото заедно с чифт протрити кожени ръкавици. Отворих предната врата и подадох глава на улицата. Ничия фигура с филцова шапка не отскочи, изпъната като пружина, от стълба на някоя улична лампа и не захвърли цигара без филтър. Но пък всъщност не бях и очаквал това.

На петдесет ярда вляво забелязах тъмнозелен ван „Лийланд“, със стърчаща от покрива гумена антена, а надясно, в далечния край на улицата — раиран навес на бели и червени ивици на работници, поправящи пътя. И двете можеха да са безобидни.

Шмугнах се обратно вътре, сложих си каската и ръкавиците и изрових от джоба си ключодържателя. Открехнах пощенската кутия върху предната врата, вдигнах дистанционното управление за алармата на мотоциклета на едно ниво с процепа, и натиснах копчето. „Кавазакито“ веднага изсвири в отговор, за да ми съобщи, че в момента алармата му е изключена, затова отворих със замах вратата и затичах надолу към улицата толкова бързо, колкото ми позволяваше подмишницата.

Мотоциклетът запали от първия път, както обикновено правят японските мотоциклети, затова намалих оборотите, включих го на първа скорост, и отпуснах съединителя. Освен това настъпих и газта в случай, че сте се разтревожили. Докато подмина тъмнозеления ван, сигурно съм карал с четирийсет мили в час, и за миг се позабавлявах с мисълта как безброй мъже по анораци стоварват лакти върху разни неща и ругаят. Когато стигнах до края на улицата, забелязах в

огледалото за обратно виждане фаровете на кола, изтегляща се след мен. Беше „Роувър“.

Завих наляво по Бейзуотър Роуд, като превиших доста чувствително скоростта, и спрях на един светофар, който не беше показвал зелено нито веднъж през всичките години, откакто минавах покрай него. Но не ми пукаше. Известно време премятах из ръцете си ръкавиците и визьора, докато усетих как „Роувърът“ се промъква от вътрешната страна, а после хвърлих поглед отсреща към мустакатото лице зад волана. Прииска ми се да му кажа да си върви вкъщи, защото скоро положението ще стане заплетено.

Щом светофарът превключи на кехлибареножълто, затворих напълно смукача и отпуснах оборотите до около пет хиляди в минута, после изместих тежестта си напред над резервоара, за да задържа предното колело. Щом светлината стана зелена, отпуснах съединителя и почувствах как великанското задно колело на кавазакито се мята бясно ту на една, ту на друга страна като опашка на динозавър, докато успя да се закрепя достатъчно добре, за да ме поведе напред по пътя.

Две и половина секунди по-късно вече карах с шейсет мили в час, а половин секунда след това уличните лампи се сливаха в едно, и бях забравил как изглежда шофьорът на „Роувъра“.

„Гиаре“ беше изненадващо приветливо място, с бели стени и настлан с плочки, отразяващ звуците под, който превръщаше всеки шепот в крясък и всяка усмивка — в гърлен смях.

Изглеждаща като модел на „Ралф Лорън“ блондинка пое каската ми и ме отведе до една маса до прозореца, където поръчах тоник за себе си и голяма водка за болката в подмишницата ми. За да убия времето до идването на Улф, можех да избирам между пътеводителя на Юън и менюто. Менюто изглеждаше малко по-дълго, затова започнах с него.

Първото блюдо се подвизаваше под названието „Кростини“ от овалани в брашно тароки с картофи „Бенаторе“ и имаше впечатляващата цена от дванайсет лири и шейсет и пет пенса. Блондинката — модел на Ралф Лорън се приближи и ме попита дали имам нужда от помощ с менюто, а аз я помолих да ми обясни какво е „картофи“. Тя не се засмя.

Тъкмо бях започнал да разгадавам описанието на второто ястие, което според всичките ми познания като нищо можеше да е някой от братята Маркс, сготвен в було, когато зърнах онзи Улф на вратата, решително стиснал дипломатическо куфарче, докато един сервитьор му смъкваше палтото.

И тогава, точно в същия момент, когато забелязах, че нашата маса е сложена за трима души, видях зад гърба му да се появява Сара Улф.

Изглеждаше — и ми е много неприятно да го кажа — зашеметяващо. Абсолютно зашеметяващо. Знам, че това е клише, но има моменти, в които осъзнавате защо клишетата са се превърнали в такива. Носеше зелена копринена рокля с проста кройка и тя й стоеше така, както всички рокли биха искали да стоят, ако имаха възможност да избират — стоеше неподвижно точно там, където трябваше, и се движеше точно там, където най-много би ви се искало да я видите как се движи. Почти всички я проследиха как върви към масата и помещението притихна, докато Улф ѝ издърпваше стола, за да седне.

— Господин Ланг — каза Улф старши, — добре, че дойдохте. — Кимнах му. — Познавате ли дъщеря ми?

Погледнах през масата към Сара, а тя намръщено беше свела очи към салфетката си. Дори салфетката ѝ изглеждаше по-добре от тази на който и да било друг.

— Да, разбира се — казах. — Я да видим откъде? Хенли? Сватбата на Дик Кавендиш? Не, сетих се. От двете страни на дулото на един пистолет — ето къде се срещнахме за последно. Много ми е приятно да се срещнем отново.

Това беше замислено като дружелюбна реплика, дори като шега, но когато тя все още отказваше да ме погледне, репликата сякаш се изроди в агресивно подмятане и ми се прииска да си бях замълчал и просто да се бях усмихнал. Сара подреди приборите във вид, който явно смяташе за по-приемлив.

— Господин Ланг — каза тя, — дойдох тук по предложение на баща си, за да кажа, че съжалявам. Не защото мисля, че съм направила нещо нередно, а защото вие бяхте ранен, което не биваше да се случва. И съжалявам за това.

Улф и аз я зачакахме да продължи, но явно засега нямаше да чуем нищо повече. Тя просто си седеше там, тършувайки из чантата

си, сякаш за да си намери там причина да не ме гледа. Очевидно намери няколко, което бе странно, защото чантата беше съвсем малка.

Улф повика с жест един сервитьор и се обърна към мен.

— Успяхте ли вече да погледнете менюто?

— Хвърлих му един поглед — казах. — Разбрах, че каквото и да си поръчате, е отлично.

Сервитьорът пристигна и Улф поразхлаби вратовръзката си.

— Две много сухи мартинита — поръча той, и...

Погледна ме и аз кимнах.

— Мартини с водка — казах. — Невероятно сухо. На прах, ако има.

Сервитьорът си тръгна, а Сара започна да се оглежда наоколо, сякаш вече се беше отегчила. Имаше прекрасни вратни сухожилия.

— Е, Томас — подхвана Улф. — Имаш ли нещо против да те наричам Томас?

— Няма проблем — казах. — В крайна сметка, това ми е кръщелното име.

— Добре, Томас. Първо да те питам, как ти е рамото?

— Чудесно — казах и на лицето му се изписа облекчение. — Много по-добре от подмишницата ми, в която ме простреляха.

Най-после, най-накрая, тя обърна глава и ме погледна. Погледът ѝ бе много по-мек, отколкото останалата част от нея се преструваше, че е. Тя леко сведе глава, а гласът ѝ беше нисък и дрезгав.

— Казах ти, че съжалявам — рече тя.

Отчаяно исках да кажа нещо в отговор, нещо мило и внимателно, но нищо не ми идваше наум. Настъпи пауза, която можеше в известен смисъл да стане неприятна, ако тя не се беше усмихнала. Но тя се усмихна и в ушите ми внезапно нахлу кръв, заблъска и забушува, разрушавайки всичко по пътя си. Усмихнах се в отговор и продължихме да се гледаме.

— Предполагам, трябва да кажем, че е можело да бъде и по-лошо — каза тя.

— Разбира се, че можеше — казах. — Ако бях международно известен модел, който си изкарва хляба, показвайки подмишниците си, щях да остана без работа в продължение на месеци.

Този път тя се засмя, наистина се засмя, а аз се почувствах, сякаш съм спечелил всички олимпийски медали, изсичани някога.

Започнахме със супа, която ни беше сервирана в супник с размерите на моя апартамент и беше вкусна. Говорихме за незначителни неща. Показа се, че Улф също е почитател на конните надбягвания, и че онзи следобед съм гледал как в Донкастър се състезава един от неговите коне, затова побъбрихме малко за конни надбягвания. Когато пристигна второто блюдо, вече приключвахме едно хубаво триминутно обсъждане на непредсказуемостта на английския климат. Улф лапна хапка от нещо месесто и покрито със сос, а след това си изтри устата.

— Е, Томас — каза, — предполагам, че има едно-две неща, за които би искал да ме попиташ?

— Ами да. — На свой ред попих уста със салфетката. — Не ми е приятно да бъда предсказуем, но какво, по дяволите, си мислите, че правите?

От една маса наблизо се чу шумно вдишване, но Улф не трепна. Нито пък Сара.

— Ясно — каза той. — Честен въпрос. Първо, въпреки всичко, което може да са ти казали твоите хора от Министерството на отбраната, нямам абсолютно нищо общо с наркотиците. Нищо. Вземал съм пеницилин навремето, но това е всичко. Толкоз.

Е, това очевидно не беше достатъчно убедително. Никак. Да кажеш „толкоз, това беше“ на края на дадено изказване не превръщаше изказването в неоспоримо.

— Да, добре — казах, — извинете ме за старомодния английски цинизъм, но в случая ситуацията не е ли от типа „Естествено, че така ще кажете“? — Сара ме погледна ядосано и внезапно си помислих, че може би съм попрекалил. Но после си казах: по дяволите, независимо от изящните сухожилия, тук има няколко неща, които трябва да се изяснят.

— Съжалявам, че повдигам въпроса още преди да сте започнали — казах, — но предполагам, че сме тук, за да поговорим откровенно, затова съм откровен.

Улф лапна нова хапка от храната си и не откъсваше очи от чинията си, и ми трябваше един миг да осъзная, че той оставя Сара да отговори.

— Томас — каза тя и аз се обърнах да я погледна. Очите ѝ бяха големи и кръгли и стигаха от единия до другия край на вселената. — Имах брат. Майкъл. Четири години по-голям от мен.

О, Боже. Говореше в минало време.

— Майкъл почина в средата на първата си година в университета „Бейтс“. Амфетамини, успокоителни, хероин. Беше на двайсет години.

Тя направи пауза и аз трябваше да проговоря. Да кажа нещо. Каквото и да било.

— Съжалявам.

Е, добре де, какво друго да кажа? „Ужас“? „Подай ми солта“? Осъзнах, че съм се привел към масата, опитвайки се да споделя мъката им, но нямаше полза. В такива случаи човек не знае какво да каже, той е просто външен наблюдател.

— Казвам ги това — рече накрая тя, — поради една-единствена причина. За да ти покажа, че вероятността баща ми — и тя се обърна да го погледне, докато той седеше с наведена глава — да се замеси в трафика на наркотици е не по-голяма от тази да полети към Луната. Съвсем просто е. Бих заложила живота си на това.

Точка по въпроса.

Известно време никой от тях не поглеждаше към другия, нито пък към мен.

— Ами съжалявам — повторих. — Много, много съжалявам.

Седяхме така известно време, в малко островче тишина сред глъчката на ресторанта, а после Улф внезапно се усмихна и видимо се оживи.

— Благодаря, Томас — каза той. — Но станалото — станало. За мен и Сара това е стара история и ние отдавна се справихме с нея. Точно сега искаш ли да узнаеш защо поисках от теб да ме убиеш?

Една жена на съседната маса се обърна и намръщено погледна Улф. Не беше възможно да е казал това. Възможно ли беше? Тя поклати глава и отново се зае с омара си.

— Накратко — казах.

— Е, много е просто — каза той. — Исках да разбера що за човек си.

Той ме погледна: устата му бе стисната и приличаше на спретната, права черта.

— Разбирам — казах, без всъщност да разбирам каквото и да било. Предполагам, така става, когато помолите за съвсем сбито обобщение на нещата. Примигнах няколко пъти, после се облегнах назад в стола си и се опитах да изглеждам ядосан.

— Нещо против да позвъня на училищния си директор? — попитах. — Или на някое бивше гадже? Имам предвид, всичко това сигурно е изглеждало доста тъпо?

Улф поклати глава.

— Ни най-малко — каза той. — Аз съм виновен за всичко това.

Това беше шокиращо. Наистина шокиращо. Все още се изчервявам и лицето ми пламва заради това, че преписах на изпита за начално ниво по химия и получих отлична оценка, когато опитните учители бяха очаквали да се проваля. Знам, че един ден това ще излезе наяве. Просто си го знам.

— Наистина — казах. — Как се справих?

Улф се усмихна.

— Справи се добре — каза той. — Няколко твои гаджета смятат, че си голям негодник, но иначе се справи добре.

— Хубаво е да го знам — казах.

Улф продължи, сякаш четеше от списък:

— Ти си умен. Жилав. Честен си. Добра кариера си имал в Шетландската гвардия.

— Шотландската — казах, но той не ми обърна внимание и продължи:

— И, което от моя гледна точка е най-хубавото, ти си разорен.

Усмихна се отново, и това ме подразни.

— Пропуснахте заниманията ми с акварели — казах.

— И това ли? Страхотен си. Онова, което исках да знам, беше дали можеш да бъдеш купен.

— Ясно — казах. — Оттук и петдесетте хиляди.

Улф кимна.

Положението започваше да става неконтролируемо. Знаех, че в някакъв момент трябваше да дръпна една мъжкарска реч за това кой съм и за кои по дяволите, се мислят те, та да се бъркат в това кой съм и какъв съм, и че веднага след десерта ще се върна към това, което съм в действителност, — но някак си подходящият момент сякаш така и не се появи. Въпреки начина, по който се отнасяше с мен, и независимо

от това, че си беше пъхал носа в докладите с училищните ми бележки, пак не можех да се заставя да не харесвам Улф. У него просто имаше нещо, което ми харесваше. А колкото до Сара, ами да. Хубави сухожилия.

Дори при това положение малко сурово държание нямаше да навреди.

— Нека позная — казах, като изгледах сурово Улф. — След като открихте, че не мога да бъда купен, сега ще се опитате да ме купите.

Той дори не трепна.

— Точно — каза.

Ето. Това беше и сега беше подходящият момент. Един джентълмен си има граници и аз също. Метнах салфетката си на масата.

— Е, това е просто очарователно — казах, — и предполагам, че ако бях различен тип човек, можех дори да си помисля, че е ласкаво. Точно сега обаче наистина трябва да знам за какво е всичко това. Защото ако не ми кажете и то веднага, ще напусна тази маса, живота на двама ви, а може би дори страната.

Забелязах, че Сара ме наблюдава, но не отделях очи от Улф. Той догони последния картоф из чинията си и го притисна в езерце от сос. После обаче остави вилицата и заговори много бързо.

— Известна ли ви е Войната в Залива, господин Ланг? — попита той. Не знам какво стана с обръщението „Томас“, но настроението явно се беше променило малко.

— Да, господин Улф — казах, — знам за Войната в Залива.

— Не, не знаете. Готов съм да се обзаложа на всичко, което притежавам, че не знаете абсолютно нищичко за Войната в Залива. Запознат ли сте с термина „военнопромишлен комплекс“?

Говореше като търговец, опитвайки се някак да ме изнуди, а аз исках да забавя хода на нещата. Отпих дълга глътка вино.

— Дуайт Айзенхауер — казах накрая. — Да, запознат съм. Бил съм част от това, ако си спомняте.

— С цялото ми уважение, господин Ланг, вие сте били много малка частица от това. Твърде малка — простете ми, че го казвам, — за да знаете от какво сте част.

— Както искате — казах.

— Сега опитайте да предположите коя е именно най-важната стока на света. Толкова важна, че от нея зависи производството и продажбата на всяка друга стока — нефт, злато, храна и какво ли не още. Какво ще кажете?

— Предчувствам — казах, — че ще ми кажете, че става въпрос за оръжия.

Улф се наведе през масата, твърде бързо и твърде много за моя вкус.

— Правилно, господин Ланг — каза. — Това е най-голямата индустрия в света и всяко правителство го знае. Ако сте политик и се обвържете с оръжейната индустрия, под каквато и да е форма, тогава на другия ден се събудите и вече не сте политик. Понякога дори може да не се събудите на следващия ден. Няма значение дали се опитвате да прокарате закон относно регистрирането на притежание на огнестрелно оръжие в щата Айдахо, или се опитвате да спрете продажбата на самолети F-16 на иракските военновъздушни сили. Ако ги настъпите по пръстите, те ще ви стъпят на главата. Това е.

Улф се облегна назад в стола си и избърса потта от челото си.

— Господин Улф — казах, — давам си сметка, че сигурно се чувствате странно тук в Англия. Осъзнавам, че сигурно ви поразяваме като нация от селяндури, които са се сдобили с топла и студена течаща вода само ден преди да долетите в страната, но дори при това положение трябва да ви кажа, че съм чувал много от тези неща преди.

— Просто слушай, става ли? — каза Сара и аз подскочих леко при гневната нотка в гласа ѝ. Когато я погледнах, в отговор тя само се втренчи в мен, с плътно стиснати устни.

— Чували ли сте някога за блъфа „Столтой“? — попита Улф.

Обърнах се отново към него.

— „Столтой“ ... не, не мисля.

— Няма значение — каза той. — Анатолий Столтой бил генерал от Червената армия. Началник-щаб по времето на Хрушчов. Прекарал цялата си кариера в убеждаване на Съединените щати, че руснаците имат трийсет пъти повече ракети от тях. Това му била работата. Делото на живота му.

— Е, подействало е, нали?

— За нас — да.

— „Нас“, тоест...?

— От Пентагона знаеха, че това са пълни глупости от начало до край. Знаеха го. Но това не им попречи да го използват, за да оправдаят най-голямата оръжейна разработка, която светът е виждал.

Може би беше от виното, но имах чувството, че ужасно бавно схващам смисъла на всичко това.

— Ясно — казах. — Ами хайде да направим нещо по въпроса, става ли? Я да видим сега на кой период си оставих включена машината на времето? О, да, сетих се — на идната сряда.

Сара издаде лек съскащ звук и извърна поглед от масата, и може би имаше право — може би се държах лекомислено, — но за Бога къде щеше да ни отведе всичко това?

Улф затвори очи за миг, измъквайки отнякъде запаси от търпение.

— От какво според вас — бавно запита той, — оръжейната промишленост се нуждае повече, отколкото от каквото и да е друго?

Замислено се почесах по главата.

— От клиенти?

— От война — каза Улф. — Конфликти. Неприятности.

А, ето, почна се, помислих си. Ето я теорията.

— Схванах — казах. — Опитвайте се да ми кажете, че Войната в Залива е била започната от производителите на оръжие, така ли? — Честно, бях възможно най-учтив.

Улф не отговори. Просто си седеше там, с леко наклонена на една страна глава, наблюдаваше ме и се питаше дали все пак не е избрал погрешния човек. На мен дори не ми се налагаше да се питам.

— Не, сериозно — казах. — Това ли се опитвате да ми кажете? Искам да кажа, наистина искам да знам какво мислите. Искам да знам за какво е всичко това.

— Гледал ли си онези кадри, които показваха по телевизията? — попита Сара, докато Улф просто продължаваше да гледа. — „Умни“ бомби, ракетни системи „Пейтриът“, всички тези неща?

— Гледал съм ги — казах.

— Производителите на тези оръжия, Томас, използват тези кадри в рекламни видеозаписи на изложения и панаири на оръжие по цял свят. Умират хора, а те използват това за телевизионни реклами. Безнравствено е.

— Правилно — казах. — Съгласен съм. Светът е едно абсолютно ужасно място и всички бихме предпочели по-скоро да живеем на Сатурн. Мен конкретно с какво ме засяга това?

Докато бащата и дъщерята Улф си разменяха многозначителни погледи, отчаяно се опитвах да скрия огромното съжаление, което изпитвах и към двамата. Очевидно се бяха захванали с някаква ужасяваща теория на конспирацията, която най-вероятно щеше да запълни най-добрите години от живота им с изрязването на статии от вестниците и посещаване на провеждани върху тревисти хълмове семинари по темата и нищо, което бих могъл да кажа, нямаше да ги отклони от избраната посока. Най-добре щеше да бъде да им подхвърля няколко лири за дребни разходи и да се махам.

Мислех усърдно, опитвайки се да скалъпя прилично оправдание да си тръгна, когато осъзнах, че Улф подръпваше куфарчето си — и че сега го беше отворил и изваждаше няколко лъскави снимки с размер осем на десет.

Подаде ми най-горната от тях, затова я взех.

На снимката се виждаше хеликоптер в полет. Не можех да преценя колко е голям, но изобщо не приличаше на никой от видовете, които бях виждал или за които бях чувал. Имаше два главни ротора, отстоящи на два фута от една-единствена греда, и нямаше опашен ротор. Корпусът изглеждаше къс в сравнение с цялостната дължина на хеликоптера и никъде нямаше опознавателни букви. Беше боядисан в черно.

Погледнах към Улф за обяснение, но той просто ми подаде следващата снимка. Тя беше заснета от високо, затова на нея се виждаше някакъв фон, и това, което ме изненада, беше, че фонът е градски. Същият хеликоптер или друг, подобен на него, се рееше между две неотличаващи се с нищо високи административни сгради и видях, че машината определено беше малка, вероятно едноместна.

Третата снимка беше заснета в много по-близък план и показваше хеликоптера на земята. Каквито и други характеристики да притежаваше, определено беше военен, защото от металната поставка за оръжия, която се простираше по протежение на корпуса зад кабината, висеше безредно подредена противно изглеждаща сбирка. 70-милиметрови ракети „Хидра“ — разпръскващи адски огън ракети

тип въздух-земя, 50-калиброви картечници, и още купища други оръжия. Това беше голяма играчка, за големи момчета.

— Откъде ги взехте? — попитах.

Улф поклати глава.

— Това не е важно.

— Е, аз пък мисля, че е — казах. — Имам много силното чувство, господин Улф, че не би трябвало да разполагате с тези снимки.

Улф наклони глава назад, сякаш най-сетне започвах да го изкарвам от търпение.

— Няма значение откъде съм ги взел — каза той. — Онова, което има значение, е предметът. Този хеликоптер е много важен, господин Ланг. Повярвайте ми. Изключително важен.

Вярвах му. Защо да не му вярвам?

— Програмата ЛХ на Пентагона — каза Улф, — действа вече от дванайсет години, опитвайки се да намери заместител за хеликоптерите „Кобра“ и „Супер — Кобра“, които Военновъздушните сили на Съединените щати използват от Виетнамската война насам.

— ЛХ ли? — попитах внимателно.

— Леки хеликоптери — отговори Сара: изражението ѝ сякаш казваше: „как може да не знаеш такова нещо“. Улф старши продължи:

— Този хеликоптер е отговор на въпросната програма. Създаден е от американската корпорация „Маки“, и е предназначен да се използва за операции против бунтовнически сили. Тероризъм. Намира пазар, освен за нуждите на Пентагона, сред отрядите на полицията и милицията по целия свят. Но при цена от по два и половина милиона долара всеки ще е трудно да ги пласираме.

— Да — казах, — това ми е ясно. — Отново погледнах снимките и се замъчих да измисля някаква интелигентна реплика. — Защо има два ротора? Изглежда малко сложно. — Забелязах ги да се споглеждат, но не можех да определя какво означаваше този поглед.

— Не разбирате нищо от хеликоптери, нали? — попита накрая Улф.

Свих рамене.

— Шумни са — казах. — Често се разбиват. Май дотук са ми познанията.

— Бавни са — каза Сара. — Бавни и следователно уязвими на едно бойно поле. Модерните ударни хеликоптери могат да се движат с около двеста и петдесет мили в час.

Канех се да кажа, че това ми звучи доста бързо, когато тя продължи:

— Един съвременен реактивен изстребител изминава една миля за четири секунди.

Нямаше и най-малък шанс да пресметна дали това беше по-бързо или по-бавно от двеста и петдесет мили в час, без да повикам някой от келнерите и да поискам молив и хартия, затова просто кимнах и я оставих да продължи.

— Това, което ограничава скоростта на един конвенционален хеликоптер — каза бавно тя, усетила неловкостта ми, — е наличието само на един ротор.

— Естествено — казах и се отпуснах отново на мястото си, за да изслушам впечатляващо вещата лекция на Сара. Много от онова, което тя имаше да каже, удобно ми мина покрай ушите, но основното, ако съм го схванал правилно, явно бе следното:

Според казаното от Сара напречното сечение на една хеликоптерна перка представлява в общи линии същото като крилото на самолет. Нейната форма създава разлика на налягане във въздуха, преминаващ над горните и долните му повърхности, водейки впоследствие до издигане. Отличава се обаче от самолетното крило по това, че когато един хеликоптер се придвижва напред, над перката започва да преминава въздух, който идва напред с по-голяма бързина от тази, с която преминава над връщащата се назад перка. Това води до неравномерно издигане от двете страни на хеликоптера и колкото по-бързо се движи той, толкова по-неравномерно става издигането. Накрая „оттеглящата се“ перка престава да предизвиква каквато и да било подемна сила и хеликоптерът се преобръща по гръб и пада от небето. Това, според Сара, беше отрицателен аспект.

— Онова, което хората от „Маки“ са направили, е да поставят два ротора върху обща ос, въртящи се в противоположни посоки. Равномерно издигане и от двете страни вероятно с почти два пъти по-висока скорост. Освен това няма реакция на въртящия момент, затова не е необходим опашен ротор. По-малък, по-бърз, по-маневрен.

Вероятно е тази машина да може да развива скорост от над четиристотин мили в час.

Кимнах бавно, в опит да покажа, че съм впечатлен, но не чак толкова.

— Добре, чудесно — казах. — Но ракетата „Джавелин“ от типа „земя-въздух“ развива скорост от близо пет хиляди проклети мили в час. — В отговор Сара се втренчи в мен. Как смеех да я предизвиквам по тези технически въпроси? — Искам да кажа — продължих, — нещата не са се променили чак толкова много. Това все още си е хеликоптер и все още може да бъде свален. Не е непобедим.

Сара затвори очи за секунда, питайки се как да формулира мисълта си, та да я разбере един идиот.

— Ако човекът, който изстрелва ракетата „земя-въздух“, се справя добре — каза тя, — и ако е добре обучен и готов, той има шанс. Само един шанс. Но важното при този хеликоптер е това, че набелязаната мишена няма да има време да се подготви. Ще го свалят още преди да е разтъркал очи, за да се разсъни. — Тя упорито се взираше в мен. — Сега схванахте ли? Повярвайте ми, господин Ланг — продължи тя, наказвайки ме заради проявената дързост, — това е следващото поколение военни хеликоптери. — Тя кимна към снимките.

— Ясно — казах. — Добре. Е, в такъв случай сигурно са адски доволни.

— Така е, Томас — каза Улф. — Те са много, много доволни от тази машина. Точно в момента момчетата в „Маки“ имат само един проблем.

Някой очевидно трябваше да попита: „И този проблем е...?“

— И този проблем е...?

— Никой в Пентагона не вярва, че ще проработи.

Замислих се за малко.

— Не могат ли да помолят за пробно каране? Да направят едно — две кръгчета около пресечката?

Улф си пое дълбоко въздух, и усетих, че най-сетне се приближавахме към главния въпрос за вечерта.

— Това, което ще помогне тази машина да бъде продадена на Пентагона, а и на още петдесет военновъздушни сили по света, е да я видят в действие срещу сериозна терористична операция.

— Ясно — казах. — Искате да кажете, че ще трябва да изчакат ситуация, повтаряща Олимпийските игри в Мюнхен?

Улф се позабави, протакайки произнасянето на заключителната си реплика възможно най-дълго.

— Не, не искам да кажа това, господин Ланг — каза той. — Искам да кажа, че те ще *предизвикат* повторение на ситуацията от Олимпиадата в Мюнхен.

— Защо ми казвате всичко това?

Вече бяхме на кафето, а снимките бяха прибрани обратно в папката.

— Искам да кажа, ако сте прав — продължих, — а аз лично нямам друг избор, освен да предполагам, — но ако сте прав, какво планирате да направите по въпроса? Да пишете до *Уошингтън Поуст*? До Естер Ранцен^[2]? Какво?

И двамата Улф бяха притихнали съвсем и не бях напълно сигурен защо. Навярно бяха си мислили, че ще е достатъчно само да изложат теорията си — че веднага щом я чуя, ще скоча на крака, като точа ножа за масло и с гръмки кръсъци заплашвам със смърт производителите на оръжие, — но за мен това въобще не беше достатъчно. Как би могло?

— Ти смяташ ли се за добър човек, Томас?

Въпроса зададе Улф, но все така избягваше да ме гледа.

— Не, не се смятам — казах.

Сара вдигна очи.

— За какъв тогава?

— Смятам се за висок човек — казах. — Беден човек. Човек с пълен стомах. Човек, притежаващ мотоциклет. — Направих пауза и почувствах погледите им върху себе си. — Не знам какво имате предвид с „добър“.

— Предполагам, имаме предвид човек, който е на страната на ангелите — каза Улф.

— Ангели не съществуват — казах бързо. — Съжалявам, но не съществуват.

Настъпи затишие, докато Улф кимаше бавно, сякаш признаваше, че това все пак е някаква гледна точка само дето случайно е изключително разочароваща, а после Сара въздъхна и стана.

— Извинете ме — каза.

Двамата с Улф забързано понечихме да се надигнем от столовете си, но преди да успеем да се изправим достатъчно, за да проличат намеренията ни, Сара вече беше изминала половината път през ресторанта. Пътюм тя се отклони и се приближи до един сервитьор, като му прошепна нещо, после кимна, когато чу отговора му, и се отправи към една арка в дъното на помещението.

— Томас — каза Улф. — Нека го формулирам така. Някои лоши хора се готвят да извършат някои лоши неща. Имаме шанс да ги спрем. Ще ни помогнеш ли? — Той млъкна. И продължи да мълчи.

— Вижте, този въпрос все още е открит — казах. — Какво възнамерявате да правите? Просто ми кажете. Какъв е проблемът с пресата? Или полицията? Или ЦРУ? Искам да кажа, хайде, ще вземем един телефонен указател и няколко монети и ще уредим тая работа.

Улф раздражено поклати глава и почука с кокалчетата си по масата.

— Не ме слушаш, Томас — каза той. — Говоря за интереси. Най-важните интереси на света. Капитал. Капитал не се натрупва с телефонни разговори и с едно-две учтиви писма до представителя ти в Конгреса.

Изправих се, залитайки леко от виното. Или от разговора.

— Тръгваш ли си? — попита Улф, без да вдига глава.

— Може би — казах. — Може би. — Всъщност не знаех какво ще правя. — Но първо ще отида до тоалетната. — И наистина точно това бе намерението ми в момента, защото бях объркан, и защото намирам, че порцеланът ми помага да мисля.

Тръгнах бавно през ресторанта към арката: мозъкът ми бе препълнен с всевъзможни лошо подредени неща, които можеха да изпаднат и да наранят някой друг минувач, — и какво си въобразявах, че правя, дори само мислейки си за излитане и писти, и началото на дълги пътувания? Трябваше да се измъкна от тази история, и то бързо. Дори само това, че си бях направил труда да разгледам онези снимки, беше достатъчно глупаво.

Свърнах в сводестия вход и видях Сара да стои в една ниша до телефонен автомат. Беше с гръб към мен и главата ѝ беше наклонена напред, почти опирайки се в стената. Постоях там за миг, загледан в тила ѝ, в косата и раменете ѝ, и да, добре де, мисля, че може да съм хвърлил и един поглед към задника ѝ.

— Здравсти — казах. Глупава реплика.

Тя се въртна кръгом и за един нищожен миг ми се стори, че видях в лицето ѝ истински страх — нямах и най-малка представа от какво, — а после тя се усмихна и върна слушалката на мястото ѝ.

— Е — каза, като направи една крачка към мен, — влизаш ли в отбора?

Гледахме се един друг известно време, и после аз се усмихнах в отговор и свих рамене и понечих да кажа: „Амиии...“, както правя винаги, когато ми е трудно да намеря думи. А ще откриете, ако пробвате да направите това у дома, че за да оформите звука „и“ накрая, трябва да присвиете устни в нещо като нацупена гримаса — много подобно на формата, която трябва да приемат устните ви, за да подсвирнете, да кажем. Или може би дори за да целунете някого.

Тя ме целуна.

Тя ме целуна.

Това, което искам да кажа е, че си стоях там, с присвити устни, с присвит мозък, а тя просто пристъпи и пъкна езика си в устата ми. За миг си помислих, че може би се е подхлъзнала на някоя от дъските на пода и по рефлекс е изплезила език — но някак си това не изглеждаше особено вероятно и във всеки случай, защото, след като си върна равновесието, тя не си прибра езика?

Не, тя определено ме целуваше. Точно както по филмите. Точно сякаш това не бе моят живот. За няколко секунди бях твърде изненадан и твърде неопитен, за да се сетя какво да направя, защото от много отдавна не ми се беше случвало подобно нещо. Всъщност, ако правилно си спомням, беше се случило, когато съм бил берач на маслини по времето на Рамзес Трети, и не съм сигурен как се бях справил тогава.

Тя имаше вкус на паста за зъби, и вино, и парфюм, и на небето в хубав ден.

— Влизаш ли в отбора? — повтори тя и от това колко ясно прозвучаха думите ѝ, осъзнах, че в някакъв момент сигурно си беше прибрала езика, макар че все още го усещах в устата си, върху устните си, и знаех, че винаги ще мога да го почувствам. Отворих очи.

Тя стоеше там, вдигнала поглед към мен и да, определено беше тя. Не беше келнер или закачалка за шапки.

— Амиии... — казах.

Отново седяхме на масата и Улф подписваше разписката от кредитната карта, и може би в света се случваха и разни други неща, но не съм сигурен.

— Благодаря за вечерята — казах, като някакъв робот.

Улф ми махна с ръка и се ухили.

— Удоволствието е мое, Том — рече.

Беше доволен, че съм казал „да“. „Да“ в смисъла на „да, ще си помисля по въпроса“.

Изглежда, никой не беше в състояние да каже за какво точно трябваше да си помисля, но това беше достатъчно, за да удовлетвори Улф, и за момента всички имахме причини да се чувстваме добре. Взех папката и отново започнах да прехвърлям снимките, една по една.

Малък, бърз и жесток.

Мисля, че Сара също беше доволна, въпреки че сега се държеше, сякаш не се беше случило нищо кой знае какво, освен една прилична вечеря и малко бърбрене за новите времена.

Жесток, бърз и малък.

Може би под цялото това самообладание се таеше кипяща вихрушка от емоции и тя я удържаше единствено защото баща ѝ седеше там.

Малък, бърз и жесток.

Престанах да мисля за Сара.

Докато пред очите ми минаваше всеки от образите на тази противно изглеждаща машина, явно усещах как постепенно се пробуждам от нещо, или от някъде. Как се пробуждам за някакво друго усещане или място. Знам, че звучи странно, но прямотата, излъчваща се от тази машина — нейната грозота, изложената ѝ на показ ефикасност, неприкритата ѝ безжалостност — сякаш се процеждаха от листа в ръцете ми и охлаждаха кръвта ми. Може би Улф усещаше какво чувствам.

— Няма официално име — каза той, като посочи към снимките. — Но временно му е дадено названието Контрол над управлението и легалната администрация.

— „КУЛА^[3]“ — изрекох безцелно.

— Значи, знаеш да произнасяш и по букви? — подметна Сара, с нещо, което почти приличаше на усмивка.

— Отгук и работното название, дадено на този прототип — каза Улф.

— И то е...?

Никой от тях не отговори, затова вдигнах очи и видях, че Улф чака да срещна погледа му.

— „Абсолвентът“ — каза той.

---

[1] Road Runner — земната кукувица, срещаща се в Калифорния, Тексас и Мексико, послужила за прототип на прочутия герой от рисуваните филми на Чък Джоунс, отличаваща се с огромната си бързина. — Б.пр. ↑

[2] Виден британски активист в защита на децата от насилие. — Б.пр. ↑

[3] На английски UCLA — Калифорнийски университет. — Б.пр. ↑

СЕДЕМ

Един женски косъм може да тегли по-голям товар от сто волски впряга.

Джеймс Хауъл

Бавно подкарах „Кавазакито“ по кея „Виктория“ просто ей така, за самото преживяване. За да отпусна и моята, и неговата душа.

Не бях казал на двамата Улф за обаждането до апартамента ми и за противния американски глас от другата страна на линията.

„Специализации“ можеше да означава всичко — дори наистина да означава тъкмо това, — а обадилият се можеше да е всеки. Когато си имате работа със специалисти по теория на конспирацията — а, независимо от онази целувка, определено точно с това си имах работа, — няма нужда да им предоставяте допълнителни съвпадения, от които да се вълнуват.

Бяхме си тръгнали от ресторанта в дружелюбно състояние на примирие. Навън на тротоара Улф ми бе стиснал ръката и ми беше казал да преспя, преди да взема решение по въпроса: това ме сепна доста неприятно, защото гледах задника на Сара, докато Улф говореше. Но щом се усетих какво искаше да каже, обещах, че наистина ще го направя, и от учтивост попитах къде мога да се свържа с него, ако ми се наложи. Той беше примигнал и беше казал, че щял да ме намери, за което не ми пукаше особено.

Разбира се, съществуваше една изключително основателна причина да се съюзя с Улф. Той може и да беше досадник и ексцентрик, а дъщеря му може и да не беше нищо повече от едно изключително привлекателно празноглаво създание, но не можех да отрека, че двамата притежаваха известен чар.

Това, което се опитвам да кажа, е че те все пак бяха вложили доста голямо количество от този чар в банковата ми сметка.

Моля ви, не ме разбирайте погрешно. Като правило, не ме е грижа особено за парите. Искам да кажа, не съм един от онези, които

работят безплатно или нещо от този род. Вземам пари за услугите си такива, каквито са, и се ядосвам, като си помисля, че някой ми дължи пари. В същото време обаче, мисля, мога честно да кажа, че никога не съм ламтял истински за пари. Никога не съм вършил нещо, което да не ми доставя поне малка наслада, просто за да спечеля още малко пари. Някой като Поли например — и това ми го е казвал самият той и то многократно — прекарва повечето си часове в будно състояние, като или се докопча до някакви пари, или мисли как да се докопча до тях. Поли можеше да прави неприятни неща — дори неморални неща — и ако в крайна сметка щеше да получи от това един тлъст чек, ни най-малко не възразяваше. Давай, казваше Поли.

Но колкото до мен, аз просто не съм устроен така. От съвсем различен калъп съм. Единственото хубаво нещо, което съм забелязвал в парите, единственият положителен аспект на едно иначе твърде вулгарно притежание е, че можеш да ги използваш, за да си купуваш разни неща.

А нещата като цяло доста ми допадат.

Знаех, че петдесетте хиляди долара от Улф никога няма да бъдат ключът към вечно щастие. С тях не можех да си купя вила в Антиб, нито дори да си наема такава за повече от около ден и половина. Но въпреки всичко беше удобно. Утешително. С тези пари можех да си осигуря цигари на масата.

И ако за да задържа част от тази утеха трябваше да прекарам още няколко вечери в ситуации, напомнящи глави от роман на Робърт Лъдълъм, периодично получавайки по някоя целувка от хубава жена, ами май можех да го понеса.

Беше след полунощ и движението по крайбрежната улица не беше много натоварено. Пътят беше сух и мотоциклетът имаше нужда от малко забързване, затова включих на трета скорост и мислено разиграх повторно някои реплики на капитан Кърк, отправени към господин Чехов, докато вселената се подреждаше по нов начин около задното колело на мотоциклета. Вероятно карах с почти сто и десет мили, когато пред погледа ми се появи Уестминстър Бридж и аз докоснах спирачките и леко се раздвижих, готов да профуча през десния завой. Светофарите на Площада на Парламента тъкмо светваха зелено и един тъмносин „Форд“ се канеше да потегли, затова отново смених скоростта и се приготвих да се промъкна покрай него от

външната страна на завоя. Щом се изравних с него, с коляно, смъкващо се към настилката, фордът започна да се движи бавно наляво, и аз се изправих, за да изляза по-нашироко.

В този момент си помислих, че просто не ме е видял. Помислих си, че е най-обикновен средностатистически човек, който си кара колата.

Времето е странно нещо.

Веднъж се запознах с един пилот от Кралските военновъздушни сили, който ми разказа как двамата с навигатора му трябвало да се измъкнат светкавично от изключително скъпия си „Торнадо GR1“, на триста фута над йоркширските долини, заради нещо, което той нарече „птичи удар“. (Това, твърде несправедливо според мен, правеше нещата да изглеждат, сякаш вината е била на птицата: сякаш малкото пернато създание нарочно се беше опитало да се сблъска челно с двайсет тона метал, движещ се в обратната посока, със скорост, нищожно по-ниска от тази на звука, ей така, просто от злоба.)

Както и да е, важното в тази история е, че след злополуката, пилотът и навигаторът бяха седели в стая за рапорти и в продължение на час и петнайсет минути без прекъсване бяха разговаряли със следователите за онова, което бяха видели, чули, почувствали и направили в момента на сблъсъка.

Час и петнайсет минути.

И въпреки това записващото устройство на черната кутия, когато най-после я измъкнали от отломките, показвала, че времето, изминало между влизането на птицата в отвора на двигателя и измъкването на екипажа, е било един нищожен миг, по-кратък от четири секунди.

Четири секунди. Значи: тряс, едно, две, три, ето ни на чист въздух.

Не повярвах истински на тази история, когато я чух. Без да се брои всичко останало, пилотът беше жилав дребосък, с онези злоещо сини очи, каквито физически надарените хора често имат. И освен това не можех да се съържа да не взема страната на птицата в тази история.

Сега обаче я вярвам.

Вярвам я, защото шофьорът на форда така и не взе десния завой. А аз изживях няколко живота, не всичките приятни и удовлетворяващи, докато той ме изблъска от пътя и ме заби в парапета покрай Камарата на общините. Щом набиех спирачки, той правеше

същото. Форсирах ли двигателя, той също форсираше своя. Когато наклоних мотоциклета, за да взема завоя, той продължи право към парапета и стъклото на прозореца откъм страната на пасажера ме бутна в рамото.

Да, определено бих могъл да говоря за тези перила в продължение на час, а доста по-продължително — за момента, в който осъзнах, че шофьорът на форда всъщност изобщо не беше обикновен средностатистически шофьор. Всъщност беше отличен шофьор.

Колата не беше „Роувър“, което означаваше нещо. Сигурно имаше радиостанция, по която да разбере къде съм, защото никой не беше минал покрай мен на кея. Пасажерът ме гледаше, когато се изравних успоредно с колата, и определено не казваше: „внимавай да не блъснеш онзи мотоциклетист“, когато колата се понесе към мен. Имаха две огледала за обратно виждане, а това никога не е било част от стандартното оборудване на който и да било форд. И тестисите ме боляха. Именно това ме разсъни.

По време на пътуванията си вероятно сте забелязали, че мотоциклетистите не носят предпазни колани, което е едновременно хубаво и лошо. Хубаво, защото никой не иска да бъде завързан към двеста и петдесет килограма много горещ метал, когато се спуска надолу по пътя. Лошо, защото когато натиснете силно спирачките, мотоциклетът спира, а мотоциклетистът — не. Той продължава да се носи в северна посока, докато гениталиите му се притиснат към резервоара, а на очите му излязат сълзи, пречещи му да види точно това, което цели да избегне с натискането на спирачките.

Перилата.

Онези яки, солидни, изящно изработени перила. Перила, достойни за задачата да заобикалят първия парламент в света. Перила, които през пролетта на 1940-а хората са изтръгвали, за да изработват от тях бойни самолети „Спитфайър“ и „Хърикейн“, „Уелингтън“ и „Ланкастър“, и как се казваше онзи там с раздвоената опашка? „Бленхайм“ ли беше?

Само дето, разбира се, перилата не са били там през хиляда деветстотин и четирийсета. Бяха поставени през 1987-а, за да попречат на побеснелите либийци да прекъснат работата на Парламента с четвърт тон мощен експлозив, натъпкан в багажника на семейно „Пежо“.

Тези перила, моите перила, бяха там, за да изпълняват конкретна задача. Бяха там, за да защитават демокрацията. Бяха изработени на ръка от занаятчийци на име Тед, или Нед, или може би Бил. Бяха перила, подходящи за герои. Заспах.

Лице. Много едро лице. Много едро лице с толкова кожа, която бе достатъчна да покрие едно много малко лице, така че всичко в него изглеждаше изопнато. Изопнатата челюст, изопнат нос, изопнати очи. Всяко мускулче и сухожилие върху това лице се издуваше и трептеше. Приличаше на претъпкан асансьор. Примигнах и лицето изчезна.

Или може би съм спал в продължение на час, а лицето се е задържало петдесет и девет минути. Никога няма да узная. Вместо лицето се виждаше само таван. Което означаваше някакво помещение. Което пък от своя страна означаваше, че са ме преместили. Отначало си помислих за болницата „Мидълсекс“, но веднага разбрах, че работата е съвсем друга.

Опитах се да сгъна различни части от тялото си — внимателно, без да смея да помръдна глава, в случай, че вратът ми е счупен. Краката ми изглежда бяха в добро състояние, макар и малко отдалечени. Стига да не бяха на разстояние, по-голямо от шест фута и три инча, не мислех да се оплаквам. Лявото коляно реагира на опита за контакт, което беше хубаво, но нещо с дясното май не беше наред. Беше подуто и пареше. Ще се върна към това. Бедрата. Лявото — добре, дясното — не чак толкова. Тазовият пояс изглеждаше добре, но щях да разбера със сигурност едва когато го натоварех с някаква тежест. Сега — тестисите. А, това вече беше съвсем друга работа. Не беше нужно да ги натоварвам с тежест, за да разбера, че бяха в много окаяно състояние. Бяха твърде многобройни и ме боляха твърде силно. Коремната област и гърдите получиха задоволителна оценка, а дясната ми ръка тотално се провали. Просто не помръдваше. Нито пък лявата, макар че успях съвсем леко да раздвижа долната ѝ част, и именно по това разбрах, че не съм в отделението „Уилям Хойл“. Напоследък условията в държавните болници може и да са доста сурови, но дори при това положение те обикновено не завързват ръцете ви за леглото без основателна причина. Оставих проверката на врата и главата за

друг път, и потънах в толкова дълбок сън, колкото беше възможно при наличието на седем тестиса.

Лицето се беше появило отново, по-изопнато от всякога. Този път дъвчеше нещо, и мускулите на бузите и шията му изпъкваха като диаграма от *Анатомията на Грей*. По устните му имаше трохи, а от време на време наситено розовият му език се изстрелваше и бръсваше някоя, отнасяйки я в огромната му подобна на пещера уста.

— Ланг? — Сега езикът се въртеше из вътрешността на устата му, като пробягваше по венците и издаваше напред устните му, така че за миг си помислих, че ще ме целуне. Оставих го да чака.

— Къде съм? — Със задоволство чух, че в гласа ми се долавяше отвратителен грачещ звук.

— Да — изрече лицето. Ако по него имаше достатъчно кожа, мисля, че може би щеше да се усмихне. Вместо това то се отдалечи от онова, върху което лежах, и чух да се отваря врата. Но не се затвори.

— Буден е — изрече доста високо същият глас, а вратата все така не се затваряше. Което означаваше, че онзи, който пази вратата, пазеше и коридора. Ако това беше коридор. Съдейки по всичко, можеше да бъде и входът към някоя космическа совалка. Или изходът от нея. Може би се намирах в някоя совалка и ми предстоеше да оставя света много далече зад себе си.

Стъпки. От два чифта крака. Едните — от гумени подметки, другите — от кожени обувки. Тежки стъпки. Онзи с кожените обувки стъпва по-бавно. Онзи с кожените обувки е шефът. Онзи с гумените е някакъв подлизурко, държи вратата, прави път на онзи с кожените обувки. На онзи с гумените подметки беше лицето. Гуменото лице. Лесно се помни.

— Господин Ланг? — Онзи с кожените обувки беше спрял до леглото — ако това беше легло. Държах очите си затворени, с лека смръщена гримаса на болка върху лицето.

— Как се чувствате? — Американец. В момента животът ми беше пренаселен с американци. Сигурно заради обменния курс.

Той понечи да заобиколи леглото и долових скърцането на пръст под обувките му. И афтършейва. Прекалено силен. Ако станехме приятели, щях да му кажа. Но не сега.

— Като дете винаги съм искал да имам мотоциклет — каза гласът. — „Харли“. Баща ми казваше, че били опасни. Затова, като се

научих да шофирам, първата година блъснах колата четири пъти само за да си му го върна. Баща ми беше истински задник.

Времето си минаваше. Нищо не можех да направя по въпроса.

— Мисля, че вратът ми е счупен — казах. Държах очите си затворени и се справях добре с опита да поддържам гласа си дрезгав и грачещ.

— Така ли? Съжалявам да го чуя. Сега ми разкажи за себе си, Ланг. Кой си ти? С какво се занимаваш? Обичаш ли филми? А книги? Пил ли си някога чай с кралицата? Говори ми.

Изчаках обувките да направят завой и бавно отворих очи. Онзи беше извън полезрението ми, затова приковах поглед върху тавана.

— Лекар ли сте?

— Не, Ланг, не съм лекар — каза той. — Определено не съм лекар. Аз съм кучи син, ето какъв съм. — Някъде в стаята се чу кикот, и предположих, че Гуменото лице още е до вратата.

— Моля?

— Кучи син. Ето какъв съм. Това ми е работата, това ми е животът. Но дай сега да поговорим за теб.

— Имам нужда от лекар — казах. — Вратът ми... — В очите ми се появиха сълзи и аз ги оставих да потекат. Подсмръкнах леко, задавих се леко, изобщо изиграх страхотно представление, нищо че самият аз го казвам.

— Ако искаш да знаеш истината — каза гласът, — изобщо не ме е грижа за скапания ти врат.

Реших, че никога няма да му кажа за афтършейва. Ама наистина никога.

— Искам да знам други неща — каза гласът. — Безброй други неща.

Сълзите продължаваха да текат.

— Вижте, не знам кой сте, нито къде се намирам... — изпелтечих, мъчейки се да повдигна глава от възглавницата.

— Разкарай се, Ричи — каза гласът. — Иди да глътнеш малко въздух.

Откъм вратата се чу сумтене и две обувки излязоха от стаята.

Трябваше да предположа, че в тях е обут въпросният Ричи.

— Разбираш ли, Ланг, приблизително това е идеята. Не трябва да знаеш кой съм и не трябва да знаеш къде си. Идеята е ти да ми казваш

разни неща, а аз на теб — не.

— Но какво...

— Чу ли какво казах? — Пред моето лице внезапно се появи друго — с гладка, добре изстъргана кожа, и коса като тази на Поли — чиста и бухнала, и нелепо гладко сресана. Беше към четирийсетгодишен, и вероятно се упражняваше с велоергометър поне по два часа на ден. Видът му можеше да се определи само с една дума: Изтупан. Огледа ме внимателно и от начина, по който погледът му се задържа върху брадичката ми, предположих, че сигурно имам доста забележителна рана там, което доста ме пооживи. Белезите винаги са удобна тема за разчупване на леда.

Най-сетне очите му срещнаха моите и определено не се спогодиха.

— Хубаво — каза той и се отдалечи.

Сигурно беше рано сутринта. Единственото оправдание за това, че одеколонът се усещаше толкова силно, сигурно току-що се беше избръснал.

— Срещнал си се с Улф — каза Изтупания. — И с онази глупачка, дъщеря му.

— Да.

Настъпи пауза и разбрах, че съм му угодил, защото усмивката промени звука на дишането му. Ако бях отрекъл, ако бях заявил, че има грешка или че не разбирам за какво говори, щеше да разбере, че се преструвам. Ако си признаех, можеше да ме сметне за идиот. Всички доказателства сочеха натам, в крайна сметка.

— Добре. Е, имаш ли нещо против да ми кажеш за какво говорихте?

— Ами — казах, като се намръщих, за да се съсредоточа, — той ме попита за досието ми от армията. Бил съм в армията, между другото.

— Без глупости. Той знаеше ли, или ти му го каза?

Още едно дълбоко замисляне от страна на идиота.

— Не съм сигурен. Сега като го споменавате, си мисля, че сигурно вече е знаел.

— Момичето също ли знаеше?

— Ами не мога да съм сигурен в това, нали? Не й обърнах особено внимание. — Добре че не ми бяха задали този въпрос чрез

детектор на лъжата. Стрелката щеше да отскочи чак в съседната стая да си полегне. — Той ме пита за плановете, с каква работа смятам да се захвана. А тя не е много, да си кажа честно.

— В разузнаването ли беше?

— Какво?

Предполагаше се, че начинът, по който го изрекох, би трябвало да е достатъчен отговор на въпроса му, но той продължаваше.

— В армията. Сражавал си се срещу терористи в Ирландия. Работил ли си в разузнаването?

— За Бога, не. — Усмихнах се, сякаш бях поласкан от идеята.

— Кое е смешното?

Престанах да се усмихвам.

— Нищо, просто... нали знаете.

— Не, не знам. Това до голяма степен е причината да питам. Във военното разузнаване ли беше?

Мъчително си поех въздух, преди да отговоря.

— Ълстър беше система — казах. — Това е. Всичко случващо се там вече се беше случвало сто пъти по-рано. Системата беше най-важното. Хората като мен, разбирате ли, просто запълваха бройката. Мотаех се наоколо. От време на време играех скуош. Забавлявах се. Наистина, добре се забавлявах. — Помислих си, че може би съм попрекалил с последната реплика, но той явно не възразяваше. — Вижте, вратът ми... не знам, нещо не е наред. Наистина трябва да ме види лекар.

— Той е лош човек, Томас.

— Кой? — попитах.

— Улф. Наистина лош. Не знам какво ти е казал за себе си. Някак си предполагам, че не ти е разказал за трийсет и шестте тона кокаин, които е внесъл в Европа през последните четири месеца. Това каза ли ти го? — Опитах се да поклатя глава. — Не, предполагам, че е забравил да го спомене. Но това е лошо с главно „Л“, не мислиш ли, Том? Аз така мисля. Дяволът живее на земята и продава крек кокаин из страната. Да. Звучи като песен. Какво се римува с „кокаина“?

— Болка несравнима — казах.

— Да — рече Изтупания. Това му хареса. — Болка несравнима. — Кожените обувки се отдалечиха да се поразтъпчат. — Забелязал ли си как лошите типове се замесват с други лоши типове, Том? Аз съм го

забелязал. Непрекъснато се случва. Не знам, сигурно обичат да се чувстват удобно, с общи интереси, с един и същи зодиакален знак, каквото ще да е там. Виждал съм го хиляди пъти. Хиляди пъти. — Обувките спряха. — Затова трябва да кажа, че когато човек като теб почне да се сближава с Улф, това ме кара да не те харесвам особено.

— Вижте как стоят нещата — рекох раздражено. — Няма да ви кажа нито дума повече, докато не ме види лекар. Нямам и най-малка представа за какво говорите. Знаем за Улф толкова, колкото и за вас, тоест нищо, и мисля, че е твърде вероятно вратът ми да е счупен. — Никакъв отговор. — Настоявам да ме види лекар — повторих, полагайки всички усилия да звуча като британски турист на френска митница.

— Не, Том, не мисля, че искаме да губим времето на някой лекар. — Гласът му беше равен, но усещах, че е развълнуван. Кожата изскърца и вратата се отвори. — Остани при него. Не го оставяй и за минутка. Ако ти се наложи да отидеш до тоалетната, повикай ме.

— Чакайте малко — казах. — Какво искате да кажете с това „губене на време“? Ранен съм. Боли ме, за Бога.

Обувките се обърнаха към мен.

— Може и така да е, Том. Твърде вероятно е да е така. Но кой, по дяволите, си прави труда да мие картонени чинии?

За положението, в което се намирах, не можеха да се кажат или помислят много добри неща. Никак даже. Правилото обаче гласи, че след всяко сражение, било то спечелено или изгубено, отново го разиграваш наум, за да разбереш колко можеш да се поучиш от него. Така че аз направих именно това, докато Ричи се подпираше на стената до вратата.

Първо, Изтупания знаеше много и го беше научил бързо. Следователно разполагаше с достатъчно хора или с добра съобщителна система, или и с двете. Второ, не каза: „повикай Игор или някой от другите момчета“. Каза „повикай ме“. Кое то вероятно означаваше, че в космическата совалка бяха само Изтупания и Ричи.

Трето, и най-важно за момента, аз бях единственият, който знаеше със сигурност, че вратът ми не е счупен.

ОСЕМ

*За войник се записах,
от мисъл за слава и блясък пленен,
та по мене да стрелят
за шест пенса на ден.*

Чарлз Дибдин

Мина известно време. Може да е било много време, и вероятно беше, но след катастрофата с мотоциклета бях започнал да проявявам известна подозрителност относно времето и неговото поведение, опипвах си джобовете при всяка среща — такива неща.

В тази стая бе невъзможно да се измерва каквото и да било. Осветлението беше изкуствено, постоянно включено. Шумът също не допринасяше с нищо. Ако бях чул потракването на каса с бутилки прясно мляко или провикването на някое вестникарче: „*Ивнинг Стандарт*, изданието от пет часа току-що пристигна“, това щеше да ми е от голяма помощ. Но човек не може да има всичко.

Единственото средство за измерване на времето, с което разполагах, беше пикочният ми мехур, който ми подсказа, че са минали приблизително четири часа от посещението на ресторанта. Кое не се връзваше с извода, който си бях направил от миризмата на афтършейва на Изтупания. Но пък и тези евтини съвременни пикочни мехури могат да бъдат адски ненадеждни.

Ричи беше излязъл от стаята само веднъж, за да си донесе стол. Докато го нямаше, се опитах да се освободя, да усуча чаршафа и да се спусна на земята, но успях само да се почеша по бедрото, преди той да се върне. Щом се настани удобно, той не издаде повече и звук, и това ме наведе на мисълта, че вероятно си беше донесъл и нещо за четене. Но не се чуваше никакъв шум от обръщане на страници, следователно или четеше много бавно, или просто беше доволен да си седи и да се вира в стената. Или в мен.

— Трябва да отида до тоалетната — изграчих.

Никакъв отговор.

— Казах, че трябва да...

— Млъквай, мамка ти.

Това беше добре. Накара ме да престана да се измъчвам от угризения заради онова, което щеше да ми се наложи да причиня на Ричи.

— Вижте, вие трябва да...

— Чу ли какво казах? Млъквай, мамка ти. Като ти се пикае, пикай там, където си.

— Ричи...

— Кой, по дяволите, ти каза да ми викаш Ричи?

— А как да ти викам? — Затворих очи.

— Никак не ми викай. Изобщо нищо не викай. Стой си там и пикай. Ясно?

— Не ми се пикае.

Почти чувах как мозъкът му стърже.

— Какво?

— Имам нужда да се изсера, Ричи. Стара британска традиция. Е, ако искаш да седиш в една и съща стая с мен, докато сера, това си е твоя работа. Просто си мислех, че е честно да те предупредя.

Ричи обмисли за момент чутото и бях сигурен, че го чувам как сбърчва нос. Столът издаде стържещ звук и гумените обувки се приближиха до мен.

— Няма да ходиш до тоалетната и няма да пълниш гащите. — Лицето се появи в полезрението ми, по-изопнато от всякога. — Чу ли ме? Стой си на мястото, млъквай, да го вземат мътните...

— Нямах деца, нали, Ричи?

Той се намръщи, което явно беше огромно усилие за лицето му. Вежди, мускули, сухожилия — всичко беше призовано на работа заради това единствено, леко глупаво, изражение.

— Какво?

— Всъщност и аз самият нямам, да си кажа истината, но имам кръщелници. И на тях просто не можеш да им кажеш да не пълнят гащите. Просто не става.

Той се смръщи още по-силно.

— За какво говориш, мамка му?

— Искам да кажа, опитвал съм. Пътуваш с деца в колата и на едно от тях му се ака, и ти му казваш: почакай, задръж, чакай да стигнем до някое подходящо място, но това не върши работа. Когато тялото има нужда да се изсере, просто трябва да го направи.

Намръщената гримаса леко се поотпусна, което беше добре, защото започвах да се уморявам само като я гледах. Той се наведе към мен, носът му застана на една линия с моя.

— Слушай, лайно такова...

Не успя да продължи, защото при думата „лайно“ вдигнах дясното си коляно колкото можах, и го уцелих в бузата. Той застина за секунда, отчасти от изненада, отчасти от силата на удара, а аз вдигнах левия си крак и го усуках около тила му. Докато го смъквах надолу към леглото, той успя да изпъне пред себе си лявата си ръка, за да опита да се задържи изправен. Той обаче нямаше представа колко издръжливо нещо са краката. Краката наистина са много издръжливо нещо.

Много по-издръжливо от гърлата.

Трябва да призная, че той се оказа доста издръжлив. Опита обичайните неща — да ме сграбчи за тестисите, с всичка сила да замахне с крак към лицето ми, — но за да направите сполучливо подобно нещо, ви е нужен въздух, а аз не бях в настроение да му позволя да го поеме в полезни количества. Кривата на съпротивлението му се изви нагоре, минавайки през гняв към безумие, към ужас; достигна връхната си точка и след това се смъкна съвсем, достигайки до момента, в който той изгуби съзнание. Продължих да го притискам поне още пет минути, след като ритна за последно, защото ако бях на негово място, щях да опитам да се престоря на умрял в мига щом си дам сметка, че играта е приключила.

Но Ричи определено не се преструваше на умрял.

Ръцете ми бяха вързани с ремъци, чието разхлабване отне известно време. Единствените инструменти, с които разполагах, бяха зъбите ми, и когато приключих, се чувствах сякаш бях изял няколко сглобяеми къщички. Освен това получих убедително потвърждение за нараняването на брадичката си, защото първия път, когато докоснах с нея токата на един колан, си помислих, че ще излетя през тавана. Вместо това погледнах надолу и видях по кожата ремък петна от кръв — част от нея тъмна и стара, а друга — червена и съвсем прясна.

Когато всичко свърши, се отпуснах назад, задъхвайки се от усилието и като разтърках китки, се опитах да им върна донякъде чувствителността. После отново седнах, внимателно праметнах крака през ръба на леглото и стъпих на пода.

Единствено различният вид на болката ми попречи да извикам силно. Тя идваше от толкова много места, имаше толкова много нюанси, притежаваше толкова многобройни смайващи различни образи, че в продължение на цели петнайсет секунди можах само да стоя с увиснала от почуда челюст. Хванах се за леглото и здраво стиснах очи, докато нетърпимата болка утихна до леко смъдене, след това предприех нов оглед. В каквото и да се бях ударил най-напред, бях посрещнал удара с дясната си страна. Коляното, бедрото и хълбокът ме боляха нетърпимо, а болката се беше усилила още повече от неотдашното съприкосновение с главата на Ричи. Имах чувството, че ребрата ми са били извадени, а после върнати обратно в погрешен ред, а макар вратът ми определено да не беше счупен, едва можех да го помръдна. А после съществуваше и въпросът с тестисите.

Бяха се променили. Просто не можех да повярвам, че това са същите тестиси, които носех цял живот и — да — смятах, че са на моя страна. Бяха по-големи, много по-големи и определено с погрешна форма.

Тук можеше да помогне само едно.

Съществува техника, позната на занимаващите се с бойни изкуства, за облекчаване на чувството за дискомфорт в областта на тестисите. Често се използва в японските зали за практикуване на джудо и други бойни изкуства, винаги когато партньорът ви се поразгорещи и ви стовари някой удар в близост до гениталиите.

Това, което се прави, е следното: подскачате на шест инча във въздуха и се приземявате на пети, с колкото е възможно по-сковани и неподвижни крака, за да повишите само за момента гравитационното притегляне върху тестисите. Не знам защо това би трябвало да действа, но действа. Или по-скоро не. Затова се наложи да го пробвам няколко пъти, подскачайки из стаята толкова силно, колкото ми позволяваше десният крак, докато постепенно, съвсем бавно, болката започна да утихва.

Тогава се наведох да огледам тялото на Ричи.

Етикетът на костюма му възхваляваше дарбите на „Фолкълъс, Шивачите на изящно облекло“, но само толкова: в десния джоб на панталоните си имаше шест лири и дващест пенса, а в левия — джобно ножче с дръжка в маскировъчен цвят. Беше с бяла найлонова риза, а обувките му бяха груби половинки марка „Бакстър“ от кървавочервена кожа, с четири дупки за връзките. Общо взето, това беше всичко. Нямахше нищо друго, което да отличи Ричи от тълпата и да накара пулса на детективите с орлови погледи да се ускори. Никакъв автобусен билет. Никаква карта за библиотеката. Никаква вестникарска страница с лични обяви с едно оградено с червена химикалка съобщение.

Единствената поне донякъде излизаща от рамките на обичайното вещь, която успях да намеря, беше предназначен за носене на бедрото кобур „Бианки“, съдържащ чисто нов деветмилиметров автоматичен пистолет „Глок 17“.

Възможно е в някакъв момент да сте чели някои от глупостите, писани за пистолета „Глок“. Фактът, че основната му част е изработена от някакъв измислен полимерен материал преди известно време накара някои журналисти доста оживено да започнат да обсъждат вероятността оръжието да остане незабелязано от металдетекторите по летищата — което по една случайност е пълна глупост. Плъзгачът, цевта и доста голяма част от вътрешните му части са метални, а ако това не е достатъчно, седемнайсет пачки с патрони за пистолет от системата „Парабелум“ доста трудно ще могат да минат за резервни флакончета червило. Това, което въпросното оръжие определено притежава, е голяма издръжливост на затвора за ниска тежест, голяма точност, и надеждност, която почти няма равна на себе си. И именно всички тези качества бяха превърнали „Глок 17“ в предпочитаното оръжие на домакините навсякъде.

Дръпнах плъзгача, поставяйки заряд в патронника. Пистолетът „Глок“ не е снабден с предпазител. Просто се прицелваш, стреляш и хукваш да бягаш. Оръжие точно като за мен.

Открехнах леко вратата към коридора, и нямаше никаква космическа совалка. Беше обикновен бял коридор с още седем врати, водещи нататък по него, до една затворени. В края на коридора имаше прозорец, от който се разкриваше изглед към очертани на фона на

небето сгради, които можеха да се намират във всеки един от поне петдесет града. Беше светло.

Каквото и да беше първоначалното предназначение на сградата при построяването ѝ, очевидно тя вече от дълго време не го изпълняваше. Коридорът беше мръсен и от двете му страни бяха струпани боклуци — картонени кутии, купища хартия, пластмасови торби, каквито се поставят в кофите за смет, и — на половината път надолу — планински бегач без колела.

Сега прочистването на опасна сграда всъщност е игра за трима или повече участници. Шестима е добър брой. Играчът от лявата страна на онзи, който води играта, проверява стаите, заедно с още двама души в ролята на дубльори, докато другите трима наблюдават коридора. Такъв е принципът на действие. Ако наистина трябва да играете сам тази игра, правилата са съвсем различни. Отваряте всяка врата много бавно, като в същото време проверявате дали няма някой зад гърба ви, надзъртате с присвити очи през пантите, и ви отнема около час да проверите десет ярда от коридора. Така твърдят всички наръчници, писани по темата.

Колкото до въпросните наръчници, струва ми се, че вероятно и онзи другият тип ги е чел.

Запромъквах се с криволичене по коридора възможно най-бързо, с насочен напред пистолет, като отварях със замах всяка от седемте врати, докато стигнах до другия край, и там се хвърлих под прозореца, готов да изпразня пълнителя във всеки, който подаде глава навън. Никой не го направи.

Но сега вратите бяха отворени и от първата вляво се излизаше на някакво стълбище. Виждах няколко фута от парапета, а над него — някакво огледало. Сனிших се и притичах през вратата, като размахвах пистолета нагоре-надолу по стълбите възможно най-заплашително. Нищо.

Изтеглих дясната си ръка назад и тикнах задния край на „Глок“-а в средата на огледалото, раздробявайки стъклото. Измъкнах едно солидно изглеждащо парче и порязах на него лявата си ръка. Без да искам, в случай че се чудите.

Вдигнах парчето от счупеното огледало и присвих очи към отражението на брадичката си. Раната изглеждаше, меко казано, грозна.

Обратно в коридора, отново се върнах към бавния метод на прочистване, като се промъквах до всяка врата, промушвах огледалото през прага, и бавно обхождах с погледа му стаята. Този метод беше доста тромав, а тъй като стените бяха покрити с хоросанова мазилка, дебела не повече от три сантиметра, и вероятно не биха спрели дори черешова костилка, метната от отегчено тригодишно хлапе, беше също и напълно безполезен. Но ми се струваше по-добър, отколкото да застана на вратата и да извикам: „Юхууу, има ли някой там?“

Първите две стаи бяха в същото състояние като коридора — мръсни и затрупани с боклуци: счупени пишещи машини, телефони, столове с по три крака. Размишлявах върху факта, че в нито един от големите световни музеи няма нищо, което да изглежда по-древно от една десетгодишна фотокопирна машина, когато чух звук. Човешки звук. Стон.

Зачаках. Шумът не се повтори, затова аз си го повторих мислено. Идваше от следващата стая надолу по коридора. Онзи, който го беше издал, беше мъж. Беше някой, който правеше секс, или беше в лошо състояние. Или беше клопка.

Внимателно се измъкнах обратно в коридора, продължих по него до съседната врата, и залегнах покрай стената. Бутнах огледалото пред себе си и нагласих позицията му. На един стол в средата на стаята, с клюмнала на гърдите глава, седеше мъж — нисък, дебел, застаряващ и вързан за стола. С кожени ремъци.

Върху предницата на ризата му имаше кръв. Много кръв.

Ако това беше капан, именно сега беше моментът, в който противникът ми щеше да очаква да скоча и да възкликна: „за Бога, мога ли да ви помогна с нещо?“. Затова си останах на мястото и наблюдавах — мъжа и коридора.

Човекът не издаде повече никакъв звук, а коридорът също изглеждаше съвсем безобиден. След като наблюдавах в продължение на цяла минута, захвърлих огледалото и внимателно се промъкнах в стаята.

Мисля, че може би се бях досетил, че това е Улф още от момента, в който най-напред чух стона. Или бях познал гласа, или през цялото време си бях мислил, че щом като Изтупания е успял да хване мен, едва ли му е било особено трудно да се добере до Улф.

Или до Сара като стана дума.

Затворих вратата и подпрях един стол на два крака под дръжката. Той нямаше да спре никого, но щеше да ми даде шанс да изстрелям три-четири патрона, преди вратата да се отвори. Коленичих пред Улф, и моментално изругах от нова болка в коляното. Отдръпнах се назад и погледнах към пода. В краката на Улф лежаха някакви неща с вид на намаслени гайки и болтове, и аз се наведох да ги избутам.

Но не бяха гайки и болтове, а това по тях не беше машинно масло. Бях коленичил върху зъбите му.

Развързах ремъците и се опитах да повдигна главата му. И двете му очи бяха затворени, но не можех да определя дали причината беше, че е в безсъзнание, или защото плътта около бузите и очите му беше ужасно подута. Покрай устата му бяха избили мехурчета от кръв и слюнка и дишането му звучеше ужасно.

— Ще се оправите — казах. Но не си вярвах, а се съмнявам и той да ми е повярвал. — Къде е Сара?

Той не отговори, но видях, че се мъчеше да отвори лявото си око. Наклони глава назад и изсумтя приглушено, при което няколко от мехурчетата около устните му се пукнаха. Наведох се напред и хванах ръцете му.

— Къде е Сара? — повторих: в гърлото ми се надигаше все по-голяма буца от тревога. Известно време той не помръдна и започнах да мисля, че е припаднал, но после гърдите му се повдигнаха и той отвори уста, сякаш се прозяваше.

— Какво казваш, Томас? — Гласът беше тънък и дрезгав, а дишането му се влошаваше с всяка секунда. — Ти... — Той спря, за да си поеме още малко въздух.

Знаех, че не бива да говори. Знаех, че би трябвало да му кажа да не говори и да си пести силите, но не можех да го направя. Искях той да говори. Да каже нещо, каквото и да било — за това как се чувстваше, кой беше направил това, нещо за Сара, нещо за конните състезания в Донкастър. Каквото и да е, просто нещо, свързано с живота.

— Какво за мен? — попитах.

— Ти добър човек ли си?

Мисля, че се усмихна.

Останах така известно време, като го наблюдавах и се опитвах да измисля какво да правя. Ако го преместех, можеше да умре. Ако не го

преместех, със сигурност щеше да умре. Дори мисля, че част от мен всъщност искаше той да умре, за да съм свободен да направя нещо. Да отмъстя. Да избягам. Да се ядосам.

А после внезапно, почти преди да се осъзная, че го правя, вече пусках ръцете му и вдигах пистолета „Глок“, придвижвайки се по диагонал през стаята, възможно най-приведен.

Защото някой се опитваше да отвори вратата.

Столът устоя на едно-две блъскания, а после се изплъзна, отдалечавайки се от дръжката на вратата, когато върху него се стовари един крак. Вратата се люшна и се отвори широко и на мястото ѝ застана някакъв мъж, по-висок, отколкото си спомнях: точно затова ми бяха нужни няколко секунди, за да осъзная, че това беше Изтупания и че беше насочил пистолет в средата на стаята. Улф понечи да стане от стола или може би просто падаше напред, и се разнесе продължителен, силен трясък, който се разпиля в поредица от равни изтрещявания, когато изстрелях шест патрона в главата и тялото на Изтупания. Той отстъпи назад в коридора и аз го последвах, изстрелвайки още три куршума в гърдите му, докато падаше. С ритник избих пистолета от ръката му и насочих „Глок“-а в челото му. По пода на коридора се посипаха гилзи.

Върнах се в стаята. Улф беше на шест стъпки от мястото, където го бях видял за последно: лежеше по гръб в сгъстяваща се черна локва. Не проумявах как тялото му се беше придвижило чак дотам, докато не погледнах надолу и не видях оръжието на Изтупания.

Беше MAC 10. Противна, гадна малка ръчна картучница, на която всъщност не ѝ пукаше особено кого ще улучи, способна да изпразни трийсет и шест зарядния си пълнител за по-малко от две секунди. Изтупания беше успял да улучи Улф с по-голямата част от трийсетте заряда, и те го бяха разкъсали на парчета.

Наведох се напред и изстрелях нов заряд в устата на Изтупания.

Отне ми един час да обходя цялата сграда от горе до долу. Когато приключих, знаех, че граничи с Хай Холборн, че някога е била седалище на доста голяма застрахователна компания, и че сега е напълно празна. За последното някак се бях досетил. Стрелба, непоследвана от полицейски сирени, обикновено означава, че не е имало кой да я чуе.

Нямах избор, освен да зарежа „Глок“-а. Завлякох тялото на Ричи в стаята при Улф, положих го на пода, избърсах дулото и спусъка на „Глок“-а в ризата си и го пъгнах в ръката на Ричи. Вдигнах малката картучница и изстрелях последните три откоса в тялото на Ричи, преди да я сложа отново до тялото на Изтупания.

Сцената такава, каквато я оставих, не изглеждаше особено логична и смислена. Но пък същото важи и за истинския живот, а на една объркваща гледка често пъти е по-лесно да се повярва, отколкото на такава, от която всичко става ясно веднага. Поне така се надявах.

След това се оттеглих в „Суверен“ — мърляв полупансион на Кингс Крос, където прекарах два дни и три нощи, докато раната на брадичката ми засъхна, а синините по тялото ми придобиха красива разцветка. Отвън пред прозореца на стаята ми британското общество продаваше крек, спеше със себеподобните си за пари и водеше пиянски схватки, които не помнеше на сутринта.

Докато бях там, си мислех за хеликоптери и оръжия, за Александър Улф и за Сара Улф и за цял куп интересни неща.

Добър човек ли съм?

ДЕВЕТ

*Ботуши нахлузете, конете оседлайте,
и да вървим напред!*

Браунинг

— Какъв отдел?

Момичето беше хубаво по един зашеметяващо красив начин и аз се запитах колко ли време щеше да се задържи на сегашната си работа. Осмелявам се да твърдя, че работата като секретар на пропуски в американското посолство на Гровнър Скуеър осигурява разумна заплата и колкото си щеш найлонови чорапи, но освен това сигурно е по-скупна дори от миналогодишната реч при одобряването на бюджета.

— Отдел „Специализации“ — казах. — Господин Ръсел Барнс.

— Той очаква ли ви?

Реших, че няма да изкара и шест месеца. Беше отегчена от мен, отегчена от сградата, отегчена от целия свят.

— Определено се надявам да е така — казах. — От моята служба му телефонираха по-рано днес да потвърдят. Казали са им, че някой ще се срещне с мен.

— Соломон, така ли?

— Точно така. — Тя прегледа няколко листа. — С едно „М“ — добавих, за да я улесня.

— А вашата служба е...?

— Хората, които са се обадили тази сутрин. Съжалявам, мислех, че съм го споменал.

Беше дори прекалено отегчена, за да повтори въпроса. Сви рамене и започна да ми попълва пропуск за посетител.

— Карл?

Карл не беше просто Карл. Беше КАРЛ. Беше инч и половина по-висок от мен и вдигаше тежести в свободното си време, с каквото

очевидно разполагаше в изобилие. Освен това беше морски пехотинец от Флота на Съединените щати и носеше униформа, която бе толкова нова, че почти очаквах да видя как някой все още довършва някой подгъв на панталона по глезените му.

— Господин Соломон — каза служителката на пропуската. — Стая 5910. За среща с Барнс, Ръсел.

— Ръсел Барнс — поправих я, но никой от тях не забеляза.

Карл ме преведе през поредица от продължителни проверки за сигурност, където няколко други негови подобия прокараха детектори за метал по тялото ми и страшно много ми измачкаха дрехите. Бяха особено заинтригувани от куфарчето ми, и обезпокоени от факта, че то съдържа само брой на *Дейли Мирър*.

— Използвам куфарчето само за фасон — обясних бодро: по някаква причина това явно ги удовлетвори. Може би ако им бях казал, че го използвам само за изнасяне на секретни документи от чуждестранни посолства, щяха да ме потупат по гърба и да предложат да ми го носят.

Карл ме отведе до един асансьор и се дръпна встрани, докато влязох. Звучеше влудяващо тиха музика, и ако това не беше посолство, щях да се закълна, че това беше Джони Матис, изпълняващ „Прилепът от Ада“. Карл ме последва вътре и прокара пластмасова карта през електронно четящо устройство, после рязко натисна един от номерираните бутони отдолу с безупречно пъхнат в ръкавица пръст.

Докато асансьорът ни носеше стремително нагоре, аз се опитах да си вдъхна увереност да се подготвя за разговора, който вероятно щеше да е доста сложен. Непрекъснато си повтарях, че просто правя онова, което ви казват да правите, когато попаднете в силно морско подводно течение. Плувай по с него, казват те, не срещу него. Най-накрая ще стигнеш до сушата. Слязохме на петия етаж и аз последвах Карл по добре излъскан коридор до стая 5910 — Заместник директор по европейските проучвания, Барнс, Ръсел П.

Карл изчака, докато почуках, и когато вратата се отвори, без малко щях да пъхна в облечената му в ръкавица ръка няколко монети и да го помоля да ми запази маса в „Л’Епикур“. За щастие, той ме спря, като козирува рязко, после се въртна на токове и тръгна обратно по коридора със сто и десет крачки в минута.

Ръсел П. Барнс беше пообиколил доста свят. Може и да не съм най-големият специалист по разчитане на човешки характери, но знам, че не можеш да придобиеш вид като този на Ръсел Барнс, като през половината си живот седиш зад някакво бюро, а през другата приготвяш коктейли в качеството си на секретар в посолството. Беше почти петдесетгодишен, висок и слаб, и с безброй белези и бръчки, водещи схватка помежду си, за да видят кой ще успее да завладее загорялото му от слънцето лице. Успях да си помисля, че той е всичко, което О'Нийл така упорито се опитваше да бъде.

Когато влязох, той ми хвърли поглед над очилата си с половинки стъкла, но продължи да чете, като същевременно прокарваше по края на страницата скъпа писалка. Всяка фибра на тялото му намекваше за избити привърженици на Виетконг, добре въоръжени иракски контри и невероятно близки отношения с генерал Шварцкопф.

Той прелисти бързо една страница и излая към мен:

— Да.

— Господин Барнс — казах, като оставих куфарчето си долу до стола срещу него и протегнах ръка.

— Така пише на вратата. — Той продължи да чете. Аз продължих да държа ръката си протегнатата.

— Как сте, сър?

Пауза. Знаех, че обръщението „сър“ ще го размекне. Той подуши въздуха, долови мириса на събрат — офицер и бавно вдигна глава към мен. После се загледа продължително надолу към ръката ми, преди да протегне своята. Суха като прах.

Той бързо посочи с поглед към стола и аз седнах, и докато го правех, зърнах снимката на стената. Нямаше съмнение, това беше самият Норман, облечен в пижама с маскировъчен цвят, а под лицето му си виждаше дълъг изписан на ръка надпис. Почеркът беше твърде дребен, за да го разчета, но бях готов да се обзаложа на всичко, което притежавах, че някъде в текста му се съдържат думите „ритам“ и „задник“. До нея имаше по-голяма снимка на Барнс в нещо като гащеризон, а под мишница държеше пилотски шлем.

— Британец ли сте? — Той смъкна очилата си и ги метна на бюрото.

— До мозъка на костите, господин Барнс — казах. — До мозъка на костите. — Знаех, че има предвид дали съм от британската армия.

Разменихме си иронични военни усмивки, които взаимно си казваха колко много мразим онези гадни лайнари, които пречеха на свестните хора да си вършат работата и наричаха това „политика“. Като се наситихме на това, аз се представих:

— Давид Соломон.

— Какво мога да направя за вас, господин Соломон?

— Както сигурно е споменала секретарката ви, сър, идвам от министерството на господин О’Нийл. Господин О’Нийл има един — два въпроса, на които се надява, че може би сте в състояние да отговорите.

— Стреляйте. — Думата се отрони лесно от устните му и аз се запитах колко ли пъти и в колко ли различни контекста я беше казвал.

— Отнася се за Отдел „Специализации“, господин Барнс.

— Аха.

Това беше. Просто „Аха“. Не „имате предвид схемата, в съответствие, с която все още неидентифицирана група хора подготвя заговор за спонсорирането на терористичен акт с цел покачването на продажбите на използвано при антитерористични операции военно оборудване?“ На което трябва да призная, в известен смисъл разчитах. Ако не това, и едно виновно сепване щеше да ме задоволи. Но това „аха“, само по себе си, изобщо не ми помагаше.

— Господин О’Нийл се надяваше, че може би ще се съгласите да ни осветлите с последните си мисли по въпроса.

— О, така ли?

— Всъщност да — казах твърдо. — Надяваше се, че може да ни удостоите със своето тълкувание на неотдашните събития.

— Какви неотдашни събития по-точно?

— Бих предпочел на този етап да не навлизам в подробности, господин Барнс. Сигурен съм, че разбирате.

Той се усмихна и някъде в дъното на устата му проблесна злато.

— Имате ли нещо общо със снабдяването, господин Соломон?

— Абсолютно не, господин Барнс. — Опитах се да придам печална нотка на гласа си. — Жена ми не ми се доверява дори за пазаруване в супермаркета.

Усмивката му помръкна. В кръговете, в които се движеше Ръсел П. Барнс, бракът беше нещо, което порядъчните бойци правеха насаме. Ако изобщо го правеха.

Един телефон на бюрото му избръмча тихо и той сграбчи слушалката и я притисна към ухото си.

— Барнс. — Вдигна писалката и изщрака няколко пъти с нея, като ту показваше, ту скриваше писеца, докато слушаше. Няколко пъти кимна и отговори утвърдително, после затвори. Все така не откъсваше поглед от писалката, и явно беше мой ред да говоря.

— Мисля, че мога да кажа обаче, че отговаряме за безопасността — направих пауза, за да отдам дължимото на евфемизма, — на двама американски граждани, понастоящем пребиваващи на британска земя. Името им е Улф. Господин О'Нийл се питаше дали сте се натъквали на някаква информация, която би могла да помогне на нашето министерство да им осигури трайна защита.

Той скръсти ръце на гърдите си и се облегна назад в стола.

— Проклет да съм.

— Сър?

— Казват, че ако останеш неподвижно достатъчно дълго, покрай теб ще се извърти целият свят.

Опитах се да изглеждам объркан.

— Ужасно съжалявам, господин Барнс, но мисля, че не ви разбирам.

— Отдавна не съм слушал толкова много глупости наведнъж.

Някъде тиктакаше часовник. Твърде бързо. Твърде бързо според мен, за да отчита секундите. Но пък това беше американска сграда, и може би американците бяха решили, че секундите просто са твърде дяволски бавни, и че не е лошо да измислят часовник, който да отчита по една минута на всеки двайсет секунди. Бяха си казали: Така ще имаме повече проклети часове в едно проклето денонощие, отколкото тези скапани англичани.

— Разполагате ли с някаква информация, господин Барнс? — попитах, настойчиво.

Той обаче не се оставяше да го пришпорват.

— Как бих могъл да попадна на тази информация, господин Соломон? Вие сте онези, които разполагат с пехотинците. Аз само слушам това, което О'Нийл ми казва.

— Всъщност — казах, — чудя се дали това е съвсем вярно.

— Така ли?

Нещо не беше наред. Нямах и най-слаба представа какво, но тук имаше нещо, което съвсем определено не беше наред.

— Като оставим настрана това, господин Барнс, — нека предположим, че точно в този момент моето министерство страда от лек недостиг на пехотинци. Грипни епидемии. Летни отпуски. Такива неща. Да предположим, че нашите пехотинци поради силно намалената си численост за момента са изгубили следите на тези двама души.

Барнс изпука с кокалчетата на пръстите си и се наведе напред над бюрото.

— Е, не виждам как това би могло да се случи, господин Соломон.

— Не твърдя, че се е случило — казах. — Предлагам го като хипотеза.

— Въпреки това не съм съгласен с предположението ви. Струва ми се, че що се отнася до броя на хората ви, точно в момента разполагате дори с твърде много.

— Съжалявам, не следвам мисълта ви.

— Струва ми се, че сте разпръснали хората си навсякъде, преследвайки изпратените от самите вас „опашки“.

Часовникът тиктакаше.

— Какво точно искате да кажете?

— Това, което точно искам да кажа, е че ако вашето министерство може да си позволи да наеме двама души на име Давид Соломон да вършат една и съща работа, значи разполагате с бюджет, какъвто не бих възразил да имам.

Опаа.

Той се изправи и понечи да заобиколи бюрото. В движението му нямаше нищо заплашително, просто се разтъркваше.

— Може би имате още? Може би разполагате с цяла дивизия от хора на име Давид Соломон. Така ли е? — Той направи пауза. — Обадох се на О'Нийл. Точно в този момент Давид Соломон лети за Прага, а О'Нийл явно смята, че това е единственият Давид Соломон, който работи при него. Затова може би всичките ви Давид — Соломоновци си делят една заплата. — Той стигна до вратата и я отвори. — Майк, повикай тук екип за действие при спешни ситуации. Веднага.

Той се обърна и се облегна на дръжката на вратата със скръстени ръце, като ме наблюдаваше.

— Разполагате с приблизително четирийсет секунди.

— Добре де — казах. — Не се казвам Соломон.

Отрядът за бързо реагиране се състоеше от две подобия на Карл — по един от двете страни на стола ми. Майк беше заел мястото до вратата, а Барнс се беше върнал на бюрото си. Аз играех ролята на потиснатия неудачник.

— Казвам се, Глас, Терънс Глас. — Опитах се да придам на репликата възможно най-тъпо звучене. Толкова отегчително, че на никого не би му хрумнало да си го измисля. — Ръководя художествена галерия на Корк Стрийт. — Затършувах в най-горния си джоб и намерих картичката, която издокараната блондинка ми беше дала. Подадох я на Барнс. — Ето. Тази ми е последната. Както и да е, Сара работи при мен. Работеше при мен. — Въздъгнах и се прегърбих още по-ниско. Като човек, който е заложил всичко и е загубил. — През последните няколко седмици тя се държеше... не знам. Изглеждаше разтревожена. Дори изплашена. Беше започнала да говори за разни странни неща. После един ден просто не се появи. Изчезна. Завъртях няколко телефона тук-там. Нищо. Няколко пъти се опитах да позвъня на баща ѝ, но изглежда, че той също е изчезнал. Прерових някои неща по бюрото ѝ, това-онова, и намерих една папка.

При тези думи Барнс настръхна едва забележимо, затова си помислих, че не е зле да пробвам да го накарам да настръхне още малко.

— „Специализации“. Така пишеше отгоре. Отначало си помислих, че е нещо, отнасящо се до историята на изкуството, но не беше. Всъщност не ми стана ясно, да си кажа честно. Бизнес. Производство или нещо си там. Беше си отбелязала разни неща. Името на някой си Соломон. И вашето име. Американското посолство. Аз... Мога ли да бъда честен с вас?

Барнс отново ме погледна. По лицето му нямаше нищо друго, освен белези и бръчки.

— Това не ѝ го казвайте — настоях. — Искам да кажа, тя не знае, но... аз съм влюбен в нея. Вече от месеци. Затова ѝ дадох работата, всъщност. Изобщо не ми трябваше друг човек за работа в галерията, но исках да съм близо до нея. Това беше единственото, за което се

сетих. Знам, че звучи неубедително, но... познавате ли я? Искам да кажа, виждали ли сте я?

Барнс не отговори. Само завъртя между пръстите си картичката, която му бях дал, и погледна към Майк, като повдигна едната си вежда. Не се обърнах, но Майк сигурно беше зает.

— Глас — каза някой. — Съвпада.

Барнс присви устни за момент, а после погледна през прозореца. С изключение на тиктакането на часовника в стаята цареше удивителна тишина. Никакви телефони, никакви пишещи машини, никакъв шум от преминаващи коли. Прозорците сигурно бяха с четворно подсилени стъкла.

— О'Нийл?

Изглеждах възможно най-сломен.

— Какво за него?

— Откъде намерихте онези неща за О'Нийл?

— Папката — свих рамене. — Казах ви, прочетох папката й. Искан да разбера какво й се е случило.

— Някаква причина, поради която не ми казахте това още от самото начало? Защо бяха всичките тези глупости?

Засмях се и хвърлих поглед нагоре към двамата събрата на Карл.

— Не е лесна работа човек да се види с вас, господин Барнс. От дни се опитвам да се свържа с вас по телефона. Непрекъснато ме свързваха с Визовия отдел. Според мен си мислеха, че се опитвам да си издействам зелена карта. Да се ожения за американка.

Настъпи продължителна пауза.

Това наистина беше една от най-глупавите истории, които бях разказвал: но залагах — доста силно, трябва да призная — на агресивното му поведение. Според мен той беше арогантен човек, хванат натясно в една чужда страна и се надявах, че по-голямата част от него ще иска да вярва, че всички, с които си има работа, са глупави като моята история. Ако не и по-глупави.

— Всичко това пробвахте ли го пред О'Нийл?

— Според Министерството на отбраната там не работи човек с такова име и съм щял да направя по-добре да подам съобщение за изчезнал човек в местния полицейски участък.

— И вие го направихте?

— Опитах се да го направя.

— В кой участък?

— Бейзуотър. — Знаех, че няма да проверят това. Той просто искаше да види колко бързо мога да отговарям. — От полицията ми казаха да изчакам няколко седмици. Изглежда, мислеха, че тя може да си е намерила друг любовник.

Бях доволен от това попадение. Знаех си, че ще се хване.

— „Друг“ любовник?

— Ами... — Опитах се да се изчервя. — Добре де. Любовник.

Барнс задържа устата си. Имах толкова жалък вид, че той нямаше друг избор, освен да ми повярва. Аз бих си повярвал, а пък на мен е много трудно да ми се угоди.

Той стигна до решение.

— Къде е сега папката?

Вдигнах поглед, изненадан, че папката представлява интерес за когото и да било.

— Все още в галерията. Защо?

— Описание?

— Ами това си е просто... най-обикновена галерия, всъщност. Изящно изкуство.

Барнс си пое дълбоко дъх. Наистина му беше ужасно неприятно, че се налага да си има работа с мен.

— Как изглежда папката?

— Като най-обикновена папка. Картонена...

— За Бога! — възкликна Барнс. — Каква е на цвят?

Замислих се за миг.

— Жълта, мисля. Да. Жълта.

— Майк. Пригответе се за действие.

— Чакайте малко... — Понечих да стана, но единият от клонинги — те на Карл се облегна на рамото ми и реших пак да седна. — Какво правите?

Барнс вече се връщаше към книгата си. Изобщо не ме погледна.

— Ще придружите господин Лукас до работното си място, и ще му предадете папката. Разбрахте ли ме?

— И защо, по дяволите, би трябвало да го направя? — Не знам с какъв тон би трябвало да си служат собствениците на художествени галерии, но се спрях на арогантния. — Дойдох тук, за да разбера какво

се е случило с една от служителките ми, а не за да ви позволя да тършувате из личните ѝ вещи.

Сякаш внезапно беше погледнал надолу и беше видял, че последната точка от дневния ред гласи: „Да покажа на всички колко съм жилав и упорит“ — въпреки че Майк беше отвън пред вратата, а клонингите на Карл вече започваха да отстъпват.

— Слушай, шибан педераст такъв — подхвана той. Което, честно да си кажа, ми се стори малко попресилено. Събратята на Карл послушно спряха, за да се възхитят на тази демонстрация на мъжественост. — Ще ти кажа две неща. Първо: Докато не видим папката, не знаем дали тя е нейна лична собственост, или наша. Второ: Колкото повече правиш каквото, по дяволите, ти кажа да правиш, толкова по-голям шанс имаш да видиш отново тази откачена кучка. Ясен ли съм?

Майк беше доста свястно момче. В края на двайсетте, възпитаник на университет от „Бръшляновата лига“ и с ум като бръснач. Виждах, че не се чувства удобно с този тежък товар, и го харесвах още повече заради това.

Движехме се на юг по Парк Лейн в светлосин „Линкълн Дипломат“, избран измежду трийсет други съвсем еднакви коли на паркинга на посолството. Струваше ми се малко очевидно дипломатите да използват коли, в чието название се съдържа думата „дипломат“, но може би на американците им харесват тези подсказващи знаци. Доколкото се простират познанията ми, средностатистическият американски застрахователен агент се придвижва с автомобил, чието название е нещо от рода на „Шевролет за застрахователни агенти“. Предполагам, че така на човек му се налага да взема през живота си едно решение по-малко.

Седнах отзад, играейки си с пепелниците, докато един цивилно облечен клонинг на Карл седна до Майк на предната седалка. Клонингът на Карл имаше слушалка, чиято жица се губеше някъде вътре в ризата му. Бог знае докъде стигаше.

— Приятен човек е този господин Барнс — казах накрая.

Майк ме погледна в огледалото за обратно виждане. Клонингът на Карл леко обърна глава, и ако съдя от дебелината на врата му, това

май беше горе-долу всичко, което можеше да постигне. Изпитах желание да му се извиня, задето съм му отнел от времето за вдигане на тежести.

— А мисля, че сигурно е и добър в работата си, този господин Барнс. Експедитивен.

Майк хвърли поглед през седалката към клонинга на Карл, като се чудеше дали да ми отговори.

— Господин Барнс наистина е забележителен човек — каза.

Мисля, че Майк вероятно мразеше Барнс. Аз щях да го мразя, ако работех за него. Но Майк беше свестен, почтен човек, професионалист, който се стараше да бъде лоялен и не смятах за честно да се опитвам да се измъкна нещо повече от него пред онзи Карл. Затова отново се заиграх с управляваните чрез електрически бутони прозорци.

В общи линии, колата не беше оборудвана според предназначението, което трябваше да изпълнява — което ще рече, че имаше обикновени ключалки на задните врати, така че можех да се измъкна на всеки светофар, ако поисках. Но аз не го направих, и дори не исках да го направя. Не знам защо, но внезапно се почувствах много бодър.

— Забележителен, да — казах. — Това е думата, която бих използвал. Всъщност не, това е думата, която вие бихте използвали, но имате ли нещо против аз също да си послужа с нея?

Наистина се наслаждавах. Не ми се случва често.

Свърнахме по Пикадили, а след това нагоре към Корк Стрийт. Майк смъкна козирката срещу слънце, в която беше затъкнал визитната картичка на Глас и прочете номера. Изпитах силно облекчение, че не ме накара аз да го направя.

Спряхме пред номер четирийсет и осем и клонингът на Карл отвори вратата си и излезе от колата, още преди да сме спрели. Рязко отвори задната врата и се огледа нагоре-надолу по улицата, докато излизах. Почувствах се като някой президент.

— Четирийсет и осем, нали така? — попита Майк.

— Да — казах.

Натиснах звънеца и тримата зачакахме. След няколко минути се появи нисичък, спретнат човек и се засуети с резетата и ключалките на вратата.

— Добро утро, господа — каза той. Имаше много слаб глас.

— Добро утро, Винс. Как е кракът? — попитах и влязох в галерията.

Спретнатият човечец беше англичанин до твърде голяма степен, за да каже: „Кой е пък този Винс?“, „Какъв крак?“, „И между другото, за какво говориш?“ Вместо това той се дръпна назад с вежлива усмивка и пусна Майк и Карл да влязат зад гърба ми.

Четиримата се придвижихме до средата на галерията и огледахме разните му там цапаници. Наистина бяха ужасни. Щях да съм удивен, ако продаваше и по една годишно.

— Ако видите нещо, което ви харесва, може би ще успея да ви направя десет процента отстъпка — казах на клонинга на Карл, който примигна леко.

Добре изглеждащата блондинка, този път в червена рокля, се появи от задната част на галерията и засия. После ме видя и добре оформената ѝ брадичка увисна до още по-добре оформените ѝ гърди.

— Кой сте вие? — Майк се обръщаше към спретнатия човечец. Клонингът на Карл зяпаше картините.

— Аз съм Терънс Глас — представи се спретнатият човек.

Това беше направо велик момент. Миг, който винаги ще си спомням. Петима души стояхме там и само Глас и аз успяхме да останем със затворена уста. Майк проговори пръв.

— Чакайте малко — обади се той. — Ти си Глас. — Обърна се към мен с отчаяно изражение на лицето. Една четирийсетгодишна кариера с пенсия и безброй назначения на Сейшелските острови започваше да проблясва пред очите му.

— Съжалявам — казах. — Не е съвсем вярно. — Сведох очи към пода да видя дали мога да забележа петното от кръвта си, но там нямаше нищо. Глас беше действал много бързо или с почистващия препарат, или с придвижването на фалшивия иск за възстановяване на разходите.

— Има ли нещо нередно, господа? — Глас беше усетил нещо неприятно във въздуха. Достатъчно лошо беше, че не бяхме саудитски принцове. Сега пък изглеждаше, че въобще не сме купувачи.

— Вие сте... убиецът. Онзи, който... — Блондинката се мъчеше да намери думи.

— И аз се радвам да ви видя — казах.

— Иисусе Христе — рече Майк и се обърна към клонинга на Карл, който пък се обърна към мен.

Беше едър тип.

— Вижте, съжалявам за това малко недоразумение — казах. — Но след като така и така сте тук, защо не си отидете? — Клонингът на Карл понечи да тръгне към мен. Майк го хвана за ръката, а после погледна към мен, трепвайки леко.

— Чакай малко. Ако не си... Искам да кажа, даваш ли си сметка какво си направил? — Мисля, че наистина нямаше думи. — Божичко.

Обърнах се към Глас и блондинката.

— Просто за да ви успокоя, защото знам, че сигурно леко се чудите какво става тук, не съм онзи, за когото ме мислите. Нито пък съм онзи, за когото ме мислят те. — Вие — забих показалец в Глас — сте човекът, за когото те ме мислят, а вие — това беше отправено към блондинката — сте тази, с която бих искал да говоря, след като всички останали си отидат. Ясно?

Никой не вдигна ръка. Тръгнах към вратата, сякаш се канех да ги въведа вътре.

— Искаме папката — каза Майк.

— Каква папка? — попитах.

— „Специализации“. — Още изоставаше с една-две обиколки от темпото по този въпрос. Не можех да го виня.

— Съжалявам, че ще те разочаровам, но никаква папка не съществува. Нито такава, наречена „Специализации“, нито каквато и да е друга. — Лицето на Майк помръкна, а на мен наистина ми дожаля за него. — Слушай — казах, опитвайки се да улесня нещата. — Бях на петия етаж, прозорците бяха с двойно подсилени стъкла, това беше територия на Съединените щати и единственият начин, който можех да измисля, за да се измъкна, беше да заговоря за някаква папка. Помислих си, че това може да допадне на всички ви.

Нова продължителна пауза. Глас заскърца със зъби, сякаш подобни досадни неприятности просто се случваха прекалено често напоследък. Клонингът на Карл се обърна към Майк.

— Да го хвана ли? — Гласът му беше изненадващо висок, почти фалцет.

Майк задъвка устната си.

— Това решение всъщност не го взима Майк — казах. И двамата ме погледнаха. — Искам да кажа, от мен зависи дали ще бъда хванат, или не, както се изразявате.

Клонингът на Карл се втренчи преценяващо в мен.

— Виж — казах, — ще бъда честен с теб. Ти си едър човек и съм сигурен, че можеш да направиш повече лицеви опори от мен. И ти се възхищавам за това. На този свят му е необходимо да разполага с хора, които умеят да правят лицеви опори. Важно е. — Той заплашително повдигна брадичка. Просто продължавай да говориш, мистър. Затова така и направих. — Но борбата е друго нещо. Съвсем друго нещо, в което по една случайност съм много добър. Това не значи, че съм по-як от теб или по-мъжествен или нещо такова. Това просто е нещо, в което съм добър.

Виждах, че на клонинга на Карл не са му приятни подобни приказки. Най-вероятно беше обучен в школата, където важаха неща от рода на: „Ще ти изтръгна сърцето, и т.н.“ и знаеше как да реагира на това, и единствено на това.

— Имам предвид — казах, възможно най-любезно, — че ако искате да си спестите много неприятности, сега просто ще си тръгнете и ще хапнете един приличен обяд някъде.

Което, след като шепнаха и зяпаха известно време, те наистина направиха.

Час по-късно седях в едно италианско кафене с блондинката, която отсега нататък ще бъде упоменавана с името Рони, защото така я наричаха приятелите ѝ, а аз очевидно току-що бях станал такъв.

Майк си беше тръгнал е подвита опашка, а на лицето на клонинга на Карл се беше изписало изражение от типа: „явно днес просто е един от онези гадни дни“. Бях му помахал бодро в отговор, но знаех, че няма да смятам живота си за провален, ако не го видя никога повече.

Рони седеше с широко отворени очи, докато излагах съкратената си версия за събитията, пропускайки частта с мъртъвците, и като цяло беше променила мнението си за мен до степен, в която изглежда смяташе, че съм страхотен тип, и това беше приятна промяна. Поръчах

още две чаши кафе и се отпуснах назад в стола си, за да се наситя на възхищението ѝ.

Тя се намръщи леко.

— Значи не знаеш къде е сега Сара? — попита.

— Нямам и най-малка представа. Може да е добре и просто да се спотайва някъде, а може и да се е забъркала в големи неприятности.

Рони се облегна назад и се загледа през прозореца. Предположих, че е привързана към Сара, защото наистина беше сериозно разтревожена. После внезапно сви рамене и отпи глътка кафе.

— Поне не им даде папката — каза тя. — И това е нещо.

Това, разбира се, е един от рисковете, когато лъжете хората. Започват да се объркват кое е вярно и кое — не. Е, предполагам, че това едва ли е голяма изненада.

— Не, ти не разбираш — обясних внимателно. — Няма никаква папка. Казах им, че има, защото знаех, че ще трябва да проверят информацията, преди да ме арестуват или да ме хвърлят в реката, или както там постъпват с такива като мен. Разбираш ли, хората, които работят в канцеларии, вярват в папките. Папките са важни за тях. Ако им кажеш, че имаш някаква папка, те искат да го повярват, защото възлагат големи надежди на папките. — Аз, великият психолог. — Боя се обаче, че точно тази просто не съществува.

Рони изправи гръб и забелязах, че внезапно се е развълнувала. На бузите ѝ се бяха появили две червени петънца. Гледката беше доста приятна.

— Но тя съществува — каза тя.

Поклатих еднократно глава, за да се уверя, че ушите ми са си на мястото.

— Моля?

— „Специализации“ — изрече тя. — Папката на Сара. Виждала съм я.

ДЕСЕТ

Жарта припламва още в пепелта.

Чосър

Уговорих се с Рони да се срещнем в четири и трийсет, когато галерията затваряше и шумната тълпа от клиенти беше надеждно прогонена отвън пред заключените врати, за да точи лиги по тротоара с походните си легла и отворени чекови книжки.

Не положих особено усърдие да си осигуря помощта ѝ, но Рони бе енергично младо създание, което по някаква причина почувства някакво съчетание от възможност за някое и друго добро дело и някое приключение, и не можа да му устои. Не ѝ казах, че до този момент историята включваше само дупки от куршуми и смачкани тестиси, защото не можех да пренебрегна възможността тя да се окаже изключително полезна. Първо, сега не разполагах с транспорт и, второ, намирам, че често пъти мисля по-добре, когато наблизко има някой, който да мисли вместо мен.

Убих няколко часа в Британската библиотека, опитвайки се да открия каквото мога за американската корпорация „Маки“. Прекарах по-голямата част от времето в опити да схвана как се работи с каталога, но в последните десет минути, преди да се наложи да си тръгна, успях да установя следната безценна информация: че Маки бил шотландски инженер, работил заедно с Робърт Адамс по създаването на капсулен револвер, който двамата представили на Голямото изложение в Лондон през 1851 г. Не си направих труда да си запиша това.

Когато ми оставаше само още една минута, проверих препратките в някакъв съкрушително тъп том със заглавие „*Зъбите на тигъра*“, от някой си майор Дж. С. Хамънд (в оставка), където открих, че Маки беше основал компания, прераснала оттогава насам в петия най-голям доставчик на отбранителен „материал“ на Пентагона. Понастоящем седалището на компанията се намираше във Венсъм,

Калифорния и сумата, посочена в последния отчет за печалбите ѝ преди плащането на данъците, беше с повече нули накрая, отколкото можех да вменя върху опакоето на ръката си.

Връщах се към Корк Стрийт, проправяйки си с криволичене път между хората, излезли на следобедни покупки, когато чух провикването на уличния продавач на вестници, и може би за първи път в живота си наистина разбрах нещо, изречено от продавач на вестници. Другите минувачи може би почти със сигурност чуваха нещо от рода на: „Трици разпилени върху мръсна постелка“, но на мен ми трябваше само един бегъл поглед към плаката, за да разбере, че всъщност казваше: „Трима мъртви в градска престрелка“. Купих си един брой и зачетох, докато вървах.

„Масирано полицейско разследване“ беше в ход след откриването на телата на трима мъже, до един загинали в резултат от огнестрелни рани в изоставена административна сграда в сърцето на финансовия район на Лондон. Телата, нито едно, от които още не бе разпознато, били намерени от охранителя, господин Денис Фалкс, петдесет и една годишен и баща на три деца, когато се връщал на работа след посещение при зъболекар. Говорител на полицията отказваше да даде предположение за мотива на убийствата, но очевидно не можеше да изключи вероятността да са замесени наркотици. Нямах снимки — само объркана придружаваща история за увеличаването на броя на свързаните с наркотици смъртни случаи в столицата през последните две години. Метнах вестника в едно кошче за боклук и си продължих по пътя.

Денис Фалкс беше взел някоя и друга пачка почти обезценени банкноти от някого, това поне беше очевидно. Имаше вероятност да му е било платено от Изтупания, така че когато Фалкс се е върнал и е намерил мъртъв благодетеля си, не беше имал голямо основание да не се обажда в полицията. За негово добро се надявах онази история със зъболекаря да е вярна. Ако не беше, полицаите щяха да му вгорчат живота изключително много.

Рони ме чакаше в колата си пред галерията. Автомобилът беше яркочервен TVR Грифит, с петлитров двигател V8, и с ауспух, който трещеше толкова силно, че можеше да се чуе чак в Пекин. Липсваше

му нещо, за да бъде идеалната кола за дискретна наблюдателна операция, но (а) не бях в положение да издребнявам и (б) има някакво безспорно удоволствие в това да се качиш в спортна кола с вдигнат гюрук, управлявана от красива жена. Все едно се качваш в нещо, което досега ти е било известно само като метафора.

Рони беше в добро настроение, което не означаваше, че не е видяла вестникарската статия за Улф. Дори и да я беше видяла, и дори да беше разбрала, че Улф е мъртъв, не съм сигурен дали това щеше да промени нещо. Рони притежаваше онова, което някога са наричали кураж. Вековното наследство, част от него — от рода, друга част — извън него, я бе надарило с високи скули и жажда за рискове и приключения. Представих си я на петгодишна възраст, как с бясна скорост прескача високи по осем фута огради, яхнала пони на име Уинстън, рискувайки живота си безброй пъти още преди закуска.

Тя поклати глава, когато я попитах какво е намерила на бюрото на Сара в галерията, а след това ми вади душата с въпроси през целия път до Белгрейвия. Не чух нито един от тях благодарение на рева на ауспуха на колата, но кимах и поклацах глава, когато ми се стореше уместно.

Когато стигнахме до Лайъл Стрийт, аз ѝ извиках да мине бързо покрай къщата и да не гледа нищо, освен пътя пред себе си. Намерих касета на AC/DC, пъхнах я в касетофона и усилих звука до крайност. Нали разбирате, действах на принципа, че колкото по-очевидно е присъствието ти, толкова по-малко те забелязват. Ако имах избор, обикновено бих казал, че колкото повече изтъкваш присъствието си, толкова по-очевидно става то, но изборът беше едно от нещата, с които не разполагах в момента. Необходимостта е майка на самозаблудата.

Докато минавахме покрай къщата на Улф, вдигнах ръка към окото си и се понадигнах, което ми позволи да се вгледам възможно най-втречено във фасадата на къщата, докато си давах вид, че намествам едната от контактните си лещи. Изглеждаше празна. Но пък и не бях очаквал точно да видя мъже с калъфи за цигулки на предните стъпала.

Завихме по пресечката и аз дадох знак на Рони да спре встрани на двеста ярда от къщата. Тя изключи мотора и в продължение на няколко минути ушите ми пицяха от внезапно настъпилата тишина.

После се обърна към мен и видях, че червените петна отново са избили по бузите ѝ.

— Сега какво, шефе?

Наистина започваше да навлиза в нещата.

— Ще се поразходя покрай къщата и ще видя какво ще стане.

— Добре. Аз какво да правя?

— Ще бъде страхотно, ако можеш да останеш тук — казах. Лицето ѝ помръкна. — В случай, че ми се наложи бързо да се махам — добавих, и лицето ѝ отново се оживи. Тя бръкна в дамската си чанта и извади желязна кутийка с цвят на бронз, която тикна в ръката ми.

— Какво е това? — попитах.

— Аларма в случай на похищение. Натисни горния край.

— Рони...

— Вземи я. Ако я чуя, ще разбера, че трябва да дойда да те прибера.

Улицата си изглеждаше толкова обикновено, колкото беше възможно, като се има предвид, че всяка една от къщите по нея струваше над два милиона лири. Дори само стойността на колите, паркирани от двете страни на пътя, вероятно превишаваше богатството на голям брой малки държави. Дузина „Мерцедес“, дузина „Ягуар“ и „Даймлер“, пет закрити „Бентли“, една „Бентли“ комби, три „Астън Мартин“, три „Ферари“, една „Дженсън“, и една „Ламборгини“.

И една „Форд“.

Тъмносиня, паркирана със задната си страна към мен, срещу къщата от другата страна на улицата, което именно беше причината, че не я бях забелязал още първия път. Две антени. Две огледала за обратно виждане. Вдлъбнатина върху половината от близкия преден калник: вдлъбнатина, каквато един голям мотоциклет можеше да остави при страничен сблъсък.

На пасажерската седалка имаше само един човек.

Първото, което изпитах, беше облекчение. Ако следяха къщата на Сара, имаше голяма вероятност причината да е в това, че не бяха хванали Сара, а къщата беше следващото добро попадение. Но пък може би вече бяха хванали Сара и просто бяха изпратили някой да се отбие до къщата, за да ѝ вземе четката за зъби. Ако тя все още имаше зъби, тоест.

Безсмислено беше да се тревожа за това. Продължих да вървя към форда.

Ако някога сте преминавали обучение по военна теория, възможно е да ви се е наложило да изслушате лекция, посветена на нещо, наречено Затворена верига на Бойд. Бойд бил някакъв тип, който прекарал доста време в изучаване на въздушните битки по време на Корейската война, анализирайки типични „последователности от събития“ — или, на езика на лаиците, поредици от събития, — за да разбере защо пилот А е успял да свали пилот Б, и как се е почувствал пилот Б след това, и кой от тях е ял ориз с риба и яйца на закуска. Теорията на Бойд се основаваше върху крайно повърхностното наблюдение, че когато А направи нещо, Б реагира, А прави нещо друго, Б отново реагира и така нататък, оформяйки верига от действия и реакции. Веригата на Бойд. Хубаво изпълнение, ако успеете да го постигнете — бихте си помислили. Но гениалният момент в откритието на Бойд, който и до днес е причина името му да се тръби из всички военни академии по света, го осенил, когато му дошла идеята, че ако Б може да прави две неща във времето, което обикновено му е нужно за извършването на едно, той ще „влезе във веригата“ и по този начин силите на правото ще надделеят.

Теорията на Ланг, която се свежда до голяма степен до същото, на неимоверно по-ниска цена, гласи, че трябва да стовариш юмрук в лицето на другия, преди той да е успял да се отдръпне.

Приближих се отляво зад форда и спрях успоредно с него, вдигнал поглед към къщата на семейство Улф. Мъжът във форда не ме погледна — което щеше да направи, ако беше обикновен гражданин, защото хората поглеждат към други хора, когато нямат какво друго да правят. Наведох се и почуках на прозореца му. Той се обърна и се втренчи продължително в мен, преди да смъкне стъклото, но разбрах, че не ме е познал. Беше към четирийсетте и си падаше по уискито.

— Вие ли сте Рот? — изсъсках с най-сполучливия американски акцент, който успях да докарам — с което всъщност се справям доста добре, макар самият аз да го казвам.

Той поклати глава.

— Рот да е бил тук? — попитах.

— Кой, по дяволите, е Рот? — Очаквах, че е американец, но гласът му имаше изключително лондонско звучене.

— Мамка му — казах, като се изправих и погледнах към къщата.

— Кой сте вие?

— Далауей — казах намръщено. — Казаха ли ви, че идвам? — Той отново поклати глава. — Да не сте излизали от колата? Да сте пропуснали обаждането? — Упорствах, говорех бързо и високо и той беше озадачен. Но не и обзет от подозрения. — Чухте ли новината? Видяхте ли някой от вестниците, за Бога? Трима мъртъвци и Ланг не е бил сред тях. — Той ме зяпна. — Мамка му — повторих, в случай че не ме беше чул първия път.

— Сега какво?

Поздравления за господин Ланг. Бях приковал вниманието му. Известно време дъвках устната си, после реших да рискувам.

— Сам ли сте тук?

Той кимна към къщата.

— Мики е вътре. — Той си погледна часовника. — Сменяме се след десет минути.

— Сменете се сега. Трябва да вляза. Някой да се е появявал досега?

— Нищо.

— Телефонни обаждания?

— Веднъж. Момичешки глас преди около час. Питаше за Сара.

— Добре. Да вървим.

Бях попаднал в създадената от него Верига на Бойд, това бе очевидно. Удивително какво можеш да накараш хората да направят, ако ги подхванеш правилно от самото начало. Той се измъкна тромаво от колата, нетърпелив да покаже колко бързо може да се измъкна от коли, и тръгна плътно до мен, когато се отправих с големи крачки към къщата. Извадих от джоба си ключовете за моя апартамент, а после се спрях.

— Имате ли си специално почукване? — попитах, когато стигнахме до предната врата.

— Моля?

Нетърпеливо завъртях очи.

— Почукване. Сигнал. Не искам Мики да ми направи дупка в гърдите с пистолета си, докато влизаме през проклетата врата.

— Не, ние просто... искам да кажа, аз просто извиквам: „Мики!“

— Леле, това наистина е хитро — казах. — Кой го измисли? — Попреиграх малко в опит да го накарам да се понаежи малко, за да е още по-нетърпелив да покаже колко е експедитивен. — Направи го.

Той допря уста до пощенската кутия.

— Мики — каза, а после извинително вдигна поглед, — аз съм.

— О, схващам — казах. — Така ще разбере, че си ти. Страхотно.

Настъпи пауза, а после резето се превъртя и аз се вмъкнах право в къщата.

Опитах се да не поглеждам много към Мики, за да разбере веднага, че не той е целта ми. Един бърз поглед обаче ми показа, че той също е към четирийсетте и слаб като много тънка вейка. Носеше кожени ръкавици, покриващи само предната страна на ръцете му, и револвер, а вероятно също и някакви дрехи, но всъщност не им обръщах особено внимание.

Револверът имаше лъскаво никелово покритие, типично за марката „Смит&Уесън“, къса цев и затворено петле, поради което беше удобно да стреляш с него, без да го изваждаш от джоба си. Вероятно „Бодигард Еърпейт“ или нещо подобно. Подло оръжие. Може би ще попитате дали бих могъл да назова честно, порядъчно, справедливо оръжие, и, разбира се, аз не мога. Всички оръжия изстрелват олово по хората, с цел причиняване на вреда, но като се има предвид това, те са склонни да притежават повече или по-малко определени характеристики. И някои са по-подли от други.

— Вие Мики ли сте? — попитах, като се оглеждах припряно из коридора.

— Да. — Мики беше шотландец и трескаво се опитваше да изкопчи от партньора си някакъв знак кой, по дяволите, съм аз. Мики щеше да се превърне в проблем.

— Дейв Картър ви изпраща поздрави — казах. Имах съученик на име Дейв Картър.

— О. Да — каза той. — Ясно.

Бинго. Две Вериги на Бойд за пет минути. Направо шеметен триумф. Приближих се до масичката в коридора и вдигнах телефона.

— Гуиневър — казах. — Вътре съм.

Върнах слушалката върху вилката и тръгнах към стълбите, като се ругаех за това, че толкова много бях преиграл. Невъзможно беше да

са се хванали на това. Но когато се обърнах, и двамата още стояха там, кротки като агънца, и двамата с изразения на лицата, които казваха: „ти си шефът“.

— Коя е спалнята на момичето? — изсъсках. Агънцата се спогледаха нервно. — Проверихте стаите, нали? — Те кимнаха. — Е, коя е онази с дантелените възглавници и плаката на Стефан Едберг, за Бога?

— Втората вляво — каза Мики.

— Благодаря.

— Но...

Отново спрях.

— Но какво?

— Няма плакат...

Отправих и към двамата нещо, което добре можеше да мине за унищожителен поглед, и продължих да се качвам по стълбите.

Мики беше прав, нямаше плакат на Стефан Едберг. Дори дантелените възглавници не бяха чак толкова многобройни. Осем, може би. Но ароматът на „Цвете на цветята“ се носеше във въздуха едва доловимо и внезапно почувствах съвсем истинско пробуждане на тревога и копнеж. За пръв път осъзнах колко много исках да защитя Сара, от каквото там беше или които там бяха онези хора.

Е, може би това бяха просто куп от всичките онези стари глупости за дамата в беда, и може би в друг ден хормоните ми щяха да са заети със съвсем друг въпрос. В този момент обаче, докато стоях наред спалнята ѝ, исках да спася Сара. Не просто защото тя беше добра, а пък лошите типове не бяха, а защото я харесвах. Харесвах я много.

Стига с тия приказки.

Отидох до нощната масичка, вдигнах телефонната слушалка и пъгнах микрофона под една дантелена възглавница. Ако някое от агънцата започнеше да си възвръща смелостта, или просто любопитството и му се приискаше да се обади, за да получи някакво обяснение, щях да го чуя. Но възглавницата трябваше да попречи на тях да ме чуят.

Първо претърсих шкафовете, като се опитвах да преценя дали е изчезнала голяма част от дрехите на Сара. Тук-там имаше празни

закачалки, но не достатъчно, за да са знак за организирано заминаване на далечно място.

По масичката на тоалетката бяха разпилени кутийки и четки. Крем за лице, крем за ръце, крем за нос, крем за очи. За миг се запитах дали наистина ще възникне сериозен проблем, ако някой път се прибереш вкъщи пиан и случайно си намажеш ръцете с крем за лице, а лицето — с крем за ръце.

Чекмеджетата на тоалетката съдържаха още от същите продукти — всички инструменти и смазочни материали, необходими да позволят на една съвременна, достойна за еквивалента на Формула 1 в отношенията между двата пола жена, да се задържи в състезанието. Но определено нямаше никаква папка.

Затворих ги всичките, минах през спалнята и влязох в намиращата се до нея баня. Коприненият халат, който Сара носеше, когато я видях за пръв път, висеше на закачалката зад вратата. На рафтчето над мивката имаше четка за зъби.

Върнах се в спалнята и се огледах, надявайки се да открия знак за нещо. Искам да кажа не истински знак — не очаквах адрес, надраскан с червило върху огледалото, — но се надявах на нещо, нещо, което би трябвало да е там, а не беше или пък обратното. Но нямаше знак и въпреки това нещо не беше наред. Наложих се да застана в средата на стаята и да се заслушам за известно време, преди да разбера какво е.

Не чувах двете агънца да си говорят. Това не беше правилно. Би трябвало да имат да си кажат много неща. В края на краищата, аз бях Далауей, а Далауей беше нова фигура в живота им: трябваше да говорят за мен.

Прекоших стаята, за да отида до прозореца, и погледнах долу на улицата. Вратата на форда беше отворена, и от нея май се подаваха краката на онзи симпатяга с уискито. Говореше по радиостанцията. Измъкнах телефона от леглото и го сложих обратно на вилката, и докато правех това, автоматично отворих чекмеджетото на нощната масичка. Беше малко, но изглежда, в него имаше повече неща, отколкото в останалата част от стаята. Затършувах из пакетчетата с хартиени кърпички, ватата, хартиените кърпички, но — жичките за нокти, недояденото блокче шоколад „Сушард“, още купища хартиени кърпички, химикалките, пинсетите, вездесъщите хартиени кърпички,

още купища хартиени кърпички — жените ядат ли ги тези проклети неща, или какво? — и там, на дъното на чекмеджето, сгущен в легло от хартиени кърпички, имаше тежък вързоп, увит в парче груба кожа. Очарователният малък „Валтер ТРН“ на Сара. Измъкнах пълнителя и проверих процепа долу встрани. Пълен.

Пъхнах пистолета в джоба си, отново вдъхнах дълбоко уханието на Нина Ричи, и излязох от стаята.

Положението сред агънцата се бе променило, откакто за последно бях говорил с тях. И то определено към по-лошо. Предната врата беше отворена, Мики се беше облегал на стената до нея, пъхнал дясната си ръка в джоба, и мярнах Уиски да стои отвън на стълбите, оглеждайки се нагоре-надолу по улицата. Обърна се, като ме чу да слизам по стълбите.

— Нищо — казах, а после си спомних, че се предполага да съм американец. — Нито едно проклето нещо. Затвори вратата, става ли?

— Имам два въпроса — рече Мики.

— Така ли? — казах. — Казвай бързо.

— Кой, по дяволите, е Дейв Картър?

Не ми се струваше особено смислено да му обяснявам, че Дейв Картър беше ненавършил шестнайсет години шампион по игра на топка в училище, и че след това беше отишъл да работи за бащината си електро инженерна компания в Хоув. Затова казах:

— Какъв е вторият въпрос?

Мики хвърли кос поглед към Уиски, който се беше приближил до вратата и до голяма степен ми препречваше пътя за излизане.

— Кой си ти, по дяволите?

— Далауей — казах. — Искаш ли да ти го напиша? Какво, по дяволите, ви става, момчета? — Плъзнах дясната си ръка в джоба и видях как дясната ръка на Мики се раздвижи в неговия. Знаех, че ако решеше да ме убие, изобщо нямаше да чуя изстрела. И все пак бях успял да пъхна ръка в десния си джоб. Жалко само, че бях сложил „Валтера“ в левия. Отново измъкнах ръката си бавно, със стиснат юмрук. Мики ме наблюдаваше като змия.

— Гудуин казва, че никога не е чувал за теб. Изобщо не е изпращал никого. Изобщо не е казвал на никого, че сме тук.

— Гудуин е един мързелив кучи син, който нищо не си разбира от работата — казах раздражено. — Какво общо има той с това, по

дяволите?

— Абсолютно нищо — каза Мики. — Искаш ли да знаеш защо?

Кимнах:

— Да, искам да знам защо.

Мики се усмихна. Имаше ужасни зъби.

— Защото не съществува — каза той. — Аз си го измислих.

Е, ето ти сега. Бяха ми устроили клопка — истинска Верига на Бойд. Каквото си надробил, това ще сърбаш.

— Ще те попитам отново — каза той, тръгвайки към мен. — Кой си ти?

Оставих раменете си да се прегърбят. Играта беше свършила. Изпънах китки пред тялото си, в жест, който сякаш казваше: „хайде, полицай, слагайте ми белезниците“.

— Искате да знаете името ми? — попитах.

— Да.

Причината, поради която така и не го чуа, беше, че бяхме прекъснати от оглушителен, невероятен мощен рев. Звукът рикошира в пода и тавана и се върна, два пъти по-мощен, като разтърсваше мозъка и замъгляваше погледа.

Мики трепна и отстъпи назад покрай стената, а Уиски понечи да вдигне ръце към ушите си. В частицата от секундата, която ми предоставиха по този начин, затичах към отворената врата и ударих Уиски в гърдите с дясното си рамо. Той отскочи назад и падна върху перилата, а аз завих наляво и хукнах по улицата с бързина, с каквато не се бях движил от шестнайсетгодишен. Ако успеях да се отдалеча на двайсетина метра извън обсега на пистолета, щях да имам шанс.

Да си кажа честно, не знам дали са стреляли по мен. След неопикуемия звук от месинговата кутийка на Рони ушите ми не бяха в състояние да обработват подобна информация.

Знам само, че не ме похитиха.

ЕДИНАЙСЕТ

Не съществува друг грях, освен глупостта.

Оскар Уайлд

Рони и аз се върнахме с колата в апартамента ѝ в далечния край на Кингс Роуд и минахме покрай него по дузина пъти във всяка посока. Не проверявахме дали ни наблюдават, просто търсехме място за паркиране. Това беше времето от денонощието, когато притежаващите коли лондончани — а това ще рече повечето от тях — си плащат скъпо и прескъпо за тази привилегия — времето спира или тръгва обратно, или прави някакво друго шибано нещо, което не е в съответствие с обичайните правила на вселената — и всички онези телевизионни реклами, които показват как разни сексапилно изглеждащи спортни коли се стрелкат по писти селски пътища, започват да ви дразнят малко. Мен, разбира се, не ме дразнят, защото карам мотоциклет. Да се придвижваш на две колела е супер, на четири — ужас.

След като тя най-сетне успя да вмъкне колата на едно място за паркиране, обсъдихме дали да не се върнем с такси до апартамента ѝ, но решихме, че вечерта е достатъчно приятна и че и на двамата ще ни хареса да се поразходим. Или по-скоро на Рони щеше да ѝ е приятно да се разходи. На хора като Рони винаги им е приятно да походят, а на хора като мен винаги им допадат хора като Рони, затова и двамата си сложихме по чифт яки и издръжливи на ходене крака и потеглихме. По пътя ѝ разказах накратко за случилото се на Лайъл Стрийт, а тя слушаше в почти благоговейно мълчание. Слушаше задълбочено думите ми по начин, по който хората, особено жените, обикновено не ме слушат. Те обикновено ме слушат разсеяно, патят си от това, че не са ме слушали, и накрая обвиняват мен за това.

Но Рони беше различна по някакъв начин. Различна, защото явно смяташе, че аз съм различен.

Когато най-сетне се добрахме обратно до апартамента ѝ, тя отключи входната врата, отстъпи встрани и попита с глас странно

напомнящ този на малко момиченце, дали ще имам нещо против да вляза пръв. Погледнах я за миг. Мисля, че може би искаше да прецени колко сериозна е цялата работа, сякаш все още не беше напълно сигурна по отношение на нея или на мен: затова аз си придадох мрачно изражение и минах през апартамента с нещо, което според мен напомняше маниера на Клинт Истууд — отварях вратите е крак, внезапно разтварях шкафовете, — докато тя стоеше в коридора, с бузи, по които бяха избили червени петна.

В кухнята възкликнах:

— О, Боже.

Рони ахна уплашено, а после изтича напред и надникна покрай вратата.

— Това спагети болонезе ли са? — попитах и вдигнах дървена лъжица, пълна с нещо старо и неопределимо.

Тя изцъка недоволно е език, а след това се засмя облекчено и аз също се засмях, и изведнъж изглеждахме като много стари приятели. Дори като близки приятели. Затова очевидно трябваше да я попитам.

— Кога се връща той?

Тя ме погледна и леко се изчерви, после отново започна да стърже сос болонезе от тенджерата.

— Кога се връща кой?

— Рони — казах. Заобиколих, докато повече или по-малко заставах пред нея. — Ти си много добре сложена, но гърдите ти определено не са толкова големи, че да ти трябва мъжки костюм четирийсет и четвърти размер. А дори така да беше, пак нямаше да носиш кой знае колко еднакви раирани костюми.

Тя хвърли поглед към спалнята, спомняйки си гардеробите, а след това отиде до мивката и пусна гореща вода върху тенджерата.

— Едно питие? — попита, без да се обръща.

Тя измъкна бутилка водка, докато аз разхвърлях кубчета лед по целия под на кухнята и в крайна сметка реши да ми каже, че приятелят ѝ, който както вероятно можех да се досетя, бил някакъв брокер в Сити, не оставал в апартамента всяка вечер, а когато го правел, никога не отивал там преди десет вечерта. Честно, ако бях получавал по една лира за всеки път, когато някоя жена ми е казвала това, досега щях да имам поне три лири. Последния път, когато това се случи, приятелят се

върна в седем — „Никога преди не е правил така“ — и ме удари с един стол.

От тона, а също и от думите ѝ, заключих, че отношенията не вървяха така плавно, както можеха, и въпреки любопитството си, помислих, че вероятно ще е най-добре да сменя темата.

Когато се настанихме на канапето, е приятно подрънкващи ледени кубчета в чашите, започнах да ѝ излагам малко по-подробна версия на събитията — която започваше с Амстердам и завършваше с Лайъл Стрийт, но без частта за хеликоптерите и „Специализации“. Дори и при това положение историята не беше никак лоша, изобилстваща с прояви на отчаяна храброст, а добавих и някои дръзки неща, които не бях извършил в действителност, но звучаха добре просто за да запазя страхотното ѝ мнение за мен. След като свърших, тя леко сбърчи чело.

— Но не си намерил папката? — попита с разочаровано изражение.

— Не — казах. — Което не означава, че не е там. Ако Сара наистина е искала да я скрие в къщата, на цял екип строители е щяла да им трябва седмица да претърсят мястото както трябва.

— Е, аз претърсих галерията и там определено няма нищо. Оставила е някои книжа, но всичките са само във връзка с работата. — Тя се приближи до масата и отвори куфарчето си. — Обаче намерих дневника ѝ, ако това е от някаква полза.

Не знам дали говореше сериозно за това. Сигурно е чела достатъчно романи на Агата Кристи, за да знае, че намирането на дневници почти винаги е от полза.

Но може би не и този на Сара. Беше подвързана е кожа тетрадка е размер А4, произведена от някаква благотворителна организация за борба с фиброзните кисти, и не ми казваше много неща за притежателката си, за които не бих се досетил и сам. Тя приемаше работата си сериозно, обядваше оскъдно, не слагаше кръгчета вместо точки над буквата *i*, но си драскаше завъртулки, докато говореше по телефона. Не беше направила много планове за идните месеци, а последната вписана бележка гласеше просто: „КЕД/ или ЧЕД/ ОК 7.30“. Като прелистих назад към предишните седмици, видях, че същото е отбелязано още три пъти преди това: веднъж за 7.30 и два пъти — за 12.15.

— Някаква представа кой е това? — обърнах се към Рони, като ѝ показах бележката. — Чарли? Колин? Карл, Клайв, Клариса, Кармен? — Вече не се сещах за женски имена, започващи с буквата „К“.

Рони се намръщи.

— За какво ѝ е да пише инициала на второто име?

— Представа си нямам — казах.

— Искам да кажа, ако името е „Чарли Дънс“, защо просто не напише „ЧД“?

Погледнах надолу към страницата.

— Чарли Етерингтън-Дънс? Бог знае. Това е твоя територия.

— Какво трябва да значи това? — Изненадващо бързо се засягаше.

— Съжалявам, просто искам да кажа... нали се сещаш, представям си, че си разменяш любезности с разни яки мъжаги... — гласът ми заглъхна. Виждах, че на Рони не ѝ хареса това.

— Да, а освен това имам префърцунен глас, и префърцунена работа, а гаджето ми работи в центъра. — Тя стана и отиде да си сипе още една водка. На мен не ми предложи, и изпитах определеното чувство, че плащам за нечии други престъпления.

— Виж, съжалявам — казах. — Нищо лошо нямах предвид с това.

— Не мога да променя начина, по който звучи гласът ми, Томас — каза тя. — Или начина, по който изглеждам. — Тя отпи голяма глътка водка и продължи да стои с гръб към мен.

— Какво има да променяш? Звучиш страхотно, изгледаш дори още по-страхотно.

— О, я млъквай.

— След минутка — казах. — Защо толкова се ядосваш заради това?

Тя въздъхна и отново седна.

— Защото ме отегчава, ето защо. Половината от хората, които срещам, никога не ме приемат насериозно заради начина, по който говоря, а пък другата половина ме приемат насериозно *единствено* заради начина, по който говоря. След известно време това започва да ти лази по нервите.

— Е, добре, знам, че това ще прозвучи доста ласкателно, но аз те приемам сериозно.

— Наистина ли?

— Разбира се. Невероятно сериозно. — Изчаках малко. — Не ме тревожи това, че си надута кучка.

Тя ме гледа в продължение на един доста дълъг миг, през който започнах да си мисля, че може би съм сгрешил и че тя се кани да метне с нещо. После внезапно се засмя и разтърси глава, и аз се почувствах много по-добре. Надявам се, и тя също.

Около шест часа телефонът звънна, и от начина, по който Рони държеше слушалката, се досетих, че се обажда приятелят ѝ, за да съобщи кога ще си пристигне. Тя се взираше в пода, и непрекъснато повтаряше „да, да“ или защото аз бях в стаята, или защото отношенията им бяха стигнали този етап. Взех си якето и занесох чашата си в кухнята. Измих я и я изсуших, да не би тя да забрави да го направи, и тъкмо я прибирах в бюфета, когато Рони се появи.

— Ще ми се обадиш ли? — Изглеждаше малко тъжна. Може би и аз изглеждах така.

— Можеш да се обзаложиш — казах.

Оставих я да реже лук, подготвяйки се за завръщането на брокера, и излязох от апартамента. Очевидно уговорката беше тя да му приготвя вечеря, а той да ѝ прави закуска. Като се има предвид, че Рони беше от хората, които наричат две резенчета грейпфрут „истинско пиршество“, подозирам, че той беше извлякъл по-голяма полза от сделката.

Ама наистина. Мъже.

Едно такси ме откара по Кингс Роуд в Уест Енд и към шест и половина се мотаех безцелно пред Министерството на отбраната. Двама полицаи ме наблюдаваха как крача нагоре-надолу, но аз се бях въоръжил с карта и фотоапарат за еднократна употреба и снимах гълъбите с достатъчно тъпо изражение, за да разсея походите им за тревога. Бях се сблъскал с много по-големи подозрения от страна на продавача в магазина, когато му поисках карта и казах, че не ме интересува на кой град е.

Не бях направил други приготовления за обиколката и определено не исках гласът ми да бъде записан на каквото и да било входящо телефонно обаждане до министерството. Поемах риск, преценявайки О'Нийл като тъпак, и от първото ми проучване изглеждаше, че преценката ми е била правилна. Седмият етаж,

ъгловият офис. Среднощната лампа на О'Нийл светеше ярко. Задължителните мрежести завеси, каквито висяха на прозорците на всички „чувствителни“ правителствени сгради, може и да не ви позволят да снимате с телеобектив, но не могат да попречат на светлината да се вижда от улицата.

Едно време в бурните дни на Студената война някакъв некадърник в един от отделите за наблюдаване на сигурността постановил всички „подлежащи на планирано нападение“ служби да оставят осветлението си включено по двацет и четири часа в денонощието, за да попречат на вражеските агенти да проследят кой къде работи и по колко време. По онова време идеята била приветствана с кимане на глави и потупвания по гърба, и многобройни промърморени предсказания, че „този приятел Карътърс ще стигне далече, помнете ми думите“ — тоест, докато сметките за електричество започнали да се влачат по пода на съответните финансови отдели, при което идеята, а с нея и Карътърс много изискано били изритани.

О'Нийл изникна от главния вход на министерството в седем и десет. Кимна на охранителя, който не му обърна внимание, и излезе навън в здрача на Уайтхол. Носеше дипломатическо куфарче, което беше странно — защото никой не би го оставил да излезе от сградата, носейки нещо по-важно от няколко листа тоалетна хартия — затова може би той беше един от онези странни хора, които носят дипломатическо куфарче само за фасон. Не знам.

Оставих го да се отдалечи на няколкостотин ярда от министерството, преди да тръгна след него и трябваше да полагам големи усилия да поддържам бавно темпо, защото О'Нийл вървеше особено бавно. Човек би си помислил, че се наслаждава на хубавото време, ако имаше нещо за наслаждаване.

Едва след като пресече „Мол“ и започна да се забързва, си дадох сметка, че се разхождаше, играейки ролята на дебнеция тигър от Уайтхол, повелител на всичко, което се ширеше пред погледа му, посветен в свръхважни държавни тайни, всяка от които щеше да изкара акъла на средностатистическия безгрижно зяпащ турист, ако само знаеше. Щом излезе от джунглата и пристъпи в откритата савана, вече не си струваше да си прави труда, затова започна да върви

нормално. О'Нийл беше човек, към когото можехте да изпитате съжаление, ако имате достатъчно време.

Не знам защо, но бях очаквал, че ще си отиде право вкъщи. Представях си терасовидно разположена къща в Пътни, където някоя многострадална съпруга му предлагаше шери и печена треска и му гладеше ризите, докато той сумтеше и клатеше глава, гледайки телевизионните новини, сякаш всяка дума от тях имаше за него допълнително, по-мрачно значение. Вместо това той се изкачи бързо по стълбите покрай административната сграда на Гражданската авиация, свърна в „Пол Мол“ и влезе в „Травълърс К्लъб“.

Беше безсмислено да пробвам някакви трикове тук. Гледах през остъклените врати, докато О'Нийл помоли портиера да провери преградата му за писма, която беше празна, и когато го видях как сваля палтото си и влиза в бара, прецених, че е безопасно да го оставя за малко.

Купих си чипс и хамбургер от една будка на Хеймаркет и се пошлях малко, дъвчейки пътьом, като гледах как хора в светли ризи влизат да гледат мюзикли, които май вървяха откакто се бях родил. Докато вървях, върху раменете ми започна да се наслажда някаква потиснатост, и сепнато осъзнах, че правех абсолютно същото като О'Нийл — гледах на ближния си с някакво уморено, цинично чувство, което сякаш казваше: „ех, вие, мухльовци нещастни, само да знаехте“. Рязко се изтръгнах от това чувство и метнах хамбургера в едно кошче за боклук.

Той излезе в осем и половина и тръгна нагоре по Хеймаркет към Пикадили. Оттам продължи по Шафтсбъри Авеню, после свърна наляво и влезе в Сохо, където звънливата глъчка на отиващите на театър хора отстъпи място на по-басовите звуци, долитащи от шикозните барове и стриптийз клубовете. На вратите се мотаеха мъже с увиснали огромни мустаци, които промърмориха нещо за „сексапилни представления“, докато отминавах.

О'Нийл също беше блъскан от портиерите, но той явно знаеше къде отива и нито веднъж не обърна глава да погледне към рекламираните стоки. Вместо това се отклони наляво и надясно няколко пъти, без нито веднъж да погледне назад, докато стигна своя оазис — „Шала“. Обърна се и влезе право вътре.

Продължих до края на улицата, помотах се една минута, после поех обратно да се възхитя на интригуващата фасада на „Шала“. Думите „На живо“, „Момичета“, „Еротично“, „Танцуване“ и „Секси“ бяха изписани в произволен ред с боя по вратата, сякаш ви подканваха да се опитате да сглобите изречение от тях, и се виждаха половин дузина избелели моментални снимки на жени по бельо, сложени в стъклена витрина. На вратата се беше облегнало момиче в тясна кожена пола и аз ѝ се усмигнах по начин, който казваше, че съм от Норвегия и, да, „Шала“ ми се струва най-подходящото място да се освежа след един тежък ден на норвежец. Със същия успех можех да изкрещя, че току-що съм влязъл с огнехвъргачка. Съмнявам се дали и в този случай щеше да направи нещо повече от това да изпърха с единия си клепач. Или пък дали изобщо можеше да изпърха с него под тежестта на целия този грим.

Платих ѝ петнайсет лири и попълних формуляр за членство на името на Ларс Петерсен, чрез Отдела за борба с порока, Ню Скотланд Ярд и изприпках надолу по стълбите в сутерена, за да видя точно колко живи, сексапилни, еротични и танцуващи момичета може да предложи „Шала“.

Беше окаян вертеп. Много, ама наистина много окаян. Управата отдавна бе решила, че намаляването на светлините е евтина алтернатива на почистването на мястото, и непрекъснато имах чувството, че някоя от плочките на пода ще се измъкне и ще я отнеса, забита в подметката си. Двайсетина маси бяха подредени около малка сцена, на която три момичета с изцъклени очи подскачаха в ритъма на силна музика. Таванът беше толкова нисък, че най-високата от тях трябваше да танцува приведена, но изненадващо, като се има предвид, че и трите бяха голи, а музиката беше на „Би Джийс“, те изпълняваха целия номер с прилична доза достойнство.

О’Нийл седеше на маса отпред и явно си беше харесал момичето вляво — създание с нездрав цвят на лицето, което ми изглеждаше така, сякаш щяха да ѝ дойдат добре една голяма порция пай с месо и бъбреци и един хубав сън през нощта. Не отделяше очи от стената в дъното на клуба и не се усмигна нито веднъж.

— Какво да бъде?

Мъж с циреи по врата се беше навел към мен през бара.

— Уиски, моля — казах и се обърнах към сцената.

— Пет лири.

Обърнах се да го погледна.

— Моля?

— Пет лири за уискито. Трябва да платите сега.

— Не мисля, че трябва — казах. — Дайте ми уискито. Тогава ще ви платя.

— Първо платете.

— Първо ти се начукай отзад с градинско гребло. — Усмихнах се, за да не прозвуча чак толкова заядливо. Той донесе уискито. Платих му пет лири.

След десет минути, прекарани в бара, реших, че О'Нийл е дошъл само да се наслади на представлението. Не поглеждаше към часовника си или към вратата, и пиеше джин достатъчно невъздържано, за да ме убеди, че определено е решил да му отпусне края. Допих питието си и като се провирах през бара с рамото напред, се приближих до масата му.

— Не ми казвайте. Тя ви е племенница и прави това само за да може да си вземе членската карта за сдружението на актьорите и да постъпи в Кралската Шекспирова трупа. — О'Нийл се обърна и се втренчи в мен, а аз издърпах един стол и седнах. — Здравейте — казах.

— Какво правиш тук? — попита ядосано той. Мисля, че по-скоро беше малко смутен.

— Чакайте — казах. — Това със сигурност е погрешният начин. Би трябвало вие да кажете „Здравей“, а аз да попитам: „Какво правите тук?“

— Къде, по дяволите, беше, Ланг?

— О, тук-там — казах. — Както знаете, аз съм като цветче, разнасяно във въздуха от есенните ветрове. Би трябвало да го пише в досието ми.

— Проследил си ме дотук.

— Тц, не. „Проследявам“ е много грозна дума. Предпочитам „изнудване“.

— Какво?

— Но, разбира се, това означава нещо напълно различно. Затова, добре, нека да кажем, че съм ви проследил дотук.

Беше започнал да се оглежда из помещението, опитвайки се да види дали водач със себе си едри приятели. Или може би търсеше с

поглед собствените си едри приятели. Наведе се напред и ми изсъска:

— Много, ама много сериозно си загазил, Ланг. Честно е поне да те предупредя за това.

— Да, мисля, че вероятно сте прав — казах. — Едно от нещата, в които определено се намирам, е много сериозна беда. А другото е стриптийз клуб. Заедно с висш правителствен служител, който ще остане безименен поне в продължение на час.

Той се облегна назад в стола си, а по лицето му се разля странна зловна гримаса. Веждите бяха повдигнати, а устата — извита нагоре. Осъзнах, че това беше началото на усмивка. Отработена усмивка.

— О, Боже — възкликна той. — Ти наистина се опитваш да ме изнудваш. Това е направо трогателно.

— Така ли? Е, няма да търпим това.

— Имам среща с някого тук. Изборът за мястото на срещата не беше мой. — Той пресуши третия си джин. — Сега ще съм ти страшно задължен, ако благоволиш да се изметеш нанякъде, за да не ми се налага да викам портиера и да го карам да те изхвърли.

Фоновото озвучаване грубо беше преминало във високо изпълнявана, но тъпа кавър версия на „Каква полза има от войната?“, а племенницата на О’Нийл се придвижи надолу по предния край на сцената и започна да поклаща вагината си към нас, почти в такт с музиката.

— О, не знам — казах. — Мисля, че тук много ми харесва.

— Ланг, предупреждавам те. В този момент нямаш почти никакъв кредит в банката. Имам важна среща тук и ако я провалиш, или ми създадеш каквито и да било неудобства, ще поставя сметката ти под запор. Ясен ли съм?

— Капитан Мейнуоринг — казах. — Ето за кого ми напомняте.

— Ланг, за последен път...

Млъкна, когато видя „Валтера“ на Сара. Мисля, че на негово място вероятно и аз щях да направя същото.

— Май каза, че не носиш огнестрелни оръжия — каза той след малко. Беше нервен, но се опитваше да не го показва.

— Жертва съм на модата — казах. — Някой ми каза, че са на мода тази година и просто трябваше да си взема един. — Започнах да си свалям якето. Племенницата беше само на няколко стъпки от нас, но още зяпаше задната стена.

— Няма да стреляш тук, Ланг. Не вярвам да си напълно ненормален.

Стегнато свих якето на топка и пъгнах пистолета в една от гънките.

— О, такъв съм — казах. — Напълно. Томас „Бяното куче“ Ланг, така ми викаха едно време.

— Започвам...

Празната чаша на О'Нийл експлодира. По масата и върху пода се пръснаха късчета стъкло. Той пребледня много силно.

— Боже мой... — заекна.

Тайната е в чувството за ритъм. Или го имаш, или го нямаш. Стрелях в такт с един от силните смазващи акорди на „Война“ и не произведох повече шум, отколкото ако облизвах пощенски плик. Ако го правеше племенницата, щеше да стреля при някой от слабите акорди и да провали всичко.

— Още едно питие? — попитах и запалих цигара, за да прикрия миризмата на изгорял барут. — Аз черпя.

„Война“ най-сетне свърши и трите момичета слязоха с леки стъпки от сцената, за да бъдат заместени от двойка, чието изпълнение разчиташе предимно на ударите с камшик. Беше съвсем очевидно, че са брат и сестра, и разликата във възрастта им сигурно беше поне сто години. Заради ниския таван камшикът на мъжа беше само три стъпки дълъг, но той го размахваше, сякаш беше трийсет стъпки, шибайки сестра си в такт с мелодията на „Ние сме шампионите“. О'Нийл целомъдрено отпиваше от нов джин с тоник.

— Сега — казах, намествайки якето върху масата — искам от вас едно-единствено нещо.

— Върви в ада.

— Със сигурност ще отида и ще се погрижа стаята ви да е готова. Но трябва да знам какво сте направили със Сара Улф.

Той замръзна както беше вдигнал чашата си да отпие, и се обърна към мен, искрено озадачен.

— Какво съм направил аз с нея? Какво, за Бога, те кара да мислиш, че съм направил с нея каквото и да било?

— Изчезнала е — казах.

— Изчезнала, значи. Това, предполагам, е мелодраматичен начин да кажеш, че не можеш да я намериш?

— Баща ѝ е мъртъв — казах. — Знаехте ли това?

Той се вгледа продължително в мен.

— Да, знаех — каза. — Това, което ме интересува, е ти как си разбрал.

— Вие пръв.

Но О'Нийл започваше да събира дързост, и когато приближих якето до него, той не трепна.

— Ти си го убил — каза отчасти ядосано, отчасти доволно. — Това е, нали? Томас Ланг, храбър наемник, наистина е довел нещата докрай и е застрелял човек. Е, мой скъпи приятелю, надявам се да си даваш сметка, че ще ти е адски трудно да се измъкнеш от тази каша.

— Какво е „Специализации“?

Гневът, а също и удоволствието, постепенно се оттеглиха от лицето му. Нямахше вид, че се кани да отговори, затова реших да продължа да упорствам.

— Ще ви кажа какво според мен са тези „Специализации“ — казах, — а вие можете да ми давате точки по десетобалната система доколко съм уцелил.

О'Нийл седеше, без да помръдва.

— Първо, за различните хора „Специализации“ означава различни неща. За една група това означава разработването и пласирането на пазара на нов тип военен хеликоптер. Много таен, очевидно. Способен да причини много щети, вероятно. Много незаконен — е, това вероятно не. За друга група — и именно тук нещата започват да стават наистина интересни — „Специализации“ се отнася до инсценирането на терористична операция, което ще позволи на създателите на този хеликоптер да покажат играчката си в благоприятна светлина. Като убиват хора. И като натрупат наистина внушителна сума пари от появилия се в резултат наплив от ентузиазирани купувачи. Много тайно, много неприятно и невъобразимо незаконно. Александър Улф е надушил за тази втора група хора, решил е, че не може да ги остави да им се размине, и започнал да им досажда. Затова хората от втората група, част от които може би заемат легитимни постове в разузнавателната общност, започват да споменават Улф на коктейлни сбирки като трафикант на наркотици, за да очернят името му и да провалят всяка малка кампания, която евентуално би подхванал. А когато това не е свършило

работа, са заплашили да го убият. И когато и *това* не е подействало, наистина са го убили. И може би са убили и дъщеря му.

О'Нийл още не се беше помръднал.

— Но хората, към които наистина изпитвам съжаление в цялата тази история — казах, — освен двамата Улф очевидно са всички, които си *мислят*, че принадлежат към първата група — не незаконно действащи, но през цялото време подпомагащи, насърчаващи и по всякакъв друг начин оказващи подкрепа на втората, много незаконно действаща група, без дори да го съзнават. Бих казал, че всеки, който е в това положение, определено е затънал сериозно.

Сега той гледаше над рамото ми. За пръв път, откакто се бях запознал с него, не можех да се досетя какво си мисли.

— Е, това е — казах. — Аз лично си мислех, че това е чудесна практика, но сега да минем към Джудит и мнението на съдиите.

Но той все така не отговаряше. Затова се обърнах и проследих погледа му към входа на клуба, където един от портиерите стоеше и сочеше към нашата маса. Видях го да кимва и да се отдръпва назад, и стройната, властна фигура на Барнс, Ръсел П. влезе с широки крачки в помещението и се отправи към нас.

Застрелях ги и двамата на място, и хванах следващия самолет за Канада, където се ожених за жена на име Мери — Бет и започнах успешен бизнес с керамични изделия.

Поне това трябваше да направя.

ДВАНАЙСЕТ

Не му се нравят силите на коня, нито пък ходенето го привлича.

Молитвеник, 1662 г.

— Боже, наистина сте доста повратлив кучи син, господин Ланг. Истински костелив орех, ако този израз ви говори нещо.

Двамата с Барнс седяхме в друг „Линкълн Дипломат“ — или може би беше същият: в такъв случай някой бе почистил пепелниците, откакто го бях видял за последен път, — паркиран под моста „Ватерло“. Голяма осветена табела рекламираше пиесата, представяна в намиращия се наблизо Национален театър — сценична версия на *Изобщо не е толкова горещо, мамо*, режисирана от сър Питър Хол. Или нещо от този род.

Този път О’Нийл седеше на пасажерската седалка, а на волана отново беше Майк Лукас. Бях изненадан, че не е в брезентов чувал на борда на някой самолет обратно към Вашингтон, но Барнс очевидно беше решил да му даде още един шанс след фиаското в галерията на Корк Стрийт. Не че грешката беше негова, но в подобни среди грешката няма много общо е вината.

Зад нас беше паркиран друг „Дипломат“, пълен с каквото там е събирателното определение за много създания от типа на Карл. Каквото и да беше определението, в него сигурно се съдържаше думата „врат“. Бях им дал Валтера, защото явно ужасно много го искаха.

— Мисля, че знам какво се опитвате да кажете, господин Барнс — казах, — и го приемам като комплимент.

— Изобщо не ми пука как го приемате, господин Ланг. Ама изобщо. — Той се загледа през страничния прозорец. — Боже, ама наистина в страшна каша от проблеми сме затънали.

О’Нийл се прокашля и се завъртя на мястото си.

— Това, което господин Барнс иска да каже, Ланг, е че тук си се натъкнал на доста сложна операция. Има съпътстващи ефекти, за които не знаеш абсолютно нищо и въпреки това, чрез действията си направи нещата изключително трудни за нас. — О'Нийл леко насилваше късмета си е това „нас“, но Барнс го остави да му се размине. — Мисля, че мога честно да кажа... — продължи той.

— О, я стига — казах. О'Нийл леко порозовя. — Загрижен съм само за едно и това е безопасността на Сара Улф. Всичко друго, що се отнася до мен, е без значение.

Барнс отново погледна през прозореца.

— Върви си вкъщи, Дик — каза той.

Настъпи пауза, а О'Нийл изглеждаше обиден. Изпращаха го да си легне без вечеря и все пак не беше сбъркал нищо.

— Мисля, че аз...

— Казах да си вървиш вкъщи — повтори Барнс. — Ще ти се обадя.

Никой не помръдна, докато Майк се наведе и отвори вратата на О'Нийл. При така стеклите се обстоятелства той трябваше да си върви.

— Е, довиждане, Дик — казах. — За мен беше неопишимо удоволствие. Надявам се, че ще си мислиш хубави неща за мен, когато видиш как измъкват тялото ми от реката.

О'Нийл издърпа дипломатическото куфарче след себе си, затръшна вратата и се заизкачва по стълбите към моста „Ватерло“, без да поглежда назад.

— Ланг — каза Барнс. — Да повървим. — Вече беше излязъл от колата и вървеше бавно по крайбрежната улица, преди да успее да отговоря. Погледнах в огледалото за обратно виждане и видях, че Лукас ме наблюдава.

— Забележителен човек — казах.

Лукас обърна глава, за да проследи оттеглянето на Барнс, после отново насочи поглед към огледалото.

— Внимавай, става ли? — рече.

Спрях, с ръка върху дръжката на вратата. Майк Лукас не звучеше щастлив. Никак.

— За какво по-точно да внимавам?

Той леко изгърби рамене и вдигна ръка към устата си, прикривайки движението на устните си, докато говореше.

— Не знам — каза. — Кълна се в Бога, не знам. Но тук стават разни скапани неща... — Той спря, когато чу зад нас звука от отваряне и затваряне на автомобилни врати.

Сложих ръка на рамото му.

— Благодаря — казах и излязох навън. Две подобия на Карл тихо застанаха успоредно на колата и тикнаха яките си вратове в лицето ми. На двайсетина метра оттам Барнс наблюдаваше, очевидно чакайки ме да го настигна.

— Мисля, че предпочитам Лондон през нощта — каза той, щом се изравнихме.

— Аз също — казах. — Реката е много красива.

— Майната й на реката — рече Барнс. — Предпочитам Лондон през нощта, защото не се вижда толкова добре.

Засмях се, а после бързо се спрях, защото той май наистина го мислеше. Изглеждаше ядосан и внезапно ме осени мисълта, че изпращането му в Лондон може да е било наказание за някакво минало прегрешение, и ето го сега него, всеки ден беснееше и заплашваше заради несправедливия начин, по който се бяха отнесли с него, и си го изкарваше на града.

Той прекъсна размислите ми.

— Разбрах от О'Нийл, че имаш една малка теория — каза. — Малка идея, по която работиш. Вярно ли е?

— Определено да — казах.

— Какво ще кажеш да ми я изложиш?

И така, тъй като нямах особена причина да не го направя, аз се захванах да повторя речта, която бях изнесъл пред О'Нийл в „Шала“, като добавих малко на някои места и магнах малко на други. Барнс слушаше, без да показва особен интерес, а когато свърших, въздъхна — дълга, уморена, отчаяна въздишка.

— Казано направо — казах, тъй като не исках да има никакви съмнения относно начина, по който се чувствах, — мисля, че вие сте едно опасно, корумпирано, лъжливо, престояло девет дни комарско изпражнение. С радост щях да ви убия сега, ако не смятах, че това ще направи положението на Сара още по-тежко, отколкото вече е. — Изглежда, че дори това не го разтревожи твърде много.

— А-ха — рече той. — А онова, което току-що ми каза...

— Какво за него?

— Разбира се, ти си написал всичко това? Дал си копие на адвокатата си, на банката си, на майка си, на кралицата, за да бъде отворено само в случай на твоята смърт. И всички тези глупости?

— Естествено. Знаете ли, и ние тук имаме телевизионни програми.

— Това е дяволски спорно. Цигара? — Той измъкна пакет „Марлборо“ и ми ги поднесе. Известно време пушихме заедно и аз размишлявах колко странно беше, че двама мъже, които изпитваха изключително дълбока взаимна омраза, можеха, смучейки заедно някаква горяща хартия, да станат участници в един доста дружески акт.

Барнс спря и се облегна на парапета, загледан надолу в мазната, черна вода на Темза. Аз заставах на няколко метра от него, защото можете да доведете всички тези глупости с другарството твърде далече.

— Добре, Ланг. Ето за какво става дума — каза Барнс. — Ще кажа всичко само веднъж, защото знам, че не си идиот. Предстои ти с един удар да спечелиш голяма сума пари. — Той захвърли цигарата си. — Голяма работа. Затова ще вдигнем малко шум, ще поразвъртим малко търговия. Ще поразгласим малко присъствието си. Какво му е толкова ужасното на това?

Реших да опитам спокойния подход. Ако това не свършеше работа, щях да пробвам подхода, който включваше да го хвърля в реката и да побягна презглава.

— Толкова е ужасно — казах бавно, — защото и двамата с вас сме родени и израснали в демократични страни, където се смята, че волята на народа има значение. А аз вярвам, че в този момент волята на народа е правителствата да не избиват собствените си граждани или тези на които и да било други страни само за да натъпчат собствените си джобове. Другата сряда хората може и да кажат, че това е страхотна идея. Точно сега обаче тяхната воля гласи, че би трябвало да използваме думата „лошо“, когато говорим за подобни действия. — Дръпнах за последно от цигарата и пуснах собствения си фас над водата. Стори ми се, че пада много дълго.

— В резултат на хубавата ти реч, Ланг — каза Барнс след продължителна пауза — ми идват наум две неща. Първо, никой от нас не живее в демокрация. Да имаш право на глас веднъж на всеки четири

години не е равносилно на демокрация. Изобщо. Второ, кой е казал нещо за това, че ще си напълним собствените джобове?

— О, ама разбира се — плеснах се по челото. — Не си бях дал сметка. Ще дадете всички пари от продажбата на тези оръжия на фонда „Спасете децата“. Това е огромен филантропски акт, а пък аз даже не съм забелязал. Александър Улф ще бъде толкова развълнуван. — Започвах да се отклонявам от спокойния подход. — О, но чакайте малко, в момента изстъргват вътрешностите му от една стена в Ситито. Може и да не е толкова многословен в благодарностите си, колкото би искал. Вие, господин Барнс — и аз дори стигнах дотам, че насочих пръст към него, — имате нужда да ви прегледат шибаната глава.

Отдалечих се от него, тръгвайки обратно надолу покрай реката. Две подобия на Карл със слушалки в ушите бяха готови да ми пресекат пътя.

— Ти къде си мислиш, че отиват, Ланг? — Барнс не се беше помръднал, само говореше малко по-високо. Спрях. — Когато някой арабски плеябой се отбие в долината Сан Мартин и си купи петдесет бойни танка „М1 Абрамс“ и половин дузина изтребители „F-16“ и напише чек за половин милиард долара — къде мислиш, че отиват тези пари? Мислиш, че аз ги получавам ли? Мислиш, че Бил Клинтън ги получава? Или шибаният Дейвид Летърман? Къде отиват?

— О, хайде кажете ми, де — казах.

— Ще ти кажа. Макар че ти вече го знаеш. Отиват при американския народ. Двеста и петдесет милиона души успяват да сложат ръка на тези пари.

Направих някои не много бързи сметки. Раздели на десет, пренеси двойката...

— Получават по две хиляди долара на човек, нали? Всеки мъж, жена и дете? — Присвих устни. — Е, защо това не ми звучи вярно?

— Сто и петдесет хиляди души — каза Барнс, — имат работни места благодарение на тези пари. С тези работни места те поддържат други триста хиляди души. А с тези половин милиард долара тези хора могат да купят много петрол, много жито, много коли с марка „Нисан Микра“, а друг половин милион ще отиде за поправка на тези коли „Нисан Микра“ и за миене на предните стъкла, и за проверяване на гумите. С друг половин милион пък ще бъдат построени пътищата, по които ще се движат проклетите „Нисани Микра“, и много скоро имате

двеста и петдесет милиона добри демократи, на които им е необходимо Америка да продължи да върши последното нещо, което прави добре — да произвежда оръжия.

Загледах се надолу към реката, защото от приказките на този човек главата ми започваше да плува. Искам да кажа, откъде да започна?

— Значи заради тези добри демократи един труп тук и друг — там не е чак толкова ужасна цена. Натам ли биете?

— Да. И нито един от тези добри демократи не би казал нещо различно.

— Мисля, че Александър Улф щеше да е на различно мнение.

— Много важно.

Продължавах да гледам реката. Изглеждаше плътна и топла.

— Наистина мисля така, Ланг. Голяма работа, по дяволите. Един човек срещу мнозина. Просто е събрал по-малко гласове. Това е демокрацията. Искаш ли да знаеш още нещо? — Обърнах се да погледна Барнс, и сега той стоеше с лице към мен, потрепващата светлина от табелата на театъра осветяваше набразденото му лице. — Има още два милиона граждани на Съединените щати, които не ми се удаде да спомена тук. Знаеш ли какво ще правят те тази година?

Вървеше към мен. Бавно. Уверено.

— Ще станат адвокати?

— Ще умрат — каза той. Тази мисъл явно не го разстройваше особено. — От старост, при автомобилни злополуки, от левкемия, от инфаркт, при сбивания в барове, при падане от прозорци, и от кой знае още какви шибани неща? Два милиона американци ще умрат тази година. Е, кажи ми: за всеки от тях ли ще пролееш сълза?

— Не.

— И защо не, по дяволите? Каква е разликата? Мъртвите са си мъртви, Ланг.

— Разликата е, че аз не съм имал нищо общо със смъртта им — казах.

— Бил си войник, за Бога! — Сега бяхме лице в лице: той викаше толкова високо, колкото можеше да си позволи, без да разбуди хората и да ги накара да изскочат от леглата. — Бил си обучен да убиваш хора за доброто на сънародниците си. Не е ли истина? —

Понечих да отговоря, но той не желаше да ме чуе. — Това ли е истината, или не? — Дъхът му имаше странно сладникав мирис.

— Това е много лош начин на разсъждаване, Ръсти. Наистина. Искам да кажа, прочети някоя книга, за Бога.

— Демократите не четат книги, Ланг. Хората не четат книги. Хората не дават и пукната пара за философията. Всичко, от което хората се интересуват, всичко, което искат от своето правителство, е заплащане, което непрекъснато да става по-високо и по-високо. През цялата година искат това заплащане да се покачва. Ако престане, те си избират ново правителство. Това искат хората. Това е всичко, което някога са искали. Това, приятелю, е демокрацията.

Поех си дълбоко дъх. Всъщност поех си дълбоко дъх няколко пъти, защото това, което сега исках да причиня на Ръсел Барнс, можеше да стане причина да не дишам доста дълго време.

Той все още ме наблюдаваше, изпробвайки ме за някаква реакция, някаква слабост. Затова се обърнах и се отдалечих. Двата клонинга на Карл тръгнаха да ме пресрещнат, задавайки се по един от всяка страна, но аз продължих да вървя, защото смятах, че няма да направят нищо, докато Барнс не им даде сигнал. След като изминах няколко крачки, сигурно го беше дал.

Клонингът на Карл, който стоеше отляво, се пресегна и ме хвана за ръката, но аз лесно разкъсах хватката, като извъртях китката му и натиснах силно надолу, така че той трябваше да последва движението. Другият Карл обви ръка около врата ми за около секунда, докато аз силно стоварих крак върху горната извивка на ходилото му и стоварих юмрук изотзад в слабините му. Хватката му се отпусна, а после аз се озовах между двамата, когато ме обкръжиха и исках да ги нараня толкова невероятно тежко, че никога, ама никога да не ме забравят.

И тогава изведнъж, сякаш нищо не се беше случило, те започнаха да се отдръпват назад и да си оправят палтата, и аз осъзнах, че Барнс сигурно беше казал нещо, което така и не чух. Той застана между двата клонинга на Карл, идвайки много близо до мен.

— Е, схващаме идеята, Ланг — каза той. — Наистина си ни много ядосан. Изобщо не ме харесваш и сърцето ми е разбито. Но всичко това е доста извън въпроса.

Той си изтръска от пакета нова цигара и не ми предложи.

— Ако искаш да ни създадеш неприятности, Ланг — каза, внимателно издишвайки дим през носа си, — най-добре е да знаеш какво ще ти струва.

Той погледна над рамото ми и кимна на някого.

— Мърдър^[1] — каза.

После ми се усмихна.

Охо, помислих си. Това можеше да стане интересно.

Карахме по М4 в продължение на около час, като се отбихме от нея, струва ми се, някъде около Рединг. Много би ми се искало да мога да ви кажа точно на коя пресечка, а също и номерата на второстепенните пътища, по които пътувахме, но тъй като прекарах по-голямата част от пътуването на пода на „Дипломата“ с лице, притиснато към постелката, способността ми за приемане на входяща информация беше леко ограничена. Постелката беше тъмносиня и миришеше на лимон, ако това ви върши някаква работа.

Колата забави скоростта през последните петнайсет минути от пътуването, но причината може да е била в трафика или в мъглата, или заради жирафите на пътя, от всичко, което ми беше известно.

А после стигнахме до настлана с чакъл алея и аз си помислих, че вече не ни остава много път. Можете да изстържете чакъла от повечето алеи за коли в Англия и да се сдобиеете с горе-долу толкова, колкото да напълните един несесер за тоалетни принадлежности. Вече всеки момент, помислих си, ще бъда навън и достатъчно близко до някоя обществена магистрала.

Но това не беше най-обикновена алея за коли.

Тази се простираше до безкрайност. А после — още по-нататък. А после, когато си мислех, че ще свърнем зад някой ъгъл и ще спрем, за да паркираме, тя се простираше още по-нататък.

Накрая спряхме.

А след това потеглихме отново и продължихме нататък и все по-нататък.

Бях започнал да си мисля, че може би това изобщо не беше обикновено пътуване: просто работата беше там, че този „Линкълн Дипломат“ беше изработен с невероятно прецизно умение така, че да се разпадне на много малки парчета веднага щом превиши броя на

посочените в гаранционната карта мили: може би това, което слушах сега, свистящо и отскачащо от спиците на колелата, бяха късчета от шасито.

И тогава най-сетне спряхме. Разбрах, че този път сме спрели окончателно, защото обувката четирийсет и шести номер, която се беше подпряла на тила ми, сега беше достатъчно въодушевена, за да се смъкне от него и да се измъкне от колата. Вдигнах глава и надникнах през отворената врата.

Тази къща беше величествена. Изключително величествена. Очевидно, след като беше разположена на края на подобна алея за коли, едва ли щеше да бъде някаква си къщичка с две стаи на горния и две — на долния етаж: дори при това положение обаче беше величествена. Вероятно от края на деветнайсети век по моя преценка, но имитираща по-ранни стилове, с доста френско влияние. Е, не безразборно, разбира се, а сглобено и оформено с любов, свързано и заострено, накичено и украсено, положено и загладено, твърде вероятно от същите хора, които бяха изработили парапета на Камарата на общините.

Зъболекарят ми оставя стари броеве на *Кънтри Лайф* разпръснати из чакалнята си, затова имах груба представа колко ли трябва да е струвало едно място като това. Четирийсет спални, на около един час път от Лондон. Невъобразима сума пари. Свръхневъобразима, всъщност.

Бях започнал мързеливо да пресмятам колко ли електрически крушки ще са нужни за поддържане на такова място, когато един Карл ме хвана за яката и ме измъкна от колата е такава лекота, сякаш бях сак за голф, без твърде много стикове в него.

---

[1] Непреводима игра на думи. Името, което на английски се пише Murdan, се произнася приблизително като murder (убийство). — Б.пр. ↑

ТРИНАЙСЕТ

*Всеки мъж над четирийсетгодишна възраст е
мошеник.*

Джордж Бърнард Шоу

Въведоха ме в някаква стая. Червена стая. Червен тапет, червени завеси, червен килим. Казаха, че била гостна, но не знам защо бяха решили да ограничат предназначението ѝ само до приемането на гости. Очевидно приемането на гости беше едно от нещата, които можеше да се правят в стая с такива размери: можеше обаче също да се поставят оперни представления, да се провеждат колоездачни състезания и то едновременно, без да се налага да се мести някой от мебелите.

Беше огромна стая — направо с кон да препускаш из нея.

Помогах се известно време до вратата, като гледах картините, долните части на пепелниците и ей такива неща, после се отегчих и тръгнах към камината в другия край. На половината път дотам трябваше да спра и да поседна, защото не съм млад както някога, и докато го правех, се отвори друга двойна врата и бяха разменени промърморени реплики между един Карл и някаква фигура е вид на иконом в раирани сиви панталони и черно сако.

И двамата от време на време хвърляха поглед в моята посока, а после клонингът на Карл кимна и излезе заднешком от стаята.

Икономът се отправи към мен — доста небрежно, стори ми се, — и се провикна някъде в далечината, на около двеста метра от мен:

— Ще желаете ли едно питие, господин Ланг?

Не ми се наложи да обмислям дълго въпроса.

— Скоч, моля — провикнах се в отговор.

Това щеше да му е за урок.

На разстояние от сто метра той спря до една най-обикновена масичка и отвори малка сребърна кутия, изваждайки цигара без дори

да погледне надолу да види дали в кутията има нещо. Запали я и продължи да идва към мен.

Докато се приближаваше, видях, че е към петдесетте, добре изглеждащ, по начина, по който изглеждат добре стайните растения, и че лицето му е някак странно лъскаво. Отразената светлина от лампионите и полилеите танцуваше по челото му, така че почти имаше вид, сякаш искри, докато се движеше. И все пак по някакъв начин знаех, че това не беше пот, нито мазнина: беше просто блясък.

Когато му оставаха още десет ярда, той ми се усмихна и протегна ръка и я задържа така, докато идваше, така че преди да съм се усетил, бях се изправил на крака, готов да го приема като стар приятел.

Ръкостискането му беше горещо, но сухо, и той ме хвана здраво за лакътя и ме отведе обратно до канапето, като се плъзна на мястото до мен така, че коленете ни почти се допираха. Трябва да кажа, че ако винаги седеше толкова близо до посетителите, значи просто не получаваше от тази стая всичко, което си струваше.

— Мърдър — каза той.

Настъпи пауза. Сигурен съм, че разбирате защо.

— Моля? — казах.

— Наим Мурда — каза той, после търпеливо наблюдаваше как се мъчех да схвана произношението. — За мен е огромно удоволствие. Огромно удоволствие.

Гласът му беше мек, акцентът — отработен. Имах чувството, че е точно толкова добър в поне още дузина езици. Разсеяно изтръска пращинка пепел от цигарата си към някаква купа, после се наведе към мен.

— Ръсел ми е разказвал много за вас. И трябва да кажа, че той има много добро мнение за вас.

Две неща можех да кажа за господин Мурда, като го гледах отблизо: той не беше икономът на дома, а блясъкът върху лицето му означаваше пари.

Не беше породен от парите или купен с пари. Просто беше пари. Пари, които беше изял, износил, карал, вдишвал в такива количества и от толкова време, че бяха започнали да се отделят като някакъв секрет от порите на кожата му. Може би си мислите, че това не е възможно, но парите всъщност го бяха направили красив.

Той се смееше.

— Да, наистина много. Знаете ли, Ръсел е много важен човек. Наистина много важен. Но понякога си мисля, че му се отразява добре да се ядосва. Бих казал, че проявява склонност към арогантност. И имам чувството, господин Ланг, че вие се отразявате добре на един такъв човек.

Тъмни очи. Невероятно тъмни очи. С тъмни крайчета на клепачите, които би трябвало да се дължат на грим, но не беше така.

— Вие, според мен — каза Мурда, все още сияещ — вие вбесявате повечето хора. Мисля, че точно с тази цел Бог ви е поставил сред нас, господин Ланг. Не смятате ли?

И аз се засмях в отговор. Понятие нямам защо, понеже той не беше казал нищо забавно. Но ето ме, седях там и се хилех като някакъв пиян глупак.

Някъде се отвори врата, а после внезапно между нас се появи поднос с уиски, носен от облечена в черно прислужница. Всички взехме по една чаша и прислужницата изчака, докато Мурда обилно наля сода в своята, а аз просто сипах малко в моята. Тя си тръгна, без да се усмихне или да кимне. Без да пророни и звук.

Отпих голяма глътка скоч и се почувствах пиян почти още преди да преглътна.

— Вие сте търговец на оръжие — казах.

Не знам точно каква реакция очаквах, но очаквах нещо. Мислех си, че може би ще трепне или ще се изчерви, или ще се ядоса, или ще накара да ме застрелят — изберете си което искате, — но не последва нищо. Дори пауза. Той продължи, сякаш от години бе знаел какво ще кажа.

— Наистина съм такъв, господин Ланг. Заради греховете си.

Леле, помислих си. Това беше изключително сладко. Аз съм търговец на оръжие заради греховете си. Тази фраза беше също толкова богата, колкото и той.

Той наведе очи с привидна скромност.

— Купувам и продавам оръжия, да — каза. — Трябва да кажа, успешно по мое мнение. Вие, разбира се, както и много от вашите сънародници, не ме одобрявате и това е едно от неудобствата за мен, произтичащи от професията, която съм си избрал. Нещо, което трябва да понасям, ако мога.

Предполагам, че ме вземаше на подбив, но не звучеше така. Наистина звучеше сякаш моето неодобрение го прави нещастен.

— Направих преглед на живота и на поведението си с помощта на мнозина приятели, които са религиозни хора. И вярвам, че мога да отговарям пред Бог. Всъщност — ако наистина съм предусетил въпроса ви — вярвам, че мога да отговарям *единствено* пред Бог. Затова имате ли нещо против да продължим нататък? — Той отново се усмихна: топла, очарователно извинителна усмивка. Справяше се с мен като човек, който е свикнал да си има работа с хора като мен — сякаш беше учтива филмова звезда, а аз му бях поискал автограф в неудобен момент.

— Хубави мебели — казах.

Обикаляхме стаята. Разтърквахме се, пълнехме дробовете си с въздух, смिलाхме огромна порция храна, каквато всъщност не бяхме изяли. За да е завършена картината, ни трябваха две кучета, които да се мотаят около глезените ни и порта, на която да се облегнем. Не разполагахме с тях, затова се опитвах да се задоволя с мебелите.

— Това е модел на Бул — каза Мурда, като посочи към големия дървен шкаф под лакътя. Кимнах, по същия начин, по който кимам, когато ми казват имена на растения и учтиво наклоних глава към сложната месингова инкрустация.

— Вземат лист фурнир и лист месинг, слепват ги, след това изрязват шарката. Това — той посочи към очевидно свързан с обяснението шкаф — е *contre* Бул. Виждате ли? Точен негатив. Нищо не се губи.

Кимнах дълбокомислено и погледнах напред и назад към двата мебели и се опитах да си представя точно колко мотоциклета трябваше да притежавам, преди да реша да започна да харча пари за подобни неща.

Мурда се беше уморил да се разхожда и тръгна обратно към канапетото. Начинът, по който се движеше, подсказваше, че явно приятните изживявания почти са приключили.

— Две противоположни изображения на един и същи обект, господин Ланг — каза той, като посягаше за нова цигара. — Ако искате, бихте могли да кажете, че тези два шкафа наподобяват нашия малък проблем.

— Бих могъл, да. — Изчаках, но той не беше готов да се разпростира по темата. — Разбира се, първо ще ми е необходимо да знам приблизително за какво говорите.

Той се обърна към мен. Сиянието още си беше там, а също и добрият външен вид, напомнящ за стайно растение. Но свойското държание изчезваше, тлееше в решетката на камината и не топлеше никого.

— Очевидно, господин Ланг, говоря за „Специализации“. — Изглеждаше изненадан.

— Очевидно — казах.

— Имам връзка — каза Мурда, — с една определена група хора. Сега беше застанал пред мен, е ръце, широко разперени в онзи жест, който сякаш казва: „Добре дошли в полезрението ми“, с който политиците обичат да си служат в наши дни, докато аз се изтягах на канапето. Иначе не се беше променило кой знае какво, с изключение на това, че някой пържеше рибни пръстчета наблизко. Беше мирис, който беше някак си не на място в тази стая.

— Тези хора — продължи той, — в много случаи, са мои приятели. Хора, е които правя бизнес от много, много години. Те са хора, които ми имат доверие, които разчитат на мен. Разбирате ли?

Естествено той не ме питаше дали разбирам конкретните отношения. Просто искаше да знае дали думи като „Доверие“ и „Надеждност“ все още имаха някакво значение там, където живеех. Кимнах, за да покажа, че мога да ги произнеса по букви, когато се наложи.

— Като акт на приятелство към тези хора, поех известен риск. Което рядко ми се случва. — Според мен това беше шега, затова се усмихнах, което явно го удовлетвори. — Лично подписах продажбата на голямо количество стоки. — Той направи пауза и ме погледна, в очакване на някаква реакция. — Мисля, че може би сте запознат с естеството на продукта?

— Хеликоптери — казах. На този етап явно нямаше смисъл да се преструвам на глупак.

— Точно така, хеликоптери — каза Мурда. — Трябва да ви кажа, че самият аз не харесвам тези неща, но ми казаха, че изпълняват някои функции изключително добре. — Помислих си, че започва да се държи малко престорено е мен — имитираше неприязън към грубите, мазни

машини, от които бяха дошли парите за тази къща и, доколкото можех да предположа, за още дузина като нея, — затова реших да опитам да поизясня малко нещата, от името на обикновения човек.

— Определено е така — казах. — Тези, които продават, биха могли да разрушат едно средно голямо село за по-малко от минута. Заедно е всичките му обитатели, очевидно.

Той затвори очи за секунда, сякаш дори самата мисъл за подобно нещо му причиняваше болка, което, навярно, беше така. И така да беше, не продължи дълго.

— Както казах, господин Ланг, не вярвам, че мога да оправдая действията си пред вас. Не ме интересува за какво ще се използват в крайна сметка тези стоки. Това, което ми влиза в работата, заради приятелите ми и заради самия мен, е тези стоки да намерят клиенти. — Той склочи ръце и зачака. Сякаш сега цялата работа беше мой проблем.

— В такъв случай рекламирайте — казах след малко. — На задните страници на *Уоманс Оун*.

— Хм — рече той. Сякаш бях някакъв идиот. — Вие не сте бизнесмен, господин Ланг.

Свих рамене.

— А аз съм, разбирате ли — продължи той. — Затова мисля, че трябва да ми имате доверие относно това, че познавам пазара на стоките, които самият аз произвеждам. — Изглежда, че го осени някаква мисъл. — В крайна сметка, не бих си позволил да ви намеквам кой е най-добрият начин да... — А после осъзна, че е в задънена улица, защото в автобиографията ми нямаше нищо, показващо, че ми е известен най-добрият начин за правене на каквото и да било.

— Да карам мотоциклет? — предложих любезно.

Той се усмихна.

— Както кажете. — Отново седна на канапето. Този път по-надалече. — Продуктът, с който търгувам, изисква, по мое мнение, позитивен подход, отколкото страниците на *Уоманс Оун*. Ако правите нов капан за мишки, тогава, както казвате, го рекламирайте като нов капан за мишки. Ако, от друга страна — той се обърна на другата страна, за да ми покаже какво точно значи „друга страна“ — се опитвате да продадете капан за змии, тогава първата ви задача е да демонстрирате защо змиите са лоши създания. И защо трябва да бъдат

хващани в капани. Следват ли мисълта ми? След това, много, много по-късно, показвате новия си продукт. Това звучи ли ви смислено? — Той се усмихна търпеливо.

— Значи — казах, — ще спонсорирате един терористичен акт и ще оставите малката си играчка да си свърши работата по новините в девет. Знам всичко това. Ръсти знае, че знам всичко това. — Погледнах си часовника, като се опитвах да направя нещата да изглеждат така, сякаш след десет минути имах уговорена среща с друг търговец на оръжие. Мурда обаче не беше човек, когото можеш да накараш да побърза или да забави темпото.

— По същество именно това възнамерявам да направя — каза той.

— И къде точно се вписвам аз в това? Искам да кажа сега, след като ми казахте какво се предполага да направя с тази информация? Да я впиша в дневника си? Да напиша песен за нея? Какво?

Мурда ме гледа в продължение на един миг, после си пое дълбоко дъх и леко и внимателно го изпусна през носа си, сякаш беше вземал уроци по дишане.

— Вие, господин Ланг, ще извършите този терористичен акт по наша поръчка.

Пауза. Продължителна пауза. Усещане за хоризонтален световъртеж. Стените на голямата стая се изстреляха навън, после обратно навътре, и ме накараха да се почувствам по-дребен, и по-немоощен, отколкото някога съм се чувствал.

— Аха — казах.

Нова пауза. Миризмата на рибни пръстчета беше по-силна от всякога.

— Имам ли случайно право на глас в цялата тази работа? — изграчих. По някаква причина гърлото ме болеше. — Имам предвид, ако кажа например майната ви на вас и на всичките ви роднини, какво бих могъл да очаквам, че ще се случи при днешните цени?

Беше ред на Мурда да изиграе етюда с поглеждането на часовника. Изглежда, че внезапно се бе отегчил, и вече изобщо не се усмихваше.

— Мисля, господин Ланг, че това е вариант, за чието обмисляне изобщо не би трябвало да си губите времето.

Почувствах по-хладен въздух по врата си и когато се извъртях, видях, че до вратата стоят Барнс и Лукас. Барнс изглеждаше спокоен и отпуснат. Лукас — не. Мурда кимна и двамата американци пристъпиха напред, идвайки от двете страни на канапето, за да се присъединят към него. Застанаха с лице към мен. Мурда протегна ръка е дланта нагоре пред Лукас, без да го гледа.

Лукас отметна назад ревера на самото си и измъкна автоматичен „А Стиър“, май деветмилиметров. Не че има значение. Внимателно постави оръжието в ръката на Мурда, след това се обърна към мен е очи, широко разтворени в опита да ми предаде някакво послание, което не успях да дешифрирам.

— Господин Ланг — каза Мурда, — трябва да мислите за безопасността на двама души. За вашата собствена, разбира се, и за тази на госпожица Улф. Не знам колко цените собствената си безопасност, но мисля, че ще е най-малкото проява на кавалерство от ваша страна да помислите за нейната безопасност. А искам да вземете под внимание нейната безопасност много сериозно. — Внезапно той засия, сякаш най-лошото беше свършило. — Но, разбира се, не очаквам да го направите без добро основание.

Докато говореше, той щракна ударника и вдигна брадичка към мен, отпуснал пистолета в ръката си. Дланите ми се изпотиха, а гърлото ми се схвана. Чаках. Защото това беше всичко, което можех да направя.

За миг Мурда се вгледа преценяващо в мен. После протегна ръка, тикна дулото на пистолета отстрани в тила на Лукас и стреля два пъти.

Случи се толкова бързо, беше толкова неочаквано, беше толкова абсурдно, че за една десета от секундата изпитах желание да се засмея. Там стояха трима мъже, после изведнъж се разнесе трясък, и ето че вече бяха двама. Наистина беше забавно.

Осъзнах, че съм се подмокрил. Не много. Но достатъчно.

Примигнах веднъж и видях, че Мурда беше подал пистолета на Барнс, който сочеше към вратата зад главата ми.

— Той защо направи това? Защо изобщо някой би направил такова ужасно нещо?

Това би трябвало да е моят глас, но не беше. Беше гласът на Мурда. Тих и спокоен, напълно овладян.

— Това беше ужасно нещо, господин Ланг — каза той. — Ужасно. Ужасно, защото беше безпричинно. А трябва винаги да се опитваме да намерим причина за смъртта. Не сте ли съгласен?

Вдигнах поглед към лицето му, но не можех да се съсредоточа върху него. То ту се появяваше, ту изчезваше като гласа му, който звучеше в ухото ми и същевременно с това беше на километри разстояние.

— Е, нека да кажем, че макар той да не е имал причина да умре, аз имах причина да го убия. Мисля, че това е по-добре. Убих го, господин Ланг, за да ви покажа едно нещо. Едно-единствено нещо. — Той направи пауза. — Да ви покажа, че бих могъл да го направя.

Той погледна надолу към тялото на Лукас, а аз проследих погледа му.

Беше противна гледка. Дулото се беше приближило толкова много до плътта, че газовете, освобождаващи се при изстрела, бяха вкарали куршума вътре, от което раната беше ужасно подпухнала и почерняла. Не можах да я гледам дълго.

— Разбирате ли какво искам да кажа?

Беше се навел напред, с наклонена настрани глава.

— Този човек — каза Мурда, — беше акредитиран американски дипломат, служител на Държавния департамент на Съединените щати. Имал е, сигурен съм, много приятели, съпруга, навярно дори деца. Следователно със сигурност не би било възможно такъв човек да изчезне, просто ей така? Да се изпари?

Пред мен се наведоха някакви мъже и саката им изшумоляха, когато с усилие повдигнаха тялото на Лукас, за да го преместят. Насилих се да слушам Мурда.

— Искам да видите истината, господин Ланг. А истината е, че ако искам той да изчезне, така и ще стане. Застрелвам човек тук, в собствената си къща, оставям го да му изтича кръвта върху килима ми, защото такава е желанието ми. И никой няма да ме спре. Никаква полиция, никакви тайни агенти, никакви приятели на господин Лукас. И със сигурност не вие. Чувате ли ме?

Отново го погледнах и видях по-ясно лицето му: тъмните очи, блясъка. Той си оправи вратовръзката.

— Господин Ланг — каза, — дадох ли ви основание да мислите за безопасността на госпожица Улф?

Кимнах.

Откараха ме обратно до Лондон, притиснат върху постелката на пода на „Дипломата“, и ме изхвърлиха някъде южно от реката.

Прекоших моста „Ватерло“ и минах по „Странд“, като от време на време спирах без причина, понякога пусках монети в ръцете на осемнайсетгодишни просяци и исках това късче от реалността да се окаже сън по-силно, отколкото някога съм искал, който и да било сън да се превърне в реалност.

Майк Лукас ми беше казал да внимавам. Беше поел риск, предупреждавайки ме да бъда внимателен. Не познавах този човек и не го бях молил да поеме риска заради мен, но въпреки това той го беше направил, защото беше порядъчен професионалист, който не харесваше местата, на които го отвеждаше работата му и не искаше и аз да се озовавам на тези места.

Тряс, тряс.

Няма връщане назад. Не можеш да спреш света.

Изпитвах съжаление към себе си. Съжаление към Майк Лукас, също и към просяците, но наистина изпитвах голямо съжаление към себе си и това трябваше да спре. Тръгнах към къщи.

Вече нямах никаква причина да се тревожа, че съм в апартамента, тъй като хората, които ми бяха дишали във врата през последната седмица, сега ми дишаха в лицето. Шансът да спя в собственото си легло беше кажи-речи единственото хубаво нещо, което щеше да излезе от всичко това. Затова се отправих доста бързо към Бейзуотър и докато вървах, се опитах да видя забавната страна на нещата.

Не беше лесно, и все още не съм сигурен, че се справих както трябва, но това просто е нещо, което обичам да правя, когато нещата не вървят добре. Защото какво значи да кажеш, че нещата не вървят добре? В сравнение с какво? Можете да кажете: в сравнение с това как са вървели нещата преди няколко часа, или преди няколко години. Но не е там въпросът. Ако две коли се носят с голяма скорост към тухлена стена без спиращки, и едната кола се блъсне в стената мигове преди другата, не можете през тези няколко мига да кажете, че втората кола е много по-добре от първата.

Смъртта и нещастieto дебнат зад гърба ни във всяка секунда от живота ни, опитвайки се да се докопат до нас. И не уцелват през голяма част от времето. Безброй изминати мили по автомагистралата, без задното колело да експлодира. Многобройни вируси, които се плъзгат през телата ни, без да ни заразят. Безброй пиана, които падат миг след като сме отминали. Или цял месец след това — няма значение.

Затова, освен ако не падаме на колене и не въздаваме благодарност всеки път, когато бедата ни отминe, е безсмислено да роптаем, когато ни връхлети. Нас или някой друг. Защото не я сравняваме с нищо.

И във всеки случай ние всички сме мъртви или никога не сме се раждали, и цялата работа всъщност е само сън.

Ето, виждате ли. Това се нарича забавна страна.

ЧЕТИРИНАЙСЕТ

*Тъй рядко днес се буди свободата,
единствено насън се сепва тя,
щом някое сърце сломено рухне,
за да покаже, че е жива тя.*

Томас Мор

На моята улица бяха паркирани две неща, които не бях очаквал да видя, когато свърнах в нея. Едното беше моят мотоциклет „Кавзаки“, олющен и очукан, но иначе в приемлива форма. Другото беше яркочервен TVR.

Рони беше заспала на волана, с придърпано нагоре до носа ѝ палто. Отворих вратата откъм страната на пасажера и се вмъкнах до нея. Главата ѝ се повдигна и тя примижа към мен.

— Добър вечер — казах.

— Здравсти. — Тя примигна няколко пъти и погледна навън на улицата. — Господи, колко е часът? Замръзвам.

— Един без четвърт. Искаш ли да влезеш?

Тя обмисли въпроса.

— Много дръзко от твоя страна, Томас.

— Дръзко от моя страна ли? — възкликнах. — Е, това зависи, нали? — Отново отворих вратата.

— От какво?

— От това дали си дошла с колата дотук, или аз съм построил наново улицата си около колата ти.

Тя се позамисли още малко.

— Готова съм да убия човек за чаша чай.

Седяхме в кухнята, без да говорим много: просто отпихахме чай и пушихме. Умът на Рони беше съсредоточен върху други неща, и дори при един аматьорски опит можех да позная, че е плакала. Или беше това, или беше пробвала да постигне с грима си някакъв причудлив

ефект, който правеше лицето ѝ да изглежда, сякаш бе прокарала парцал по него. Предложих ѝ малко скоч, но тя не прояви интерес, затова аз си сипах последните четири капки от бутилката и се опитах да ги пия по-дълго. Опитвах се да се съсредоточа върху нея, да изхвърля Лукас, Барнс и Мурда от ума си, защото тя беше разстроена и защото беше в стаята, а другите не бяха.

— Томас, може ли да те попитам нещо?

— Разбира се.

— Гей ли си?

Искам да кажа, наистина. Мина направо на въпроса. Предполага се, че трябва да си говорите за филми и пиеси, и за любими ски надбягвания, ей такива разни неща.

— Не, Рони, не съм гей — казах. — А ти?

— Не.

Тя беше забила поглед в чашата си. Но аз бях използвал пакетчета чай, затова нямаше да намери там никакви отговори.

— Какво стана с Как-му-беше-името? — попитах, запалвайки цигара.

— Филип. Излязъл е някъде. Или спи. Всъщност не знам. Не ме интересува особено, да си кажа честно.

— Виж, Рони, мисля, че само така си приказваш.

— Не, наистина. Изобщо не ме е грижа за проклетия Филип.

Винаги има нещо странно възбуждащо в това да чуеш как една изискано говореща жена ругае.

— Имало е кавга — казах.

— Разделихме се.

— Имало е кавга, Рони.

— Може ли да спя с теб тази вечер? — попита тя.

Примигнах. А после, за да се уверя, че не съм си го въобразил, примигнах отново.

— Искаш да спиш с мен? — казах.

— Да.

— Нямаш предвид просто да спиш по същото време с мен, имаш предвид в същото легло?

— Моля те.

— Рони...

— Ще си остана с дрехите, ако искаш. Томас, не ме карай отново да те моля. Това е ужасно лошо за егото на една жена.

— Но е ужасно хубаво за егото на един мъж.

— О, млъквай. — Тя скри лице в чашата. — Ей сега те оставям.

— Ха — възкликнах. — Подейства.

Накрая станахме и отидохме в спалнята.

Всъщност, тя наистина си остана с дрехите. Всъщност и аз също. Известно време лежахме един до друг на леглото и зяпахме тавана, а когато прецених, че „известното време“ се е проточило твърде дълго, протегнах ръка и хванах една от нейните. Беше топла и суха и много приятна за докосване.

— За какво мислиш?

Да си кажа честно, не мога да си спомня точно кой от нас пръв го каза. И двамата го казахме трийсетина пъти преди разсъмване.

— Нищо.

И двамата повторихме и това доста пъти.

Рони не беше щастлива: така можеха да се обобщят накратко нещата. Не мога да кажа, че изля историята на живота си пред мен. Разказваше я на различно дълги откъси, с дълги празноти между тях, все едно членуваш в литературен клуб за книги с отстъпка, но по времето, когато чучулигата замести славея, бях научил доста.

Тя беше средното дете в семейството и това вероятно би накарало много хора да възкликнат: „ах, ето, виждате ли“, но аз също съм средното дете, и това никога не ме е тревожило особено. Баща ѝ работеше в Ситито, мачкайки фасоните на бедните, а двамата братя от двете ѝ страни май се бяха насочили в същата посока. Майка ѝ се беше пристрастила към дълбоководния морски риболов, когато Рони била тийнейджърка и оттогава всяка година прекарваше по шест месеца, наслаждавайки се на това удоволствие в далечни морета, докато баща ѝ водеше любовниците си. Рони обаче не каза къде.

— За какво мислиш? — Този път беше тя.

— За нищо. — Това бях аз.

— Хайде де, кажи.

— Не знам. Просто... си мисля.

Погалих я леко по ръката.

— За Сара ли?

Някак си бях знаел, че ще попита това. Макар че умишлено бях се въздържал и не бях споменал Филип отново, тя нямаше да успее да се сдържи.

— Да, и за нея освен за другите неща. Другите хора, искам да кажа. — Леко стиснах ръката ѝ. — Да погледнем истината в очите, аз едва познавам тази жена.

— Тя те харесва.

Не можах да сдържа смеха си.

— Това изглежда безкрайно невероятно. Когато се срещнахме за пръв път, тя си мислеше, че се опитвам да убия баща ѝ, а последния път прекара по-голямата част от вечерта, изпълнена с желание да ме заклейми за проява на малодушие в лицето на врага.

Помислих си, че е най-добре да пропусна онази част е целуването, само за момента.

— Какъв враг? — попита Рони.

— Това е дълга история.

— Имаш хубав глас.

Обърнах глава на възглавницата и я погледнах.

— Рони, в тази страна, когато някой каже, че нещо е дълга история, това е учтив начин да ти даде да разбереш, че няма да ти я разкаже.

Събудих се. Което предполагаше възможността да съм заспивал, но нямах представа кога е станало това. Единственото, което можех да си помисля, беше че сградата се е запалила.

Изскочих от леглото, затичах към кухнята и намерих Рони да прегаря малко бекон в един тиган. Дим от печката се виеше весело в лъчите слънчева светлина, които проникваха през прозореца, а някъде наблизко бръмчеше „Радио 4“. Тя си беше сложила единствената ми чиста риза, което леко ме подразни, защото я пазех за някакъв специален случай, например двацет и първия рожден ден на внука си, — но тя изглеждаше добре в нея, затова се въздържах от коментар.

— Как обичаш бекона?

— Хрупкав — излъгах, като погледнах над рамото ѝ. Нямах особено голям избор какво друго да кажа.

— Можеш да направиш кафе, ако искаш — каза тя и се обърна отново към тигана.

— Кафе. Добре. — Започнах да развинтвам капачката на бурканче нес кафе, но Рони изцъка с език и посочи към бюфета, където феята на пазаруването беше направила посещение през нощта и беше оставила всевъзможни хубави неща.

Отворих хладилника и видях нечий друг живот. Яйца, сирене, кисело мляко, няколко пържоли, прясно мляко, масло, две бутилки бяло вино. Неща, каквито за трийсет и шест години никога не съм имал в хладилника си. Напълних чайника и го включих.

— Ще трябва да ми позволиш да ти платя за всичко това — казах.

— О, я вземи да пораснеш. — Тя се опита да счупи едно от яйцата с една ръка в ръба на тигана и то се размаза. А пък аз не си падам по размазани неща.

— Не трябва ли да си в галерията? — попитах, докато изсипвах лъжица кафе в една чаша. Всичко това беше много странно.

— Позвъних. Казах на Тери, че колата ми се е повредила. Спирачките са отказали, и не знам колко ще закъснея.

Замислих се за малко върху това.

— Но ако ти се бяха повредили спирачките, би трябвало да стигнеш там по-рано, не е ли така?

Тя се засмя и плъзна пред мен чиния с нещо в черно, бяло и жълто. Изглеждаше неопикуемо и беше вкусно.

— Благодаря ти, Томас.

Вървахме през Хайд Парк, без да отиваме в точно определена посока: известно време се държахме за ръце, после се пуснахме, сякаш държането за ръце не беше сред важните неща в живота. Слънцето беше решило да навести града за един ден и Лондон изглеждаше великолепно.

— За какво ми благодариш?

Рони сведе очи към земята и подритна нещо, което вероятно не беше там.

— За това, че не се опита да правиш любов с мен снощи.

— Пак заповядай.

Всъщност не знаех какво очакваше да кажа, нито дори дали това беше началото на някакъв разговор или неговият край. „Благодаря ти, че ми благодари“ — добавих, което го накара да звучи повече като края на разговора.

— О, я млъквай.

— Не, наистина — казах. — Дълбоко го оценявам. Не се опитвам да правя любов с милиони жени всеки ден, а повечето от тях не издават дори най-лекия звук. Това е приятна промяна.

Продължихме да се разхождаме безцелно още малко. Един гълъб полетя към нас, а после бързо се отдалечи в последния момент, сякаш внезапно бе осъзнал, че не сме онези, за които ни е помислил. Два коня преминаха в тръс по Ротън Роу, яздени от мъже в сака от туид. Вероятно от Кавалерията за вътрешна охрана. Конете изглеждаха доста интелигентни.

— Имаш ли си някого, Томас? — попита Рони. — В момента?

— Говориш за жени, предполагам.

— Позна. Спиш ли с някоя?

— Под „спане“ имаш предвид...?

— Отговори на въпроса незабавно или ще повикам полицай. — Усмиваше се. По моя заслуга. Бях я накарал да се усмихне и това ме караше да се чувствам приятно.

— Не, Рони, не спя с никакви жени в момента.

— А с мъже?

— Нито пък с мъже. Или животни. Или каквито и да било видове иглолистни дървета.

— Защо не, ако не възразяваш да попитам? А дори и ако възразяваш.

Въздъгнах. В действителност и самият аз не знаех отговора на този въпрос, но това признание нямаше да ми помогне да се измъкна. Започнах да говоря без никаква ясна представа какво ще излезе.

— Защото сексът причинява нещастие в по-голяма степен, отколкото доставя удоволствие — казах. — Защото мъжете и жените искат различни неща, и в крайна сметка единият от тях винаги остава разочарован. Защото от мен не си искат много жени, а пък аз мразя да си искам. Защото не ме бива много в секса. Защото съм свикнал да бъда сам. Защото не мога да се сетя за повече причини. — Спрях да си поема дъх.

— Добре — каза Рони. Обърна се и тръгна заднешком, за да види добре лицето ми. — Коя от тези причини е истинската?

— Втората — казах, след като помислих малко. — Искаме различни неща. Мъжете искат да правят секс с една жена. После искат да правят секс с друга жена. А след това с трета. После искат да хапнат корнфлейкс и да поспят малко, а после искат да правят секс с четвърта жена, после с пета, докато умрат. Жените — и аз си помислих, че ще е по-добре да си подбирам думите, когато описвам пол, към който не принадлежах, — искат връзка. Може и да не я получат или може да спят с много мъже, преди наистина да я получат, но в крайна сметка искат именно това. Това е целта. Мъжете нямат цели. Поне не естествени. Затова си ги измислят, и ги разполагат в двата края на футболно игрище. А после изобретяват футбола. Или пък си избират противници, или се опитват да забогатеят, или започват войни, или пък измислят безброй други проклети тъпотии, за да компенсират факта, че нямат истински цели.

— Топки — каза Рони.

— Това, разбира се, е другата основна разлика.

— Честно ли мислиш, че бих искала да имам връзка с теб?

Хитро. Прав удар, топка право в целта.

— Не знам, Рони. Не бих се опитал да предполагам какво искаш от живота.

— О, поредните глупости. Дръж се добре, Томас.

— За теб ли?

Рони спря. А после се ухили.

— Така по бива.

Намерихме телефонна кабина и Рони се обади в галерията. Каза им, че се чувствала изтощена от усилието да се занимава с повредената си кола, и че имала нужда да полежи и да си почине през остатъка от следобеда. После се качихме в колата и отидохме да обядваме в „Клариджис“.

Знаех, че в крайна сметка ще ми се наложи да разкажа на Рони нещо от онова, което се беше случило, и нещо от онова, което си мислех, че ще се случи. Вероятно щеше да се наложи да поизлъжа малко както за нейно, така и за мое добро, и освен това щеше да стане

дума и за Сара. Което именно е причината, поради която го отлагах възможно най-дълго.

Харесвах Рони много. Може би ако беше дамата в беда, държана в плен в черния замък на върха на черната планина, щях да се влюбя в нея. Но тя не беше. Тя седеше срещу мен, бърбрейки безспир, поръчвайки си салата от рукола към писията по дувърски, докато струнен квартет в австрийски национални носии свиреше във фойето зад нас някакво произведение на Моцарт.

Огледах се внимателно из стаята да видя къде ли може да са преследвачите ми, тъй като знаех, че досега вече може да има повече от една група. Наблизо нямаше хора, които определено да приличат на такива, освен ако ЦРУ не беше започнало да вербува седемдесетгодишни вдовици, с лица, наплескани с нещо, което приличаше на няколко чувала смесено със сода или бакпулвер брашно.

Във всеки случай тревожех се не толкова да не ме следят, колкото да не ме чуят. Бяхме избрали „Клариджис“ произволно, затова не беше възможно да е инсталирано подслушвателно оборудване. Бях с гръб към останалата част от стаята, затова никой показващ посоката ръчен микрофон нямаше да улови кой знае какво.

Налях на двама ни по една голяма чаша превъзходно „Поли-Фусе“, която Рони беше избрала и заговорих.

Най-напред й казах, че бащата на Сара е мъртъв, и че съм го видял как умира. Искях да приключа бързо с най-лошата част от историята, да я пусна в дълбока дупка, а после да я измъкна бавно, давайки на естествената й дързост малко време да се задейства. Освен това не исках да си помисли, че съм уплашен, защото това нямаше да помогне на никого от двама ни.

Тя го прие добре. По-добре, отколкото прие писията по дувърски, която остана да лежи недокосната върху чинията й с печално изражение, сякаш казващо: „нещо лошо ли казах?“, докато един сервитьор я отнесе.

Когато свърших, струнният квартет беше зарязал Моцарт в полза на мелодията от „Супермен“, а бутилката от виното стоеше обърната с дъното нагоре в кофичката си. Рони се взираше в покривката и се мръщеше. Знаех, че й се искаше да отиде и да позвъни на някого, или да удари нещо, или да изкрещи на улицата, че светът е ужасно място и как можеха всички да излизат да се хранят навън и да пазаруват, и да

се смеят, сякаш светът не беше такъв. Знаех го, защото точно това ми се искаше да направя още откакто бях видял Александър Улф заграден на другия край на стаята с разпръснат мозък от някакъв идиот с пистолет. Накрая тя проговори и гласът ѝ трепереше от гняв.

— Е, значи ще го направиш, така ли? Ще направиш каквото те ти кажат?

Погледнах я и леко свих рамене.

— Да, Рони, точно това ще направя. Не искам да го направя, но мисля, че алтернативите са малко по-лоши.

— На това причина ли му казваш?

— Да, така му казвам. Това е причината, поради която повечето хора вършат повечето неща. Ако не се съглася с тях, вероятно ще убият Сара. Вече убиха баща ѝ, така че отсега нататък за тях това няма да означава престъпване на кой знае какви граници.

— Но ще умрат хора. — В очите ѝ имаше сълзи, и ако в този момент келнерът с вината не беше дошъл и не се беше опитал да ни изкуши с още една бутилка „Поли-Фусе“, вероятно щях да я прегърна. Вместо това хванах ръката ѝ през масата.

— Във всеки случай ще умрат хора — казах и се мразех за това, чу думите ми звучаха като противната малка реч на Барнс. — Ако не го направя аз, ще намерят някой друг, или някакъв друг начин. Резултатът ще е същият, но Сара ще бъде мъртва. Такива са тези хора.

Тя отново сведе очи към масата и видях, че знае, че съм прав. Но въпреки това проверяваше всичко като човек, който се кани да напусне задълго дома си. Газта е спряна, телевизорът е изключен от мрежата, хладилникът е размразен.

— Ами ти? — попита след малко. — Ако са наистина такива, какво ще стане с теб? Те ще те убият, нали? Независимо дали ще им помогнеш или не, в крайна сметка ще те убият.

— Вероятно ще опитат, Рони. Не мога да лъжа за това.

— А за какво можеш да лъжеш? — попита тя бързо, но не мисля, че беше искала да прозвучи точно така.

— Разни хора се опитваха да ме убият преди, Рони — казах, — и не успяха. Знам, че ме мислиш за мърльо, който дори не може да си напазува сам, но умея да се грижа за себе си в други аспекти. — Направих пауза да видя дали ще се усмихне. — Ако не друго, ще си намеря някоя изтупана мацка със спортна кола да се грижи за мен.

Тя вдигна очи и почти се усмихна.

— Такава си имаш вече — каза и си извади портмонето.

Докато бяхме вътре, беше започнало да вали и Рони беше спуснала гюрука на колата си, затова трябваше да се промъкнем през „Мейфеър“ възможно най-бързо, за да не пострадат тапицираните ѝ със скъпа кожа седалки.

Борех се с ръкохватките на гюрука на колата, като се опитвах да разбера как да запълня шестинчовата пролука между рамката и предното стъкло, когато усетих някаква ръка върху рамото си. Останах колкото е възможно по-отпуснат.

— И кой, по дяволите, може да е това? — каза един глас.

Бавно се изпънах и се огледах наоколо. Беше висок горе-долу колкото мен и приблизително на моята възраст, но беше значително по-богат. Ризата му беше от Джърмин Стрийт, костюмът му беше от „Савил Роу“, а гласът му беше школуван в някое от най-скъпите ни частни училища. Рони подаде глава от багажника, където прибираше покривалата на задните седалки.

— Филип — каза тя: до голяма степен точно това очакваш да каже.

— Кой, по дяволите, е това? — попита Филип, като продължаваше да ме гледа.

— Как си, Филип?

Опитах се да бъда учтив. Наистина се опитах.

— Разкарай се — каза Филип. Обърна се към Рони. — Тоя ли лайнар ми пие водката?

Групичка туристи в ярки анораци спря и се усмихна на трима ни с надеждата, че всички сме наистина добри приятели. И аз се надявах, че сме такива, но понякога надеждата не е достатъчна.

— Филип, моля те, не ставай досаден. — Рони затръшна багажника и заобиколи отстрани покрай колата. Картината се промени малко, и аз се опитах да се измъкна от групата и да си тръгна. Последното, което ми се искаше, беше да се забърквам в нечии предбрачни кавги, но на Филип не му минаваха такива.

— Къде, по дяволите, мислиш, че отиваш? — каза той, като вдигна брадичка малко по-високо.

— Отивам си — казах.

— Хайде, Филип.

— Ти, дребно лайно такава. За кого, по дяволите, се мислиш? — Той протегна дясната си ръка и хвана десния ми ревер. Държеше го здраво, но не толкова здраво, че да се каже, че се бори с мен. Което беше облекчение. Погледнах надолу към ръката му, а после към Рони. Искях да ѝ дам шанс да прекрати това.

— Филип, моля те, не ставай глупав — каза тя.

Което, очевидно, беше най-погрешният избор на реплика. Когато един мъж се оттегля назад в ъгъла, вървейки по права линия, последното нещо, което може да го накара да забави темпото, е някаква жена да му каже, че се държи глупаво. Ако бях на нейно място, щях да кажа, че съжалявам или да го погаля по челото, или да се усмихна, или да направя нещо друго, за което успея да се сетя, за да разсея този приток на хормони.

— Зададох ти въпрос — каза Филип. — За кого се мислиш? Пиеш от моите питиета, разполагаш се в къщата ми...

— Пусни ме, ако обичаш — казах. — Мачкаш ми сакото. — Разумен подход, разбирате ли. Без да го укротявам с поглед, да го предизвиквам на двубой, да си разчиствам сметките с него, или каквото и да било друго, включващо разни предварителни постановки. Просто пряко изразена загриженост за сакото ми. Като мъж с мъж.

— Изобщо не ми пука за твоето сако, дребен противен глупак такъв.

Е, ето ви сега. Всички възможни дипломатически подходи бяха изпробвани и се оказаха безплодни. Реших да използвам варианта е насиетието.

Първо налетях към него и той устоя, както винаги правят хората. После пък аз отстъпих назад, когато ме блъсна, изпъвайки ръка, и се извърнах, така че той трябваше да извърти китката си, за да не изпусне ревера. Сложих едната си ръка върху неговата, за да го накарам да задържи хватката, а е горната част на другата си ръка леко се облегнах надолу на лакътя му. Ако си интересувате, това по една случайност е техника от айкидо, наречена *никкио*, и причинява доста силна болка почти без никакво усилие.

Коленете му омекнаха, а лицето му побеля, когато се свлече на тротоара, отчаяно опитвайки се да освободи натиска върху ставата на китката си. Пуснах го, преди коленете му да докоснат земята, защото сметнах, че колкото по-голяма част от лицето му оставя, толкова по-

малко основание ще има да опита нещо друго. Освен това не исках да виждам как Рони стои наведена на колене над него и повтаря: хайде, хайде сега, кой е нашият храбър войник? през цялата останала част от следобед.

— Съжалявам — казах и се усмихнах несигурно, сякаш и самият аз не знаех точно какво се е случило. — Добре ли си?

Филип изви ръка и ме стрелна с изпълнен с изключителна омраза поглед, но и двамата знаехме, че няма да предприеме нищо по въпроса. Макар че нямаше как да е сигурен, че съм го наранил умишлено.

Рони се вмъкна между нас и внимателно сложи ръка на гърдите на Филип.

— Филип, ужасно погрешно си схванал това.

— О, наистина ли?

— Да, наистина. Това е във връзка с работата.

— Как ли пък не, мамка му. Ти спиш с него. Не съм идиот.

Тази последна реплика би накарала всеки порядъчен състав от съдебни заседатели да скочи на крака, но Рони просто се обърна към мен и наполовина затвори едното си око.

— Това е Артър Колинс — каза тя и зачака Филип да се намръщи. Кое то той най-сетне направи. — Той е нарисувал онзи триптих, който видяхме в Бат, помниш ли? Ти каза, че ти харесва.

Филип погледна към Рони, после към мен, после отново към Рони. Светът се завъртя още малко, докато го чакахме да смели информацията. Част от него беше смутена от възможността да е допуснал грешка, много по-голяма част обаче беше изпълнена с облекчение, че сега има възможност да се улови за по-уважителна причина да не се опитва да ме удари — ето ме мен, непосветеният, готов да просне този нещастник, да го накара да моли за милост, а пък всичко се оказва тъпа грешка. Съвсем различна работа. Всички се смеят. Филип, много си забавен.

— Онзи с овцете ли? — попита той, като си оправи вратовръзката и си приглади маншетите с добре отработено движение. Погледнах Рони, но тя не възнамеряваше да ми помогне в тази ситуация.

— Ангели, всъщност — казах. — Но на много хора им се виждат като овце.

Това явно го задоволи като отговор и по лицето му се разля усмивка.

— Господи, толкова съжалявам. Какво ли си мислите за мен? Помислих си... е, всъщност няма значение, нали? Има един приятел... о, няма значение.

Тук се криеше нещо повече, но аз просто разперих широко ръце, за да покажа, че напълно разбирам и че самият аз допускам същата грешка по три-четири пъти на ден.

— Бихте ли ни извинили, господин Колинс? — каза Филип, като хвана Рони за лакътя.

— Разбира се — казах. Сега двамата с Филип бяхме най-добри приятели.

Те се отдалечиха на няколко стъпки и аз осъзнах, че поне от пет минути не съм пушил цигара, затова реших да поправам този пропуск. Ярките анораци още кръжаха нервно по-надолу по тротоара и аз им помахвах, за да покажа, че Лондон наистина е щуро място, но те въпреки това трябва да продължат и да си изкарат един хубав ден.

Беше очевидно, че Филип се опитва да се реваншира на Рони — но нещата изглеждаха така, сякаш всъщност той разиграваше картата „Прощавам ти“, вместо много по-силната „моля те, прости ми“, за която винаги съм смятал, че се оказва най-печеливша в крайна сметка. Устата на Рони беше присвита в наполовина приемаща, наполовина отегчена гримаса и тя от време на време ми хвърляше бегли погледи, за да ми покаже колко се отегчава от всичко това.

Усмихнах й се в отговор точно когато Филип бръкна в джоба си и извади сноп хартия. Дълъг и тънък. Самолетен билет. Билет, който сякаш казваше: замини с мен за уикенда и ще се скъсаме от секс и пиене на шампанско. Подаде го на Рони и я целуна по челото, което беше поредната грешка, помахна на Артър Колинс, изтъкнатия художник от западните краища, и пое надолу по улицата.

Рони го проследи как си отива, а после бавно се приближи до мястото, където стоях.

— Ангели — каза.

— Артър Колинс — казах аз.

Тя сведе очи към билета и въздъхна.

— Той мисли, че би трябвало да опитаме още веднъж. Нашата връзка е твърде ценна, и т.н.

Изсумтях презрително и за известно време забихме погледи в тротоара.

— Значи ще те води в Париж, така ли? Малко сантиментално го раздава, бих казал, ако ми влизаше в работата.

— В Прага — каза Рони и някъде в главата ми се раздвижи някакъв спомен. Тя отвори билета. — Според Филип Прага е новата Венеция.

— Прага — казах и кимнах. — Разбрах, че по това време на годината се намира в Чехословакия.

— В Чешката република, всъщност. Филип се погрижи да изтъкне това. Словакия е отишла по дяволите и не е и наполовина толкова красива. Резервирал е хотел близо до градския площад.

Тя отново сведе очи към отворения билет и чух как дъхът ѝ заседна на гърлото. Проследих погледа ѝ, но не изглеждаше да има пълзящи по ръкава ѝ тарантули.

— Нещо не е наред ли?

— ЧЕД — каза тя и рязко затвори билета.

Намръщих се.

— Какво за него? — Не виждах накъде бие, макар че споменът продължаваше да се обажда. — Знаеш ли кой е?

— Срещу тези инициали има потвърждение, нали? — каза Рони. — Според бележката в дневника на Сара срещу инициалите ЧЕД има потвърждение, нали така?

— Така.

— Така. — Тя ми подаде билета. — Погледни логото.

Погледнах.

Може би би трябвало вече да съм го знаел. Може би всички го знаеха, с изключение на Рони и мен. Но според компютърната разпечатка на разписанието на полета със „Сънлайн Травъл“ на госпожа Р. Крайтън националната авиолиния на новата Чешка република се подвизава под инициалите CEDOK.

ПЕТНАЙСЕТ

Във войната, независимо коя страна нарича себе си победител, печеливши няма. Всички са губещи.

Чембърлейн

Значи двете нишки на живота ми се срещаха в Прага.

Прага беше мястото, където бе отишла Сара и пак Прага беше мястото, където ме изпращаха американците за първия етап на онова, което настояха да нарекат „Операция Дедууд“. Казах им направо, че смятам това име за ужасно, но или го беше избрала някоя важна клечка, или вече го бяха вписали в документите, защото отказаха да отстъпят. Нарича се „Дедууд“ и точка по въпроса, Том.

Самата операция поне официално беше стандартна, многократно използвана схема да се внедрим в групировка от терористи и веднъж проникнали там, да им объркаме живота, а също и живота на техните снабдители, касиери, симпатизанти и любими хора, доколкото е възможно. Абсолютно нищо особено нямаше в това. Разузнавателните служби по цял свят пробват този номер през цялото време, проваляйки се в различна степен.

Втората нишка, нишката, свързана със Сара, нишката, водеща до Барнс, Мурда и „Специализации“, се отнасяше изцяло само за продажбата на хеликоптери на противни деспотични правителства и аз дадох на тази част име, което сам бях избрал. Нарекох я „О, Божичко“.

И двете нишки се срещаха в Прага.

Трябваше да излятя в петък вечер, което означаваше шестдневен инструктаж от страна на американците и пет ноци пиене на чай и държане за ръце с Рони.

Симпатягата Филип излятя за Прага същия ден, когато без малко не му счупих китката, за да склучи няколко свръхважни сделки с привържениците на кадифената революция и остави Рони объркана и доста нещастна. Преди моята поява животът ѝ може и да не беше вълнуващ като возене на увеселително влакче, но едва ли е бил и

изпълнен е мъчителна болка, и това внезапно навлизане в света на тероризма и поръчковите убийства, в съчетание с една бързо разпадаща се връзка, не спомагаше една жена да се почувства възможно най-спокойна и отпусната.

Целунах я веднъж.

Инструктажите за операция „Дедууд“ се провеждаха в червено тухлено имение от трийсетте точно извън Хенли. Имаше около две квадратни мили настлан с паркет под, всяка трета дъска, от който се беше нагънала от влагата и само в една от тоалетните тоалетното казанче работеше както трябва.

Бяха донесли със себе си мебели — няколко стола и бюра и няколко походни легла, и ги разхвърляха из къщата, без да се замислят особено. По-голямата част от времето си прекарвах в гостната стая, като гледах диапозитиви, слушах касети, запаметявах процедури за установяване на контакт и четях за живота на фермерските работници в Минесота. Не мога да кажа, че беше все едно се бях върнал в училище, защото ме караха да работя по-усърдно, отколкото съм работил някога като тийнейджър, но въпреки това атмосферата ми бе странно позната.

Слизах дотам всеки ден е кавазакито, за чиято поправка те се бяха погрижили. Искаха да оставам там през нощта, но им казах, че имам нужда да вдишам няколко дълбоки глътки лондонски въздух, преди да тръгна и това, изглежда им хареса. Американците уважават патриотизма.

Съставът на участниците се променяше постоянно и никога не падаше под шестима души. Имаше едно момче за поръчки на име Сам, Барнс ту идваше, ту си отиваше, а няколко клонинги на Карл се мотаеха из кухнята, като пиеха билков чай и пазеха на вратите. А после тук бяха и специалистите.

Първият се представяше като Смит, което звучеше толкова неправдоподобно, че му вярвах. Беше дебел дребосък с очила и тясна жилетка, който говореше много за шейсетте и седемдесетте, великите дни на тероризма, ако имахте същото занятие като Смит — което, изглежда, се състоеше в преследване на последователи на Баадер и Майнхоф и различни членове на Червените бригади по целия свят,

подобно на тийнейджърка, която следва някое турне на „Джексън Файв“. Турне на „Файв“. Плакати, значки, снимки с автографи, и всичките му там глупости.

Смит беше много разочарован от революционерите — марксисти, тъй като повечето от тях си бяха натъпкали добре гушите и си бяха осигурили ипотечи и застраховки „Живот“ в началото на осемдесетте, макар че италианските Червени бригади понякога се събираха отново, за да изпеят някои от старите песни. „Сияйна пътека“ и подобните ѝ организации в Южна Америка изобщо не допадаха на Смит. За него те бяха същото каквото е джазът за един заклет почитател на музиката от Мотаун^[1] и почти не си струваше да се споменават. Подхвърлих един-два според мен, впечатляващи въпроса за професионалните членове на ИРА, но Смит се усмихна загадъчно и смени темата.

После идваше Голдман: висок и слаб и наслаждаващ се на факта, че работата не му доставя наслада. Голдман явно беше обсебен от спазването на етикета. Той имаше правилен начин и погрешен начин за вършене на всичко — от връщането на телефонна слушалка на мястото ѝ до облизването на пощенска марка и не допускаше отклонения. След едnodневно обучение при него се почувствах като Илайза Дулитъл^[2].

Голдман ми каза, че отгук нататък трябва да се отзовавам на името Даръл. Попитах го дали може сам да си избира името, и той каза, че не: Даръл вече било вписано в папката по случая „Дедууд“. Попитах го дали е чувал за Типекс, и той каза, че това име било глупаво, и че е по-добре просто да свикна с името Даръл.

Травис беше инструктор по невъоръжена борба, и когато му казаха, че има само един час да се занимава с мен, той просто въздъхна, каза „очите и гениталиите“ и си тръгна.

Последния ден пристигнаха отговорниците за планирането: двама мъже и две жени, облечени като банкери и носещи огромни куфарчета. Опитах се да флиртувам с жените, но на тях въобще не им минаваха такива. По-ниският от двамата мъже обаче може би щеше и да се навие.

По-високият, Луис, беше най-дружелюбният от четиримата, и най-често говореше той. Изглежда, си разбираше от работата, без наистина да издаде каква му е работата, което по някакъв начин показваше колко добре разбира от нея. Той ме наричаше Том.

От всичко това беше очевидно едно-единствено нещо. „Дедууд“ не беше операция, която се импровизираше в момента и тези хора не бяха измислили всичко предния ден, след като бяха седнали с някакъв любителски наръчник по международен тероризъм. Планирането течеше вече от месеци, много преди аз да бъда въввлечен в плановете.

— Името „Кинтекс“ говори ли ти нещо, Том? — Луис кръстоса крака и се наведе към мен като някакъв Дейвид Фрост.

— Нищо, Луис — казах. — В пълно неведение съм. — Запалих нова цигара само за да ги подразня всичките.

— Няма проблем. Първото, което би трябвало да знаеш — а аз предполагам, че вече го знаеш, — е че на света не са останали идеалисти.

— С изключение на теб и мен, Луис.

Една от жените си погледна часовника.

— Точно така, Том — каза той. — Ти и аз. Но борците за свобода, освободителите, архитектите на новата зора и всички тези неща отидоха на майната си. В наши дни терористите са бизнесмени. — Някъде в дъното на стаята се прокашля жена. — И бизнес дами. А за едно съвременно хлапе терорът е страшно привлекателна кариера. Наистина. Добри перспективи, много пътуване, сметка за покриване на разходите, ранно пенсиониране. Ако имах син, щях да го посъветвам да се насочи или към правото, или към тероризма. И нека погледнем истината в очите — може би терористите причиняват по-малко вреда.

Това беше шега.

— Може би се питаш откъде идват парите? — Той ме погледна, повдигайки вежди, и аз кимнах като водещ на детско телевизионно предаване. — Ами ето ги лошите: сирийците, либийците, кубинците, които все още гледат на терора като на държавна индустрия. От време на време пишат тлъсти чекове и ако в резултат някой разбие с тухла прозореца на някое американско посолство, те са щастливи. През последните десет години обаче те в известна степен са се оттеглили на заден план. В наши дни важното е печалбата, която ще бъде извлечена, а когато въпросът опре до печалба, всички пътища водят към България.

Той се отпусна назад в стола си, което беше знак за една от жените да излезе напред и да зачете от един тефтер, макар че очевидно

знаеше речта си наизуст и носеше тефтера само за удобство.

— „Кинтекс“ — започна тя, — фиктивно е управлявано от държавата търговско дружество, със седалище в покрайнините на София, в което наброяващ петстотин двайсет и девет души персонал е ангажиран във вносно-износни дейности. Тайно „Кинтекс“ управлява над осемдесет процента от трафика на наркотици от Близкия изток в западна Европа и Северна Америка, често пъти в замяна на законни и незаконни оръжейни пратки, препродавани на блискоизточни бунтовнически групировки. Хероинът се препродава по подобен начин, на подбрани обръчи за търговия с наркотици в централна и западна Европа. Персоналът, участващ в тези операции, се състои главно от хора, които не са българи, но са им поверени места за съхранение и разпространение на наркотици в разположените на Черно море Варна и Бургас. „Кинтекс“, действащо под новото име „Глобус“, участва също в прането на печалби от наркотици от цяла Европа, като обменя пари в брой срещу злато и скъпоценни камъни и преразпределя и прехвърля средства на клиентите си чрез верига бизнес предприятия в Турция и източна Европа.

Тя вдигна очи към Луис, за да разбере дали той иска да чуе още нещо, но Луис ме погледна, видя, че погледът ми почва да става безизразен, и леко поклати глава.

— Добри момчета, а? — рече. — Пак те са онези, които дадоха оръжие на Мехмед Али Агджа. — Това също не ми говореше много. — Той стреля по папа Йоан — Павел през осемдесет и първа. Доста време беше в заглавията на първа страница.

Направих се, че съм си спомнил, и закимах ожесточено, за да покажа колко съм впечатлен.

— „Кинтекс“ — продължи той — е типичен пример за компания, предлагаща на клиентите си всевъзможни услуги, Том. Ако искаш да създадеш известни неприятности по света, да съсипеш няколко държави, да разбиеш живота на няколко милиона души, просто грабвай кредитната си карта и се отправяй към „Кинтекс“. Никой не може да се мери с цените им.

Луис се усмихваше, но виждах, че пламти от справедлив гняв. Затова се огледах из стаята и наистина около главите на останалите трима сякаш се виждаше същият огнен ореол на отдадени на каузата си хора.

— И „Кинтекс“ — казах, отчаяно надявайки се, че ще отговорят отрицателно, — са хората, с които си е имал работа Александър Улф, така ли?

— Да — каза Луис.

Именно тогава и именно поради тази причина в един наистина ужасен момент осъзнах, че никой от тези хора, дори Луис, няма и най-слаба представа какво всъщност е „Специализации“ — нито пък какво всъщност трябва да постигне Операция „Дедууд“. Тези хора в действителност мислеха, че водят пряка битка срещу наркотероризма или терора на наркотиците, или както там, по дяволите, го наричаха, от името на един признателен Чичо Сам и леля Покой за Света. Това беше банална операция на ЦРУ без нито един видим проблем. Внедрявах ме във второразредна терористична групировка с простата, банална надежда, че в свободната си вечер ще се промъкна до някоя телефонна кабина и ще им съобщя сума ти имена и адреси.

Учех се на шофиране от слепи инструктори и като проумях това, леко се шокирах.

Изложиха плана за внедряването и ме накараха да повтора всеки етап от него по милион пъти. Според мен смятаха, че понеже съм англичанин няма да съм в състояние да задържам в главата си повече от една мисъл едновременно, и когато видяха, че бях схванал цялата работа доста лесно, се скъсаха да се поздравяват взаимно с потупване по гърбовете и да повтарят „добра работа“.

След отвратителна вечеря от кюфтета и червено италианско вино „Ламбуско“, поднесена от Сам, който имаше доста изтормозен вид, Луис и приятелчетата му си прибраха куфарчетата, стиснаха ми силно ръката и многозначително кимнаха с глави, след което се качиха в колите си и поеха обратно надолу по жълтия павиран път. Не им помахах за довиждане.

Вместо това казах на охранителите, че отивам да се поразходя и минах през градината в задната част на къщата, където една ливада се простираше надолу към реката и се разкриваше прекрасен изглед към Темза в цялата ѝ дължина.

Беше топла нощ и на отсрещния бряг още се разхождаха млади двойки и възрастни хора, извели кучетата си. Наблизо бяха пуснали котва няколко малки туристически корабчета, водата леко се плискаше в корпусите им, а лампичките на прозорците им проблясваха — мека и

приятеллива жълта светлина. Хората се смееха, и можех да усетя миризмата на консервираната им супа.

Бях загазил здраво.

Барнс пристигна точно след полунощ и изглеждаше съвсем различно, отколкото при първата ни среща. Дрехите с марка „Брукс Брадърс“ бяха изчезнали и сега той изглеждаше, сякаш беше готов да се отправи към никарагуанската джунгла в случай на падане на бомба — панталони в цвят каки, тъмнозелена ушита на верев риза, ботуши „Ред Уинг“. Милитъри часовник с брезентова каишка беше заел мястото на елегантния „Ролекс“. Имах чувството, че за секунди е стоял пред огледалото, плескайки лицето си с маскировъчна боя. Бръчките бяха по-дълбоки от всякога.

Той освободи охранителите и двамата се настанихме в гостната, където той разопакова половинлитрова бутилка „Джак Даниълс“, стек „Марлборо“ и запалка „Зипо“ в маскировъчен цвят.

— Как е Сара? — попитах.

Въпросът ми се струваше глупав, но трябваше да го задам. В края на краищата именно заради нея правих всичко това — и ако се окажеше, че е попаднала под колелата на някой автобус тази сутрин, или пък е умряла от малария, определено се оттеглях от случая. Не че Барнс щеше да ми каже, ако тя наистина беше умряла, но можех да разбера нещо от изражението на лицето му, докато отговаряше.

— Добре е — каза той. — Направо чудесно. — Наля бърбън в две чаши и плъзна едната към мен по паркетния под.

— Искам да говоря с нея — казах. Той не трепна. — Имам нужда да знам, че е добре. Че още е жива и е добре.

— Казвам ти, че е добре. — Той отпи жадно от чашата си.

— Знам, че така ми казвате — отговорих. — Но вие сте психопат, чиято дума не струва и капка повръщано.

— И аз не те харесвам много, Томас.

Сега седяхме един срещу друг, пиехме уиски и пушехме цигари, но на атмосферата ѝ липсваше нещо от идеалните отношения между посредник и изпълнител и липсата ставаше все по-осезаема с всяка секунда.

— Знаеш ли какъв ти е проблемът? — каза Барнс след малко.

— Да, отлично знам какъв ми е проблемът. Купува си дрехите по каталог на „Л. Л. Бийн“ и точно в този момент седи срещу мен.

Той се престори, че не е чул. Може и да не беше.

— Проблемът ти, Томас, е, че си британец. — Той започна да върти глава с неравномерни движения. От време на време във врата му изпукваше някоя кост, което, изглежда, му доставяше удоволствие. — Нещата, които не са наред с теб, не са наред с целия този забравен от Бога смрадлив остров.

— Чакайте една минута — казах. — Почакайте една цяла, завършена минута. Това не може да е правилно. Не е възможно един шибан американец да ми казва какво не е наред в тази страна.

— Липсва ти мъжественост Томас. Не притежаваш. На тази страна ѝ липсва мъжественост. Може някога да си я имал и да си я изгубил. Не знам и не ми пука особено.

— Виж, Ръсти, внимавай — казах. — Трябва да те предупредя, че тук хората приемат, че думата „мъжество“ означава кураж. Не я разбираме с американското ѝ значение — да имаш голяма уста и да получаваш ерекция всеки път щом кажеш „Делта“, „страйк“ и „ритане на задници“. Тук съществува важно културно различие. А под културно различие — добавих, защото трябва да призная, кръвта ми доста се бе сгорещила, — нямаме предвид различни ценности. Имаме предвид, че трябва да си го начукаш в задника с телена четка.

Той се засмя на това изказване. Кое то не беше точно реакцията, на която се надявах. Доста голяма част от мен се надяваше, че той ще се опита да ме удари, така че ще мога да го цапна с юмрук в гърлото и да препусна надалече в нощта с леко сърце.

— Е, Томас — каза той, — надявам се, че малко поразведрихме атмосферата. Надявам се, че сега се чувстваш по-добре.

— Много по-добре, благодаря — казах.

— Аз също.

Той стана да напълни отново чашата ми, а после пусна цигарите и запалката в скута ми.

— Томас, ще говоря направо. Точно сега не можеш да видиш Сара Улф или да говориш с нея. Просто не е възможно. В същото време обаче няма да очаквам да си мръднеш пръста за мен, докато не я видиш. Това как ти се струва? Достатъчно честно ли ти звучи?

Отпих от уискито и измъкнах една цигара от пакета.

— Не сте я хванали, нали?

Той отново се засмя. Щеше да ми се наложи някак да прекратя това.

— Никога не съм казвал, че сме, Томас. Ти какво си помисли — че сме я приковали с вериги някъде на някое легло ли? Хайде, имай ни малко вяра, става ли? С това си изкарваме хляба, знаеш. Не сме тук от вчера. — Той се отпусна отново в стола си и отново започна да разтяга врата си, а на мен ми се прииска да можех да му помогна. — Сара се намира на място, където можем да се свържем с нея, ако ни се наложи. Точно сега, като те гледаме как се държиш като толкова добро малко английско момче, не ни се налага. Това устройва ли те?

— Не, не ме устройва. — Смачках угарката от цигарата и се изправих на крака. Това явно не обезпокои Барнс. — Искам да я видя, да се уверя, че е добре, иначе няма да направя това. Не само че няма да го направя: може дори да ви убия просто за да докажа точно до каква степен отказвам да го направя. Ясно?

Започнах бавно да се придвижвам към него. Помислих си, че може да повика телохранителите, но това не ме тревожеше. Ако се стигнеше до това, ми трябваша само няколко секунди — докато на охранителите щеше да им трябва близо час да накарат нелепите си тела да се раздвижат. После си дадох сметка защо беше толкова спокоен и отпуснат.

Беше пъхнал бавно ръката си в куфарчето до себе си, и когато ръката му се показва навън, в нея проблесна сив метал. Пистолетът беше голям, а той го държеше отпуснато над чатала си, насочен в диафрагмата ми, с обхват около осем стъпки.

— Е, добре, Джими Крикет — казах. — Всеки момент ще получите ерекция, господин Барнс. Това, което държите в скута си, не е ли „Колт Делта Елит“?

Този път той не отговори. Само погледна.

— Десетмилиметров — казах. — Пистолет за хора, на които питката им е малка или имат малко вяра в способността си да натиснат средата на спусъка. — Питях се как да измина тези осем стъпки, без той да ме уцели с приличен изстрел в тялото. Нямахше да е лесно, но беше възможно. В случай, че човек имаше голяма мъжественост. Преди и след събитието.

Той сигурно усети какво мисля, защото щракна затвора на оръжието. Много бавно. Трябва да призная, че изщрака доста впечатляващо.

— Знаеш ли какво е „куршум на Глейзър“, Томас? — Говореше тихо, почти замечтано.

— Не, Ръсти — казах. — Не знам какво е куршум „Глейзър“. Звучи ми като възможност за теб да ме отегчиш до смърт, вместо да ме застреляш. Давай.

— Куршумът на „Глейзър Сейфити Слъг“, Томас, е малка капсула, направена от мед. Напълнена с фина оловна сачма в течен тефлон. — Той ме изчака да поема тази информация, знаейки, че ще разбере какво означава. — При удар е гарантирано, че „Глейзър“ ще стовари деветдесет и пет процента от енергията си върху мишената. Никакви пропуски, никакви рикошети, само много силна разрушителна сила. — Той направи пауза и отпи глътка уиски. — Големи, много големи дупки в тялото.

Сигурно сме останали така доста време, докато Барнс опитваше вкуса на уискито, а аз пробвах вкуса на живота. Усещах, че се потя, а плешките ме засърбяха.

— Добре — казах. — Може би няма да се опитам да ви убия точно сега.

— Радвам се да го чуя — каза Барнс след доста време, но „Колтът“ не помръдна.

— Да ми направите голяма дупка в тялото няма да е от особена полза за вас.

— Няма и да ми навреди много.

— Трябва да говоря с нея, Барнс — казах. — Тя е причината да съм тук. Ако не говоря с нея, всичко това е безсмислено.

Измина нов безкрайно дълъг момент, а после започна да ми се струва, че Барнс се усмихва. Но не знаех защо, нито кога беше започнал. Сякаш седях в някое кино преди основния филм, опитвайки се да изчисля кога светлините наистина ще изгаснат.

И тогава ме удари. Или по-скоро, ме помилва. Миризмата на парфюма на Нина Ричи „Цвете на цветята“, едва долавящ се полъх.

Бяхме долу край брега на реката. Само двамата. Клонингите на Карл се мотаеха някъде, но Барнс им беше казал да се държат на дистанция и те се държаха. Луната беше изгряла и разливаше

светлината си по водата към мястото, където седяхме, осветявайки лицето на Сара с млечнобял проблясък.

Сара изглеждаше едновременно ужасно и прекрасно. Беше поотслабнала и беше плакала повече, отколкото беше добре за нея. Преди дванайсет часа ѝ бяха казали, че баща ѝ е мъртъв и в този момент ми се искаше да я прегърна, исках го по-силно от всичко, което съм искал да направя някога. Но нямаше да е правилно. Не знам защо.

Известно време седяхме мълчаливо, загледани през водата. Туристическите корабчета бяха изгасили светлините си, а патиците отдавна бяха заспали. И от двете страни на лунното петно реката бе черна и тиха.

— Е — каза тя.

— Да — казах аз.

Възцари се ново продължително мълчание, докато си мислехме за онова, което трябваше да бъде казано. Беше като голяма бетонна топка, която знаеш, че трябва да вдигнеш. Можеш да обикаляш до безкрайност, търсейки къде да я хванеш, но такова място просто няма.

Сара направи първия опит.

— Бъди честен. Не ни повярва, нали?

Тя едва не се засмя, затова аз едва не отговорих с думите, че тя не беше повярвала, че не се опитвам да убия баща ѝ. Спрях се навреме.

— Не, не ви повярвах — казах.

— Помисли си, че е шега. Двама луди американци, на които нощем им се привиждат призраци.

— Нещо такова.

Тя отново заплака, а аз седях и чаках бурята да отmine. Когато това стана, запалих две цигари и ѝ подадох една. Тя дръпна силно от нея, а после започна на всеки пет минути да изтръсква в реката несъществуваща пепел. Наблюдавах я и се преструвах, че не го правя.

— Сара — казах. — Много съжалявам. За всичко. За това, което се случи. И за теб. Искам... — По никакъв начин не можех да се сетя какво е най-правилно да кажа. Просто имах чувството, че е редно да кажа нещо. — Искам по някакъв начин да оправя нещата. Искам да кажа, знам, че баща ти...

Тя вдигна очи към мен и се усмихна, за да ми каже да не се тревожа.

— Но винаги има избор — продължавах да дрънкам нелепици, — между това да постъпиш правилно или да постъпиш погрешно, независимо какво се е случило. И аз искам да постъпя правилно. Разбираш ли?

Тя кимна. Което беше дяволски добре от нейна страна, защото аз нямах и най-слаба представа какво искам да кажа. Имах твърде много неща за казване, и твърде малко мозък, е който да ги подреда ясно. Претърпана като пощенската служба три дни преди Коледа — ето такава бе главата ми в момента.

Тя въздъхна.

— Той беше добър човек, Томас.

Е, какво се казва в такива случаи?

— Сигурен съм, че е бил — казах. — Харесвах го. — Това беше вярно.

— Не го осъзнавах истински до преди година — каза тя. — Някак си не мислиш за родителите си с такива определения, нали? Не мислиш за тях като за добри или лоши. Тях просто ги има. — Тя направи пауза. — Докато в един момент вече ги няма.

Известно време се взирахме в реката.

— Родителите ти живи ли са?

— Не — казах. — Баща ми почина, когато бях на тринайсет. Инфаркт. А майка ми — преди четири години.

— Съжалявам. — Не можех да повярвам. Тя се държеше любезно, наред всичко това.

— Всичко е наред — казах. — Беше на шейсет и осем.

Сара се наведе към мен и аз осъзнах, че говоря много тихо. Не съм сигурен защо. Може би от уважение към скръбта ѝ или може би не исках гласът ми да накърни малкото самообладание, което беше успяла да събере.

— Кой е любимият ти спомен за майка ти?

Това не беше тъжен въпрос. Наистина звучеше, сякаш искаше да знае, сякаш се готвеше да се наслади на някоя история от детството ми.

— Любим спомен. — Замислих се за момент. — Всеки ден между седем и осем вечерта.

— Защо?

— Тя си наливаше джин с тоник. Точно в седем. Само един. И през този един час се превръщаше в най-щастливата, най-забавната

жена, която някога съм познавал.

— А каква ставаше след това?

— Тъжна — казах. — Няма друга дума за това. Майка ми беше много тъжна жена. Изпълнена с тъга заради баща ми и заради себе си. Ако бях неин лекар, щях да ѝ предпиша джин по шест пъти на ден. — За миг ми се стори, че ще ми се доплаче. Чувството отмина. — Ами ти?

На нея не ѝ се налагаше да се замисля много за майка си, но въпреки това почака, като премисляше какво да каже и мисълта я накара да се усмихне.

— Нямам никакви щастливи спомени за майка си. Тя започна да се чука с тренъора си по тенис, когато бях на дванайсет и следващото лято изчезна. Най-хубавото нещо, което някога ни се е случвало. Баща ми — и тя затвори очи, стоплена от спомена — научи брат ми и мен да играем шах, когато бяхме осем или деветгодишни. Майкъл беше добър, схващаше наистина бързо. Аз също бях доста добра, но Майкъл беше по-добър. Но когато се учехме, баща ми имаше навика да играе с нас без царицата. Винаги вземаше черните фигури и винаги играеше без царицата. И докато двамата с Майкъл ставахме все по-добри и по-добри, той никога не върна обратно фигурата. Продължи да играе без царицата, дори когато Майкъл го побеждаваше след десет хода. Стигна се до момента, в който самият Майкъл можеше да играе без царицата и пак печелеше. Но татко просто продължаваше да играе, губейки игра след игра и нито веднъж не игра е пълен комплект фигури.

Тя се засмя и от движението тялото ѝ се изпъна, докато в един момент се облегна назад, подпирайки се на лакти.

— На петдесетия рожден ден на татко Майкъл му подари черна царица, в дървена кутийка. Той се разплака. Странно е да видиш баща си да плаче. Мисля обаче, че просто му доставяше толкова голямо удоволствие да ни вижда как се учим, и как ставаме силни, че никога не пожела да изгуби това чувство. Той искаше да побеждаваме.

И тогава внезапно сълзите избликнаха като огромна вълна, като я смазаха и разтърсиха слабото ѝ тяло, докато вече почти не можеше да диша. Легнах и я обгърнах с ръце, като я прегърнах здраво, за да я защита от всичко.

— Всичко е наред — казах. — Всичко е наред.

Но, разбира се, то не беше наред. Ни най-малко.

---

[1] Прозвище на Детройт, водещо произхода си от факта, че там е съсредоточена голяма част от автомобилната индустрия в САЩ. Също и име на фирма за грамофонни плочи, която държи правата над записите на мнозина чернокожи певци, сред които Стиви Уондър. — Б.пр. ↑

[2] Илайза Дулитъл — героиня от пиесата на Джордж Бърнард Шоу „Пигмалион“ и създадения по нея мюзикъл „Моята прекрасна лейди“. — Б.пр. ↑

ШЕСТНАЙСЕТ

*Умело тя езика си безспир върти
за лоши думи, клетви и злини.*

Едуард Йърг

При излитането за Прага съобщиха за бомбена заплаха. Бомба нямаше, но доста се уплашихме.

Точно се настанявахме по местата си, когато по интеркома се разнесе гласът на пилота, който ни нареди да слизаме от самолета възможно най-бързо. Нямаше реплики от рода на „Дами и господа, от името на «Бритиш Еървейс»“ ... или нещо подобно. Само нареждане да слизаме от самолета веднага.

Мотаехме се в боядисана в люляково стая, в която имаше десетина стола по-малко, отколкото беше броят на пътниците и нямаше фонова музика, и не беше позволено да се пуши. На мен обаче ми беше. Униформена жена с много грим ми каза да изгася цигарата, но аз обясних, че страдам от астма и цигарата представлява билково лекарство за разширяване на бронхите, което трябва да вземам всеки път, когато съм подложен на стрес. С това си навлякох омразата на всички — на пушачите дори повече, отколкото на непушачите.

Когато най-сетне се затътрихме обратно до самолета, всички погледнахме под седалките си, обезпокоени, че специално обученото полицейско куче може да е имало настилка днес, и че някъде има малка черна чанта за инструменти, убягнала на всички претърсващи.

Имало някога един човек, който отишъл на психиатър, защото изпитвал панически страх от летене. Фобията му се основавала на убеждението, че на който и самолет да се качи, на борда му ще има бомба. Психиатърът се опитал да се справи с фобията, но не успял, затова изпратил пациента си при статистик. Статистикът защракал по калкулатора си и информирал човека, че вероятността на борда на следващия полет, с който пътува, да има бомба е едно на милион.

Човекът още не бил удовлетворен, и продължавал да седи там, убеден, че ще бъде на борда точно на този самолет от един милион възможни. Затова статистикът отново натиснал някой и друг бутон на калкулатора и казал: „Е, добре, ще се почувствате ли в по-голяма безопасност, ако вероятността за бомбената заплаха е едно на десет милиона?“ Мъжът отговорил, че, да, разбира се, ще се почувства в по-голяма безопасност. Затова статистикът казал: „Вероятността на борда на самолета, с който летите следващия път, да има две, отделни, нямащи връзка една с друга бомби, е точно едно към десет милиона“. На лицето на мъжа се изписало озадачено изражение и той казал: „Всичко това е много добре, но с какво ще ми помогне?“ Статистикът отвърнал: „Много е просто. Вземете бомба със себе си на борда“.

Разказах тази история на един облечен в сив костюм бизнесмен от Лестър, който седеше на мястото до мен, но той изобщо не се засмя. Вместо това повика стюардеса и каза, че според него в багажа ми има бомба. Наложил се да повторя историята пред стюардесата, и да я потрета пред втория пилот, който се върна и приклепна в краката ми с намръщена гримаса на лицето. Никога, ама никога вече, няма да водя учтив разговор.

Може би погрешно бях преценил какво мислят хората за бомбите на борда на самолетите. Възможно е. По-вероятно обяснение е, че аз бях единственият пасажер на този полет, който знаеше откъде беше дошло фалшивото обаждане за бомба и какво означаваше.

Това беше първият непохватен подготвящ обстановката ход от операция „Дедууд“.

Летището на Прага е малко по-малко от табелата с надпис „Летище Прага“ пред сградата на терминала. Огромният ѝ напомнящ за сталинистките времена мащаб ме накара да се запитам дали табелата не е била изработена преди изобретяването на радионавигацията, така че пилотът да може да я прочете още докато е на половината път през Атлантическия океан.

Отвътре летището приличаше на абсолютно всяко друго летище по света. Независимо в коя част на света сте, летището трябва да е снабдено с каменни подове за количките с багаж, трябва да има колички за багаж, и трябва да има стъклени витрини с изложени в тях

колани от крокодилска кожа, които никога никога в хилядагодишната история на цивилизацията няма да пожелае да купи.

Новината за измъкването на чехите от пагубата на Съветите беше достигнала до служителите от имиграционните служби, които седяха в стъклените си кабинки и отново водеха Студената война с всяко изпълнено мигновено хвърляне на изпълнен с отвращение поглед от паспортната снимка към стоящия пред тях представител на упадъчния империализъм. Този империалист бях аз, и бях допуснал грешката да облека хавайска риза — което, предполагам, подчертаваше колко съм пропаднал. Другия път щях да си извадя поука. Само дете може би следващия път някой щеше да е намерил ключа за стъклените кабинки и щеше да е казал на тези нещастници, че сега ще делят едно и също културно и икономическо пространство с „Евро Дисни“. Реших да се опитам да науча как е на чешки „Вече ми липсват“.

Обмених малко пари и излязох да махна на някое такси. Вечерта беше хладна и широките сталинистки локви на паркинга, в които се виждаха сиво-сини отражения на новопоставените неоновы реклами наоколо, я правеха да изглежда още по-хладна. Завих зад ъгъла на сградата на терминала и вятърът бурно скочи да ме посрещне, близвайки лицето ми е дъжд с вкус на дизелово гориво, а после заподскача игриво около прасците ми, подръпвайки панталоните ми. Постоях там един миг, попивайки странността на мястото, мъчително осъзнавайки, че във всеки възможен смисъл, бях преминал от една държава в друга.

Накрая намерих такси и на гладък английски казах на шофьора, че искам да отида на Вацлавския площад. Сега знам, че тази молба звучи фонетично по същия начин като чешкия израз, означаващ: „Аз съм тъп турист, моля, оберете ме до шушка“. Колата беше „Татра“, а шофьорът беше кучи син: караше бързо и добре, тананикайки си щастливо под нос като човек, който току-що е спечелил на залагания.

Това беше една от най-красивите гледки, които съм виждал в някой град. Вацлавският площад всъщност изобщо не е обикновен площад, а широк двоен булевард, спускащ се надолу по един склон от Националния музей, който се вижда от него. Дори и да не знаех нищо за това място, пак щях да почувствам, че това е важно. Безброй събития от древната и съвременната история се бяха случили в рамките на тази миля и половина, застлана със сив и жълт камък и

бяха оставили своя мирис. *L'Air Du Temps de Praha*, пражките пролети, лета, зими и есени, си бяха идвали и си бяха отивали, и вероятно щяха да дойдат отново.

Когато шофьорът ми каза колко пари иска, се наложи няколко минути да му обяснявам, че всъщност не искам да купувам таксито, а само да уредя сметката си за петнайсетте минути, които бях прекарал в него. Той ми каза, че това било лимузина, или поне изрече думата „лимузина“ и многократно сви рамене и след малко се съгласи да намали исканията си просто до астрономическа сума. Вдигнах чантата си и тръгнах.

Американците ми бяха казали сам да си намеря жилище, и единственият сигурен начин да изглеждаш като човек, прекарал дълго време в търсене на място, където да отседне, е да прекараш дълго време в търсене на място, където да отседнеш. Затова тръгнах с маршова стъпка и стигнах до „Прага 1“, което е централният квартал на стария град, след около два часа. Двайсет и шест църкви, четиринайсет галерии и музеи, опера — в която юношата Моцарт беше изнесъл най-първото представление на *Дон Жуан* — осем театъра и един „Макдоналдс“. Пред една от споменатите по-горе сгради имаше петдесет метра опашка.

Отбих се в няколко бара, за да попия малко от местната атмосфера, която пристигаше във високи, прави чаши с надпис „Будвайзер“, и наблюдавах как ходи, говори, облича се и се забавлява съвременният чех. Повечето сервитьори предположиха, че съм германец — лесно беше да се допусне подобна грешка, като се има предвид, че градът гъмжеше от тях. Пътувах на групи по дванайсетима, с раници и огромни бедра, и се точеха по улиците, когато вървяха. Но пък и, разбира се, за повечето германци Прага е само на няколко часа път с бърз танк, затова едва ли е изненадващо, че се отнасят към това място като към края на градината пред къщата си.

Хапнах чиния варено свинско и кнедли в едно кафене край реката и по съвета на една уелска двойка на съседната маса се разходих по Карловия мост. Уелсецът и неговата госпожа ме бяха уверили, че съоръжението е впечатляващо, но заради хилядите улични музиканти, провесили се по всеки сантиметър от парапета, до един изпълняващи песни на Боб Дилън, така и не видях нищо от него.

В крайна сметка намерих стая в „Златна Прага“ — занемарен пансион на хълма недалече от замъка. Хазяйката ми предостави избор между голяма мръсна стая и малка чиста стаичка и аз избрах голямата и мръсна, с мисълта, че бих могъл да я почистя сам. След като тя си отиде, си дадох сметка колко глупаво беше това. Та аз никога не съм чистил дори собствения си апартамент.

Разопаковах си нещата, легнах на леглото и запалих цигара. Мислех си за Сара, и за баща ѝ, и за Барнс. Мислех си за собствените си родители, и за Рони, и за хеликоптери и мотоциклети и за германци и за хамбургери от „Макдоналдс“.

Мислех за много неща.

Събудих се в осем и се заслушах в звуците на града, който се надигаше и се отправяше на работа. Единственият непознат шум идваше от трамваите, които с дрънчене и свистене си проправяха път по калдъръмените улици и прекосяха мостовете. Запитах се дали е редно да остана с хавайската риза или не.

Към девет часа бях на градския площад: някакъв нисък мъж с мустаци ми досаждаше, предлагайки ми обиколка на града с теглен от коне фаятон. От мен се очакваше да остана зашеметен от старомодната автентичност на управляваното от него превозно средство, но при един небрежен оглед то ми се стори изключително наподобяващо долната половина на автомобил „Мини“, чийто двигател е изваден, а стръките за впрягане на конете са поставени на някогашното място на фаровете. Казах „не, благодаря“ около дузина пъти и „разкарай се“ веднъж.

Търсех кафене с чадъри на „Кока-Кола“ над масите. Така ми бяха казали: „Том, като стигнеш там, ще видиш кафене с чадъри на «Кока-Кола» над масите“. Онова, което не бяха казали, или за което не си бяха дали сметка, беше, че представителят на „Кока — Кола“ беше порботил доста съвестно по тези места, разполагайки фирмените си чадъри в поне двайсетина заведения в радиус от сто метра на площада. Представителството на цигарите „Кемъл“ беше отбелязало само две попадения, затова вероятно въпросният представител лежеше мъртъв в някоя канавка, докато представителят на „Кока-Кола“ получаваше месингови плакети и лично място за паркиране в седалището на компанията в Юта.

Намерих го след двайсет минути. Казваше се „Николас“. Две лири за чаша кафе.

Бяха ми казали да вляза вътре, но беше прекрасна утрин и ми се искаше да не правя каквото ми казват, затова седнах навън, така че да виждам площада и минаващите германци. Поръчах си кафе и докато правех това, видях как от кафенето се появиха двама мъже и седнаха на една маса наблизо. И двамата бяха млади и добре изглеждащи, и двамата носеха слънчеви очила. Никой от двамата не гледаше в моята посока. Вероятно седяха вътре вече от час, заемайки удобни позиции за срещата, а аз бях отишъл и бях развалил всичко.

Отлично.

Наместих стола си в удобна позиция и затворих очи за малко, позволявайки на слънцето да се промъкне и да ме докосне.

— Господарю — каза един глас, — за мен е рядко и специално удоволствие.

Огледах се и видях фигура в кафяв шлифер да гледа с присвити очи надолу към мен.

— Това място заето ли е? — попита Соломон. Седна, без да чака отговор.

Втренчих се в него.

— Здравей, Давид — казах най-сетне.

Изтърсих една цигара от пакета, докато Соломон даде знак на един сервитьор. Хвърлих поглед през рамо към двамата типове с тъмните очила, но всеки път, щом се обърнех, те гледаха колкото е възможно по-далече от мен.

— *Kava, prosim* — каза Соломон с явно доста школувано произношение. Обърна се към мен. — Хубаво кафе, ужасна храна. Така пиша на пощенските си картички.

— Това не си ти — казах.

— Така ли? А кой тогава?

Продължих да се взирам. Всичко това беше съвсем неочаквано.

— Нека го формулирам така — казах. — Ти ли си?

— Какво имаш предвид: дали човекът, който седи тук, съм аз, или питаш аз ли съм човекът, е когото трябва да се срещнеш?

— Давид.

— И двете, сър. — Соломон се облегна назад, за да позволи на сервитьора да остави кафето. Отпи и одобрително премлясна с устни.

— Имам честта да изпълнявам длъжността на инструктор по време на престоя ви на тази територия. Вярвам, ще намерите тези отношения за ползотворни.

Кимнах в посока на типовете със слънчевите очила.

— Тези с теб ли са?

— Това е идеята, господарю. На тях не им харесва особено, но това не е проблем.

— Американци ли са?

Той кимна.

— Абсолютно. Тази операция е много, много съвместна. По-съвместна не сме имали от дълго време насам, всъщност. Хубаво нещо, като цяло.

Замислих се за малко.

— Но защо не са ми казали? — попитах. — Имам предвид, те знаеха, че те познавам, в такъв случай защо не са ми казали?

Той сви рамене.

— Не сме ли ние просто зъбци върху зъбчатите колела на огромна машина, сър?

Ами до голяма степен.

Разбира се, исках да задам на Соломон всевъзможни въпроси.

Исках да го върна право до началото — да сглобя отново всичко, което знаехме за Барнс и О'Нийл, за Мурда и „Дедууд“, и за „Специализации“, — така че двамата да успеем да заемем някакво място в тази каша и може би дори да измислим начин на действие за измъкване от нея.

Имаше обаче причини, поради които не можех. Важни, солидни причини, които подобно на шумни ученици вдигаха ръце в дъното на класната стая и се извиваха на местата си, принуждавайки ме да ги изслушам. Ако му кажех онова, което си мислех, че знам, Соломон щеше да постъпи или правилно, или погрешно. Постъпеше ли правилно, беше твърде възможно това да стане причина Сара и аз да загинем, и напълно сигурно е, че нямаше да спре онова, което се задаваше. Можеше да доведе до отлагането му, можеше да стане причина то да бъде повторено в друга степен по друго време, но нямаше да го спре. Мисълта какво щеше да стане, ако постъпеше погрешно, беше непоносима. Защото погрешната постъпка щеше да

означава, че Соломон е в другия отбор, а когато стигнеш точно до това, никой не познава никого.

Затова за момента млъкнах и слушах, докато Соломон внимателно обясняваше как се очаква от мен да прекарам следващите четирийсет и осем часа. Говореше бързо, но спокойно и за деветдесет минути обсъдихме доста неща, благодарение на това, че не му се налагаше да повтаря „това е много важно“ на всяко изречение, както беше направил американецът.

Типовете със слънчевите очила пиеха кока-кола.

Разполагах с цял свободен следобед и тъй като май за известно време щеше да е последният ми такъв следобед, прахосвах го разточително. Пих вино, четох стари вестници, изслушах едно изпълнение на открито на някакви произведения на Малер и като цяло го раздавах безделник.

В един бар се запознах с някаква францужойка, която каза, че работела в компания за компютърен софтуер, и я попитах дали би правила секс с мен. Тя само сви рамене по френски маниер, което аз приех като отрицателен отговор.

Срещата беше определена за осем, затова се помотах в едно кафене до осем без десет, като побутвах из чинията нова порция варено свинско и кнедли и пуших невъздържано. Платих сметката и излязох навън в прохладната вечер, най-после усещайки как пулсът ми се ускорява от перспективата за някакви действия.

Знаех, че нямам основание да се чувствам добре. Знаех, че задачата е почти невъзможна, че пътят пред мен беше дълъг, каменист и почти без бензиностанции, и че шансовете ми да навърша седемдесет години са се провалили.

Но незнайно по каква причина аз се чувствах именно добре.

Соломон ме чакаше на уговореното място с единия от Слънчевите очила. Единия от двойката типове със слънчеви очила, имам предвид — макар, разбира се, сега той да не носеше слънчеви очила, защото беше тъмно, затова трябваше бързо да му измисля ново име. След няколкоминутно размишление се спрях на прякора Онзи със свалените тъмни очила. Мисля, че сигурно имам в себе си нещо от индианците.

Извиних се, че съм закъснял, а Соломон се усмихна и каза, че не съм, което ме подразни, а след това и тримата се качихме в мръсен, сив

мерцедес с дизелов двигател, с Онзи със свалените тъмни очила на волана и потеглихме по главния път, извеждащ от източната част на града.

След половин час бяхме отминали покрайнините на Прага, а пътят се беше стеснил до две не особено бързи платна, по които се движехме спокойно. Кажички-речи най-лошият начин да прецакаш тайна операция на чужда земя е да те глобят за превишаване на скоростта, и Онзи със свалените тъмни очила, изглежда, бе усвоил достатъчно добре този урок. Дватама със Соломон си разменяхме от време на време по някоя забележка за околността — колко е зелена, колко много някои части от нея напомнят за Уелс — макар да не съм сигурен дали някой от нас е ходил някога там, — но иначе не говорехме много. Вместо това си рисувахме картинки по замъглените задни прозорци, докато отвън се разстиляше Европа. Соломон рисуваше цветя, а пък аз — щастливи личици.

След час започнаха да се появяват указателни табели за Бърно — това име винаги изглежда неправилно написано, и също и никога не звучи правилно, когато го изговаряте, — но знаех, че няма да отидем толкова далече. Завихме на север към Костелец, а след това почти веднага отново на изток, по още по-тесен път, без никакви знаци. Което просто компенсираше нещата.

Залъкатушихме през простираща се в продължение на няколко мили борова гора, а после Онзи със свалените слънчеви очила продължи на странични фарове, което стана причина да намалим скоростта. След като шофира така в продължение на няколко мили, той напълно угаси светлините и ми каза да си загася цигарата, защото „му прецаквала нощното виждане“.

И тогава съвсем внезапно пристигнахме.

Държаха го в сутерена на една фермерска къща. Не можех да определя откога — знаех само, че няма да е още дълго. Беше горе-долу на моята възраст, горе-долу с моя ръст, вероятно беше тежал горе-долу колкото мен, преди да спрат да го хранят. Казаха, че името му е Рики, и че бил от Минесота. Не казаха, че е изплашен до смърт и че иска да се върне в Минесота колкото е възможно по-скоро, защото не се налагаше да го казват. Това се виждаше в очите му, по-ясно от всичко, което някога се е виждало в очите на някого.

Рики беше отпаднал на седемнайсетгодишна възраст. Отпаднал от училище, отпаднал от семейството си, отпаднал от почти всичко, от което може да отпадне един млад мъж, — но после, съвсем скоро беше попаднал в някои други неща, алтернативни неща, и те го бяха накарали да се почувства по-добре по отношение на себе си. Поне за известно време, във всеки случай.

В този момент Рики се чувстваше много по-зле по отношение на себе си: най-вероятно, защото беше успял да се насади в една от онези ситуации, в които си гол в мазето на непознатата сграда, в непознатата страна, с втречени в теб непознати, някои от които очевидно ти причиняват болка от известно време, а други просто чакат да дойде техният ред. Знам, че в дъното на ума на Рики се мяркаха сцени от хиляди филми, в които героят, попаднал в същата неприятна ситуация, отмята глава назад с дръзка презрителна гримаса и казва на мъчителите си да си го начукат. А Рики беше седял в тъмнината заедно с милиони други тийнейджъри и чинно бе усвоявал урока, че именно така трябва да се държат мъжете в беда. Първо и преди всичко те мъжествено понасят случващото се; след това откъщават.

Но тъй като не беше чак толкова остроумен — тъй като не му достигаха две топки, за да упражни чукането с прасета или както там му казваха в Минесота, — Рики беше пропуснал да забележи важните предимства, които тези целулоидни богове имаха над него. Всъщност, има само едно истинско предимство, но то е много важно. Предимството е, че филмите не са реални. Честно. Не са.

В истинския живот — и съжалявам, ако с това разбивам известни дълбоко лелеяни илюзии — мъжете в положението на Рики не казват на никого да върви да си го начука. Не се усмихват дръско и презрително, не заплюват никого в очите и със сигурност определено, категорично не се освобождават с един-единствен скок. Това, което всъщност правят, е да стоят абсолютно неподвижни, да треперят, и да плачат, и да молят, буквално да молят, за майка си. Носът им тече, краката им треперят и те хленчат. Ето какви са мъжете — всички мъже, и ето такъв е истинският живот.

Съжалявам, но това е положението.

Едно време баща ми отглеждаше ягоди под мрежа. От време на време някоя птица, съгледала някакви тлъсти, червени, сладки неща на земята, решаваше да пробва да се промъкне под мрежата, да открадне

плодовете оттам и да изчезне. И от време на време, тази птица успяваше да се справи с първите две неща — никакви усилия, минаваха като по вода, — а после напълно оплескваше третото. Птиците засядаха във фината мрежа и дълго вряскаха и пляскаха с криле, а баща ми вдигаше поглед от импровизирания капан, свирваше ми да се приближа, и ми казваше да измъкна птицата. Внимателно. Да я хвана, да размотая мрежата, в която се беше оплела и да я освободя.

Именно тази работа мразех повече от която и да било друга в цялата вселена на детството.

Страхът е плашещ. От всички емоции най-плашещо е да наблюдаваш именно тази. Животно, изпаднало в ярост, е едно нещо, често пъти доста обезпокоително нещо, но животно, изпаднало в ужас — онази паника, от която птицата се превръща във вързоп от перната, изцъклена, потръпваща паника — е нещо, което не исках да виждам никога повече.

И все пак, ето че го виждах.

— Шибано лайно такова — каза един от американците, като влезе в кухнята и веднага се зае с някакъв чайник.

Двамата със Соломон се спогледахме. Бяхме седели на масата в продължение на двацет минути, след като бяха отвели Рики, без да разменим и дума. Знаех, че и той е също толкова разтърсен, колкото и аз, а той знаеше, че аз знам, затова просто бяхме седели там, аз — втрещен в стената, той — като драскаше черти отстрани по стола с нокътя на палеца си.

— Какво ще стане сега с него? — попитах, все още загледан в стената.

— Това не е твой проблем — каза американецът, докато е голяма лъжица изсипваше мляно кафе в една чаша. — След днешния ден вече не е ничий проблем. — Мисля, че се засмя, докато казваше това, но не мога да съм сигурен.

Рики беше терорист. Като такъв го възприемаха американците и именно затова го мразеха. Те и бездруго мразеха всички терористи, но това, което правеше Рики специален, което ги караше да го мразят повече от другите, беше фактът, че той беше американски терорист. А това просто не изглеждаше правилно. До Оклахома Сити средният американец бе възприемал пускането на бомби на обществени места като причудлива, европейска традиция, като борбите с бикове или

изпълнението на танца „Морис“. А ако някога се разпространеше извън Европа, тази традиция със сигурност отиваше на изток, при ездачите на камили, проклетите типове с тюрбаните, синовете и дъщерите на исляма. Взривяването на големи търговски центрове и посолства, стрелянето със снайпер по законно избрани служители на правителството, отвличането на самолети „Боинг 747“ в името на нещо различно от парите, беше съвършено нетипично за Америка и за Минесота. Но Оклахома Сити промени много неща, всичките до едно — към по-лошо и в резултат Рики бе принуждаван да плаща прескъпо за идеологията си.

Рики беше американски терорист и беше извършил измяна.

Върнах се в Прага призори, но не си легнах. Или поне стигнах до леглото, но не легнах в него. Седях на ръба, докато пепелникът се пълнеше, а пакетът „Марлборо“ се изпразваше и се вирах в стената. Ако в стаята имаше телевизия, може би щях да погледам. Или може би не. Дублиран на немски епизод на *Магнум* отпреди десет години не е кой знае колко по-интересен от една стена.

Бяха ми казали, че полицията ще дойде в осем, но в крайна сметка беше едва седем без десет, когато чух тропането на първия ботуш върху първото стъпало. Целта на този малък ход за отвличане на вниманието вероятно беше да гарантира замъгляваща погледа изненада от моя страна, в случай, че не успея да я имитирам убедително. Никаква вяра нямаха тези хора.

Бяха около дузина на брой, всичките униформени, и превърнаха цялата работа в пресилено изпълнение, като отвориха вратата с ритник, крещяха и събаряха разни неща. Главатарят говореше малко английски, но очевидно недостатъчно, за да разбере думите „причиняваш ми болка“. Извлякоха ме надолу по стълбите покрай преbledнялата хазайка — която вероятно се надяваше, че дните, в които наемателите биват извлечени призори от полицейски камионетки, са отминали завинаги, — докато други чорлави глави надзъртаха нервно към мен през пролуките на вратите.

В управлението ме задържаха за малко в една стая — никакво кафе, никакви цигари, никакви приятелски лица, — а после, след още

малко крещене, няколко потупвания и смушквания в гърдите, ме тикнаха в една килия: *sans* колан, *sans* връзки за обувки.

Като цяло, бяха доста експедитивни.

Килията имаше още двама обитатели, и двамата мъже и те не станаха на крака да ме посрещнат, когато влязох. Единият вероятно не би могъл да стане, дори и да искаше, като се има предвид, че беше толкова пиян, колкото аз май не съм бил никога през целия си живот. Беше шейсетгодишен и неадекватен, от всяка частица на тялото му се процеждаше алкохол и главата му беше клюмнала толкова ниско на гърдите, че беше почти невъзможно да се повярва, че там вътре има гръбначен стълб, който го крепи да не се разпадне.

Другият беше по-млад, по-смугъл, облечен в тениска и панталони с цвят „каки“. Погледна ме веднъж, от главата до пръстите на краката и после обратно, а след това продължи да пука с кокалчетата на китките и пръстите си, докато аз повдигнах по-пияния от стола му и го положих не особено внимателно в ъгъла. Седнах срещу онзи с тениската и затворих очи.

— Deutsch?

Не можех да определя колко дълго съм спал, защото ми бяха взели и часовника — вероятно в случай, че успееш да измисля как да се обеса с него, — но от това, колко схванат беше задникът ми, предположих, че са били поне два часа.

Пияният го нямаше, а сега онзи с тениската седеше до мен.

— Deutsch? — попита той.

Поклатих глава и отново затворих очи, изживявайки се за последен път със собствената си самоличност, преди да приема тази на друг човек.

Чух онзи с тениската да се чеше. Продължителни, бавни, грижливи почесвания.

— Американец ли си? — попита той.

Кимнах, все още със затворени очи, и за миг се почувствах странно умиротворен. Толкова по-лесно беше да си някой друг.

Задържаха онзи с тениската четири дни, а мен — десет. Не ми беше позволено да се бръсна или да пуша, а храненето бе усърдно обезсърчавано от всеки, който се случеше да готви храната. Разпитвах ме един или два пъти за бомбената заплаха по време на полета от Лондон и искаха от мен да гледам разни снимки — за начало две-три

конкретни, а после, когато започнаха да губят интерес, цели директории със снимки на нарушители, — но аз много се постарях да не се съсредоточавам върху тях и се опитвах да се прозина всеки път, когато ми удареха плесница.

На десетата нощ ме въведоха в бяла стая и ме фотографираха от стотици различни ъгли, после ми върнаха колана, връзките за обувки и часовника. Дори ми предложиха бърснач. Но тъй като дръжката изглеждаше доста по-остра от самото острие, а брадата, изглежда, ми помагаше да постигна метаморфозата си, отказах.

Навън беше тъмно — студено и тъмно — и свенливо и неохотно се опитвах да завали. Вървах бавно, сякаш не се притеснявах от дъжда, или пък за кой знае колко други неща, които животът на тази планета можеше да предложи, и се надявах, че няма да ми се наложи да чакам дълго.

Изобщо не ми се наложи да чакам.

Колата беше „Порше 911“, тъмнозелена, и нямаше нищо особено умно в това да успееш да я забележиш, защото поршетата се мяркаха толкова рядко по улиците на Прага, колкото и аз. Колата се промъква до мен в продължение на стотина метра, после реши каква е целта ѝ, устреми се напред към края на улицата и спря. Когато се приближих на десетина метра, някой блъсна вратата откъм пътническата седалка и я отвори. Забавих ход, огледах се назад и напред, и наведох глава, за да погледна шофьора.

Беше в средата на четирийсетте, с квадратна челюст и усилено посивяваща коса и хората от маркетинговия отдел на „Порше“ с радост биха го показали като „типичен собственик“ — ако наистина беше собственикът, което беше твърде невероятно, като се има предвид занятието му.

Разбира се, в този момент от мен не се очакваше да знам с какво се занимава.

— Искате ли да ви закарам? — попита той. Можеше да е родом откъде ли не и вероятно беше. Видя ме, че мисля за предложението му или пък си мисля за него самия, затова добави и една усмивка, за да приключи сделката. Имаше много хубави зъби.

Хвърлих поглед зад него към мястото, където седеше типът с тениската, свит на малката задна седалка. Сега, разбира се, не носеше тениска, а някаква дреха в червено, по която нямаше гънки. Няколко

мига се наслаждава на изненаданото ми изражение, после ми кимна — отчасти за поздрав, отчасти, за да ме покани да вляза в колата, — и когато го направих, шофьорът натисна газта и отпусна съединителя в игрив устрем, така че трябваше да потърся опипом дръжката, за да затворя вратата. На двамата това явно им се стори много забавно. Онзи с тениската, чието истинско име съвсем определено не беше и никога не е било Хюго, тикна пред носа ми пакет цигари „Дънхил“ и аз си взех една и щракнах запалката на таблото.

— Накъде си? — попита шофьорът.

Свих рамене и казах, че може би към центъра, но всъщност няма значение. Той кимна и продължи да си тананика под нос. Май нещо на Пучини. А може би на „Тейк Дет“. Седях и пуших, и не казвах нищо, сякаш бях свикнал да се случват такива неща.

— Между другото — каза накрая шофьорът, — аз съм Грег. — Усмихна се, а аз си помислих: ама разбира се, че си.

Той свали едната си ръка от волана и ми я подаде. Ръкувахме се — кратко, но приятелско ръкостискане, — а после аз оставих пауза, просто за да покажа, че сам съм си господар и че говоря, когато пожелае, а не преди това.

След малко той се обърна да ме погледне. Погледът му беше потвърд, не толкова приятелски. Затова му отговорих.

— Казвам се Рики — отвърнах.

ЧАСТ ВТОРА

СЕДЕМНАЙСЕТ

Не е възможно да говорите сериозно.

Джон Макенроу

Сега съм част от отбор. Екип. И екипаж. Вербувани сме от шест нации, три континента, четири вероизповедания и два пола. Ние сме щастливо сборище от братя, с една сестра, която също е щастлива и си има собствена баня.

Работим яко, играем яко, прием яко, дори спим яко. Всъщност ние сме яки. Боравим с оръжия по начин, който подсказва, че умеем да боравим с оръжия и обсъждаме политиката по начин, който подсказва, че сме започнали да гледаме по-мощно на нещата.

Ние сме Мечът на справедливостта.

Лагерът се променя на всеки две седмици и до този момент се е снабдявал с водни запаси от реките на Либия, България, Южна Каролина и Суринам. Не с питейна вода, разбира се: тя пристига в пластмасови бутилки, доставяни със самолет два пъти седмично заедно с шоколада и цигарите. Изглежда, в този момент Мечът на справедливостта се е произнесъл в полза на марката „Бадоа“, защото е „леко газирана“, и поради тази причина устройва поне до известна степен по-буйните и по-умерените фракции.

Не мога да отрека, че последните шест месеца промениха всички ни. Тежките товари на физическата подготовка, обучението по невъоръжена борба, упражненията по комуникация, тренировките за боравене с оръжие, тактическото и стратегическото планиране — отначало всичко това се носеше в мрачна атмосфера на подозрителност и съперничество. Щастлив съм да кажа, че тази атмосфера вече я няма, а на нейно място процъфтява истински и невероятен *esprit de corps*^[1].

Има шеги, които най-сетне след хилядното повторение, всички разбираме; имаше любовни връзки, които отшумяха, без да развалят приятелските чувства; поделяме си готвенето, като си правим взаимно

комплименти за разнообразните си специалитети. Моят, за който наистина смятам, че е един от най-харесваните, представлява хамбургери с картофена салата. Тайната е в суровото яйце.

Сега е средата на декември и ни предстои да отпътуваме за Швейцария — където планираме да покараме малко ски, да си откънем малко и да позастреляме някой холандски политик.

Забавляваме се, живеем си добре, и се чувстваме важни. Какво повече може да иска човек от живота?

Нашият предводител дотолкова, доколкото признаваме понятието за водачеството, е Франсиско — когото някои наричат Франсис, други — Сиско, а аз го наричам Пазителят, в тайните послания, които изпращам на Соломон. Франсиско казва, че е роден във Венецуела, петото от общо осем деца, и че като дете прекарал полиомиелит. Нямам причина да се съмнявам в нищо от това. Предполага се, че полиомиелитът е причина за съсухрения десен крак и за драматичното накуцване, което, изглежда, се появява и изчезва в зависимост от настроението му и от това колко иска от вас да направите или да дадете. Латифа казва, че е красив и предполагам, че може и да има право донякъде, ако си падате по деветдесетсантиметровите мигли и маслинената кожа. Франсиско е дребен и мускулест, и ако провеждах кастинг, търсейки актьор за ролята на Байрон, вероятно щях да звънна на Франсиско, не на последно място, защото е невероятен актьор.

За Латифа Франсиско е храбрият по-голям брат — мъдър, чувствителен и готов да прощава. За Бернхард той е мрачен, невъзмутим професионалист. За Сайръс и Хюго той е пламенният идеалист, за когото никакво количество от каквото и да било не е достатъчно. За Бенямин той е нерешителният учен, защото Бенямин вярва в Бог и иска да бъде сигурен във всяка стъпка. А за Рики, анархиста от Минесота с брадата и акцента, Франсиско е шумен, наливащ се с бира, падащ си по рокендрола авантюрист, който знае много текстове на Брус Спрингстийн. Наистина може да играе всякакви роли.

Ако съществува истински Франсиско, то мисля, че го видях един ден по време на полет от Марсилия до Париж. Системата е да пътуваме по двама, но да сядаме отделно, и аз бях шест реда зад Франсиско на място до пътеката, когато едно момче на около пет години, което седеше зад пилотската кабина, започна да плаче и да

стене. Майка му разкопча предпазния колан и го свали от седалката и точно го поведе по пътеката към тоалетната, когато самолетът се наклони леко на една страна и момчето се блъсна в рамото на Франсиско.

Франсиско го удари.

Не силно. И не е юмрук. Ако бях адвокат по делото, може би дори щях да успея да го изкарам, че е било просто силно побутване, за да се опита да помогне на момчето отново да се изправи. Но аз не съм адвокат и Франсиско определено го удари. Мисля, че не го видя никой друг, освен мен, а самото момче беше толкова удивено, че престана да плаче, но тази инстинктивна, груба реакция спрямо едно петгодишно дете ми каза доста неща за Франсиско.

Ако не броим това — а Бог е свидетел, че всички си имаме своите лоши дни, — ние седмината се разбираме доста добре помежду си. Наистина. Подсвиркваме си, докато работим.

Нещото, за което смятах, че може да се окаже причината за провала на нашите отношения така, както се е оказвало причина за провала на почти всяко колективно начинание в човешката история, просто не се е материализирало. Защото ние, Мечът на справедливостта, архитекти на нов световен ред и знаменосци на каузата на свободата всъщност наистина си делим прането.

Не знам някога да се е случвало преди.

Селцето Мюрен — никакви коли, никакъв боклук, никакви закъснели плащания на сметки — е разположено в сянката на три големи и прочути планински върха: Юнгфрау, Монке и Айгер. Ако се интересувате от легенди, може би ще ви хареса да узнаете, че разказват как Монахът прекарва времето си, бранейки добродетелта на Младата жена от хищните посегателства на Великана — задача, която изпълнява успешно и без кой знае какви очевидни усилия още от периода на олигоцен, когато тези три големи скални къса с неуморните усилия на геологията били извити и набъхтени хубавичко, за да се появят за живот.

Мюрен е малко селце, почти без никакви изгледи да стане по-голямо. Тъй като до него може да се стигне само с хеликоптер или въжена железница, има лимит за количеството наденица и бира, което

може да бъде качено нагоре по хълма, за да изхранва обитателите и посетителите му, и общо взето на местните им харесва така. Има три големи хотела, около дузина по-малки пансиони, и сто разпръснати фермерски къщи и дървени вили в швейцарски стил, до една построени с онзи прекалено висок заострен покрив, който прави всяка швейцарска постройка да изглежда така, сякаш по-голямата част от нея е заровена под земята. Кое то, като се има предвид преклонението им пред противоядрените скривалища, вероятно наистина е така.

Макар че селото било планирано и построено от англичанин, в днешни дни то не е предпочитан английски курорт. Германците и австрийците идват да се разхождат и да карат велосипеди през лятото, а италианците, французите, японците, американците — общо взето всички, които говорят международния език на ваканционните облекла в ярки цветове — идват да карат ски през зимата.

Швейцарците идват целогодишно да правят пари. Условието за правене на пари са великолепни от ноември до април, с няколко несвързани с провеждани на сняг дейности места за забавление и продажби и обменни бюра и има големи надежди, че догодина — и вече наистина е крайно време за това — правенето на пари ще стане олимпийски спорт. Швейцарците мълчаливо си представят какви големи шансове имат.

Има обаче една специална отличителна черта, направила Мюрен особено привлекателен за Франсиско, защото това е първото ни излизане и всички сме малко нервни — дори Сайръс, а той е издръжлив като камък. Благодарение на факта, че е малко, швейцарско, спазващо законите и труднодостъпно, селцето Мюрен няма полиция.

Дори на непълен работен ден.

Бернхард и аз пристигнахме тази сутрин и се регистрирахме в хотелите си: той — в „Юнгфрау“, а аз — в „Айгер“.

Рецепционистката прегледа паспорта ми, сякаш никога преди не беше виждала такъв документ и й трябваша двацет минути, за да изреди феноменалния списък от неща, които швейцарските хотелиери искат да узнаят за вас, преди да ви позволят да спите в някое от леглата им. Мисля, че може и да съм се запънал за миг на второто име на учителя си по география и определено се поколебах за пощенския код на акушерката, присъствала на раждането на прабаба ми, но иначе минах изпита гладко и безпроблемно.

Разопаковах си багажа и се преоблякох в плътно яке в яркооранжево, жълто и светловиолетово — подобна дреха трябва да носите в ски курорт, ако не искате да биете на очи, — после спокойно излязох от хотела, изкачих се по хълма и влязох в селото.

Беше прекрасен следобед: такъв, който ви кара да осъзнаете, че понякога Бог наистина може да е много благосклонен по отношение на времето и пейзажа. Склоновете с детските писти бяха почти пусти по това време на деня, когато оставаше близо час време за каране на ски преди слънцето да се наклони към залез зад Шитхорн и хората внезапно да си спомнят, че се намират на седем хиляди фута над морското равнище в средата на декември.

Поседях малко пред един бар и се преструвах, че пиша пощенски картички, като от време на време хвърлях по едно око към рояк невероятно малки френски деца, които слизаха след една инструкторка по склона, подредени в колона. Всички бяха горе-долу с размерите на пожарогасител, и облечени в струващи по триста лири грейки от шушлякова материя и патешки пух, плъзгаха се и криволичеха след своята водачка — амазонка, някои — изправени, други — превити на две, а трети — твърде малки, за да можете да разберете дали са изправени, или превити на две.

Започнах да се чудя колко ли време щеше да мине, преди по склоновете на ски пистите да започнат да се появяват бременни майки, които се спускат надолу, плъзгайки се по корем, като крещят технически указания и си подсвиркват Моцарт.

Дърк Ван Дер Хау, придружен от шотландската си съпруга Рона и двете им дъщери тийнейджърки, пристигна в „Еделвайс“ в осем часа същата вечер. Бяха пътували дълго, шест часа от врата до врата, и Дърк беше уморен, раздразнен и дебел.

В днешно време политиците обикновено не са дебели — било защото работят по-усърдно, отколкото някога, или защото съвременните избиратели са изразили предпочитания да могат да виждат и двете страни на човека, за когото гласуват, без да им се налага да се навеждат и да гледат през рамо, — но Дърк изглеждаше сякаш е изменил на тенденцията. Физически напомняше реликва от друго столетие, когато политиката е била нещо, с което се занимават

между два и четири следобед, преди да се напъхате в някакви натруфени панталони, за да прекарате една вечер, изпълнена е игра на карти и похапване на гъши пастет. Носеше широк топъл зимен спортен екип и космати ботуши, което не се смята за необичайно, ако си холандец, а по гърдите му подскачаха окачени на розова каишка чифт очила.

Той и Рона стояха наред фоайето, давайки напътствия за пренасянето на обемистите куфари с багажа си, по които навсякъде личеше марката „Луи Вюитон“, докато дъщерите им се мръщеа и подритваха пода, дълбоко потънали в бурния си пубертетски ад.

Аз наблюдавах от бара. Бернхард наблюдаваше от щанда за вестници.

Франсиско беше казал, че следващият ден е определен за техническа репетиция. Вършете всичко бавно, с половината от обичайната бързина, дори с една четвърт от нея, и ако се появи проблем, или нещо, което дава вид, че може да се превърне в проблем, спрете и го проверете. Вдругиден щеше да бъде генералната репетиция, като използваме щеки за ски вместо пушки, но днес беше техническата.

Екипът се състоеше от мен, Бернхард и Хюго, с Латифа като резерва, която се надявахме да не ни се наложи да използваме, защото тя не умееше да кара ски. Нито пък Дърк — поради факта, че в Холандия имаше твърде малко възвишения, по-големи от пакет цигари, — но той си беше платил за почивката, беше уредил там да присъства фоторепортер, който да заснеме как изнуреният от грижи държавник се забавлява, и накратко казано, беше дяволски решен да опита.

Наблюдавахме как Дърк и Рона си наемат екипировка, като сумтяха и се суетяха с ботушите; наблюдавахме ги как се затъртриха на петдесет метра нагоре по склоновете с пистите за начинаещи, като спираха от време на време да се възхитят на гледката и да се помотаят с екипировката; наблюдавахме как Рона се готви да се насочи надолу по склона, а Дърк си намира безброй причини да не отиде никъде; а после най-сетне, когато всички започвахме да се изнервяме, че толкова дълго трябва да стоим, без да правим нищо, видяхме как холандският заместник-министър на финансите, с лице, пребледняло от цялата тази стресираща ситуация, се плъзга на десет стъпки надолу по хълма и сяда.

Бернхард и аз си разменихме един поглед — единственият, който си позволявахме, откакто пристигнахме и аз трябваше да се извърна и да се почеша по коляното.

Когато отново погледнах към Дърк, той също се смееше. Беше смях, който казва: аз съм любител на скоростните спускания, който се нахъсва от притока на адреналин, който копнее за опасности по същия начин, както другите мъже копнеят за жени и вино. Поемам фантастични рискове и по всички правила не би трябвало още да съм жив. Живея с време назаем.

Повториха упражнението три пъти, като за всеки етап се изкачваха един метър по-високо на хълма, преди дебелината да надвие Дърк и да се оттеглят в едно кафене за обяд. Щом двамата закрачиха тромаво през снега, аз се обърнах обратно към върха, за да зърна дъщерите, с надеждата да преценя колко добре карат ски, и следователно на какво разстояние е вероятно да се отдалечат в един обикновен ден. Пресметнах, че ако бяха отпуснати и тромави, вероятно щяха да се мотаят из по-ниските склонове, близо до родителите си. Ако притежаваха известни умения, и ако мразеха Дърк и Рона дори наполовина толкова много, колкото изглеждаше, досега щяха вече да са в Унгария.

Не видях и следа от тях, и се готвех да тръгна обратно надолу по склона, когато зърнах някакъв мъж, застанал на един хребет над мен, загледан надолу в низината. Беше твърде далече от мен, за да мога да различа чертите му, но дори при това положение беше абсурдно набиващ се на очи. И не само защото нямаше нито ски, нито щеки и ботуши, нито слънчеви очила, нито дори вълнена шапка.

Това, което го правеше да се набива на очи, беше кафявият шлифер, купен по поръчка от рекламите на последните страници на *Сънди Експрес*.

---

[1] Колективен дух (фр.). — Б.пр. ↑

ОСЕМНАЙСЕТ

*Как светла е нощта. Като че ли
е ден, но малко болен.*

„Венецианският
търговец“

— Кой дърпа спусъка?

Соломон трябваше да почака за този отговор. Всъщност трябваше да чака за всеки отговор, защото аз се намирах на ледена пързалка, пързаяйки се с кънки, а той — не. Отнемаше ми приблизително трийсет секунди да завърша едно завъртане в кръг и да успея да изрека някакъв отговор, затова разполагах с голямо поле за действие да се държа дразнещо. Не че ми трябва кой знае колко голямо поле за действие, нали разбирате.

Дайте ми едно съвсем миниатюрно поле за действие и ще ви подлудя до смърт.

— Спусъка в преносен смисъл ли имаш предвид? — попитах, минавайки.

Погледнах през рамо и видях, че Соломон се беше усмихнал и леко беше повдигнал брадичка, като снизходителен родител, а след това отново насочи вниманието си към играта на кърлинг, която се предполагаше, че наблюдава.

Още една обиколка. От високоговорителите тътнеше някаква весела швейцарска музика.

— Имам предвид истинския спусък, сър. Истинският...

— Аз. — И отново изчезнах.

Определено започвах да усвоявам тази работа с пързаянето. Бях започнал да копирам едно изискано завъртане от едно германско момиче пред мен, и се получаваше доста добре. Освен това почти я настигах, което беше удовлетворяващо. Сигурно беше към шестгодишна.

— Пушката? — Това отново беше Соломон, който говореше през свитите си в шепи ръце, сякаш духаше върху тях, за да ги стопли.

За този отговор му се наложи да изчака по-дълго, защото се преобърнах и паднах на далечния край на пързалката и за един — два мига успях да убедя себе си, че съм си счупил таза. Но не бях. Кое то беше жалко, защото щеше да реши всички проблеми.

Най-сетне успях да стигна отново до него.

— Пристига утре — казах.

Всъщност това не беше съвсем вярно. Но в обстоятелствата точно на това даване на отчет за съобщаването на истината щеше да отиде близо седмица.

Пушката не пристигаше утре. Части от нея бяха вече тук.

С много подтикване от моя страна, Франсиско се беше съгласил да вземе пушката ПМ Л96А1. Знам, че името не е хубаво, нито пък особено запомнящо се: но пушката ПМ, наречена от британската армия с галеното име „Зеленото нещо“ — вероятно въз основа на това, че хем е зелена, хем е нещо — си върши работата достатъчно добре: въпросната работа се състои в изстрелването на 7,62-милиметров заряд с достатъчна точност, за да гарантира на човек, справящ се добре със стрелбата за развлечение, какъвто определено бях аз, че ще улучи цел на шестстотин метра.

Независимо какви бяха гаранциите на производителите, казах на Франсиско, че ако обсегът на оръжието е и с един инч по-голям от двеста ярда — по-малко, ако има насрещен вятър — няма да го взема.

Той беше успял да се добере до едно „Зелено нещо“ в разглобен вид: или както производителите биха искали да ви го представят, „снайпер под прикритие“. С други думи, това оръжие пристига на части и повечето от тези части вече бяха пристигнали в селото. Компактният снайперистки мерник беше пристигнал като 200-милиметров обектив, монтиран отпред върху камерата на Бернхард, със стъклената плочка, скрита вътре; затворът на оръжието служеше като дръжка за бръснача на Хюго, докато Латифа пък беше успяла да сложи по два заряда муниции за „Ремингтън Магнум“ във всеки от токовете на чифт безумно скъпи лачени обувки. Липсваше ни само цев, а сега тя пристигаше във Венген на покрива на „Алфа Ромео“-то на

Франсиско — заедно с много други дълги метални предмети, които хората използват за зимни спортове.

Спусъка бях донесъл самият аз, в джоба на панталона си. Навярно просто не съм изобретателен тип.

Бяхме решили да минем без приклада и предната част, тъй като и двете са трудни за замаскиране и, откровено казано, несъществени. Също както и двуногата подпора. Едно огнестрелно оръжие в крайна сметка не е нищо повече от тръба, парче олово и малко барут. Поставянето на многобройни парченца с въглеродни фибри върху него и резка за по-бързо преминаване на куршума долу встрани няма да направи онзи, когото уцелите, по-мъртъв. Единственият допълнителен елемент, който ви е нужен, за да направите едно оръжие наистина смъртоносно — и за щастие това е нещо, което все още трудно се намира, дори в този грешен стар свят, — е някой, който има желание и воля да го насочи и да стреля с него.

Някой като мен.

Соломон не ми беше казал нищо за Сара. Абсолютно нищо — нито как е, нито къде се намира; можех да се задоволя дори само с това как е била облечена, когато я е видял за последно, но той не беше казал и дума.

Може би американците му бяха наредили да не казва нищо — нито добро, нито лошо. „Слушай, Давид, и чуй добре. Нашият анализ на Ланг показва отрицателен профил на чувствителност спрямо входящите данни по отношение на любовта“. Нещо такова. С няколко вметнати фрази от рода на „да му сритаме задника“. Но пък Соломон ме познаваше достатъчно добре, за да реши сам какво да ми казва и какво — не. А той не ми каза. Следователно или нямаше никакви новини за Сара, или новините, които все пак имаше, не бяха добри. Или пък отново — може би най-основателната от всички причини да не ми каже, защото най-простото обикновено е най-добро, беше, че не бях попитал.

Не знам защо.

Лежах във ваната си в „Айгер“, като на всеки петнайсет минути завъртах крановете е крака и добавях по половин-един литър гореща вода, и после се замислих за това. Може би се боях от онова, което щях

да чуя. Това беше възможно. Може би мислех за риска от тайните си срещи със Соломон — че като ги удължавам, с продължително бърбене за близките у дома, излагам на риск както своя, така и неговия живот. Това също беше възможно, макар и не особено убедително.

Или пък може би — и именно до това обяснение стигнах накрая, обмисляйки го предпазливо, оглеждайки го, побутвайки го със заострена пръчка от време на време, за да видя дали ще се надигне и ще ме ухапе — може би вече не ме беше грижа. Може би просто се преструвах пред себе си, че Сара е причината, поради която се занимавам с всичко това, когато всъщност тъкмо сега щеше да е подходящият момент да призная, че си бях създал по-добри приятелства, бях открил по-задълбочена цел, имах повече причини да се измъквам сутрин от леглото, откакто се бях присъединил към Меча на справедливостта.

Очевидно това просто изобщо не беше възможно.

Беше абсурдно.

Покатерих се в леглото и заспах със съня на уморените хора.

Беше студено. Това беше първото нещо, което забелязах, когато дръпнах завесите — сух, сив студ, който сякаш ви казва: „само помнете, че сте в Алпите“ — и това ме поразтревожи. Вярно, можеше да накара някои от не особено ентусиазираните скиори да останат в леглата си, което щеше да е от полза: щеше обаче също да забави движенията на пръстите ми и да направи доброто прицелване изключително трудно, ако не и невъзможно. И което беше още по-лошо, щеше да стане причина звукът от изстрела да се разнесе по-надалече.

Що се отнася до пушките, *Зеленото Нещо* не е особено шумно оръжие — изобщо не може да се сравнява с една M16, която отчасти само със звука си успява да изплаши хората до смърт, преди куршумът да ги уцели, — но дори при това положение, когато се случи именно вие да сте този, който държи оръжието, и сте заети да се целите в изтъкнат европейски държавник, сте склонни да се притеснявате донякъде за такива неща като шума. За всякакви неща, всъщност. Искате ли се хората да погледнат за малко на другата страна, ако не възразяват. Дори от самото осъзнаване, че когато натиснете спусъка, на половин

миля от вас чашите ще спрат на път към устните, ушите ще се наострят, веждите ще се повдигнат и от устата на няколкостотин души, на няколко десетки езика, ще се отронят думите: „Това пък какво беше, по дяволите?“, лекичко ви настръхва косата. В тениса това се нарича „задавяне при удар“. Не знам как му казват в занаята на наемните убийци. Задавяне при изстрел, вероятно.

Закусих добре, трупайки калорийни запаси, за да се презастраховам срещу възможността начинът ми на хранене да се промени драстично през следващите двайсет и четири часа и да си остане променен, докато ми побелеят косите, а след това се отправих надолу към помещението с екипировката за ски на приземния етаж. Долу някакво френско семейство се заливаше от смях, докато спореше кой чии ръкавици е взел, къде се е дянал слънцезащитният крем, защо обувките за ски убиват толкова много, — затова се настаних на най-отдалечената пейка, която можах да намеря, и реших да не бързам със събирането на екипировката.

Камерата на Бернхард беше тежка и неудобна за носене, потракаваше, болезнено удряйки се в гърдите ми, и ми се струваше два пъти по-фалшива, отколкото беше в действителност. Затворът на пушката и един заряд муниции бяха напъхани в найлонова торбичка — портмоне, закрепена с ремъци на кръста ми, а цевта се гушеше във вътрешността на една от щеките — обозначена с червена точка на дръжката, в случай, че не мога да усетя разликата между щека, тежаща сто и седемдесет грама и такава, която тежи близо два килограма. Бях изхвърлил другите три заряда муниции през прозореца на банята, изтъквайки довода, че ще е по-добре един заряд да ми е достатъчен, защото ако не беше, щях да си навлека още по-големи неприятности — а просто не мисля, че точно в този момент бих могъл да се изправя пред по-големи неприятности. Загубих цяла минута да си чистя ноктите с края на спусъка, после внимателно загърнах малкото късче метал в книжна салфетка и го натъпках в джоба си.

Изправих се, поех си дълбоко въздух и тронаво се отправих покрай френското семейство към тоалетната.

Осъденият избълва в тоалетната чиния една солидна закуска.

Латифа беше закрепил слънчевите си очила отгоре на главата, което означаваше поставени в готовност за употреба, което пък от своя страна не означаваше нищо. Онзи със свалените слънчеви очила и семейство Ван Дер Хау бяха останали вътре да играят на „бълхи“. Слънчеви очила, сложени на очите, означаваха, че са се отправили към склоновете.

Ако очилата бяха закрепени на върха на главата, това означаваше, че може и да отидат на ски, а може би не, означаваше, че нищо не се знае; означаваше, че всичко е възможно.

Тръгнах с тежки стъпки през подножието на ниските склонове, отправяйки се към спирката на въжената железница. Хюго беше вече там, облечен в оранжево и тюркоазено, и също беше закрепил очилата на върха на главата си.

Първото, което направи, беше да ме погледне.

Въпреки всичките ни наставления, цялото ни обучение, цялото мрачно кимане в съгласие с инструкциите на Франсиско — въпреки всичко това Хюго гледаше право към мен. Веднага разбрах, че ще продължи да ме гледа, докато очите ни се срещнат, затова в отговор се втренчих в него, с надеждата да приключа с това.

Очите му блестяха. Няма друга дума за това. Блестяха от веселие и възбуда и нетърпение, като на дете в коледната утрин.

Вдигна облечена в ръкавица ръка към ухото си и намести слушалките на уокмена. Типичен любител на ските, бихте изцъкали тихичко с език, ако го видехте: не му стига само да се плъзга през най-красивия пейзаж по Божията земя, ами на всичкото отгоре трябва и да слуша „Гънс енд Роузес“. Вероятно аз самият щях да се подразня от тези слушалки, ако не знаех, че всъщност са свързани към късовълнов предавател на хълбока му, и че Бернхард предава собствения си специален доклад за хода на доставката от другия край.

Беше постигнато общо решение аз да не нося радиостанция. Доводът беше, че в случай на залавянето ми — всъщност Латифа се беше пресегнала и беше стиснала ръката ми, когато Франсиско каза това, — никой нямаше да има непосредствена причина да помисли, че имам съучастници.

Така че всичко, с което разполагах, бяха Хюго и неговите блестящи очи.

На билото на връх Шилтхорн стои или по-скоро сякаш си е поседнал, ресторантът — пицария „Глория“ — удивителна сложна постройка от стъкло и стомана, където на цената на доста приличен спортен автомобил можете да седнете, да пийнете кафе и да се насладите на изглед към цели шест държави в ясен ден.

Ако поне малко приличате на мен, може да ви отнеме по-голямата част от този ясен ден да се опитвате да разберете кои ли са тези шест страни, но ако ви остане някакво време, има голяма вероятност да го прекарате, питайки се как, за Бога, жителите на Мюрен са качили сградата там горе и колко ли от тях са умрели в процеса на сглобяването ѝ. След като сте видели подобна постройка и сте поразмишлявали колко време е нужно на средностатистическия британски техник да ви изпрати приблизително изчисление за поставянето на допълнителен телефон в кухнята, накрая сте изпълнени с възхищение към швейцарците.

Другата заявка за слава на ресторанта се основава на това, че веднъж послужил като декор в един от филмите за Джеймс Бонд; използваното във филма измислено име „Пица Глория“ си останало като официално име на ресторанта оттогава насам, заедно с правото на управителя да продава свързани с агент 007 сувенири на всеки неразорен от поръчаната чаша кафе.

Накратко, това беше място, което всеки, дошъл в Мюрен, просто трябваше да посети, ако му се отвори възможност, а семейство Ван Дер Хау бяха решили, по време на една вечеря с *boeuf en croute*, че определено им се отваря такава възможност.

Хюго и аз слязохме на най-горната станция на въжената железница и се разделихме. Аз влязох вътре, ахках и сочих, и клатех глава, удивявайки се колко спретнати са наистина всички тези планински постройки, докато Хюго се мотаеше навън, пушеше и си играеше с ремъците и връзките. Опитваше се да докара вида на сериозния скиор, който иска стръмни хълмове и фин прашец и във всеки случай не ми говорете, защото басовото соло в това парче е просто възхитително. Аз се задоволих с ролята на зяпация глупак.

Написах още няколко картички — всичките до някой си Колин, по някаква причина — и от време на време поглеждах набързо надолу към Австрия, или Италия, или Франция, или някое друго покрито със сняг място, докато сервитьорите започнаха да се мръщят. Тъкмо

започвах да се питам дали бюджетът на Мечът на справедливостта ще стигне да покрие разносните за втора чаша кафе, когато някакво яркоцветно движение привлече погледа ми. Вдигнах очи и видях Хюго да ми маха от портала отвън.

Всички останали в ресторанта също го забелязаха. Вероятно хиляди хора в Австрия, Италия и Франция го забелязаха. Като цяло, това беше безнадеждно аматьорско изпълнение и ако Франсиско беше там, щеше силно да зашлеви Хюго както му се бе налагало да прави много пъти по време на обучението. Но Франсиско го нямаше, а Хюго се държеше като истински пъстроцветен задник, а мен без никаква основателна причина превръщаше в ломотеща развалина. Единственото хубаво нещо беше, че никой от многобройните любопитни зяпачи нямаше да може да определи точно към кого или към какво ръкомаха той.

Защото очите му бяха закрити от слънчеви очила.

Изминах първата част от пробегата с равномерно темпо по две причини: първо, защото исках дишането ми да е колкото е възможно по-равномерно, когато дойдеше времето за изстрела; второ, и по-важно, защото не исках — ама наистина никак не исках — да си счупя крака и да се наложи да ме свалят на носилка от планината, със сума скрити по тялото ми части от пушката.

Затова се плъзгах странично и се промъквах предпазливо, правейки завоите възможно най-големи и бавни, изминавайки внимателно най-мрачната част от пробегата, докато стигнах до редицата от дървета в края на пистата. Поразтревожих се, като видях колко е стръмен склонът. Всеки глупак можеше да види, че Рона и Дърк, откровено казано, не бяха достатъчно добри, за да успеят да се спуснат по него без многобройни падания, а вероятно нямаше да мине и без моменти, в които да не се изправят повече. Ако бях на мястото на Дърк или приятел на Дърк, или дори просто заинтригуван минаващ наблизко случаен скиор, щях да му кажа да забрави за идеята, да слезе обратно с лифта и да си намери някакво по-леко занимание.

Но Франсиско беше уверен по отношение на Дърк. Смяташе, че си познава човека. Анализът на Франсиско гласеше, че Дърк внимава с парите — което, предполагам, е едно от качествата, нужни за един министър на финансите, — и ако Дърк и Рона вземеха решение да се

оттеглят, щяха да платят солидна неустойка за връщането до долу с лифта.

Франсиско беше готов да заложи живота ми, че Дърк ще слезе със ските.

Просто за да се увери, беше настанил Латифа да дебне в бара на „Еделвайс“ предната вечер, докато Дърк изсипваше две брендите в гърлото си и я беше накарал да му се умилква и да гука, възхищавайки се на смелостта на всеки мъж, готов да щурмува Шилтхорн. Отначало Дърк беше изглеждал малко разтревожен, но пърхащите мигли и вълнуващата се гръд на Латифа най-сетне го бяха ободрили и той беше обещал да я черпи едно питие на следващата вечер, ако стигне цял до долу.

Латифа кръстоса пръсти зад гърба си и обеща да бъде там точно в девет.

Хюго беше отбелязал мястото и сега стоеше там, като пушеше и се хилеше, и като цяло адски се забавляваше. Минах със ските покрай него и спрях десет метра по-нататък в дърветата просто за да напомня на себе си, а и на него, че все още умея да вземам решения. Обърнах се и погледнах обратно нагоре към върха, като проверявах позицията, ъглите и прикритието, — а после кимнах на Хюго.

Той захвърли цигарата си, сви рамене и се отправи надолу по върха, превръщайки едно леко плъзгане в ненужно зрелищен скок, а след това разпръсна облак прах във въздуха, когато успя да изпълни едно съвършено успоредно спиране от другата страна на пистата, на стотина метра по-надолу. Извърна се от мен, смъкна ципа на скиорския си екип и започна да пикае срещу една скала.

На мен също ми се пикаеше. Имах обаче чувството, че ако започна, никога няма да спра: просто ще продължа да си пикая до безкрайност, докато от мен не остане нищо друго, освен купчина дрехи.

Откопчах обектива от предната част на камерата, свалих капачето и я насочих към върха, примижавайки през визьора. Образът беше замъглен, затова смъкнах ципа на якето си и пъхнах телескопичния мерник вътре, опитвайки се да го стопля с тялото си.

Беше студено и тихо, и чувах как пръстите ми треперят, когато започнах да сглобявам пушката.

Сега го виждах. Може би на половин миля разстояние. Беше по-дебел от всякога, със силует, който е мечтата на снайперистите. Ако изобщо мечтаят за каквото и да било.

Дори на такова разстояние можех да определя, че Дърк си изкарва ужасно. Езикът на тялото му достигаше през билото на върха до мен на кратки, прости изречения. Аз. Ще. Умра. Задникът му беше издаден навън, гърдите му бяха изпъчени, краката — сковани от страх и изтощение, и се движеше по-бавно от огромен ледник.

Рона се справяше малко по-добре със спускането, но не кой знае колко по-добре. Тромаво, нервно, но отбелязвайки все пак известен напредък, тя се спускаше по склона колкото можеше по-бавно, като внимаваше да не вземе твърде голяма преднина пред нещастния си съпруг.

Чаках.

На шестстотин метра разстояние започнах да дишам учестено, зареждайки кръвта с кислород, за да съм готов да преустановя дишането и да остана така отдалечен на триста ярда. Вдишах с крайчеца на устата, като с дъха си внимателно почистих обектива.

На четиристотин ярда Дърк падна сигурно за петнайсети път, и изглежда, че никак не бързаше да се изправи. Докато го наблюдавах как се задъхва, дръпнах назад издадената ръчка на затвора, и чух как ударникът се вдигна с разтърсващо силно изцракване. Боже, този изстрел щеше наистина да е шумен. Внезапно се хванах, че се чудя за лавините и трябваше да се възпра да не се впусна в бурния вихър на безумна фантазия как бивам затрупан под хиляди тонове сняг. Ами ако не намереха тялото ми няколко години? Ами ако този анорак вече беше безнадеждно излязъл от мода, когато ме измъкнеха? Примигнах пет пъти, като се опитвах да успокоя дишането си, зрението си, паниката си. Беше твърде студено за лавини. За лавините е нужен много сняг, последван от много слънце. Ние нямахме нито едно от двете. Овладей се. Примижах през мерника и видях, че Дърк отново се е изправил на крака.

Беше на крака и гледаше в мен.

Или поне гледаше в моята посока, надничайки в дърветата, докато чистеше снега от очилата си.

Не можеше да ме е видял. Не беше възможно. Бях се заровил зад снежна пряспа, копаейки възможно най-тесен канал, в който да

поставя пушката, и всякакъв силует, който той се опиташе да различи, щеше да е замаскиран от неравната редица дървета. Не можеше да ме е видял.

Тогава какво гледаше?

Внимателно наведох глава надолу под нивото на прясната и се извъртях, проверявайки дали няма да видя някой самотен ски-бегач на дълги разстояния или някоя заблудена дива коза, или хористите от „*Не, не, Нанет*“ — каквото и да е, което можеше да е привлякло погледа на Дърк. Задържах дъха си и бавно обърнах глава от ляво на дясно, ослушвайки се да чуя някакви звуци из хълма.

Нищо.

Промъкнах се обратно нагоре до върха на прясната и отново примижах през мерника. Наляво, надясно, нагоре, надолу.

Никакъв Дърк.

Внезапно показах глава, точно така, както ви казват никога да не правите, и отчаяно се замъчих да го зърна някъде из хапещата, ослепителна белота. Устата ми сякаш внезапно се изпълни с вкус на кръв, а сърцето ми блъскаше като чук в гърдите, отчаяно опитващо се да изскочи навън.

Ето. Триста ярда. Движи се по-бързо. Опитваше се да се движи по-бързо, да се изкачи на една по-равна част от склона, и така беше стигнал до далечния край на пистата. Примигнах отново, притиснах дясното си око към мерника и затворих лявото.

На двеста ярда си поех дъх силно и продължително, спрях, когато три четвърти от дробовете ми се напълниха и го задържах.

Сега Дърк пресичаше. Пресичаше склона и моята огнева линия. Не беше трудно да го държа на мушка — можех да стрелям по всяко време, — но знаех, че това просто трябва да бъде най-сигурният изстрел в живота ми. Поставих пръст на спусъка, обирайки луфта на механизма — луфта на плътта между втората и третата става на пръста ми, — и зачаках.

Той спря на около сто и петдесет ярда. Погледна нагоре по върха. После надолу по върха. После обърна тялото си към мен. Потеше се обилно, задъхан от усилието, от страха, от знанието. Насочих мерника право в средата на гърдите му. Както бях обещал на Франсиско. Както бях обещал на всички.

Натискайте спусъка. Никога не дърпайте. Натиснете го колкото можете по-бавно и любящо.

ДЕВЕТНАЙСЕТ

Добър вечер. Гледате новинарската емисия на ВВС в девет часа.

Питър Сесънс

Напуснахме Мюрен в продължение на още трийсет и шест часа. Идеята за това беше моя.

Казах на Франсиско, че първото, което ще направят, ще бъде да проверят заминаващите влакове. Всеки, който си тръгнеше или се опиташе да си тръгне в рамките на дванайсет часа от стрелбата, го чакаха ужасни преживявания, независимо дали е виновен или невинен.

Франсиско известно време дъвка устната си, преди да се усмихне предпазливо в знак на съгласие. Мисля, че оставането в селото му се струваше по-хладнокръвният, по-дързък вариант, а хладнокръвието и дързостта бяха качества, които Франсиско определено се надяваше да види един ден, свързани с името му в кратка биографична справка в *Нюзуик*. Мрачна снимка, озаглавена „Франсиско: хладнокръвен и дързък“. Нещо такова.

Истинската причина, поради която исках да остана в Мюрен, беше, за да успея да говоря със Соломон: помислих си обаче, че вероятно е най-добре да не казвам това на Франсиско.

Затова се мотаехме наоколо поотделно и зяпахме заедно с всички останали, когато пристигнаха хеликоптерите. Първо полицията, после Червеният кръст, после неизбежно телевизионните екипи. Вестта за стрелбата беше обиколила селото за петнайсет минути, но повечето туристи, изглежда, бяха прекалено зашеметени, за да говорят помежду си за това. Те се мотаеха насам-натам, гледаха, мръщеа се и държаха децата си близо до себе си.

Швейцарците седяха в баровете и си шушнеха един на друг: или бяха разстроени, или се тревожеха как ще се отрази случилото се на бизнеса. Трудно беше да се каже. Не беше нужно да се тревожат, разбира се. На мръкване баровете и ресторантите бяха по-пълни,

отколкото ги бях виждал досега. Никой не искаше да изпусне нито едно мнение или слух, или всяко най-дребно тълкувание, за което можеха да се хванат по това отвратително, ужасно събитие.

На първо място, обвиняваха иракчаните, което в днешни дни явно е стандартната процедура. Тази теория издържа около час, докато умните глави започнаха да изказват предположения, че не може да са го направили иракчаните: те дори не биха могли да влязат в селото, без хората да забележат. Акцентът, цветът на кожата, падането на колене и обръщането с лице към Мека — това бяха неща, които просто не можеха да минат незабелязано под лукавите носове на средностатистическите швейцарци, без да привлекат вниманието.

Последва версията за изгубил контрол над ските състезател по петобой: изтощен след двайсет мили каране на ски през пресечена местност, нашият човек се спъва и пада, при което 22-калибров — таму пушка произвежда изстрел, убивайки хер Ван Дер Хау при нещастен случай с астрономическа степен на невероятност. Колкото и странна да беше тази теория, тя си спечели значителен брой поддръжници: главно защото не включваше злонамереност, а злонамереността е нещо, което швейцарците просто не желяеха да търпят в своя увенчан със сняг рай.

За малко двата слуха се съюзиха, раждайки, след известно време, невероятно странен хибрид: извършителят бил иракски състезател по петобой, казаха неотличаващите се дори с капчица ум глави. Полудял от завист заради успеха на скандинавците в последните зимни олимпийски игри, някакъв иракски състезател по петобой (някой познаваше някого, който чул да се споменава името Мустафа), бил откачил: всъщност вероятно още бил там някъде, дебнейки из планината в търсене на високи, русокоси скиори.

А после настъпи затишие. Баровете започнаха да се опразват, кафенетата затвориха за през нощта, а сервитьорите се уловиха, че си разменят озадачени погледи, докато разчистваха една след друга чинии е неизядена храна.

На мен също ми отне известно време да осъзная какво става.

Туристите, след като не намериха нищо особено задоволително в повечето обяснения, които се носеха из града, се бяха оттеглили в хотелите си, за да коленичат, поединично и по двама, пред всемогъщата, всевиждаща Си Ен Ен, чийто репортер от мястото на

събитието, Том Хамилтън, съобщаваше на света дори в този момент „най-новите репортажи, току-що пристигнали“.

Събрани около телевизора в бара на „Цум Вилден Хирш“, Латифа и аз, следвани плътно от близо дузина леко подпийнали германци, чухме как Том излага идеята, че „убийството вероятно е дело на активисти“ — за което, предполагам, на Том му плащат приблизително двеста хиляди долара на година. Искаше ми се да го попитам как беше съумял така безразсъдно да изключи възможността убийството да е дело на пасивни хора: всъщност, можех лесно да го направя, тъй като Том си вършеше работата, сред езерце ярка светлина на прожектори, на по-малко от двеста метра от мястото, където се опитвахме да стоим. Само двацет минути преди това бях стоял и бях гледал как един техник от Си Ен Ен закрепва радиомикрофон във вратовръзката на Том, а Том го беше отпратил с махване на ръка и беше казал, че ще го направи сам, защото не искал никой да развали възела.

Излъчването на изявлението беше определено за десет часа местно време. Ако Сайръс си беше свършил работата и изявлението беше стигнало до тях, както беше планирано, тогава от Си Ен Ен вероятно се бавеха, за да имат време да установят достоверността му. Или, което беше по-вероятно, ако останалите от екипа поне малко приличаха на Том, се бавеха с четенето. Франсиско беше настоял да използваме думата „хегемония“ и това вероятно ги беше позатруднило.

В единайсет и двацет и пет то най-после се разнесе по ефира, прочетено бавно и ясно и със солиден подтекст от рода на: „Боже, гади ми се от тия типове“, от водещия на новинарската емисия на Си Ен Ен Дъг Роуз.

Мечът на правосъдието.

Мамо, бързо ела. Това сме ние. Този човек говори за нас.

Мисля, че стига да бях поискал, тази нощ вероятно можех да преспя с Латифа.

Останалата част от репортажа на Си Ен Ен се състоеше от многобройни архивни материали, отнасящи се за тероризма през вековете, които връщаха спомените на зрителите назад чак до началото на миналата седмица, когато групировка на баските сепаратисти беше

бомбардирала правителствена сграда в Барселона. На екрана се появи брадат мъж и опита да размаха демонстративно няколко екземпляра от някаква книга за фанатизма, която бил написал, а после се върнахме към главната цел на Си Ен Ен: да каже на хората, които гледат Си Ен Ен, че онова, което наистина трябва да правят, е да гледат Си Ен Ен. За предпочитане в друг хубав хотел, а не в този, в който са в момента.

Лежах на леглото си в „Айгер“, сам, вкарвайки в организма си уиски и никотин ту с едната, ту с другата ръка, и започнах да се питам какво ли щеше да ви се случи, ако някой път наистина се намирахте в чудесния хотел, който рекламираха, точно в момента, в който го рекламираха. Щеше ли това да означава, че сте умрели? Или че сте се озовали в паралелна вселена? Или че времето е започнало да тече наобратно?

Започвах да се напивам, нали разбирате, и именно затова отначало не чух почукването. Или ако съм го чул първия път, просто си бях внушил, че не съм, и че чуването продължаваше от десет минути, може би от десет часа, когато мозъкът ми се изтръгна от предизвиканото от Си Ен Ен вцепенение. Измъкнах се тромаво от леглото.

— Кой е?

Тишина.

Нямах оръжие, нито пък особено желание да си служа с такова, затова отворих широко вратата и подадох глава навън. Каквото ще става, да става.

В коридора стоеше много нисък мъж. Достатъчно нисък, за да изпитва истинска омраза към някого с моя ръст.

— Хер Балфур?

За момент изпитах пълно объркване — онова объркване, което често пъти обхваща действащите под прикритие агенти, когато нещата излязат от контрол и те губят представа за кого се предполага, че трябва да се представят, кои са в действителност, с коя ръка пишат или какъв е механизмът на действие на дръжките на вратите. Открил съм, че пиенето на уиски е склонно да повишава честотата на тези епизоди.

Усещах, че се вира в мен, затова се престорих, че кашлям, докато се мъчех да се овладее. Бях ли Балфур, или не? Името Балфур беше сред онези, които използвах, но пред кого? Соломон ме наричаше Ланг, Франсиско ми казваше Рики, повечето американци ме знаеха с

името Даръл, а Балфур... това е. С името Балфур се бях регистрирал в хотела и следователно, ако бяха решили така — а аз нямах основание да се съмнявам, че така са решили — бях Балфур също и за полицията.

Кимнах.

— Ще дойдете с мен.

Той се въртна на токове и замарширува надолу по коридора. Грабнах якето си и ключа от стаята и го последвах, защото хер Балфур беше порядъчен гражданин, който спазваше всички закони, които можеше да намери, и очакваше другите да правят същото. Докато вървахме към асансьора, погледнах надолу към ходилата му и видях, че носи обувки с платформи. Наистина беше невероятно нисък.

Навън валеше сняг (което, да ви осветля, обикновено се случва именно там, но не забравяйте, че тъкмо започвах да изтрезнявам), и към земята е пърхане се спускаха огромни бели дискове, подобно на останките от някакъв небесен бой с възглавници, които покриваха всичко, смекчаваха всичко, правеха всичко да изглежда по-незначително.

Вървахме в продължение на десетина минути, като той правеше по седем крачки на една моя, докато стигнахме до малка постройка в околностите на селцето. Беше дървена едноетажна сграда и може би беше много стара, а може би не. Имаше паянтови капаци на прозорците, а следите в снега подсказваха, че напоследък се отбиваха доста хора. Или може би беше един и същи човек, който все забравяше нещо.

Беше странно преживяване да вляза в тази къща, и мисля, че щеше да е пак точно толкова странно, дори и ако бях трезвен. Изпитах чувството, че сякаш е трябвало да донеса някакъв дар: злато или най-малкото тамян. Не чувствах чак такива угризения заради смирната, защото никога не съм бил напълно сигурен какво представлява.

Много Ниският Мъж спря до една странична врата, хвърли поглед през рамо към мен, после почука веднъж. След, както ми се стори, доста време, някъде се вдигна резе, после друго, и трето, и четвърто, и най-сетне вратата се отвори. Белокоса жена надникна към Много Ниския Мъж за един миг, после — към мен за три мига, кимна, и се дръпна встрани, за да ни пусне да влезем.

На единствения стол в стаята седеше Дърк Ван Дер Хау и си чистеше очилата. Носеше тежък балтон, със затъкнат на врата шал, а

дебелите му стъпала се подаваха от обувките. Обувките бяха скъпи, черни половинки с кожени връзки. Забелязах това само защото явно и самият той ги изучаваше доста внимателно.

— Господин министър, това е Томас Ланг — каза Соломон, като излезе от сенките, гледайки повече към мен, отколкото към Дърк.

Дърк продължи бавно да си чисти очилата, после се загледа в пода, докато ги поставяше внимателно на носа си. Най-после вдигна глава и ме погледна. Не беше приятелски поглед. Дишаше през устата, като дете, което упорито се опитва да не усети вкуса на броколито.

— Как сте? — казах, подавайки ръка.

Дърк погледна Соломон, сякаш никой не го беше предупредил, че може да му се наложи да докосне и мен, а после неохотно ми подаде някакво мършащо влажно нещо с пет пръста върху него.

Известно време се гледахме втренчено.

— Сега може ли да си вървя? — попита той.

Соломон поспря за момент, тъжно, сякаш се беше надявал, че тримата може да поостанем малко заедно и да поиграем вист.

— Разбира се, сър — каза той.

Едва когато Дърк се изправи, видях, че макар да беше дебел — о, Бога ми, да, определено беше дебел, и още как, — все пак не беше ни най-малко толкова огромен както при пристигането си в Мюрен.

Това е проблемът с бронираната жилетка „Лайф Тек“, нали разбирате. Тя е чудесно нещо, и прави всичко, което се надявате, че ще направи, за да ви опази жив. Но не е особено ласкава. Към фигурата, имам предвид. Носена заедно с екип за ски, тя може да направи един леко пълничък човек да изглежда много дебел, докато в крайна сметка човек като Дърк заприличва на баражен балон.

Не ми хрумваше дори и най-неубедително предположение каква сделка може да са сключили с него. Или с холандското правителство, като стана дума. Определено никой нямаше да си направи труда да ми каже. Може би му предстоеше творчески отпуск или пенсиониране, или уволнение — или пък може би го бяха хванали в леглото с дузина десетгодишни момиченца. Или може би просто му бяха дали много пари. Чувал съм, че понякога това върши работа при хората.

Както и да го бяха направили, на Дърк щеше да му се наложи да се укрива много усърдно през следващите няколко месеца както заради себе си, така и заради мен. Ако се появеше на някоя международна

конференция следващата седмица, произнасяйки се по въпроса за необходимостта от гъвкав обменен механизъм между държавите от северна Европа, това щеше да изглежда определено странно, и да предизвика задаването на въпроси. Дори Си Ен Ен можеше да проследи тази нишка.

Дърк си тръгна, без да поднесе извиненията си. Белокосата жена го пусна да се промуши през вратата и той и Много Ниският Мъж изчезнаха заедно в нощта.

— Как се чувствате, сър?

Сега на стола седях аз, а Соломон крачеше бавно около мен след предаването и приемането на отчета, като преценяваше духа ми, състоянието ми, степента на пианството ми. Беше вдигнал пръст към устните си и се преструваше, че не ме наблюдава.

— Добре съм, благодаря ти, Давид. Ти как си?

— Изпълнен с облекчение, господарю, бих казал. Да. Определено изпълнен с облекчение. — Настъпи пауза. Той мислеше много повече, отколкото говореше. — Между другото — каза най-после, — трябва да ви поздравя за великолепия изстрел, сър. Американските ми колеги искат да го знаете.

Соломон ми се усмихна, леко гадно, сякаш вече беше стигнал до дъното на запасите от Хубави Неща за Казване и се канеше да мине към другите.

— Е, възхитен съм, че са останали удовлетворени — казах. — Сега какво?

Запалих цигара и се опитах да пускам кръгчета дим, но постоянното пристъпване на Соломон насам-натам ми съсипваше полето за действие. Проследих как димът се разсея, тъничък и безформен, и накрая осъзнах, че Соломон не ми беше отговорил.

— Давид?

— Ами да, именно, господарю — каза той, след кратка пауза. — Сега какво? Това със сигурност е интелигентен, уместен въпрос, и такъв, който заслужава възможно най-изчерпателен отговор.

Нещо определено не беше наред. Соломон обикновено не говореше така. Така говоря аз, когато съм пиан, но Соломон — никога.

— Е? — казах. — Ще обобщим ли ситуацията? Работата е свършена, лошите типове са спипани с ръце в касата, навсякъде ваят пшеничени кифли и рицарски звания?

Той спря, някъде зад дясното ми рамо.

— Истината, господарю, е, че отсега нататък положението става малко тромаво.

Обърнах се да го погледна. И се опитах да се усмихна. Той не отговори на усмивката ми.

— Е, как мислиш, с кое прилагателно би трябвало да се опише начинът, по който вървяха нещата досега? Искам да кажа, ако да се опиташ да улучиш някого през бронирана жилетка, не е тромаво изпълнение...

Но той не ме слушаше. Това също не беше типично за него.

— Те искат да продължите — каза.

Е, ама разбира се, че искаха. Знаех го. Залавянето на терористи не беше целта на това упражнение и никога не е било. Искана да продължа, искаха всичко да продължи, докато се появи подходящият декор за голямата демонстрация. Си Ен Ен тук на място, камерите се въртят — а не да пристигнат четири часа след събитието.

— Господарю — каза Соломон след малко, — трябва да ви задам един въпрос и трябва да ми отговорите честно.

Не ми хареса как прозвуча това. Всичко това беше ужасно погрешно. Беше като да ти сервират червено вино с риба. Беше като човек, който носи неподходящо сако и кафяви обувки. Това беше невероятно погрешно.

— Давай — казах.

Наистина изглеждаше разтревожен.

— Ще ми отговорите ли честно? Трябва да знам, преди да задам въпроса.

— Давид, не мога да ти кажа това. — Засмях се, надявайки се, че той ще отпусне рамене, ще се отпусне, ще престане да ме плаши. — Ако ме помолиш да ти кажа дали имаш лош дъх, ще ти отговоря честно. Ако ме попиташ... не знам, на практика за всичко останало, тогава, да, вероятно ще излъжа.

Изглежда, това не го удовлетвори особено. Разбира се, нямаше причина да го е удовлетворило, но какво друго можех да кажа?

Той се прокашля бавно и внимателно, сякаш известно време можеше да не му се удаде възможност да го направи отново.

— Какви точно са отношенията ви със Сара Улф?

Сега наистина бях поразен. Изобщо не можех да проумея това. Затова гледах, докато Соломон крачеше бавно напред-назад, присвиваше устни и се мръщеше към пода, като човек, който се опитва да зачекне темата за мастурбирането със сина си тийнейджър. Не че някога съм присъствал на подобен разговор, но си представям, че той включва много изчервяване и нервни движения и откриване на микроскопични петънца от прах по ръкавите на саката, които изведнъж изискват огромно внимание.

— Защо ме питаш, Давид?

— Моля ви, господарю. Просто... — Ясно ми беше, че това не е най-добрият ден на Соломон. Той си пое дълбоко дъх. — Просто отговорете. Моля ви.

Наблюдавах го известно време, изпитвайки към него поравно гняв и съжаление.

— „Заради старите времена“, това ли се канеше да кажеш?

— Заради всичко — каза той, — което ще ви накара да отговорите на този въпрос, господарю. Заради старите времена, заради новите времена — просто ми кажете.

Запалих нова цигара и погледнах към ръцете си, опитвайки се, както се бях опитвал много пъти преди, да отговоря на въпроса за себе си, преди да отговоря за него.

Сара Улф. Сиви очи, изпъстрени със зелено. Хубави сухожилия. Да, спомням си я.

Какво чувствах наистина? Любов? Е, не можех да отговоря така, нали? Просто не бях достатъчно запознат с това състояние, за да мога да си го припиша ей така. Любовта е дума. Звук. Свързването ѝ е определено чувство е произволно, неизмеримо, и напълно безсмислено. Не, ще трябва да се върна към това, ако не възразявате.

А съжаление? Жал ми е за Сара Улф, защото... защото какво? Изгубила е брат си, после баща си, а сега е заключена в тъмната кула, докато рицарят се суети с въжена стълба. Предполагам, можех да я съжалявам за това, за факта, че ѝ се е паднало аз да ѝ бъда спасител.

Приятелство? За Бога, едва познавам тази жена.

Е, какво беше тогава?

— Влюбен съм в нея — чух да казва някой, а после си дадох сметка, че съм бил аз.

Соломон затвори очи за секунда, сякаш това беше погрешният отговор, *отново*, — после тръгна бавно, неохотно, към една маса до стената, откъдето взе малка пластмасова кутия. Претегли я на ръката си за миг, сякаш размишляваше дали да ми я даде, или да я метне през вратата навън в снега; а после затършува в джоба си. Каквото и да беше онова, което търсеше, то беше в последния джоб, в който пробва, и точно си мислех колко е хубаво да видя как това се случва на някой друг, за разнообразие, когато той извади малко издължено като молив фенерче. Подаде ми фенерчето и кутията, после ми обърна гръб и бавно се отдалечи, оставяйки ме да продължа.

Е, отворих кутията. Разбира се, че я отворих. Така се прави със затворените кутии, които хората ви дават. Отваряте ги. Затова повдигнах жълтия пластмасов капак в буквалния и преносния смисъл и сърцето ми веднага се сви още малко.

В кутията имаше диапозитиви и аз знаех, с абсолютна сигурност знаех, че няма да ми хареса онова, което има на тях.

Измъкнах първия и го вдигнах пред светлината на фенерчето.

Сара Улф. Тук не можех да сбъркам.

Слънчев ден, черна рокля, излизаща от лондонско такси. Хубаво. Това беше съвсем честно. Тук нямаше никакъв проблем. Усмиваше се — широка, щастлива усмивка, — но това е позволено. В това няма нищо лошо. Не очаквах да ридае във възглавницата си по двайсет и четири часа в денонощието. Така. Следващият.

Плащаше на шофьора. Отново нищо нередно. Когато пътуваш с такси, трябва да платиш на шофьора. Такъв е животът. Снимката беше направена с дълъг обектив, поне 135, вероятно повече. А близостта на заснемане предполагаше... Защо някой би си правил труда да...

На следващия диапозитив тя се отдалечаваше от таксито към бордюра. Смееше се. Шофьорът на таксито гледа задника ѝ — това щях да направя и аз, ако бях шофьор на такси. Тя беше гледала тила му, той се заглеждаше в задника ѝ. Честна сделка. Е, може би не съвсем честна, но никой не е твърдял, че този свят е съвършен.

Погледнах към гърба на Соломон. Главата му беше наведена.

И следващият диапозитив, моля.

Мъжка ръка. Ръка и рамо всъщност в тъмносив костюм. Протягаща се към талията ѝ, докато тя накланя глава назад, готова за целувка. Усмивката е още по-широка. И пак, какво му е тревожното на

това? Не сме пуритани. Една жена може да излезе на обяд е някого, може да бъде любезна, да се радва да го види — по дяволите, това не означава, че трябва да викаме полиция.

Сега са се обгърнали взаимно с ръце. Главата ѝ е обърната към камерата, затова лицето му е затъмнено, но определено се прегръщат. Истинска, плътна прегръдка. Значи вероятно не е банковият ѝ мениджър. Тогава какво?

Този диапозитив е почти същият, но са започнали да се обръщат. Главата му се повдига и се отделя от врата ѝ.

Сега идват към нас, все още обвили ръце един около друг. Не виждам лицето му, защото някакъв минавач минава, близо до камерата, изображението му е размазано. Но нейното лице. Какво излъчва нейното лице? Райско спокойствие? Блаженство? Радост? Възторг? Или просто вежливост. Следващ и последен диапозитив.

О, да, ето, помислих си. Този е въпросният.

— О, да, ето — казах високо. — Този е въпросният.

Соломон не се обърна.

Към нас идват мъж и жена, и аз ги познавам и двамата. Току-що съм признал, че съм влюбен в жената, макар всъщност да не съм сигурен дали това е вярно, и с всяка секунда ставам все по-несигурен, докато мъжът... а, да.

Той е висок. Добре изглеждащ, по някакъв грубоват начин. Облечен е в скъп костюм. И също се усмихва. И двамата се усмихват. Усмихват се широко. Усмихват се така силно, та изглежда, че горната част на главите им ще падне.

Разбира се, бих искал да знам от какво, по дяволите, им е толкова весело на двамата. Ако е някаква шега, бих искал да я чуя — да преценя сам дали е от онези шеги, от които ви се прииска да сграбчите човека до себе си и да го стиснете така. Или пък дали въобще да го стиснете.

Очевидно не знам шегата. Просто съм сигурен, че не би ме разсмяла. Невероятно сигурен съм.

Мъжът на снимката, обгърнал с ръка моята любима от тъмната кула, който я кара да се смее — изпълва я със смях, изпълва я с удоволствие, изпълва я със себе си, според всичко, което ми е известно — е Ръсел П. Барнс.

Тук ще направим почивка. Присъединете се към нас, след като метна кутията с диапозитиви през стаята.

ДВАЙСЕТ

Животът се състои от ридания, подсмърчания и усмивки. Преобладават подсмърчанията.

О'Хенри

Разказах на Соломон всичко. Трябваше.

Защото, виждате ли, той е умен човек, един от най-умните, които съм познавал и щеше да е глупаво да се опитам да продължа несигурно нататък, без да се възползвам от интелекта му. Докато не видях тези снимки, бях до голяма степен сам, орейки сам браздата си, но сега беше моментът да призная, че разораната пръст се беше разпиляла.

Когато свърших, вече бе четири сутринта, а дълго преди това Соломон рязко беше отворил мешката си и беше извадил онези неща, без които Соломоновците по света, изглежда, никога не остават. Имахме термос с чай, с две пластмасови чаши; по един портокал за всеки, и нож, с който да обелим портокалите; и половин фунт млечен шоколад „Кедбъри“.

И така, ядахме, пиехме, пушихме и изразявахме неодобрението си спрямо пушенето. Изложих историята за „Специализации“ от началото до средата: че не се намирах там, където бях сега, и не правех това, което правех, за доброто на демокрацията: не пазех ничий спокоен сън през нощта, нито превръщах света в по-свободно, по-щастливо място: всичко, което правех — всичко, което бях правил, откакто започна цялата тази работа, — беше да продавам оръжия.

Което означаваше, че Соломон също ги продава. Аз бях търговецът на оръжие, представителят по продажбите, а Соломон беше нещо като служител в маркетинговия отдел. Знаех, че това чувство няма да му хареса особено.

Соломон слушаше и кимаше, и задаваше правилните въпроси, в правилния ред, в подходящия момент. Не можех да преценя дали ми

вярваше или не: но пък и по отношение на Соломон това никога не ми е било възможно и вероятно никога нямаше да бъде.

След като свърших, се отпуснах назад в стола си, запремятах из пръстите си две квадратчета шоколад, и се запитах дали да носиш шоколад „Кедбъри“ в Швейцария не беше същото като да носиш въглища в Нюкасъл и реших, че не е. Качеството на швейцарския шоколад печално е спаднало, откакто бях дете и днес го бива само като подарък за разни лели. А през цялото време шоколадът „Кедбъри“ продължава възхода си, по-добър и по-евтин от всеки друг шоколад по света. Във всеки случай това е моето мнение.

— Страхотна история, господарю, ако не възразявате да отбележа. — Соломон стоеше, загледан в стената. Ако имаше прозорец, вероятно щеше да се загледа през него, но нямаше.

— Аха — съгласих се.

Затова се върнахме към снимките и се замислихме какво може да означават. Предполагахме и допускахме; правехме предположения от типа на „може би“, „ами ако“ и „а какво ще кажеш за...“, докато накрая, когато снегът точно започваше да събира малко светлина отнякъде и да я мята през капациите на прозорците и под вратата, решихме, че най-после сме изчерпали всички възможни предположения.

Имаше три възможности.

И твърде много произтичащи от тях второстепенни възможности очевидно, но в този момент ни се искаше да действаме с широк замах, затова пометохме второстепенните възможности и ги събрахме в три основни купчини, които бяха следните: той я мамеше; тя мамеше него; никой от двамата не мамеше другия, просто се бяха влюбили един в друг — сънародници американци, прекарващи заедно дългите следобеди в един непознат град.

— Ако тя го мами — започнах, вероятно за стотен път, — въпросът е: с каква цел? Искам да кажа какво се надява да спечели с това?

Соломон кимна, после бързо разтърка лице, като стисна здраво очи.

— Изповед след съвкуплението? — Той трепна при звука от собствените си думи. — Тя го записва, филмира го или каквото ще да е там и го изпраща на *Вашингтон Поуст*?

Това предположение не ми хареса много, нито пък на него.

— Доста неубедително, бих казал.

Соломон отново кимна. Все още се съгласяваше с мен доста повече, отколкото заслужавах — вероятно защото беше изпълнен е облекчение, че не съм рухнал напълно поради една конкретна причина и милион други, и искаше внимателно да ме върне обратно в разумно и оптимистично състояние на ума.

— Значи той я мами? — каза, като наклони глава на една страна, с повдигнати вежди, въвеждайки ме през портата като лукаво овчарско куче.

— Може би — казах. — Човек, превърнал се в пленник по своя воля, създава по-малко неприятности от някой, превърнал се в такъв против волята си. Или може би ѝ е разказал някакви врели — некипели, казал ѝ е, че всичко ще бъде уредено. Че самият президент се вслушва в съветите му, нещо такова.

Това също не звучеше твърде убедително.

Което ни оставяше възможност номер три.

Защо жена като Сара Улф ще иска да се събере с мъж като Ръсел П. Барнс? Защо ѝ е да върви с него, да се смее с него, да „прави онова двугърбото животно“ с него? Ако наистина правеше именно това, а аз не хранех особени съмнения по въпроса.

Добре, беше красив. Беше стегнат. Беше интелигентен по някакъв глупав начин. Притежаваше власт. Обличаше се добре. Но ако не броим всичко това, какво намираше тя в него? Искам да кажа, за Бога, той беше достатъчно стар, за да бъде корумпиран представител на правителството на страната ѝ.

Задълбочих се в размисли върху сексуалното обаяние на Ръсел П. Барнс, докато се тътрех обратно към хотела. Зората вече определено изгряваше и снегът започваше да пулсира от електрическа, току-що появила се белота. Промъкваше се в крачолите на панталоните ми и със скърцане се полепяше по подметките на ботушите ми, а онази част точно пред мен сякаш казваше: „Не стъпвайте по мен, моля ви, не стъпвайте... ох.“

Ръсел, задникът му със задник, Барнс.

Върнах се в хотела и тръгнах към стаята си възможно най-тихо. Отключих вратата, вмъкнах се вътре, а после веднага спрях: застинах с наполовина свалено импрегнирано яке. След вървенето през снега, когато около мен не се движеше нищо, освен алпийският въздух, бях настроен да долавям всички нюанси на миризмите вътре — застоялият мирис на бира откъм бара, шампоанът в килима, хлорът от плувния басейн в сутерена, напомнящият за плажа мирис на слънцезащитен крем почти отвсякъде, — а сега този нов мирис. Мирис на нещо, което наистина не би трябвало да присъства в тази стая.

Не биваше да е там, защото плащах само за единична стая, а швейцарските хотели са пословични със строгостта си по отношение на подобни неща.

На леглото ми се беше проснала Латифа, заспала, увила горния чаршаф около голото си тяло, като в някаква имитация на Рубенсова картина.

— Къде беше, по дяволите?

Сега тя седеше в леглото, плътно увила чаршафа около брадичката си, докато аз седях на края на леглото и си събувах ботушите.

— На разходка — казах.

— На разходка къде? — изсъска Латифа, все още сънена, и ядосана, че я виждам така. — Навън има шибан сняг. Къде се разхождаш в шибания сняг? Какво си правил?

Рязко смъкнах последния ботуш и бавно се обърнах да я погледна.

— Днес застрелях човек, Латифа. — Само че тя ме познаваше като Рики и аз произнесох името „Латифа“. — Дръпнах спусъка и застрелях човек. — Извърнах се и забих поглед в пода: войникът — поет, отвратен от грозотата на битките.

Почувствах как чаршафът се отпусна под мен. Леко. Тя ме наблюдава известно време.

— Цяла нощ ли се разхожда?

Въздъгнах.

— Разхождах се. Седях. Мислих. Нали знаеш, един човешки живот...

Рики, според представения от мен негов образ, беше човек, за когото говоренето като цяло не беше лесна работа, затова на този

отговор му трябваше известно време да излезе от устата ми. За известно време оставихме между нас да виси един човешки живот.

— Много хора умират, Рик — каза Латифа. — Навсякъде има смърт. Навсякъде има убийства. — Чаршафът се отпусна още малко, и видях ръката ѝ да се премества внимателно отстрани до леглото, до моята.

Защо непрекъснато чувах този аргумент, където и да отидех? Всички го правят, затова ще бъде тесногърдо от твоя страна да не се включиш и да помагаш цялата работа да върви. Внезапно изпитах желание да я зашлевя и да ѝ кажа кой съм, и какво мислех в действителност: че убиването на Дърк, убиването на когото и да било, нямаше да промени нищо, с изключение на шибаното его на Франсиско, което и бездруго вече беше достатъчно голямо, за да подслони народ, два пъти превишаващ по численост броя на бедните по света, заедно с няколко милиона буржоа в стаята за гости.

За щастие аз съм ненадминат професионалист, затова просто кимнах и сведох глава и повъздишах още малко, и гледах как ръката ѝ се промъква все по-близо и по-близо до моята.

— Хубаво е, че се чувстваш зле — каза тя, след като помисли малко. Не твърде много, очевидно, но поне малко. — Ако не чувстваше нищо, това щеше да означава, че няма любов, няма страст. А без страст ние сме нищо.

И с нея не сме кой знае какво, помислих си и започнах да си свалям ризата.

Нещата се променяха, нали разбирате. В ума ми.

Именно снимките най-сетне го бяха направили — бяха ме накарали да осъзная, че от толкова отдавна се натрисам изведнъж в споровете на други хора, че бях стигнал до момента, в който вече не ме беше грижа. Не ме беше грижа за Мурда и за неговите хеликоптери; не ме беше грижа за Сара Улф и Барнс; не ме беше грижа за О'Нийл и Соломон, нито за Франсиско и Меча на шибаната справедливост. Не ме беше грижа кой ще спечели спора или кой ще спечели войната.

Особено пък не ме беше грижа за самия мен.

Пръстите на Латифа докоснаха opakото на ръката ми.

Когато въпросът опре до секса, струва ми се, мъжете наистина се озовават хванати натясно между скала и някакво тихо, неловко, изпълнено с извинения място.

Сексуалните механизми на двата пола просто не са съвместими, това е ужасната истина в този случай. Единият е като открит автомобил, подходящ за пазаруване, бързи пътувания из града, и изключително лесно паркиране: другият е като автомобил комби, предназначен за дълги разстояния, с тежки товари — като цяло по-голям, по-сложен и по-труден за поддържане. Не бихте си купили Фиат Панда, за да прекарвате антики от Бристъл до Норуич, и не бихте си купили Волво, по каквато и да е друга причина. Не че едната кола е по-добра от другата. Просто са различни, това е всичко.

Това е истина, която напоследък не смеем да признаем — защото еднаквостта е нашата религия, а еретиците не са по-добре приети днес, отколкото са били някога, — аз обаче ще го призная, защото винаги съм смятал, че смирението пред фактите е единственото нещо, което крепи един разумен човек. Бъди смирен пред лицето на фактите и горд пред лицето на мненията, както казал веднъж Джордж Бърнард Шоу.

Всъщност не го е казал. Просто исках да припиша това мое наблюдение на някоя авторитетна личност, защото знам, че няма да ви хареса.

Ако човек се отдаде на сексуалния момент, тогава ами този момент е именно само това. Миг. Спазъм. Събитие без продължителност. Ако, от друга страна, се сдържи, като се опитва да си спомни колкото може повече имена от каталога и разцветките на „Дулукс“ или какъвто там е изборът от него метод на разтакаване, тогава бива обвинен в проява на студена техничност. И в двата случая, ако сте хетеросексуален мъж, излизането от какъвто и да било сексуален контакт, все още ползвайки се с уважение и доверие, е цел, неимоверно трудна за постигане.

Да, разбира се, уважението не е главната цел на упражнението. Но пък е лесно да го кажете, когато разполагате с него в някаква степен. Уважението, имам предвид. А мъжете просто не получават никакво напоследък. На сексуалната арена те биват преценявани по женските стандарти. Можете да съскате и да цъкате недоволно с език и да си поемате дъх колкото рязко си искате, но това е вярно. (Да, очевидно мъжете преценяват жените в други сфери — покровителстват ги, тормозят ги, отхвърлят ги, потискат ги, правят ги безкрайно нещастни, — но по отношение на страданието границата е определена от жените. „Фиат Панда“ е този, който трябва да се опита

да заприлича на „Волво“, а не обратното.) Просто няма де чуете мъжете да критикуват жените за това, че им трябват петнайсет минути, за да стигнат до оргазъм; а ако ги чуете, това не включва намекнато обвинение в слабост, или арогантност, или егоцентризъм. В най-общия случай мъжете просто свеждат глави и казват: да, така е устроено тялото ѝ, това е имала нужда да получи от мен, а аз не можах да ѝ го осигуря. Аз съм боклук и ще си тръгна веднага, в мига щом си намеря другия чорап.

Което, честно казано, е несправедливо, граничецо с нелепото. По същия начин, по който ще е нелепо да наречете един Фиат Панда скапана кола, просто защото не можете да вметите гардероб отзад. Може да е скапана по всякакви други причини — разваля се, или изразходва много масло, или е с цвят на зелен лимон, с думата „турбо“, патетично изписана напярко на задния прозорец, — но не е скапана поради единствената характеристика, която специално е планирано да притежава: малкия размер. Нито пък едно „Волво“ е скапана кола просто защото не може да се провере покрай бариерата на паркинга пред „Сейфуейс“ и да ви позволи да се измъкнете, без да платите.

Изгорете ме върху камара от дърва, ако искате, но двете коли просто са абсолютно различни, и това е положението — предназначени за правене на различни неща, с различна скорост, по различни типове пътища. Различни са. Не са едни и същи. Не си приличат. Ето, казах го. И изобщо не се чувствам по-добре. С Латифа се любихме два пъти преди закуска и веднъж след това.

— Сиско — казах, — кажи ми едно нещо.

— Разбира се, Рик. Питай.

Той ми хвърли кос поглед, после протегна ръка надолу към контролното табло и щракна запалката.

Замислих се за един цял, дълъг миг — каквито са миговете в Минесота.

— Откъде идват парите?

Пътувахме в продължение на близо два километра, преди да отговори.

Намирахме се в „Алфа Ромео“-то на Франсиско, само двамата, носейки се плавно по магистралата от Марсилия за Париж, и ако той

пуснеше записа на „Роден в САЩ“ само още веднъж, вероятно щеше да ми потече кръв от носа.

Бяха минали три дни, откакто Дърк Ван Дер Хау беше застрелян, и досега Мечът на справедливостта вече се чувстваше съвсем непобедим, защото вестниците бяха започнали да обсъждат други въпроси, а от полицията се почесваха по задръстените с компютърна информация, събиращи сведения глави, затормозени от липсата, на каквито и било неопровержими следи.

— Откъде идват парите — повтори накрая Франсиско, като барабанеше с пръсти по волана.

— Да — казах.

Магистралата се точеше с бръмчене покрай нас. Широка, права, френска.

— Защо искаш да знаеш?

Свих рамене.

— Просто... нали знаеш... само си мислех.

Той се засмя като някакъв откачен фен на рокендрола.

— Рики, приятелю, не мисли. Просто действай. Добре се справяш с правенето на нещата. Придържай се към това.

Аз също се засмях, защото това беше начинът на Франсиско да ме накара да се почувствам добре. Ако беше петнайсетина сантиметра по-висок, щеше да ми разроши косата като великодушен по-голям брат.

— Да, и въпреки това просто си мислех...

Млъкнах. За трийсет секунди и двамата седнахме по-изправени на местата си, когато една тъмносиня полицейска кола „Пежо“ мина бавно покрай нас. Франсиско отпусна частично педала за газта.

— Мислех си — казах, — както например, когато платих сметката в хотела, нали знаеш... и си помислих, един вид... това са много пари... нали знаеш... ние шестимата... хотели и такива неща... самолетни билети... много пари. И си помислих... ами откъде идват тези пари? Знаеш — все пак някой плаща, нали така?

Франсиско кимна мъдро, сякаш се опитваше да ми помогне с някакъв сложен проблем, засягащ гаджетата.

— Разбира се, Рики. Някой плаща. Някой трябва да плаща, през цялото време.

— Именно — казах. — Това си мислех. Някой трябва да плаща. Затова един вид се запитах... нали се сещаш... кой?

Известно време той остана загледан напред, после бавно се обърна и ме погледна. Гледа ме продължително. Толкова продължително, че трябваше непрекъснато да хвърлям бързи погледи към пътя, за да съм сигурен, че пред нас няма колона профучаващи камиони.

Между тези погледи се обърнах към него с възможно най-глупава сияйна усмивка. Рики не е опасен — опитвах се да кажа. Рики е честен пехотинец. Рики е простоват човечец, който само иска да знае кой му плаща надниците. Рики не е — никога не е бил, и никога няма да бъде заплаха.

Усмихнах се нервно.

— Ще гледаш ли пътя? — попитах. — Искам да кажа, ами... нали знаеш.

Франсиско дъвка устната си една минута, после изведнъж се засмя заедно с мен и се обърна отново с лице към пътя.

— Помниш ли Грег? — попита с весел, напевен тон.

Намръщих се силно, защото освен ако едно нещо не се е случило през последните няколко часа, Рики не е сигурен дали може да си го спомни особено добре.

— Грег — повтори той. — С поршетото. С пурите. Снима те за паспорта.

Изчаках малко, а после кимнах отривисто.

— Ама разбира се, Грег, спомням си го — казах. — Караше „Порше“.

Франсиско се усмихна. Може би си мислеше, че няма значение какво ми казва, защото докато стигнем до Париж, ще съм го забравил.

— Точно същият. Е, та този Грег е умно момче.

— Така ли? — казах, сякаш това беше ново понятие за мен.

— О, определено — каза Франсиско. — Много умно. Умно момче с пари. Умно момче, което притежава много неща.

За известно време се замислих за това.

— На мен ми се струва задник — казах.

Франсиско ме погледна изненадано, после нададе гръмък, изпълнен е възхищение смях и стовари юмрук върху волана.

— Разбира се, че е задник — извика. — Шибан задник, да.

Засмях се заедно с него, грейнал от гордост, че съм казал нещо, което да се хареса на шефа. Накрая постепенно и двамата се

успокоихме, а после той протегна ръка и спря касетата на Брус Спрингстийн. Идваше ми да го целуна.

— Грег работи с един друг човек — каза Франсиско и лицето му внезапно стана сериозно. — В Цюрих. Те се нещо като финансисти. Придвижват парични суми, сключват сделки, вършат многобройни големи неща. Най-различни неща. Нали се сецаш? — Той ме погледна косо, а аз чинно се намръщих в отговор, показвайки сериозна съсредоточеност. Изглежда, той искаше точно това. — Та, както и да е, на Грег му се обаждат. Със съобщение за постъпващи пари. И му се казва — прави с тях това, прави онова. Спестявай ги. Губи ги. Каквото искаш.

— Искаш да кажеш един вид, че имаме банкова сметка? — попитах ухилено.

Франсиско също се ухили.

— Разбира се, имаме банкова сметка, Рики. Имаме много банкови сметки.

Поклатих глава, чудейки се колко изобретателно беше всичко това, а после отново се намръщих.

— Значи Грег плаща пари за нас, така ли? Но не свои пари?

— Не, не свои пари. Занимава се с тях, взема си дела. Мисля, че този дял е доста голям, като се има предвид, че кара „Порше“, а всичко, което имам аз, е тази шибана „Алфа“. Но това не са негови пари.

— Тогава кой? — попитах. Вероятно твърде бързо. — Искам да кажа един човек ли? Или много хора, или какво?

— Един човек — каза Франсиско, след това ми отправи последен, продължителен, решаващ поглед — пресмяташе ме колко струвам, преценяваше ме, — като се опитваше да си спомни всичките пъти, в които го бях подразнил, всичките пъти, когато му бях угодил; пресмятайки дали съм направил достатъчно, за да си заслужи това едничко късче информация, която нямах нито право, нито причина да знам. После подсмръкна — това беше нещо, което Франсиско винаги правеше, когато се готвеше да каже нещо важно.

— Не му знам името — каза. — Истинското му име, искам да кажа. Но използва едно име за парите. В банките.

— Да? — казах.

Опитвах се да се престоря, че не съм затаил дъх. Сега Сиско ме дразнеше, нарочно протакайки цялата работа просто за забавление.

— Да? — повторих.

— Името е Лукас — каза той най-сетне. — Майкъл Лукас.

Кимнах.

— Страхотно — казах.

След малко облегнах глава на прозореца и се престорих, че спя.

Има нещо, помислих си, докато с трясък се носехме по пътя към Париж, и Бог знае какво беше то. В действие е някаква странна философия. Просто не си бях дал сметка за това преди.

Винаги бях приемал, че „Не убивай“ е най-важната заповед в списъка. Голямата. Да пожелаеш осела на ближния си очевидно беше нещо, което трябваше да се избягва; също и прелюбодейството, проявата на неуважение към баща си и майка си и кланянето пред кумири.

Но „Не убивай“ — ето на това се казва заповед. Именно тя е тази, която всеки може да запомни, защото изглежда най-справедливата, най-истинската, най-категоричната.

Божията заповед, която всички забравят, е онази, забраняваща да лъжесвидетелстваш срещу ближния си. В сравнение с „Не убивай“ тя изглежда незначителна. Като критикуване за дреболии. Като неправилно паркиране.

Но когато я хвърлят в лицето ви, и когато стомахът ви реагира на нея секунди преди мозъкът ви дори да е успял да смели чутото, осъзнавате, че животът, моралът, ценностите — всичко това просто не действа така, както сте си мислили.

Мурда простреля Майк Лукас в гърлото и това беше едно от най-лошите неща, които съм виждал, в живота си, за който не може да се каже, че не е белязан от гледките на ужасни и лоши неща. Но когато Мурда реши за удобство или за забавление, или заради административната подреденост да лъжесвидетелства срещу човека, когото беше убил — да отнеме живота му не само в чисто физически, а и в морален смисъл; да отнеме съществуването му, спомена за него, репутацията му, като използва името му и го очерни само за да прикрие собствените си следи — за да може да припише вината за онова, което щеше да последва, на един двайсет и осем годишен мъж

от ЦРУ, който беше малко мръднал, е това беше моментът, в който за мен нещата започнаха да се променят.

Това беше моментът, когато започнах наистина да се ядосвам.

ДВАЙСЕТ И ЕДНО

Май ми е изхвъркнало едно копче на панталоните.

Мик Джагър

Франсиско ни даде десет дни отпуск, за да си починем и да се възстановим.

Бернхард каза, че щял да прекара това време в Хамбург, а на лицето му беше изписано изражение, което подсказваше, че е възможно да се случи нещо от сексуално естество. Сайръс замина за Евиан Ле Бен, защото майка му умираше — макар по-късно да се оказа, че всъщност тя умираше в Лисабон, а Сайръс просто искаше да бъде възможно най-далече от нея, когато тя най-сетне си отидеше; Бенямин и Хюго излетяха за Хайфа, за да се погмуркат малко, а Франсиско се мотаеше из къщата в Париж, играейки ролята на самотния командир.

Аз заявих, че отивам в Лондон, а Латифа каза, че щяла да дойде с мен.

— Ще си изкараме адски добре в Лондон. Ще ти покажа това-онова. Лондон е страхотен град. — Тя ми се ухили и изпърха с мигли.

— Разкарай се — казах. — Не искам да се мъкнеш с мен, по дяволите.

Това очевидно бяха груби думи и наистина ми се искаше да не се беше налагало да се изразявам така. Но рискът от това да бъда в Лондон с Латифа до себе си и някой глупак да ми подвишне на улицата: „Томас, отдавна не сме се виждали, коя е сладураната?“ беше толкова ужасен, че не смеех и да си го помисля. Необходимо ми беше да мога да се движа свободно, а единственият начин, по който можех да успея, беше да зарежа Латифа.

Разбира се, можех да скалъпя някаква история, че се налага да посетя баба си и дядо си или седемте си деца, или специалист по венерически болести, но накрая реших, че по-просто беше да ѝ кажа да се разкара.

Излетях от Париж за Амстердам с паспорта, представящ ме като Балфур, а след това прекарах близо час в опити да се освободя от всеки американец, евентуално проявил достатъчно усърдие да ме проследи. Не че имаха някаква конкретна причина да го правят. Стрелбата в Мюрен им беше дала задоволително основание да смятат, че съм надежден съотборник, а и във всеки случай Соломон беше препоръчал продължително разтакаване преди следващия контакт.

Дори при това положение исках през следващите няколко дни всички чифтове вежди да са прави и на едно ниво, без никой, от която и да било страна, да възкликне: „Я виж ти какво е това?“ по повод на някоя моя постъпка или посещение някъде. Затова на летището в Шипхол си купих билет за Осло и го изхвърлих, после си купих кат дрехи и чифт нови слънчеви очила и се помотах известно време в тоалетната, преди да изляза навън като Томас Ланг, добре познатото нищожество.

Пристигнах на „Хийтроу“ в шест вечерта и се регистрирах в хотел „Поуст Хаус“: той е удобно място, защото е толкова близо до летището, и ужасно място, защото е толкова близо до летището.

Взех дълга вана, после се тръшнах на леглото с пакет цигари и пепелник и набрах номера на Рони. Трябваше да я помоля за услуга, нали разбирате — от онези услуги, за получаването, на които е нужно известно време, — затова се настройвах за продължителен разговор.

Говорихме дълго, което беше хубаво: и бездруго си беше хубаво, но особено хубаво беше, защото Мурда в много дългосрочен план щеше да плаща за шампанското и пържолата, които поръчах от обслужването по стаите, и за лампата, която счупих, когато се спънах в ръба на леглото. Знаех, разбира се, че вероятно щеше да му е нужна около една стотна от секундата да спечели достатъчно пари, за да покрие разходите за всичко, — но пък, когато отивате на война, трябва да сте готови да се задоволявате с подобни малки триумфи.

Докато чакате големия.

— Господин Колинс. Заповядайте, седнете.

Служителката на пропуска щракна някакъв ключ и проговори в празното пространство.

— Тук е господин Колинс за среща с господин Бараклоу.

Разбира се, че не беше празно пространство. Вместо това беше тъничък като косъм микрофон, прикрепен към чифт слушалки, заровени някъде в буйната ѝ прическа. Но за да осъзная това ми трябваша пет минути и през това време изпитвах желание да позвъня на някого и да им кажа, че служителката на пропуска страда от много сериозни халюцинации.

— Само минутка — каза тя: не разбрах дали говореше на мен, или в микрофона.

Двамата с нея се намирахме в канцелариите на „Смеете Велде Керкплейн“ — име, което ако не друго вероятно би ви спечелило доста приличен резултат при игра на скрабъл; а аз бях Артър Колинс, художник от Тонтън.

Не бях сигурен дали Филип ще си спомни Артър Колинс, и всъщност нямаше значение, ако не успееше: трябваше обаче да направя някаква малка покупка, за да имам повод да се кача тук до дванайсетия етаж и ми се беше сторило най-удачно да се представя като Колинс. По-добре във всеки случай от Някакъв Тип, Който Веднъж е Спал с Годеницата Ти.

Станах и закрачих бавно из стаята, като накланях глава настрани, както подобава на един художник, към различните образци на корпоративно изкуство, които покриваха стените. В по-голямата си част те представляваха огромни цапаници в сиво и тюркоазено, с някое и друго — съвсем рядко — алено петънце. Изглеждаха като планирани в лаборатория и вероятно наистина бяха, за да увеличат специално чувството на увереност и оптимизъм, надигащо се в гърдите на инвеститора, посещаващ за пръв път СВК. На мен не ми въздействаха, но пък и аз бях тук по други причини.

Надолу по коридора се отвори жълта дъбова врата и Филип подаде глава навън. Примижа към мен за момент, после пристъпи навън и задържа вратата широко отворена.

— Артър — каза малко колебливо. — Как я караш?

Носеше яркожълти тиранти.

Филип беше застанал с гръб към мен и тъкмо ми наливаше чаша кафе.

— Не се казвам Артър — казах, като се тръснах в един стол.

Главата му рязко се завъртя, после се въртна обратно.

— По дяволите — каза и засмука маншета на ризата си. После се обърна и извика към отворената врата: — Джейн, скъпа, би ли донесла един парцал? — Погледна надолу към бъркотията от кафе, мляко и подгизнали бисквити и реши да не се занимава.

— Съжалявам — каза, като продължаваше да ближе ризата си, — та какво кавахте? — Мина бавно зад мен, отправяйки се към своята светая светих — бюрото си. Когато стигна дотам, седна много бавно — или защото страдаше от хемороиди, или защото имаше вероятност да направя нещо опасно. Усмихнах се, за да му покажа, че страда от хемороиди.

— Не се казвам Артър — повторих.

Настъпи пауза и из ума на Филип се залутаха хиляди възможни отговори, стрелкаци се през очите му като в игрален автомат е картинки на плодове.

— О? — възкликна най-сетне.

Два лимона и грозд череша. Натиснете бутона за рестартиране.

— Боя се, че онзи ден Рони те излъга — казах с извинителен тон.

Той се наклони назад в стола си, с лице, застинало в хладна, любезна, невъзмутима усмивка.

— Виж ти, така ли? — Пауза. — Много палаво от нейна страна.

— Не го направи от чувство за вина. Искам да кажа, трябва да разбереш, че нищо не се е случило между нас. — Направих пауза — горе-долу толкова дълга, колкото времето нужно, за да кажете: „направих пауза“, — а после изрекох най-забавната част: — На този етап.

Той трепна. Видимо.

Е, разбира се, че беше видимо. Защото иначе нямаше да разбере за това. Онова, което имам предвид, е, че трепването бе силно, почти като скок. Със сигурност достатъчно силно, за да задоволи хокейния рефер.

Той сведе поглед към тирантите си и задраска с нокът по една от катарамите.

— На този етап. Разбирам. — После вдигна поглед към мен. — Съжалявам — каза Филип, — но смятам, че трябва да ви попитам за истинското ви име, преди да продължим. Искам да кажа, щом не сте Артър Колинс, нали разбирате... — Гласът му заглъхна, отчаян и изпълнен с паника, но нежелеещ да го покаже. Не и пред мен, във всеки случай.

— Казвам се Ланг — казах. — Томас Ланг. И нека първо да кажа, че напълно осъзнавам какъв голям шок ще бъде това за теб.

Той пренебрегна с махане на ръка опита ми за извинение, и остана да седи известно време, дъвчейки кокалчето на пръста си, докато обмисляше какво да прави сега.

Още седеше така пет минути по-късно, когато вратата се отвори, и там застана момиче в раирана риза, вероятно Джейн, заедно с кърпа за чинии и с Рони.

Двете жени поспряха на вратата, очите им се стрелкаха насам — натам, докато Филип и аз се изправихме на крака и също се заоглеждахме бързо. Ако бяхте филмов режисьор, щеше да ви е адски трудно да решите къде да разположите камерата. Живата картина си остана както си беше, е всички нас, гърчещи се в един и същи социален ад, докато Рони наруши мълчанието.

— Скъпи — каза тя.

При тази дума Филип, бедният глупак, пристъпи напред.

Но сега Рони се отправяше към онази страна на бюрото, от която се намирах аз и затова Филип трябваше да превърне стъпката си в неясен жест към Джейн, и с кафето стана така, а пък с бисквитите стана иначе, и изобщо ще имаш ли нещо против да се държиш мило?

Когато той свърши и се обърна отново към нас, Рони беше в ръцете ми, прегръщайки ме с всичка сила. Отвърнах на прегръдката ѝ, защото, изглежда, случаят го изискваше, а също и защото го исках. Тя миришеше много хубаво.

След малко Рони лекичко се освободи от прегръдката ми и се облегна назад да ме погледне. Стори ми се, че в очите ѝ май имаше сълзи, следователно определено се задълбочаваше в тази история. После се обърна към Филип.

— Филип... какво мога да кажа? — изрече тя и това беше горе — долу всичко, което успя да каже.

Филип се почеса по тила, поизчерви се, а после се зае отново с петното от кафе върху маншета на ризата си. Беше истински англичанин.

— Джейн, би ли оставила това за момент? — каза, без да вдига поглед. Това беше като музика за ушите на Джейн и след секунда тя вече беше излязла. Филип опита да се засмее учтиво.

— И така — каза той.

— Да — казах. — И така... — Аз също се засмях, точно толкова неловко. — Предполагам, горе-долу това е всичко, наистина. Съжалявам, Филип. Знаеш...

Останахме да стоим така, тримата, още цяла вечност в очакване някой да прошепне следващата реплика от ъгъла на суфльора. После Рони се обърна към мен и очите ѝ ми казаха, че сега е моментът за действие.

Поех си дълбоко дъх.

— Филип, между другото — казах, като се откачих от Рони и пристъпих към бюрото му, — чудех се дали бих могъл да те попитам... нали разбираш... дали би ми направил една услуга.

Филип изглеждаше така, сякаш току-що съм съборил върху него цяла сграда.

— Услуга ли? — рече той и усетих, че претегля плюсовете и минусите на това да се ядоса наистина много.

Рони изцъка с език зад гърба ми.

— Томас, не прави това — каза тя. Филип я погледна и се намръщи съвсем леко, но тя не му обърна никакво внимание. — Обеща да не правиш това — прошепна тя.

Моментът бе прекрасно преценен.

Филип подуши въздуха и го намери, ако не сладък, то определено по-малко кисел от преди, защото само трийсетина секунди след като с Рони му бяхме казали, че сме единствената щастлива двойка в стаята, сега изглеждаше, че май ще започнем да спорим.

— Каква услуга? — попита той, като скръсти ръце на гърдите си.

— Томас, казах „не“. — Това отново беше Рони, сега вече истински ядосана.

Обърнах се наполовина, като говорех на нея, но гледах към вратата, сякаш бяхме водили този спор няколко пъти по-рано.

— Виж, той може да откаже, нали? — казах. — Искам да кажа, за Бога, аз само питам.

Рони направи две крачки напред, промъквайки се леко покрай бюрото, докато застана почти по средата между нас. Филип погледна надолу към бедрата ѝ и разбрах, че преценява приблизителните ни позиции. Още не съм извън тази история — мислеше си.

— Няма да се възползваш от него, Томас — каза Рони, придвижвайки се още малко покрай бюрото. — Просто няма. Не е честно. Не сега.

— О, за Бога — казах, навеждайки глава.

— Каква услуга? — повтори Филип и аз усетих как надеждата се надига в него.

Рони се приближи още повече.

— Не, Филип, недей — каза тя. — Не прави това. Ще си тръгнем, ще те оставим...

— Виж — казах, все още с наведена глава, — може никога повече да не ми се удаде подобен шанс. Трябва да го попитам. Това ми е работата, помниш ли? Да питам хората. — Започвах да се държа саркастично и противно и Филип се наслаждаваше на всяка секунда от изпълнението.

— Моля те, не слушай, Филип, съжалявам... — Рони ме стрелна с гневен поглед.

— Не, няма нищо — каза Филип. Погледна отново към мен, без да бърза, с мисълта, че всичко, което трябваше да направи сега, беше да не допусне грешка. — Какво работиш, Томас, между другото?

Беше мило от негова страна да ме нарече Томас. Мил, дружелюбен, сигурен начин за обръщение към мъжа, който току-що ти е откраднал годеницата.

— Журналист е — каза Рони, преди да успея да отговоря. Думата „журналист“ прозвуча така, сякаш това беше наистина ужасна професия. Което, да погледнем истината в очите...

— Журналист си и искаш да ме питаш нещо? — каза Филип. — Е, добре, давай. — Сега Филип се усмихваше. Запазваше достойнство пред лицето на поражението. Истински джентълмен.

— Томас, ако го попиташ, в момент като този, след онова, за което се споразумяхме... — Тя остави края на изречението да увисне във въздуха. Филип искаше тя да се доизкаже.

— Какво? — попитах доста сопнато.

Рони се втренчи гневно в мен, после се врътна на пета и застана с лице към стената. Докато го правеше, се блъсна леко в лакътя на Филип и аз го видях как леко изви гръбнак. Прекрасно изпълнение. Вече съм много близо — мислеше си той. Няма за какво да бързам.

— Пиша един материал върху рухването на суверенната държава — казах уморено, почти пиянски. Малцината журналисти, с които съм разговарял през живота си, изглежда, до един притежават тази обща черта: излъчване на вечно изтощение, предизвикано от това да си имат работа с хора, които просто не са и наполовина толкова фантастични като тях. Сега се опитвах да го имитирам и изглежда се получаваше доста добре. — За икономическото превъзходство на мултинационалните компании над правителствата — избълвах в скоропоговорка, сякаш досега вече всеки тъпак по земята би трябвало да знае, че това е горещият въпрос.

— За кой вестник е този материал, Томас?

Отпуснах се обратно в стола. Сега и двамата бяха застанали, заедно в далечния край на бюрото, докато аз се свивах самичък. Трябваше само да се оригна няколко пъти и да започна да изчоплям спанак от зъбите си и Филип щеше да знае, че е заложил на победител.

— Ами в общи линии за всеки вестник, който пожелае да го публикува — казах, като навъсено свих рамене.

Сега Филип изпитваше съжаление към мен, чудейки се как изобщо е могъл да повярва, че представлявам заплаха.

— И искаш известна... информация, така ли? — Спускаше се по финалната права към победата.

— Да, точно — казах. — Само за движението на парите, всъщност. Как хората заобикалят различните валутни закони, размятат парични суми насам-натам, без никой да разбере. По-голямата част от това всъщност е обикновена обща информация, но има един — два действителни случая, които ме интересуват.

Наистина се оригнах лекичко, докато казвах това. Рони чу и се обърна да ме погледне в лицето.

— О, кажи му да се разкара, Филип, за Бога — каза тя. Изглежда ме гневно. Беше малко плашещо. — Нахълтва тук...

— Виж, не можеш ли да си гледаш собствената работа? — казах. Гледах я злобно в отговор на нейния поглед, и бихте могли да се

закълнете, че двамата сме нещастно женени от години. — Филип няма нищо против, нали, Фил?

Филип се канеше да каже, че изобщо няма нищо против, че според него нещата вървят великолепно, но Рони не му позволи. Беше бясна.

— Той просто проявява вежливост, тъпак такъв — извика тя. — Филип има добри обноски.

— За разлика от мен?

— Ти го каза.

— Но ти не трябваше.

— О, какъв си ми бил чувствителен.

Подхващаме кавгата с пълна пара. А дори не бяхме репетирали.

Настъпи продължителна, противна пауза и може би Филип започна да си мисли, че може всичко да му се размине в последния момент, защото попита:

— Конкретни придвижвания на пари ли искаш да проследиш, Томас? Или като цяло механизмите, които хората биха могли да използват?

Бинго.

— В идеалния случай и двете, Фил — казах.

След час и половина оставих Филип с компютърния му терминал и списък на „наистина добри приятели, които му дължат нещичко“ и се отправих през Лондонското Сити към Уайтхол, където имах един абсолютно отвратителен обяд с О’Нийл. Макар че храната беше доста добра.

Известно време говорихме за незначителни неща, а после загледах как цветът на лицето на О’Нийл постепенно се променяше от розово към бяло, към зелено, докато обобщавах историята дотук. Когато изложих онова, което според мен можеше да бъде достатъчно енергичен завършек на цялата работа, той посивя.

— Ланг — изграчи, докато пиехме кафето, — не можеш... искам да кажа... невъзможно ми е да си представя, че имаш нещо...

— Господин О’Нийл — казах, — не ви моля за разрешение. — Той престана да грачи и просто си седеше там, а устата му се движеше неясно. — Казвам ви какво мисля, че ще се случи. Като проява на

вежливост. — Признавам, че беше доста странно да използвам такава дума в подобна ситуация. — Искам вие и Соломон и вашето министерство да сте в състояние да излезете от тази история, без да оплескате твърде много нещата. Ако искате, използвайте това, което ви казвам, ако не искате — недейте. Това си е ваша работа.

— Но... — запъна се той, — не можеш... искам да кажа... бих могъл да съобщя за теб в полицията. — Мисля, че дори той се даде сметка колко неубедително прозвуча това.

— Разбира се, че бихте могли — казах. — Ако искахте след по-малко от четирийсет и осем часа вашето министерство да бъде затворено, а канцелариите му — превърнати в парници към Министерството на земеделието и риболова, тогава да, да съобщите за мен в полицията със сигурност щеше да бъде отличен начин да се справите с положението. Е, имате ли този адрес?

Той продължи да движи устата си още известно време, а после рязко дойде на себе си, стигна до решение и започна да хвърля потайни, драматични погледи из ресторанта, сякаш за да каже на всички останали обядващи: Сега Ще Дам На Този Човек Важно Парче Хартия.

Взех адреса от него, изпих кафето си на един дъх и станах от масата. Когато погледнах назад от вратата, изпитах много силното чувство, че О'Нийл се чуди как да нареди нещата така, че през следващия месец да е в отпуска.

Адресът беше в Кентиш Таун и се оказа един от групичка нагъсто построени във времето на ниското строителство от шейсетте блокове е общински жилища, с прясно боядисана дървена дограма и жлеbove в рамките на прозорците, подрязани живи плетове и разположени на настлана с чакъл алея редица гаражи в единия край. Даже асансьорът работеше.

Стоях и чаках на откритата стълбищна площадка на втория етаж, и се опитвах да си представя каква ли отвратителна поредица от бюрократични грешки беше довела в крайна сметка до това сградата да изглежда така добре поддържана. В повечето части на Лондон събират кошчетата за боклук от улиците на средната класа и ги изпразват в общинските имоти, преди да подпалят няколко „Форд Кортина“ на тротоара. Но не и тук, очевидно. Тук, това беше сграда, която вършеше работа, където хората наистина можеха да живеят поне

с известно достойнство, а не да имат чувството, че останалата част от обществото изчезва отвъд хоризонта в екскурзионни автобуси „Бътлинс“. Прииска ми се да напиша надуто писмо на някого. А после да го скъсам и да хвърля късчетата на моравата долу.

Остъклената врата на номер четиринайсет се отвори и на прага застана жена.

— Здравейте — казах. — Казвам се Томас Ланг. Идвам да видя господин Рейнър.

Боб Рейнър хранеше златните рибки, докато му обяснявах какво искам.

Този път носеше очила и жълт пуловер за голф, което предполагам на суровите мъжаги им е позволено да правят в свободните си дни, и накара съпругата си да ми донесе чай и бисквити. Прекарахме десет неловки минути, докато го питах как е главата му, а той ми каза, че понякога все още получава главоболие, а пък аз казах, че съжалявам за това, а той каза да не се тревожа, защото получавал тези главоболия и преди да го ударя.

И изглежда, че това беше всичко. Вода под моста. Боб беше професионалист, нали разбирате.

— Мислите ли, че можете да намерите тази информация? — попитах.

Той почука по стената на аквариума, което явно не впечатли рибките ни най-малко.

— Ще ви струва доста — каза след известно време.

— Няма проблем — рекох.

Наистина нямаше. Защото Мурда щеше да плаща.

ДВАЙСЕТ И ДВЕ

*В Оксфорд за мъдрите глави
няма тайни за света широк.
Но никой повече не знае, уви,
от проникателния господин Жабок.*

Кенет Греъм

Остатъкът от престоя ми в Лондон беше зает с приготовления от едно или друго естество.

Напечатах дълго и неразбираемо изявление, описващо само онези части от моето приключение, в които се бях държал като свестен и умен мъж и го депозирах при господин Халкърстън в Националната Уестминстърска банка в Суис Котидж. Беше дълго, защото няхах време да напиша кратко и неразбираемо, защото на пишещата ми машина ѝ липсва буквата „д“.

Халкърстън изглеждаше разтревожен: не можех да преценя дали от мен, или от дебелия кафяв плик, който му дадох. Попита дали имам някакви специални инструкции относно обстоятелствата, при които да се отвори пликът, и когато му казах да действа по своя преценка, той бързо остави плика и помоли някой друг да дойде и да го занесе в трезора.

Освен това обърнах баланса от първоначално платената ми от Улф сума в пътнически чекове.

Изпълнен с усещане за бодрост, след това се върнах в „Блиц Електроникс“ на Тотнъм Корт Роуд, където прекарах час в компанията на много мил мъж с тюрбан, като разговаряхме за радиочестотите. Той ме увери, че радиопредавателят „Сенхайзер Микропорт СК 2012“ е точно това, което ми трябва, и че не бива да приемам заместители, затова не приех.

След това се отправих на изток към Айлингтън, за да се видя с адвокатата си, който ми стисна силно ръката и цели петнайсет минути

ми повтаря, че трябва отново да поиграем голф. Казах му, че това е великолепа идея, но строго погледнато ще трябва да поиграем голф, преди да можем да поиграем отново, при което той се изчерви и каза, че сигурно си е мислил за Робърт Ланг. Казах, че да, сигурно така е било и се заех да продиктувам и подписа завещание, в което оставях цялото си движимо и недвижимо имущество на фонда „Спасете децата“.

А после, когато ми оставаха само четирийсет и осем часа, преди да стане време да се върна в окопите, се сблъсках със Сара Улф.

Като казвам „сблъсках се“, имам предвид, че наистина се блъснах в нея.

Бях наел един „Форд Фиеста“ за два дни, за да ме разкарва из Лондон, докато окончателно се помиря със своя Създател и своите Кредитори, и изпълнението на задачите ми ме отведе твърде близо до Корк Стрийт. Затова, без някаква причина, която с готовност бих си признал, завих наляво, и надясно, а след това пак наляво, и се хванах, че обикалям с колата покрай галериите — повечето със спуснати кепенци, — мислейки си за по-щастливите дни. Разбира се, те всъщност изобщо не бяха по-щастливи. Но все пак бяха дни и в тях беше присъствала Сара, а това беше почти достатъчно.

Слънцето грееше ниско и ярко, а когато за съвсем кратък миг обърнах глава към сградата на Глас, ми се стори, че от радиото долита „Не е ли прекрасна“. Свърнах назад точно когато иззад един камион пред мен се стрелна синьо петънце.

Поне „стрелна се“ е думата, която бих използвал във формуляра е показанията си. Предполагам обаче, че която и да е дума от рода на „пристъпи“, „мина бавно“, „мина леко“, дори просто „премина“ щеше да е по-близо до истината.

Настъпих спирачките твърде късно и гледах с ужас, който бе сковал ръцете ми, как стрелналото се синьо петънце първо се отдръпна от мен, после остана на мястото си, после стовари юмруци върху капака на „Фиестата“, когато предната броня се плъзна към прасците му.

Нямаше нищо излишно. Абсолютно нищо. Ако бронята беше мръсна, щях да я докосна. Но не беше и не го направих, което ми

позволи веднага да изпадна в ярост. Бях отворил със замах вратата и почти бях излязъл от колата, с намерението да кажа: какво, по дяволите, ви прихваща, когато осъзнах, че краката, които без малко не бях счупил, ми бяха познати. Вдигнах очи и видях, че синьото петно има лице, и онези зашеметяващи сиви очи, които карат мъжете да говорят несвързано, и отлични зъби, няколко от които в момента се бяха показали.

— Господи — казах. — Сара.

Тя се втренчи в мен, с побеляло лице, напълно шокирана.

— Томас?

Погледнахме се.

И докато се гледахме, застанали там на Корк Стрийт, Лондон, Англия, сред ярка слънчева светлина, докато Стиви Уондър лееше сантименталните си напеви в колата, нещата около нас сякаш някак се промениха.

Не знам как се случи, но в онези няколко секунди всички хора, тръгнаха на пазар, и бизнесмени, и строители, и туристи, и регулировчици, с всичките им обувки, ризи и панталони, рокли и къси чорапи, чанти и часовници, коли и ипотeki, бракове, апетити и амбиции... всички те просто избледняха и изчезнаха.

И оставиха Сара и мен, застанали там в един много тих свят.

— Добре ли си? — попитах, сякаш хиляда години по-късно.

Беше просто реплика. Не знам какво всъщност исках да кажа с това. Какво я питах: дали е добре, защото не я бях наранил, или пък дали е добре, защото много други хора не я бяха наранили?

Сара ме погледна, сякаш и самата тя също не знаеше, но мисля, че след малко решихме да се спрем на първото.

— Добре съм — каза.

А после, сякаш се връщаха от обедната си почивка, допълнителните участници в нашия филм започнаха отново да се движат, да вдигат шум: да бърбят, да тътрят крака, да кашлят, да изпускат разни неща. Сара леко кършеше ръце. Обърнах се да погледна капака на форда. Беше оставила отпечатък.

— Сигурна ли си? — попитах. — Искам да кажа, сигурно си...

— Наистина, Томас, добре съм. — Последва пауза, през която тя си оправяше роклята, а аз я гледах, докато го правеше. После вдигна очи към мен. — А ти?

— Аз ли? — попитах. — Аз съм...

Ами искам да кажа... Откъде трябваше да започна?

Отидохме в една кръчма — „Дукът на Графство някое си“, — сбутана в ъгъла на някакви конюшни с жилищни помещения над тях недалече от Бъркли Скуеър.

Сара седна на една маса и отвори дамската си чанта, и докато ровеше в нея както правят жените, я попитах дали иска питие. Тя каза, че иска едно голямо уиски. Не си спомнях дали е редно да се дава алкохол на хора, току-що преживели шок, но знаех, че няма как да поръчам горещ, сладък чай в лондонска кръчма, затова отидох до бара и поръчах две двойни уискита „Макалан“.

Наблюдавах нея, прозорците и вратата.

Трябваше да са я следили. Просто трябваше.

Като се има предвид какви бяха залозите, беше немислимо да я оставят да се шляе ненаблюдавана. Аз бях лъвът, ако ви е възможно да повярвате това за миг, а тя беше вързаната коза. Би било лудост да я оставят да се шляе.

Освен ако...

Никой не влизаше, никой не надничаше, никой не мина бавно покрай кръчмата и не погледна крадешком вътре. Нищо. Погледнах Сара.

Тя беше свършила с тършуването из чантата и сега седеше, загледана към средата на стаята, с напълно безизразно и непроницаемо лице. Беше замаяна, не мислеше за нищо. Или пък беше обърквана, обзета от всевъзможни мисли. Не можех да преценя. Бях почти сигурен, че знае, че я гледам, затова фактът, че не отвърщаше на погледа ми, беше странен. Но пък странността не е престъпление.

Взех напитките и тръгнах обратно към масата ѝ.

— Благодаря — каза тя, като взе чашата от мен и изля съдържанието ѝ наведнъж в гърлото си.

— Спокойно — казах.

За миг тя ме погледна истински агресивно, сякаш бях просто поредният човек на дълга опашка от хора, който ѝ се пречкаше и ѝ казваше какво да прави. А после си спомни кой съм — или си спомни, че трябва да се преструва, че помни кой съм — и се усмихна. Отвърнах на усмивката ѝ.

— Уиски, отлежало дванайсет години в бъчви за шери — казах бодро, — забита някъде на някакъв шотландски хълм в очакване на великия си миг, а после изведнъж — тряс, даже не успява да се докосне до стените на чашата. Кой би искал да бъде едно просто малцово уиски?

Очевидно бръщолевех глупости. При тези обстоятелства обаче смятах, че имам право да се държа донякъде по този начин. Бях прострелян, бит, съборен от мотоциклета си, затворен, лъган, заплашван, принуждаван да спя с някого, покровителстван и заставен да стрелям по хора, които никога не бях срещал. Рискувах живота си от месеци и ме делеяха броени часове от мига, в който щеше да се наложи да го рискувам отново, заедно с живота на много други хора, някои от които принадлежаха към хората, които много харесвах.

А причината за всичко това — наградата в края на тази японска викторина, каквато представляваше животът ми откакто се помнех — сега седеше пред мен, в безопасна топла лондонска кръчма, отпивайки от питието си. Докато навън хората се разхождаха бавно нагоре-надолу, купуваха си копчета за ръкавели и коментираха необичайно хубавото време.

Мисля, че на мое място и вие щяхте да бръщолевите глупости.

Качихме се обратно във форда и аз пообиколих наоколо.

Сара всъщност все още не беше казала много, с изключение на това, че е сигурна, че никой не я следи, а аз бях казал: добре, това е голямо облекчение, и не го бях повярвал и за секунда. Затова карах наоколо и наблюдавах в огледалото за обратно виждане. Прекарах колата надолу по тесни еднопосочни улици, по потънали в зеленина булеварди, по които не се виждаха коли, лъкатуших от алея до алея по Уестуей, и не видях нищо. Помислих си: по дяволите разходите и влязох, а след това направо излязох оттам, в два многоетажни

автомобилни паркинга, което винаги е кошмар за колата, която ви следи. Нищо.

Оставих Сара в колата, а аз излязох навън и проверих за магнитен предавател, като прокарах пръсти под броните и осите на колелата в продължение на петнайсет минути, докато се уверих. Дори на два пъти отбих встрани и огледах небето над мен за трещящ полицейски хеликоптер.

Нищо.

Ако бях човек, който си пада по басовете, и ако имах какво да заложа, щях да заложа всичко, че сме чисти, наследени и ненаблюдавани.

Сами в един тих свят.

Хората говорят за падането на нощта или за падащата нощ, или за спускащия се здрач, а това никога не ми се е струвало правилно. Може би някога са имали предвид „нападане“. Сякаш нощта те сполита. Сякаш нощта се случва. Може би те, които и да са били, са си мислели за спускащо се слънце. Възможно е да е това, само че така би трябвало да се стигне до „падането, или спускането на деня“. Денят се спусна върху Мечока Рупърт. А ако сме прочели поне една книга през живота си, ние знаем, че денят не се спуска, нито се издига. Той се разпуква. В книгите денят се разпуква, а нощта пада.

В живота нощта се издига от земята. Денят се опитва да се задържи колкото може по-дълго, светъл и нетърпелив, категорично и определено последният гост, който си тръгва от партито, докато земята притъмнява, процеждайки нощта около глезените ви, поглъщайки завинаги изпуснатата контактна леща, карайки ви да пропуснете онова ниско хващане в улея на последната топка от последното хвърляне.

Нощта се издигна на Хампстед Хийт, докато Сара и аз вървахме заедно, понякога хванати за ръце, понякога не.

Вървахме мълчаливо през повечето време, просто заслушани в звука от стъпките си по тревата, по калта, по камъните. Тук-там се мяркаха бързо прелитащи лястовици, стрелкащи се в дърветата и храстите и извън тях като спотайващи се хомосексуалисти, докато самите спотайващи се хомосексуалисти се мяркаха бързо тук — там, много напомнящи за самите лястовици. На Хийт кипеше голямо

оживление тази вечер. Или може би е така всяка вечер. Мъжете, изглежда, бяха навсякъде — сами, по двойки, по тройки и по-големи групички — преценяваха, даваха сигнали, проучваха, правеха каквото там правеха: мушкаха се един в друг, за да дават, да получават — онази микросекунда от електрически заряд, която щеше да им позволи да се приберат вкъщи и да се съсредоточат върху сюжета на някой от филмите за инспектор Морз, без да бъдат обзети от нервност.

Такива са мъжете, помислих си. Това е освободената от оковите и задръжките мъжка сексуалност. Не лишена от любов, но отделна от любовта. Кратка, спретната, ефикасна. Като „Фиат Панда“, всъщност.

— За какво мислиш? — попита Сара, упорито забила поглед в земята, докато вървеше.

— За теб — казах, почти без да се запъна.

— За мен ли? — попита тя и известно време вървахме бавно. — Хубаво или лошо?

— О, хубаво определено. — Погледнах я, но тя се мръщеше, все още загледана надолу. — Определено хубаво — повторих.

Стигнахме до едно езерце и застанахме край него, зяпахме в него и хвърляхме камъчета в него, и като цяло му отдавахме благодарност, придържайки се към онзи древен механизъм — какъвто и да е той, — който привлича хората към водата. Сетих се за последния път, когато бяхме сами на бреговете на реката в Хенли. Преди Прага, преди Меча, преди какви ли не други неща.

— Томас — каза тя.

Обърнах се и я погледнах бързо, защото внезапно изпитах чувството, че е репетирала нещо наум и сега искаше да го изрече бързо.

— Сара — казах.

Тя все така гледаше надолу.

— Томас, какво ще кажеш да избягаме?

Тя замълча за малко, а после най-сетне вдигна към мен очи — онези красиви, огромни, сиви очи — и аз видях в тях отчаяние, дълбоко и излизащо на повърхността. — Имам предвид, заедно — каза. — Просто да се махнем.

Погледнах я и въздъгнах. В един друг свят — помислих си, — можеше и да се получи. В друг свят, в друга вселена, в друго време като двама съвсем различни души може би наистина щяхме да успеем

да оставим всичко това зад гърба си, да се отправим към някой окъпан в слънце карибски остров и цяла година нонстоп да правим секс и да се наливаме със сок от ананас.

Сега обаче нямаше да се получи. Нещата, които съм си мислил от дълго време, сега са ми известни със сигурност, а колкото до нещата, които знаех отдавна — сега ми беше противна мисълта, че ги знам.

Поех си дълбоко дъх.

— Колко добре познаваш Ръсел Барнс? — попитах.

Тя примигна.

— Какво?

— Попитах те колко добре познаваш Ръсел Барнс.

Тя се втрени в мен за момент, после издаде звук, подобен на смях — както правя аз, когато си дам сметка, че съм сериозно загазила.

— Барнс — каза тя, като извърна поглед и поклати глава в опит да се държи така, сякаш току-що я бях попитал кока-кола ли предпочита, или пепси. — Какво общо, по дяволите има това...

Хванах я за лакътя и я стиснах, като я извъртях рязко, за да ме погледне отново в лицето.

— Ще отговориш ли на шибания въпрос, ако обичаш?

Отчаянието в очите ѝ започваше да се сменя с паника. Плашех я. Да си кажа честно, плашех и себе си.

— Томас, не знам за какво говориш.

Е, това беше.

С това и последната искрица надежда изчезна. Когато тя ме излъга, застанала там край водата в надигащата се нощ, разбрах каквото разбрах.

— Ти им се обади, нали?

Известно време тя се бори да се изтръгне от хватката ми, а после отново се засмя.

— Томас, ти... какво ти става, по дяволите?

— Моля те, Сара — казах, без да пускам лакътя ѝ, — не се преструвай.

Сега тя започваше наистина да се плаши и започна да се опитва да се отскубне. Аз продължих да я държа.

— Боже Господи... — започна тя, но аз поклатих глава и тя млъкна. Поклатих глава, когато тя ми се намръщи, а също и когато се

опита да изглежда изплашена. Изчаках, докато престана с всичките тези неща.

— Сара — казах накрая, — чуй ме. Знаеш коя е Мег Райън, нали? — Тя кимна. — Е, на Мег Райън ѝ плащат милиони долари, за да прави това, което ти се опитваш да правиш сега. Знаеш ли защо? — В отговор тя се втренчи в мен. — Защото е много трудно да правиш подобно нещо добре и в целия свят има не повече от дванайсет души, които могат да се справят наистина толкова добре. Затова недей да играеш роли, не се преструвай, недей да лъжеш.

Тя затвори уста и изглежда, че изведнъж се отпусна, затова разхлабих хватката си върху лакътя ѝ, а после съвсем я пуснах. Стояхме там като големи хора.

— Точно ти си им се обадила — повторих. — Ти си им се обадила първата вечер, когато дойдох в къщата ви. И си им се обадила от ресторанта, вечерта, когато ме събориха от мотоциклета.

Не исках да ми се налага да изричам последната част, но някой трябваше да го направи.

— Ти си им се обадила — казах, — и те са дошли да убият баща ти.

Тя плака в продължение на близо час на Хампстед Хийт, на една пейка сред лунната светлина, в прегръдките ми. Всички сълзи на света се стичаха по лицето ѝ и попиваха в пръстта.

В един момент плачът стана толкова силен и толкова висок, че около нас започна да се събира застанала на известно разстояние, разпръснатата публика, в която шепнешком се съветваха помежду си дали да не се обадят в полицията, а после размислиха. Защо съм я обгърнал с ръце? Защо прегръщах жена, която бе предала собствения си баща и която беше използвала самия мен като парче тоалетна хартия?

Понятие нямам.

Когато най-сетне плачът започна да утихва, аз продължих да я прегръщам и чувствах как тялото ѝ се свива от спазми и се разтърсва от тръпки от онези остатъчни хълцания след плача, каквито издават децата.

— Не беше предвидено той да умре — каза тя внезапно, с ясен, силен глас, който ме накара да се запитам дали не идва от някъде другаде. Може би да. — Не беше предвидено това да се случи. Всъщност — тя избърса носа в ръкава си, — те наистина ми обещаха, че с него всичко ще е наред. Казаха, че стига да бъде спрян, нищо няма да се случи. Че и двамата ще бъдем в безопасност, и двамата ще бъдем...

Тя заекна и въпреки цялото спокойствие в гласа ѝ можех да разбера, че безкрайно много се измъчва от вината.

— Че и двамата ще сте какво? — попитах.

Тя наклони глава назад, протягайки дългата си шия, поднасяйки шията си към някой, който не бях аз.

После се засмя.

— Богати — каза.

За миг аз също се изкуших да се разсмея. Тази дума звучеше толкова нелепо. Такова нелепо нещо, което да бъдеш. Звучеше като име или като държава, или като някакъв вид салата. Каквато и да беше думата, тя със сигурност не би могла да означава притежаване на много пари. Беше просто твърде нелепа.

— Обещаха ви, че ще станете богати? — казах.

Тя си пое дълбоко дъх и въздъхна, а смехът ѝ заглъхна толкова — бързо, сякаш никога не беше прозвучавал.

— Да — каза тя. — Богати. Пари. Казаха, че ще имаме пари.

— На кого го казаха? И на двама ви ли?

— О, Господи, не. Татко не би... — Тя млъкна за миг и през тялото ѝ премина силна тръпка. После вдигна брадичка и затвори очи. — Той вече отдавна, много отдавна не се вслушваше в подобни неща.

Видях лицето му: нетърпеливият, решителен поглед, погледът на човек, който се е родил отново. Погледът на човек, който цял живот беше правил пари, беше си проправял път, беше си плащал сметките, а после точно навреме беше открил, че в крайна сметка не това е целта на играта. Беше видял шанс да оправи нещата.

Ти добър човек ли си, Томас?

— Значи ти предложиха пари — казах.

Тя отвори очи и се усмихна, бързо, а после пак си избърса носа.

— Предложиха ми всевъзможни неща. Всичко, което едно момиче можеше да иска. Всичко, което едно момиче вече имаше

всъщност докато баща ѝ не реши, че ще ѝ го отнеме.

Седяхме така известно време, като се държахме за ръцете, мислехме и говорехме за онова, което беше направила. Но не стигнахме много далече.

Когато започнахме, и двамата мислехме, че това ще бъде най-важният, най-задълбоченият, най-дългият разговор, който всеки от двама ни е водил с друго човешко същество. Почти веднага осъзнахме, че не беше. Защото нямаше смисъл. Имаше толкова много за казване, такава планина от обяснения, през която трябваше да изгазим и въпреки това някак си нямаше нужда да се казва нищо от всичко това.

Затова ще го кажа.

Под ръководството на Александър Улф компанията „Гейн Парнър Инк.“ произвеждала пружини, лостове, резета за врати, метални пръчки за захващане на пътеки и килими, токи за колани, и хиляди други дребни неща от западния живот. Правели пластмасови предмети, метални предмети, електронни устройства и механични приспособления, някои от тях — предназначени за продажба на дребно, други — за други производители, а трети — за правителството на Съединените щати.

В началото това се отразявало добре на „Гейн Паркър“. Ако можеш да направиш тоалетна чиния, която удовлетворява купувач в „Улуъртс“, печелиш пари. Ако можеш да направиш такава, която да удовлетвори правителството на Съединените щати, като се съобразяваш със специалните изисквания каква трябва да бъде една използвана за военни цели тоалетна чиния — а аз ви уверявам, че такава нещо наистина съществува и то си има съответните технически изисквания и характеристики, и наслуки бих предположил, че тези спецификации вероятно изпълват трийсет изписани и от двете страни листа формат А4, — ако можете да направите това, ами тогава печелите пари, губите пари, правите голям паричен оборот, и пак печелите, и така милион пъти един след друг.

Всъщност „Гейн Паркър“ не произвеждаше тоалетни чинии. Произвеждаха електронен превключвател, който беше много малък и правеше някаква умна измишльотина с полупроводниците. Освен че е незаменим за производителите на термостати за климатици,

превключвателят намираше приложение и в охлаждащия механизъм на нов вид, предназначен за военни цели дизелов генератор. А през февруари 1972 г. се стигнало дотам, че „Гейн Паркър“ и Александър Улф станали подизпълнители към Министерството на отбраната на Съединените щати.

Облагите от този договор били огромни. Освен че позволявали на компанията „Гейн Паркър“ или дори я насърчавали в това, да иска цена от по осемдесет долара за продукт, който навсякъде другаде на пазара щял да има късмет, ако донесе и пет долара, договорът служел като сигурен знак за гарантирано, сериозно, утвърдено качество, което станало причина купувачите на малки, хитроумни, електронни джаджи по света да отъпчат широка чакълеста пътека до вратата на Улф.

От този момент нататък нищо не можело да се обърка, и нищо не се объркало. Позицията на Улф в бизнеса се утвърждавала все повече, а достъпът му до изключително важните хора, които управляват този свят — и за които следователно можело спокойно да се каже, че управляват света, — се увеличавал заедно с тези позиции. Те му се усмихвали и се шегували с него и го препоръчвали за членство в голф — клуба „Сейнт Реджис“ на Лонг Айлънд. Обаждали му се в полунощ, за да си бърбят дълго за това и онова. Канели го да отиде да плава заедно с тях на яхта в Хамптънс, и, което било по-важно, приемали ответната му покана. Изпращали на семейството му коледни картички, а после — коледни подаръци, а накрая започнали да го черпят с вино на организирани от републиканската партия вечери за по двеста души, където се водели много разговори по темата за бюджетния дефицит и икономическото възраждане на Америка. И колкото по-високо се издигал, толкова повече договори успявал да сключи, и толкова по-малки и в по-близък кръг ставали вечерите. Докато накрая престанали да имат много общо с партийната политика. По-скоро имали нещо общо с политиката на здравия разум, ако следите мисълта ми.

Именно в края на една от тези вечери негов събрат, крупен индустриалец, чиято способност за преценка била замъглена от близо литър кларет, разказал на Улф за слух, който бил дочул случайно. Слухът бил фантастичен и Улф, разбира се, не му повярвал.

Всъщност намерил го за забавен. Толкова забавен, че решил да сподели шегата с един от изключително важните хора по време на един от редовните им късни нощни телефонни разговори — и открил,

че връзката е прекъснала, много преди да стигне до финалната, най-забавна реплика.

Денят, в който Александър Улф решил да се заеме с военнопромишления комплекс, бил денят, в който всичко се променило — за него, за семейството му, за бизнеса му. Нещата се променили бързо и то завинаги. Разбуден от дрямката си, военнопромишленият комплекс повдигнал лениво голямата си лапа и го отпъдил с удар, сякаш не бил нищо повече от обикновено човешко същество.

Отменили съществуващите договори и отказали предложенията за бъдещи такива. Разорили доставчиците му, разбили работната му сила и го разследвали за укриване на данъци. Изкупили акциите на компанията му за няколко месеца и ги продали за няколко часа, а когато това не подействало, го обвинили във внос на наркотици. Дори уредили изхвърлянето му от „Сейнт Реджис“, задето не махнал неравно парче чим от заравнената част на игрището за голф.

Нищо от това не разтревожило Александър Улф ни най-малко, защото знаел, че е видял светлината и светлината била зелена. Но тревожело дъщеря му, и звярът знаел това. Звярът знаел, че Александър Улф е направил своя старт в живота с немски като свой пръв език и Америка като своя религия; че на седемнайсет години продавал закачалки за палта от каросерията на камион, живеейки сам в приземна стая в Лоуес, Ню Хемпшър: и двамата му родители били мъртви, а нямал и десет долара на свое име. Ето откъде идвал Александър Улф, и ето към какво бил готов да се върне, ако именно връщането било необходимо. За Александър Улф бедността не била нещо тъмно или непознато, или нещо, от което се боял по някакъв начин. В който и да било момент от живота.

Но дъщеря му била различна. Дъщеря му не познавала друго, освен големи къщи, и големи плувни басейни, и големи коли, и скъпи ортодонтски лечения, и бедността я плашела до смърт. Именно страхът от непознатото я правел уязвима, а звярът знаел и това.

Един мъж ѝ бил направил предложение.

— И така — рече тя.

— Ами да — казах.

Зъбите ѝ тракаха, което ме накара да си дам сметка от колко отдавна седяхме тук. И колко много още ми оставаше да свърша.

— По-добре да те закарам вкъщи — казах, изправяйки се.

Вместо да се изправи заедно с мен, тя се сви по-плътно на пейката със скръстени на корема ръце, сякаш изпитваше болка. Защото наистина изпитваше болка. Когато проговори, гласът ѝ беше невероятно тих, и трябваше да приклекна в краката ѝ, за да чувам. Колкото по-ниско се навеждах, толкова по-ниско свеждаше тя глава, за да избегне погледа ми.

— Не ме наказвай — каза тя. — Не ме наказвай за смъртта на баща ми, Томас, защото мога да направя това и без помощта ти.

— Не те наказвам, Сара — казах. — Просто ще те заведа вкъщи, това е всичко.

Тя вдигна глава и ме погледна отново, и видях как в очите ѝ се прокрадна нов страх.

— Но защо? — попита тя. — Искам да кажа, ние сме тук, сега. Заедно. Можем да направим всичко. Да отидем навсякъде.

Сведох очи към земята. Тя още не беше схванала положението.

— И къде искаш да отидеш? — попитах.

— Е, всъщност няма значение, нали? — каза тя: гласът ѝ се усиливаше с нарастването на отчаянието. — Важното е, че можем да заминем. Искам да кажа, за Бога, Томас, знаеш... те имаха контрол над теб, защото заплашваха мен и имаха контрол над мен, защото заплашваха теб. Така го направиха. А сега това свърши. Можем да заминем. Да излетим.

Поклатих глава.

— Боя се, че сега не е толкова просто — казах. — Ако изобщо някога е било.

Спрях и се замислих за момент, питайки се колко беше редно да ѝ кажа. Всъщност не беше редно да ѝ казвам нищо. Но майната му.

— В тази история не става въпрос само за нас — казах. — Ако просто си тръгнем, ще умрат други хора. Заради нас.

— Други хора ли? — попита Сара. — За какво говориш? Какви други хора?

Усмихнах ѝ се, защото исках да се почувства по-добре, и не толкова изплашена, а също и защото си ги спомнях всичките.

— Сара — казах. — Ти и аз... Запънах се.

— Какво? — попита тя.

Поех си дълбоко дъх. Нямах друг начин да го кажа.

— Трябва да постъпим правилно — казах.

ДВАЙСЕТ И ТРИ

*Но няма ни Изток, ни Запад, ни Юг,
Граница, Род, Баща,
застане ли мъж срещу истински мъж —
даже накрай света.*

Ръдиърд Киплинг

Отивайте в Казабланка с очакването, че ще е като във филма.

Всъщност, ако не сте прекалено заети и графикът ви го позволява, изобщо не ходете в Казабланка.

Хората често говорят за Нигерия и съседните ѝ крайбрежни страни като за подмишницата на Африка; което е несправедливо, защото хората, културата, пейзажът и бирата в тази част на света са според моя опит първокачествени. Вярно е обаче, че когато погледнете някоя карта, е полузатворени очи, в затъмнена стая, в разгара на игра „На какво ви напомня тази голяма брегова ивица“, може да се уловите, че казвате: да, добре, формата на Нигерия наистина смътно напомня на подмишница.

Лош късмет, Нигерия.

Но ако Нигерия е подмишницата, то Мароко е рамото. А ако Мароко е рамото, Казабланка е голяма, червена, грозна пъпка върху това рамо, от онези, които се появяват точно сутринта в деня, когато с гаджето ти сте решили да се отправите към плажа. Пъпка, която се търка болезнено в презрамките на суетиена ви или в тирантите ви, в зависимост от половите ви предпочитания и ви кара да обещавате, че отсега нататък определено ще ядете повече пресни зеленчуци.

Казабланка е охранена, разплута и индустриална: град на циментов прах и дизелови изпарения, където слънчевата светлина сякаш избелва цвета, вместо да го излива в града. Тя не притежава нито една забележителност, която си струва да се види, освен ако половин милион бедняци, мъчещи се да останат живи в квартал от

пренаселени бедняшки постройки от картон и гофриран метал, не са точно това, което ви кара да опаковате една чанта и да скочите на някой самолет. Доколкото ми е известно, Казабланка дори няма музей.

Може би у вас се оформя представата, че не харесвам Казабланка. Може би ви се струва, че се опитвам да ви разубеда от намерението ви да я посетите, или да взема решение вместо вас: всъщност обаче изобщо не ми влиза в работата да правя това. Просто работата е в това, че ако поне малко приличате на мен — и ако сте прекарали целия си живот в дебнене пред вратата на някой бар, кафене, кръчма, хотел или зъболекарски кабинет, в който се случи да седите, с надеждата, че Ингрид Бергман ще влезе грациозно през нея в кремава рокля и ще погледне право към вас, и ще се изчерви, и ще разлюлее развълнувана гръд наоколо по начин, който казва: слава Богу, животът все пак има някакъв смисъл, — ако нещо от това ви звучи вълнуващо, в такъв случай Казабланка ще бъде едно голямо шибано разочарование.

Бяхме се разделили на два отбора. Светлокожи и хора е маслинена кожа.

Франсиско, Латифа, Бенямин и Хюго бяха Маслиненокожите, докато Бернхард, Сайръс и аз съставлявахме отбора на Светлокожите.

Това може да звучи демодирано. Дори шокиращо. Може би усърдно сте си представяли, че терористичните организации са работодатели, залагащи на равните възможности, и че различията, основаващи се на цвета на кожата, просто нямат място в нашата работа. Е, в един идеален свят може би терористите щяха да бъдат именно такива. Но в Казабланка положението е различно.

Не можете да вървите по улиците на Казабланка, ако сте със светла кожа.

Или най-малкото можете, но само ако сте готови да го правите начело на тълпа от петдесет бързо тичащи деца, които подвикват и крещят, сочат и се смеят, и се опитват да ви продават американски долари на добра цена, на най-добрата цена, а също и хашиш.

Ако сте турист със светла кожа, просто приемате това и се примирявате с него. Очевидно. Усмивхвате се в отговор, и клатите глава, и казвате *la, shokran*^[1] — което предизвиква дори още повече

смях, и викове, и сочене, което на свой ред става причина други петдесет деца да пристигнат и да тръгнат след звука на флейтата ви, и всички те — странно — до едно предлагат най-добрата цена за американските долари, — и общо взето вие правите най-доброто, на което сте способни, за да се насладите на преживяването. В края на краищата вие сте гост, имате странен и екзотичен вид, вероятно носите къси панталони и нелепа хавайска риза затова защо, по дяволите, да не ви сочат? Защо едно отиване до намиращото се на петдесетина метра магазинче за тютюн да не ви отнеме четирийсет и пет минути, и да предизвика спиране на движението в двете посоки и почти да се превърне в новина в късните издания на мароканските вечерни вестници? В края на краищата именно затова сте тръгнали по широкия свят. За да се прочуете в този широк свят.

Това е, ако сте турист.

Ако, от друга страна, сте отишли в чужбина, за да превземете сградата на американско консулство с автоматични оръжия, така че да успеете да задържите консула и служителите му като заложници срещу откуп, да предявите искания за десет милиона долара и незабавното освобождаване на двеста и трийсет политически затворници, а после да си тръгнете с частен реактивен самолет, след като сте минирали сградата с шейсет килограма пластичен експлозив С4 — ако именно това сте щели без малко да впишете в графата „Цел на посещението“ във формуляра, предназначен за имиграционните служби, но не сте го направили, защото сте изключително добре обучен професионалист, който не прави подобни неволни грешки, — тогава откровено можете да минете без цялото това зяпане и сочене от страна на децата по улицата.

Затова Маслиненокожите щяха да поемат наблюдението, докато Светлокожите се подготвяха за нападението.

Бяхме завзели една изоставена училищна сграда в района Хей Мохамедия. Това може някога да е било шикозно, потънало в треви предградие, но вече не. Тревата отдавна вече беше превзета от строителите на къщи от гофриран метал, за отводняване служеха канавки встрани край пътя, а пътят изглеждаше така, сякаш най-сетне можеше и да го построят, ако е рекъл Аллах.

Това беше бедно място, пълно с бедни хора, където храната беше лоша и оскъдна, а прясната вода беше нещо, за което старите хора

разказваха на внуците си през дългите зимни вечери. Не че в Хей Мохамедия имаше много стари хора. Тук ролята на старец обикновено се изпълняваше от някой четирийсет и пет годишен човек без зъби, с любезното съдействие на тръпчиво — сладкия ментов чай, който заместваше стандарта на живот.

Училищната сграда беше голяма — два етажа и три крила, построени около циментов вътрешен двор, където децата сигурно някога са играели футбол или са изричали молитви, или са вземали уроци как да досаждат на европейците; а външната част беше заобиколена от висока петнайсет стъпки стена, нарушена само от една-единствена, облицована с желязо порта, от която се влизаше във вътрешния двор.

Беше място, където можехме да правим планове, да тренираме, и да си почивае.

И да водим ожесточени спорове помежду си.

Започвах като дребни, незначителни спречквания — внезапно раздражение заради пушенето, и за това кой е изпил последното кафе, и кой ще седи на предната седалка на лендровъра днес. Но изглежда, че постепенно започнаха да стават по-сериозни.

Отначало ги приписвах на изопнатите нерви, защото играта, която играехме тук, беше по-голяма, много по-голяма, от всичко, което бяхме опитвали досега. Тя правеше работата в Мюрен да изглежда толкова лесна, колкото да изядеш парче торта без марципан.

Ролята на марципана в Казабланка се изпълняваше от полицаите, и може би те имаха нещо общо с нарастващото напрежение, с цупенето и споровете. Защото те бяха навсякъде. Появяваха се в десетки различни форми и размери, с десетки различни униформи, които означаваха различни постове и правомощия, повечето от които се свеждаха до факта, че ако дори само им хвърлиш поглед по начин, който не им харесва, можеха да ти скапят живота завинаги.

Например на входа на всяко полицейско управление в Казабланка стояха по двама мъже с картечни пистолети.

По двама мъже. С картечни пистолети. Защо?

Можехте да стоите там цял ден и да наблюдавате тези мъже, докато те съвсем очевидно не залавяха дори един престъпник, не потушаваха дори един бунт, не отблъскваха нашествието дори на една враждебно настроена чужда сила — всъщност не правеха дори

едничко нещо, което правеше живота на средностатистически мароканец по-добър в каквото и да било отношение.

Разбира се, който и да беше решил да похарчи парите за екипирането на тези мъже — който и да бе постановил, че униформите им трябва да са ушити от миланска модна къща и че слънчевите им очила трябва да са от онези, които се закрепват с ремък, — вероятно щеше да каже: „ами разбира се, нашествието беше предотвратено, защото пред всяко полицейско управление сме поставили по двама полицаи с картечни пистолети и с ризи, които са им с два номера по-малки.“ И вие би трябвало да сведете глава и да излезете от управлението, вървейки заднешком, защото няма начин да оборите подобна логика.

Мароканските полицаи са изражение на държавата. Представете си държавата като по-едричък тип в някой бар, а населението — като по-дребен тип в същия бар. Едрият тип оголва татуирания си бицепс, и казва на дребния: „Ти ли ми разсипа бирата?“

Мароканските полицаи са онзи, татуираният.

А за нас определено са проблем. Твърде много видове са, по твърде много от всеки вид, твърде тежковъоръжени, прекалени във всяко отношение.

Така че може би затова ставаме нервни. Може би това е причината, поради която преди пет дни Бенямин — любезно говорещият Бенямин, който обожава шаха, а някога беше мислил да стане равин — може би точно затова Бенямин ме нарече шибан лайнян кучи син.

Седяхме около разтегателната маса в столовата, дъвчейки с усилие някакво задушено по арабски, приготвено от Сайръс и Латифа, и на никой не му се говореше много. Светлокожите бяхме прекарали деня в конструиране на макет в естествена големина на разположените в предната част на консулството канцеларии, и бяхме уморени и миришихме на дървен материал.

Сега моделът беше поставен зад нас, като декор за някоя училищна пантомима и от време на време някой вдигаше поглед от храната си и го оглеждаше, питайки се дали някога ще успее да види истинската сграда. Или пък дали, след като я види, ще успее да види нещо друго.

— Ти си шибан лайнян кучи син — каза Бенямин, като скочи на крака и застана там, ту свивайки, ту разпускайки юмруците си.

Последва пауза. На всички им отне известно време да осъзнаят към кого гледа той.

— Как ме нарече? — каза Рики, изпъвайки се леко в стола си — човек, който бавно се ядосва, е най-ужасен враг, разгневи ли се веднъж.

— Чу ме — каза Бенямин.

За миг не бях сигурен дали ще ме удари, или ще се разплаче.

Погледнах Франсиско, като очаквах, че ще каже на Бенямин да седне или да излезе, или да направи нещо, каквото и да е, но Франсиско просто ме погледна в отговор и продължи да дъвче.

— Какво съм ти направил, по дяволите? — каза Рики, обръщайки се отново към Бенямин.

Той обаче просто продължаваше да си стои там, гледайки втренчено, със стиснати юмруци, докато Хюго се обади и каза, че задушеното било страхотно. Всички с благодарност се заловиха за тази реплика и казаха да, не било ли фантастично, и не, определено не било твърде солено. Тоест всички, с изключение на мен и Бенямин. Той се взираше в мен и в отговор аз се взирах в него, и изглежда, само той знаеше за какво беше всичко това.

После той се въртна на пети и излезе с маршова стъпка от залата, а след малко чухме стържещия звук от отварянето на металната порта, а след това — как моторът на лендровъра сърдито изръмжа и заработи.

Франсиско продължаваше да ме гледа.

Оттогава бяха минали пет дни, Бенямин беше успял да ми се усмихне няколко пъти, а сега всички бяхме готови за тръгване.

Бяхме разглобили модела, бяхме опаковали чантите си, бяхме изгорили мостовите си и си бяхме казали молитвите. Наистина е много вълнуващо.

Утре сутринта, в девет и трийсет и пет, Латифа ще поиска издаване на виза в американското консулство. В девет и четирийсет Бернхард и аз ще се явим за уговорена среща с господин Роджър Бюканън, търговското аташе. В девет и четирийсет и седем Франсиско

и Хюго ще пристигнат с количка за сервиране, натоварена с четири пластмасови туби минерална вода, и с фактура, попълнена на името на Силви Хорва от консулския отдел.

Силви всъщност наистина е поръчала водата — но не и шестте картонени кутии, върху които ще са облежнати тубите.

А в девет и петдесет и пет, плюс-минус една секунда, Сайръс и Бенямин ще блъснат лендроувъра в западната стена на консулството.

— За какво е това? — попита Соломон.

— За какво е кое? — попитах.

— Лендроувърът. — Той извади молива от устата си и посочи с него към чертежите. — Няма да се промъкнеш така през стената. Дебела е два фута, от подсилен бетон, а и освен това отстрани има укрепителни съоръжения. Дори и да успееш да минеш през тях, това ще те забави.

Поклатих глава.

— Това е просто шум — казах. — Ще вдигнат силен шум, ще натиснат клаксона до дупка. Бенямин ще се изтърколи през вратата на шофьора с риза, цялата в кръв, а Сайръс ще се разкрещи някой да окаже първа помощ. Ще принудим колкото може повече хора да се струпат в западния край на сградата, за да открият за какво е този шум.

— Имат ли пункт за оказване на първа помощ? — попита Соломон.

— На приземния етаж. Сервизното помещение до стълбището.

— А някой, квалифициран да окаже такава помощ?

— Всички служители на американското консулство са изкарали курс, но най-вероятно е да е Джак.

— Джак?

— Уебър — казах. — Охранителят в консулството. Служил е осемнайсет години в Корпуса на морската пехота. Носи стандартна 9-милиметрова „Берета“ на десния си хълбок.

Спрях. Знаех какво си мисли Соломон.

— Е, и? — попита той.

— Латифа има граната „Мейс“ — казах.

Той надраска нещо — но бавно, сякаш знаеше, че онова, което пише, няма да е от особено значение.

Аз също го знаех.

— Освен това ще носи джобно узи в дамската си чанта — казах.

Седяхме във взетото под наем „Пежо“ на Соломон, паркирано на някакво възвишение недалече от Ла Скуала — рушаща се, издигната през осемнайсети век постройка, която някога подслонявала главния артилерийски пост, откъдето се разкривал изглед към пристанището. Беше най-прекрасният изглед, който можеше да се намери в Казабланка, но никой от нас не му се наслаждаваше особено.

— Е, какво ще стане сега? — попитах, докато палех цигара с таблото на колата на Соломон. Казвам „с таблото“, защото по-голямата част от него излезе заедно със запалката, когато дръпнах, и ми трябваше една минута да сглобя отново цялото нещо. После вдишах и се опитах без особен успех да издухам дима навън през отворения прозорец.

Соломон продължаваше да се взира в бележките си.

— И така, вероятно — подтикнах го, — ще има бригада марокански полицаи и хора от ЦРУ скрити във вентилационните шахти. И вероятно, когато влезем, те ще изникнат изневиделица и ще заявят, че сме арестувани. И вероятно Мечът на Справедливостта и всеки, който някога си е имал работа с него, не след дълго ще се появят в някое съдилище само на двеста метра от това кино. И вероятно всичко това ще се случи, без някой да получи даже и дребна драскотина.

Соломон си пое дълбоко дъх и го изпусна бавно. После започна да разтрива корема си, както не го бях виждал да прави от десет години. Язвата на Соломон беше единственото нещо, което можеше да го накара да спре да мисли за работа.

Той се обърна и ме погледна.

— Изпращат ме у дома — каза.

Известно време се взирахме един в друг. А после аз започнах да се смея. Положението не беше точно забавно — просто така се случи, че това, което излезе от устата ми, беше именно смях.

— Разбира се, че те изпращат — казах накрая. — Разбира се, че те изпращат у дома. Това е напълно логично.

— Виж, Томас — започна той и сега видях по лицето му колко неприятно му беше да прави това.

— Благодаря ви за отлично свършената работа, господин Соломон — казах с гласа на Ръсел Барнс. — „Определено искаме да ви благодарим за професионализма и отдадеността, но оттук нататък ще поемем ние, ако не възразявате“. О, това е просто идеално.

— Томас, чуй ме. — Беше ме нарекъл Томас два пъти в рамките на трийсет секунди. — Просто се махай. Бягай, спасявай се. Става ли?

Усмихнах му се и това го накара да заговори по-бързо.

— Мога да те отведа в Танжер — каза той. — Ще стигнеш до Сеута, а оттам с ферибот до Испания. Ще се обадя в местната полиция, ще им кажа да паркират една камионетка пред консулството и цялата работа ще се спуска като сапунен мехур. Сякаш нищо от това не се е случвало.

Погледнах Соломон в очите и видях цялата скрита в тях тревога. Видях вината и срама му — видях в очите му цяла една язва.

Метнах цигарата през прозореца.

— Странно — казах. — Точно това искаше от мен Сара Улф. Да заминем, каза. Към слънчеви плажове, далече от безумното ЦРУ.

Той не ме попита кога съм я видял, нито защо не съм се вслушал в казаното от нея. Беше твърде зает със собствения си проблем. Тоест с мен.

— Е? — каза. — Направи го, Томас, за Бога. — Пресегна се през облегалката и ме хвана за ръката. — Цялото това нещо е лудост. Влезеш ли в онази сграда, няма да излезеш жив. Знаеш го. — Аз просто си седях там, което го изпълваше с ярост. — Боже Господи, именно ти го казваше през цялото време. Именно ти го знаеше през цялото време.

— О, хайде сега, Давид. Ти също го знаеше.

Наблюдавах лицето му, докато говореше. Разполагаше с около една стотна от секундата, през която да се намръщи или да зяпне от удивление, или да каже: „за какво говориш, по дяволите“, и я пропусна. Щом тази стотна от секундата изтече, вече знаех и той разбра, че знам.

— Онази снимка на Сара и Барнс заедно — казах, а лицето на Соломон си остана безизразно. — Ти си знаел какво означава. Знаел си, че има само едно обяснение за нея.

Най-после той сведе очи и отпусна хватката си върху ръката ми.

— Как така е станало, че двамата са се събрали, след случилото се? — казах. — Има едно-единствено обяснение. Не е било след това. Било е преди. Тази снимка е направена *преди* Александър Улф да бъде застрелян. Ти си знаел какво прави Барнс и си знаел, или вероятно си се досещал какво прави Сара. Просто не си ми казал.

Той затвори очи. Ако молеше за прошка, не го правеше на глас, и не я искаше от мен.

— Къде е сега КУЛА? — попитах след малко.

Соломон леко поклати глава.

— Не ми е известно нищо за подобно съоръжение — каза той, все още, без да отваря очи.

— Давид... — подхванах, но Соломон рязко ме прекъсна.

— Моля те — каза.

Затова го оставих да мисли каквото трябваше да мисли, и да решава каквото имаше да решава.

— Всичко, което знам, господарю — каза най-после Соломон, и внезапно думите му прозвучаха, сякаш пак се беше върнало старото време, — е, че военен транспортен самолет на Съединените щати се е приземил днес по обяд в разположената на Гибралтар база на Кралските военновъздушни сили и е разтоварил доста голямо количество механични резервни части.

Кимнах. Соломон беше отворил очи.

— Колко голямо количество?

Соломон отново си пое дълбоко дъх, обзет от желание да приключи наведнъж е цялата работа.

— Приятел на приятел на мой приятел, който е бил там, каза, че били два сандъка, единият приблизително двацет на десет на десет фута, че били придружавани от шестнайсет пасажери от мъжки пол, и че тези мъже веднага се погрижили за сандъците и ги преместили в един хангар до граничната ограда, отделени само за тяхна употреба.

— Барнс? — попитах.

Соломон се замисли за момент.

— Не мога да кажа, господарю. Но онзи приятел мислеше, че май е разпознал американски дипломат сред групата.

Дипломат, как не, да ги разправя тия на задника ми. А и той си е задник, като стана дума.

— Според този приятел — продължи Соломон — имало и някакъв мъж в определено биещо на очи цивилно облекло.

Седнах рязко, чувствайки как от дланите ми се стичат струйки пот.

— Биещо на очи в какъв смисъл? — попитах.

Соломон наклони глава настрани, като усърдно се напъваше да си спомни точните подробности. Все едно му се налагаше да се напъва.

— Черно сако, черни раирани панталони — каза. — Онзи приятел смяташе, че приличал на сервитьор от някой хотел.

И онзи блясък на кожата. Блясъкът на парите. Блясъкът на Мурда.

Да, помислих си. Цялата банда е тук.

Докато пътувахме обратно към центъра на града, описах на Соломон какво ще правя, и какво ми беше нужно да направи той.

Той кимаше от време на време, изпълнен с неприязън към всеки един миг от цялата история, макар че сигурно бе забелязал, че и аз не съм точно луд от радост.

Когато стигнахме до сградата на консулството, Соломон веднага намали скоростта, а после бавно подкара пежото покрай пресечката, докато се озовахме на едно ниво с араукарията^[2].

Известно време гледахме нагоре във високите й, буйно растящи клони, после аз кимнах на Соломон и той излезе и отключи багажника на колата.

Вътре имаше два пакета: един правоъгълен, горе-долу с големината на кутия за обувки, другият — цилиндричен, с дължина почти пет стъпки. И двата бяха опаковани в кафява пергаментна хартия. Нямаше знаци, нито серийни номера, нито срокове за годност.

Разбирах, че на Соломон никак не му се иска да ги докосва, затова се наведох навътре и сам измъкнах пакетите.

Той затръшна вратата на колата и включи двигателя, докато аз вървах към стената на консулството.

---

[1] Не, благодаря (араб.). — Б.пр. ↑

[2] Вид южно вечнозелено иглолистно дърво. — Б.пр. ↑

ДВАЙСЕТ И ЧЕТИРИ

*Но чуй! Как моят пулс
като самотен барабан
отмерва моя ход и казва ти,
че скоро ще съм с тебе там.*

Епископ Хенри Кинг

Американското консулство в Казабланка се намира на половината път надолу по обвития в зеленина булевард Молей Юсес — наистина миниатюрен анклав на френското великолепие от деветнайсети век, построен, за да помага на изтощения поддръжник на колониализма да изпусне парата след тежък ден, прекаран в планиране на инфраструктура.

Французите дошли в Мароко да строят пътища, железопътни линии, болници, да насаждат чувство за мода — всички неща, за които средностатистическият французин знае, че са незаменими за една съвременна цивилизация — а когато дошло времето за равносметка и французите погледнали произведенията си и видели, че са добри, сметнали, че съвсем определено са си спечелили правото да живеят като махараджи. Кое то в продължение на известно време наистина правила.

Но когато намиращият се в съседство Алжир избухнал в лицата им, французите си дали сметка, че понякога е по-добре да остават не съвсем задоволени; така че отворили куфарите си марка „Луи Вюитон“ и си опаковали флаконите е афтършейв, а после и резервните флакони е афтършейв, а също и онзи допълнителен флакон, плъзнал се под тоалетното казанче, за който при по-внимателен оглед се оказало, че по една случайност също съдържа афтършейв, и се измъкнали крадешком в нощта.

Наследниците на огромните, измазани с гипсова мазилка дворци, които французите изоставили, не бяха принцове, нито султани или пък

индустриалци милионери. Не бяха певци в нощни клубове или футболисти, или гангстери, или звезди от телевизионните сапунени опери. Бяха, по някаква удивителна случайност, дипломати.

Наричам го удивителна случайност, защото вече почти всичко е взето. Във всеки град, във всяка страна по света, дипломатите живеят и работят в най-скъпите и желани имоти, които могат да се намерят. Имения, замъци, дворци, огромни двуетажни постройките с по десет стаи на горния етаж и десет — на долния с намиращ се в границите им парк с елени: независимо каква е сградата и къде се намира, дипломатите влизат вътре, оглеждат се наоколо и казват: „Да, мисля, че мога да понеса това“.

Бернхард и аз си оправихме вратовръзките, погледнахме си часовниците и заподтичвахме нагоре по стъпалата към главния вход.

— Е, какво мога да направя за вас, господа?

Бюканън (който бе настоял да го наричаме Роджър) беше в началото на петдесетте си години и се беше издигнал толкова високо в службата си като американски дипломат, колкото изобщо беше възможно. Казабланка беше последното му назначение, беше прекарал там три години и, разбира се, много му харесваше. Страхотни хора, страхотна страна, храната е малко мазничка, но иначе е просто върхът.

Мазната храна, изглежда, не беше накарала любезния Роджър да забави особено темпото, защото тежеше към сто и десет кила, което, при ръст от малко над метър и шейсет, си е доста голямо тегло за носене.

Бернхард и аз се спогледахме, с вдигнати вежди, сякаш всъщност нямаше значение кой от нас ще проговори пръв.

— Господин Бюканън — казах тържествено, — както моят колега и аз обяснихме в писмото си, ние произвеждаме по наше мнение най-хубавите кухненски ръкавици, излизащи от северноафриканския регион.

Бернхард кимна бавно, сякаш можеше да отиде по-далече и да каже „най-хубавите в света“, но няма значение.

— Имаме цехове — продължих — във Фес, в Рабат, а не след дълго откриваме завод до Маракеш. Нашият продукт е чудесен. Сигурни сме в това. Това е продукт, за който може и да сте чували, който може дори да сте използвали, ако сте онова, което наричат „Нов Човек“.

Разкикотих се като някакъв абсолютен тъпак, а Бернхард и Роджър се присъединиха. Мъже. Да използват кухненски ръкавици. Тази шега си я биваше. Бернхард подхвана историята, като се наведе напред в стола си и заговори със сериозен, почтителен германски маниер.

— Нашата производителност — каза той, — вече достигна до момент, в който за нас ще представлява голям интерес обмислянето на лиценз за износ на северноамериканския пазар. И мисля, че онова, което бихме искали от вас, сър, е малко помощ, за да се справим с многобройните механизми, които ще трябва да разположим на място.

Любезният Роджър кимна и надраска нещо върху някакъв бележник. Видях, че писмото ни е пред него на бюрото, и май беше заградил с кръгче думата „гумен“. Бих искал да го попитам защо, но сега не беше моментът.

— Роджър — казах, изправяйки се на крака, — преди да сме започнали задълбочените разговори...

Роджър вдигна очи от бележника си.

— Надолу по коридора, втората врата вдясно.

— Благодаря — казах.

Тоалетната беше празна и миришеше на бор. Заклучих вратата, погледнах си часовника, после се покатерих на седалката на тоалетната и откряхнах прозореца.

Вляво някаква пръскачка обливаше с дъгообразни струи вода обширна добре поддържана морава. Жена в щампована рокля стоеше до стената, чоплейки ноктите си, докато на няколко метра оттам едно кученце усърдно акаше. В далечния ъгъл градинар по къси панталони и жълта тениска стоеше на колене и се занимаваше с някакви храсти.

Надясно — нищо.

Още стена. Още ливада. Още цветни лехи.

И една араукария.

Скочих от седалката на тоалетната, погледнах си отново часовника, отключих вратата и излязох в коридора.

Беше пуст.

Тръгнах бързо към стълбището и щастливо заподскачах надолу, вземайки стъпалата по две наведнъж, като барабанях с ръка по парапета, без да се придържам към определен ритъм. Подминах

някакъв мъж по риза, който носеше хартия, но изрекох едно високо „добро утро“, преди той да успее да каже нещо.

Стигнах до първия етаж и свърнах надясно, и видях, че коридорът беше по-оживен.

По средата стояха две жени, потънали в разговор, а един мъж от лявата ми страна заключваше или отключваше, вратата на някаква канцелария.

Погледнах си часовника и започнах да забавям крачка, търсейки опипом из джобовете си нещо, което може би бях оставил някъде или ако не там, то някъде другаде, но пък можеше и никога да не съм го имал, но ако съм го имал, дали не трябва да се върна и да го потърся? Стоях в коридора, мръщейки се, а мъжът отляво беше отворил вратата на канцеларията и ме гледаше, готвейки се да ме попита какво съм загубил.

Измъкнах ръка от джоба си и му се усмихнах, вдигайки един ключодържател.

— Намерих го — казах, а той ми кимна леко и несигурно, докато се отдалечавах.

В края на коридора избръмча звънец и аз се позабързах малко, като подрънквах ключовете в дясната си ръка. Вратите на асансьора се отвориха с плъзгане и в коридора бавно се заизмъква ниска количка за сервиране.

Франсиско и Хюго в спретнатите си сини работни комбинезони внимателно насочиха количката и я изкараха от асансьора: Франсиско буташе, а Хюго бе подпрял и двете си ръце върху тубите с вода. Отпусни се — прииска ми се да му кажа, докато забавях ход, за да пусна количката да мине пред мен. Това е само вода, за Бога. Вървиш след нея, сякаш върху нея е съпругата ти на път за родилната зала.

Франсиско се движеше бавно, проверявайки номерата по вратите на канцелариите, и наистина изглеждаше много добре, докато Хюго непрекъснато се обръщаше и облизваше устни.

Спрях до едно табло за съобщения и го разгледах. Откъснах три листчета хартия, две от които представляваха схема за евакуация на сградата в случай на пожар, а третото беше отворена покана за барбекю в ресторанта на Боб и Тина, в неделя по обяд. Застанах там, за да ги прочета, както си му е редът, а после си погледнах часовника.

Закъснявах.

Закъсняваха с четирийсет и пет секунди.

Не можех да повярвам. След всичко, което бяхме уговарили и упражнявали, и за което се бяхме клеили, и отново го бяхме упражнявали, малките шибаняци zákъсняваха.

— Да? — каза един глас.

Петдесет и пет секунди.

Погледнах надолу по коридора и видях, че Франсиско и Хюго бяха стигнали откритото пространство, където се намираше пропускът. На едно бюро седеше жена и надзърташе към тях над стъклата на големи очила.

Шейсет и пет шибани секунди.

— *Селям алейкум* — тихо изрече Франсиско.

— *Алейкум селям* — каза жената.

Седемдесет.

Хюго стовари ръка върху тубите с вода, след това се обърна и ме погледна.

Тръгнах напред, направих две крачки, и тогава го чух.

Чух го и го почувствах. Беше като бомба.

Когато гледате сблъскващи се коли по телевизията, до вас достига известен шум от различни звуци, получени при дублажа, и вие вероятно си мислите: ето това е, това се чува, когато една кола се блъсне. Забравяте или с малко късмет изобщо не знаете колко много енергия се освобождава, когато половин тон метал се удари в друг половин тон метал. Или в стената на някоя сграда. Огромни количества енергия, способна да разтърси тялото ви от главата до пръстите на краката, дори и да сте на сто метра разстояние.

Клаксонът на лендровъра, ударен с всичка сила с ножа на Сайръс, проряза тишината като животински вой. А после бързо заглъхна, потиснат от звуците на отварящи се врати, блъснати назад столове, тела, бързо тичащи да застанат на вратите — като се споглеждаха и хвърляха погледи надолу по коридора.

После всички започнаха да говорят и повечето казваха: „Боже Господи!“, и „По дяволите“, и „Мамка му, какво беше това“, и изведнъж видях гърбовете на дванайсет души, които бързо се отдалечаваха от нас, като се спъваха, подскачаха, падаха един върху друг, за да се доберат до стълбището.

— Не мислите ли, че би трябвало да видим какво става? — обърна се Франсиско към жената зад бюрото.

Тя го погледна, после присви очи надолу към коридора.

— Не мога... знаете... — каза и ръката ѝ посегна към телефона. Не знам на кого си мислеше, че ще се обади.

Двамата с Франсиско се погледнахме за около една стотна от секундата.

— Това да не беше... — започнах, взирайки се нервно в жената, — искам да кажа, това не прозвуча ли като бомба?

Тя сложи едната си ръка върху телефона, а другата — изпъната напред, е дланта към прозореца, сякаш молеше светът просто да спре и да я почака за малко да се съвземе.

Отнякъде се чу писък.

Някой беше видял кръвта по ризата на Бенямин или беше паднал, или просто му се пищеше, и това накара жената почти да скочи на крака.

— Какво може да е това? — попита Франсиско, докато Хюго започна да заобикаля покрай бюрото на жената.

Този път тя не го погледна.

— Ще ни кажат — каза тя, като надничаше покрай мен надолу по коридора. — Ще си останем на местата, а те ще ни кажат какво да правим.

Докато тя казваше това, се разнесе металическо изщракване, и жената мигновено разбра, че то е неуместно, че е ужасно погрешно, защото има изщраквания, които означават хубави неща, и такива, които означават лоши неща, а това определено беше едно от най-лошите.

Тя се извъртя да погледне Хюго.

— Госпожо — каза той, с блеснали очи, — вие имахте шанс.

И така, ето ни тук.

Седим си прилично, чувстваме се добре.

Вече от трийсет и пет минути сме завладели сградата и общо взето можеше да бъде много по-зле.

Мароканският персонал е изчезнал от приземния етаж, а Хюго и Сайръс разчистиха втория и третия етаж от край до край, като подкараха мъжете и жените подобно на стадо надолу по главното

стълбище и ги изкараха на улицата с многобройни ненужни подвиквания от рода на „да вървим“ и „размърдайте се“.

Бенямин и Латифа са изпратени да заемат позиции във фойето, където могат бързо да се придвижат от предния край на сградата до задния, ако им се наложи. Макар всички да знаем, че няма да им се наложи. Не и за известно време, във всеки случай.

Полицайте се появиха. Първо в коли, после в джипове, а сега — с цели камиони. Пръснали са се наоколо, облечени в бронирани жилетки, крещят и местят коли и още не са решили дали да прекосят невъзмутимо улицата или да се втурнат светкавично през нея с ниско наведени глави, за да избегнат стрелбата на снайперистите. Вероятно виждат Бернхард на покрива, но още не знаят кой е или какво прави там.

Франсиско и аз сме в кабинета на консула.

Тук имаме общо осем пленници — петима мъже и три жени, оковани един за друг с купените на разпродажба полицейски белезници на Бернхард — и сме ги попитали дали ще възразят да седнат на изключително скъпия арабски килим. Обяснихме им, че ако някой от тях се дръпне от килима, го прави с риск да бъде застрелян от Франсиско или от самия мен, с помощта на два автомата „Стиър АУГ“, които бяхме достатъчно умни да не забравим да вземем със себе си.

Направихме изключение единствено за самия консул, защото не сме животни — наясно сме с ранга и протокола и не искаме да караме един важен човек да седи с кръстосани крака на пода — а и във всеки случай той трябва да е в състояние да говори по телефона.

Бенямин се позанимава с телефонната връзка и ни обеща, че всяко обаждане до който и да било номер в сградата ще минава през този кабинет.

И така, господин Джеймс Биймън в качеството си на надлежно назначен представител на правителството на Съединените щати в Казабланка, втори по ранг на мароканска територия след посланика в Рабат, сега седи на бюрото си, вирайки се във Франсиско с хладен преценяващ поглед.

Биймън, както ни е добре известно от направените проучвания, е дипломат от кариерата. Не е пенсионираният продавач на обувки, когото бихте очаквали да намерите на подобен пост — човек, който е направил дарение на стойност петдесет милиона долара във фонда за

предизборната кампания на президента и е бил възнаграден е голямо бюро и по триста безплатни обяда на година. Биймън е към края на петдесетте, висок и с яко телосложение, и има много бърз ум. Ще се справи с тази ситуация умело и мъдро.

Каквото именно е нашето желание.

— А по въпроса за тоалетната? — пита Биймън.

— По един човек, на всеки половин час — казва Франсиско. — Вие ще се разберете помежду си в какъв ред. Ще ви придружава някой от нас, няма да заключвате вратата. — Франсиско отива до прозореца и поглежда на улицата. Вдига бинокъл към очите си.

Поглеждам си часовника. Десет и четирийсет и една.

Ще дойдат призори, мисля си. Както правят нападателите, още откакто за пръв път са измислени нападенията.

Призори. Когато сме уморени, гладни, отегчени, уплашени.

Ще дойдат призори, и ще пристигнат от изток, докато слънцето се намира ниско зад тях.

В единайсет и дваайсет консултът прие първия разговор.

Уафия Хасан, полицейски инспектор, се представи на Франсиско, след това поздрави Биймън. Нямахше нищо особено за казване, освен че се надявал всички да се държат разумно и цялата тази история да бъде уредена без никакви неприятности. След това Франсиско каза, че говорел добър английски, а Биймън каза, че преди две вечери бил на вечеря в къщата на Хасан. Двамата си говорили какво тихо и спокойно място е Казабланка.

В единайсет и четирийсет се обадиха от пресата. Съжелявали, че ни безпокоят очевидно, но дали сме имали да направим някакво изявление? Франсиско изрече името си по букви на два пъти и каза, че ще предадем писмено изявление на представител на Си Ен Ен, веднага щом те дойдат тук.

В дванайсет без пет телефонът извънтя отново. Биймън вдигна слушалката и каза, че точно в момента не може да говори, дали ще бъде възможно да се обадят отново утре, или може би вдругиден? Франсиско взе слушалката от него и слуша в продължение на един миг, после избухна в смях, развеселен от туриста от Северна Каролина,

който искаше да знае дали консулството може да гарантира за качеството на питейната вода в хотел „Риджънси“.

Дори Биймън се усмихна на това.

В два и петнайсет ни изпратиха обяд — задушено овнешко със зеленчуци, заедно с огромно гърне кускус. Бенямин прибра храната от предните стъпала, докато Латифа нервно размахваше узито си напред-назад на прага.

Сайръс намери отнякъде книжни чинии, но не и прибори, затова седнахме и оставихме храната да изстине, след което започнахме да я загребваме с пръсти.

Беше много вкусна, предвид обстоятелствата.

В десет и три минути чухме как камионите започнаха да се движат и Франсиско изтича до прозореца.

Двамата гледахме как полицейските шофьори увеличават оборотите на моторите и ги форсират, като маневрираха напред-назад в резки завои.

— Защо се местят? — попита Франсиско, като наблюдаваше с присвити очи през бинокъла.

Свих рамене.

— Предупредили са ги от пътната полиция?

Той ме погледна гневно.

— По дяволите, не знам — казах. — Има нещо. Може би искат да вдигнат малко шум, докато копаят тунел. Нищо не можем да направим по въпроса.

Франсиско дъвка устната си една секунда, а после отиде до бюрото. Вдигна телефона и набра номера на фойето. Латифа сигурно беше отговорила.

— Лат, бъди готова — каза Франсиско. — Ако чуеш или видиш нещо, ми се обади.

Тресна слушалката, прекалено силно.

Никога не си бил толкова хладнокръвен, колкото се преструваш — помислих си.

Към четири часа телефонната линия беше започнала да става много натоварена, защото мароканците и американците звъняха на интервали от по пет минути, и винаги настояваха да говорят с някой друг, а не с онзи, който беше отговорил на обаждането.

Франсиско реши, че е време да ни размени местата, затова повика Сайръс и Бенямин да се качат на първия етаж, а аз слязох долу, за да се присъединя към Латифа.

Тя стоеше в средата на коридора, като надничаше през прозорците и подскачаше от крак на крак, като подхвърляше миниатюрното узи ту в едната, ту в другата си ръка.

— Какво става? — попитах. — Пишка ли ти се?

Тя ме погледна и кимна, а аз ѝ казах да отиде и да го направи, и да не се тревожи толкова много.

— Слънцето залязва — каза Латифа половин пакет цигари покъсно.

Погледнах си часовника, после погледнах навън през задните прозорци и наистина там се виждаше падащото слънце, надигащата се нощ.

— Да — казах.

Латифа започна да си оправя косата, като използваше отражението от остъкленото прозорче на гишето на пропуската.

— Отивам навън — казах.

Тя сепнато се извъртя и ме погледна.

— Какво? Да не си луд?

— Просто искам да хвърля един поглед, това е всичко.

— Да хвърлиш един поглед на какво? — каза Латифа и видях, че ми е бясна, сякаш наистина я изоставях завинаги. — Бернхард е на покрива, може да вижда по-добре от всекиго. За какво искаш да излизаш навън?

Присвих устни за момент и отново си погледнах часовника.

— Онова дърво ме притеснява — казах.

— Искаш да погледнеш някакво си шибано дърво? — каза Латифа.

— Клоните се прехвърлят отвъд стената. Само искам да погледна.

Тя застана до рамото ми и надникна през прозореца. Пръскачката още работеше.

— Кое дърво?

— Ей онова там — казах. — Араукарията.

Пет и десет.

Слънцето наполовина е приключило спускането си.

Латифа седеше в подножието на главното стълбище, потропваше по мраморния под с ботуша си и си играеше с узито.

Погледнах я и, разбира се, се сетих за секса, който бяхме правили — но също и как се бяхме смели, и как се бяхме ядосвали, и за спагетите. На моменти Латифа можеше да се държи влудяващо. Определено беше смотана и безнадеждна във всяко отношение, което можеше да бъде обяснено. Но освен това беше страхотна.

— Всичко ще бъде наред — казах.

Тя вдигна глава и отвърна на погледа ми.

Запитах се дали и тя си спомняше същите неща.

— Кой, по дяволите, е казал, че няма? — каза тя и прокара пръсти през косата си, като смъкна един кичур от нея върху лицето си, за да не ме вижда.

Засмях се.

— Рики — извика Сайръс, навеждайки се през парапета от първия етаж.

— Какво? — попитах.

— Качи се тук горе. Сиско те вика.

Сега заложиците бяха разпръснати по целия килим, с глави в скутовете, опрели гръб о гръб. Дисциплината се беше разхлабила достатъчно, та някои от тях да протегнат крака извън ръба на килима. Трима-четирима пееха „Река Шоуни“^[1] съвсем тихичко, с не особено голям ентузиазъм.

— Какво? — попитах.

Франсиско посочи към Биймън, който протегна телефонната слушалка към мен. Намръщих се и я отблъснах с махване на ръка, сякаш вероятно се обаждаше жена ми, а аз така или иначе щях да съм си у дома след половин час. Биймън обаче продължаваше да протяга слушалката към мен.

— Знаят, че си американец — каза.

Свих рамене, сякаш казвах: „Е, и какво?“

— Говори с тях, Рики — каза Франсиско. — Защо не?

Затова отново свих рамене, нацупено, с изражение, което казваше: Боже, каква загуба на време, и бавно се приближих до бюрото. Биймън ме изгледа гневно, докато вземах телефона.

— Проклет американец — прошепна.

— Цуни ме отзад — казах и приближих слушалката към ухото си. — Да?

Чу се изщракване и бръмчене, след това ново изщракване.

— Ланг — каза един глас.

Започва се, помислих си.

— Да — каза Рики.

— Как я караш?

Беше гласът на Ръсел П. Барнс, местния задник, и дори през бръмченето, намесващо се в разговора, гласът му беше надменно самоуверен.

— Какво искаш, по дяволите? — каза Рики.

— Помахай с ръка, Томас — каза Барнс.

Дадох знак на Франсиско да ми даде бинокъла и той ми го подаде през бюрото. Отидох до прозореца.

— Искам да видиш какво става вляво — каза Барнс.

Всъщност не исках.

На ъгъла на пресечката, сред паркирани джипове и военни камиони, стояха скупчени групичка мъже, някои — униформени, други — не.

Вдигнах бинокъла и видях как от уголемения мащаб пред погледа ми изведнъж изскочиха дървета и къщи, а после Барнс се стрелна през обектива. Върнах се и заставах неподвижно, и ето го там, с вдигнат към ухото телефон и вдигнат към очите бинокъл. Всъщност ми помахна.

Огледах останалата част от групата, но не видях никакви сиви раирани панталони.

— Само да ти кажа „здрости“, Том — рече Барнс.

— Разбира се — каза Рики.

Линията продължаваше да пращи, докато се изчаквахме взаимно. Знаех, че мога да чакам по-дълго от него.

— Е, Том — каза Барнс най-накрая, — кога можем да очакваме да излезеш оттам?

Извърнах поглед от бинокъла и погледнах към Франсиско и към Бенямин, а после към заложниците. Погледнах ги и се сетих за другите.

— Няма да излезем — каза Рики, а Франсиско кимна бавно.

Погледнах през бинокъла и видях Барнс да се смее. Не го чувах, защото беше отдалечил слушалката от лицето си, но го видях как отмята глава назад и оголва зъби. После се обърна към групата мъже около него и каза нещо, и някои от тях също се засмяха.

— Разбира се, Том. Когато...

— Говоря сериозно — каза Рики, а Барнс продължаваше да се усмихва. — Които и да сте вие, нищо от онова, което опитвате, няма да подейства.

Барнс поклати глава, наслаждавайки се на представлението ми.

— Може и да си умен тип — казах и го видях да кима. — Може и да си образован човек. Може би даже и колеж си завършил.

Развеселеното изражение поизчезна от лицето на Барнс. Това беше хубаво.

— Но нищо, което пробваш, няма да проработи. — Той изпусна бинокъла и се облещи. Не защото искаше да ме види, а защото искаше аз да го видя. Лицето му беше каменно. — Повярвайте ми, господин абсолвент — казах.

Той стоеше като закован на мястото си, очите му се стрелкаха бързо като лазерни лъчи през двестата метра между нас. А после го видях как извика нещо и отново вдигна слушалката към ухото си.

— Слушай, лайно такова, не ме интересува дали ще излезеш оттам, или не. А ако все пак излезеш, не ме е грижа дали ще го направиш на собствен ход или в голяма гумена торба, или в безброй малки гумени торбички. Трябва обаче да те предупредя, Ланг... — Той притисна телефона по-силно към устата си и чух как пръска слюнки, докато говори. — По-добре да не се опитваш да попречиш на напредъка. Разбираш ли ме? Напредъкът е нещо, на което просто трябва да позволиш да се случи.

— Разбира се — каза Рики.

— Разбира се — каза Барнс.

Видях го как погледна настрани и кимна.

— Погледни надясно, Ланг. Синя „Тойота“.

Направих каквото ми каза, и в обектива на бинокъла бързо се мярна предно стъкло на автомобил. Нагласих бинокъла на него.

Наим Мурда и Сара Улф, застанали един до друг пред тойотата, пиещи нещо от високи пластмасови чаши. В очакване на финалното сритване от Световната купа. Сара беше свела поглед към нещо, или

към нищото, а Мурда се оглеждаше в огледалцето за обратно виждане. Изглежда, не възразяваше срещу онова, което виждаше.

— Напредъкът, Ланг — каза гласът на Барнс. — Напредъкът е от полза за всички.

Той направи пауза и аз отново плъзнах бинокъла наляво, точно навреме да го видя как се усмихва.

— Виж — казах, придавайки на гласа си известна тревожна нотка, — просто ми позволи да говоря с нея, става ли?

С крайчеца на окото си видях как Франсиско се изправя в стола си. Трябваше да се справя с него, да не му позволя да сбърка, затова отдалечих телефона от лицето си и му хвърлих смутена усмивка през рамо.

— Обажда се майка ми — казах. — Тревожи се за мен.

И двамата се посмяхме малко на това.

Отново примижах през бинокъла и видях, че сега Барнс стоеше до тойотата. Вътре в колата Сара беше притиснала слушалката към устата си, а Мурда се беше обърнал настрани на седалката си, за да я наблюдава.

— Томас? — каза тя. Гласът ѝ звучеше ниско и дрезгаво.

— Здравсти — казах.

Настъпи пауза, докато обменихме една-две интересни мисли по пращящата линия, а после тя каза:

— Чакам те.

Това исках да чуя.

Мурда каза нещо, което не успях да чуя, а после Барнс се пресегна вътре през прозореца и взе телефона от Сара.

— Няма време за всичко това, Том. Можете да си говорите колкото си искате, щом излезеш оттук. — Той се усмихна. — Е, имаш ли да споделиш някакви мисли на този етап, Томас? Да кажеш една дума, може би? Малка думичка — например „да“ или „не“?

Застанах там, наблюдавайки Барнс, който пък наблюдаваше мен, и изчаках толкова дълго, колкото се осмелих. Исках да почувства значимостта на решението ми. Сара ме чакаше.

Моля те, Господи, по-добре беше това да свърши работа.

— Да — казах.

[1] Носталгична песен, създадена през 1851 г. от Стивън Фойър.
Пее се предимно край лагерни огънове. — Б.пр. ↑

ДВАЙСЕТ И ПЕТ

Внимавай много с този материал, защото е изключително лепкав.

Валъри Сингълтън

Убедих Франсиско да изчака малко с изявлението.

Той искаше да го направи веднага, но аз казах, че още няколко часа несигурност няма да ни навредят с нищо. Щом разберяха кои сме и можеха да ни назоват с някакво име, историята щеше да загуби донякъде ефекта си. Дори после да се вдигнеше шум, мистерията щеше да е изчезнала.

Само още няколко часа, казах.

И затова изчакахме цялата нощ, като се редувахме на различните позиции.

Тази на покрива беше най-нежеланата, защото там беше студено и самотно, и никой не я заемаше за повече от час. Иначе ядяхме и бърбяхме, после спирахме да бърбим, и си мислехме за живота си и как той ни е докарал до това. Питяхме се дали сме похитители или пленници.

Тази нощ не ни изпратиха повече храна, но Хюго намери няколко замразени питки за хамбургери в столовата, и ги сложихме на бюрото на Биймън да се размразят. От време на време ги побутвахме, когато не можехме да измислим какво друго да правим.

През повечето време заложниците дремеха и се държаха за ръце. Франсиско бе помислил да ги раздели и да ги разпръсне из сградата, но накрая беше решил, че така само ще имат нужда от повече охрана и вероятно имаше право. Франсиско се оказваше прав за доста неща. А също и за приемането на съвети, което беше приятна промяна. Предполагам, че по света няма много терористи, които да са толкова добре запознати със свързаните със заложници ситуации, че да могат да си позволят да проявяват догматичност и да кажат: не, прави се по

еди-кой си начин. Франсиско се намираше в непознати води точно толкова, колкото и ние, останалите, и това някак го правеше по-мил.

Тъкмо минаваше четири и аз бях нагласил нещата така, че бях долу във фоайето заедно с Латифа, когато Франсиско слезе, клатушкайки се, по стълбите с изявлението за пресата.

— Лат — каза той с чаровна усмивка, — иди да кажеш на света за нас.

Латифа му се усмихна в отговор, развълнувана, че мъдрият по-голям брат ѝ бе възложил тази чест, но нежелаета да го показва твърде много. Тя взе плика от него и с обич се загледа след него, когато той закуцука обратно към стълбището.

— Очакват те сега — каза той, без да се обръща. — Дай им го, кажи им, че трябва да бъде занесено право в Си Ен Ен и на никой друг, и ако не го прочетат дума по дума, тук ще има мъртви американци. — Спря, когато стигна до средата на стълбищната площадка, и се обърна към нас. — Прикривай я добре, Рики.

Кимнах и го проследихме как се отдалечава, а после Латифа въздъхна. Какъв човек, мислеше си тя. Моят герой и той избра мен.

Истинската причина, поради която Франсиско беше избрал Латифа, разбира се, беше, че смяташе, че това може да намали частично вероятността от въоръжено нападение от страна на храбрите мароканци, ако те знаеха, че в нашия екип има жени. Но не исках да ѝ развалям удоволствието, като ѝ кажа това.

Латифа се обърна и погледна през главните врати, стиснала плика и присвила очи в ярките светлини от прожекторите на телевизионните екипи. Вдигна ръка към косата си.

— Най-сетне дойде моментът на славата — казах, а тя ми направи гримаса.

Тя прекоси коридора, за да отиде до гишето на пропуска и започна да опипва ризата си в отражението на стъклото. Последвах я.

— Ето — казах, взех плика от нея и ѝ помогнах да оправи много добре яката на ризата. Измъкнах косата иззад ушите ѝ и избърсах някакво петънце от бузата ѝ. Тя просто стоеше и ме оставяше да го правя. Не като жест на интимност — по-скоро като боксьор в ъгъла, подготвящ се за следващия рунд, докато секундите се изнизват със скърцащи, триещи се и стържещи звуци.

Бръкнах в джоба си, извадих плика и ѝ го подадох, а тя си пое дълбоко дъх няколко пъти.

Стиснах рамото ѝ.

— Ще се справиш — казах.

— Никога преди не съм се появявала по телевизията — каза тя.

Зазоряване. Изгрев-слънце. Разпукващият се ден. Каквото си изберете.

Над хоризонта още витае мрак, но в него се прокрадва оранжево петънце. Нощта се свива и потъва обратно в земята, докато слънцето се мъчи да се закачи с пръст на ръба на небето.

Повечето заложници спят. Притиснали са се по-плътно един към друг през нощта, защото беше по-студено, отколкото някой си бе мислил.

Франсиско изглежда уморен, докато ми подава телефона. Облегнал е крака отстрани на бюрото на Биймън, и гледа Си Ен Ен с намален звук, като проява на любезност към спящия Биймън.

Аз също съм уморен, разбира се, но може би в този момент в кръвта ми има малко повече адреналин. Вземам телефона от Франсиско.

— Да.

Някакъв пукот, електронни шумове. После — гласът на Барнс.

— Телефонното ви събуждане за пет и трийсет — казва той, с развеселен глас.

— Какво искаш? — И моментално осъзнавам, че съм казал това с английски акцент. Хвърлям поглед през стаята към Франсиско, но той, изглежда, не е забелязал. Затова аз се обръщам отново към прозореца и известно време слушам Барнс, а след като той свършва, си поемам дълбоко дъх, като съм изпълнен с отчаяна надежда и едновременно с това въобще не ме е грижа за нищо.

— Кога? — казвам.

Барнс се подсмивва. Аз също се смея, не е някакъв определен акцент.

— Петдесет минути — казва той и затваря.

Когато се отдръпвам от прозореца, Франсиско ме наблюдава. Миглите му изглеждат по-дълги от всякога.

Сара ме чака.

— Ще ни донесат закуска — казвам, като този път изкривявам гласните, използвайки произношението си на човек родом от Минесота.

Франсиско кима.

Слънцето скоро ще започне да се изкачва в небето, постепенно издигайки се над перваза на прозореца. Оставям заложниците, и Биймън, и Франсиско, задрямали пред новините на Си Ен Ен. Излизам от кабинета и се качвам с асансьора до покрива.

Минали са три минути, остават още четирийсет и седем и нещата са вече толкова готови, колкото изобщо ще бъдат някога. Слизам по стълбите долу във фойето.

Празен коридор, празно стълбище, празен стомах. Кръвта в ушите ми шуми силно, много по-силно от звука на стъпките ми по килима. Спирам на площадката за втория етаж и поглеждам на улицата.

Нелоша тълпа, за този час от сутринта.

Мислех в аванс за бъдещето, ето защо забравих настоящето. Настоящото не се е случило, не се случва, съществува само бъдещето. Живот и смърт. Живот или смърт. Това, разбирате ли, са важни неща. Много по-важни от стъпките. Стъпките са изключително маловажни неща, сравними със забвението.

Бях преполовил една редица стъпала, тъкмо бях свърнал зад ъгъла към мецанина, когато ги чух и осъзнах колко грешаха — грешаха, защото тези стъпки бяха от тичащи крака, а никой не биваше да тича в тази сграда. Не и сега. Не и когато оставах четирийсет и шест минути.

Бенямин зави зад ъгъла и спря.

— Какво става, Бен? — попитах, възможно най-хладнокръвно.

Той се втренчи в мен за момент. Дишаше тежко.

— Къде беше, по дяволите? — попита.

Намръщих се.

— На покрива — казах. — Бях...

— Латифа е на покрива — изсъска той.

Втренчихме се един в друг. Той дишаше шумно и тежко през устата — отчасти от изтощение, отчасти от гняв.

— Е, Бен, аз й казах да слезе във фойето. Ще има закуска...

И тогава, с едно светкавично гневно движение, Бенямин вдигна автомата към рамото си и долепи буза до приклада: юмруците му ту се свиваха, ту се разпускаха около ръкохватките.

А после изведнъж цевта на оръжието беше изчезнала.

Е, как беше възможно това? — помислих си. Как можеше цевта на един автомат, четиристотин и двайсет милиметра дълга, с шест нареза, захващаща се е извиване на дясната ръка — как можеше това нещо просто да изчезне?

Е, разбира се, че не можеше, и не беше.

Това беше просто моята гледна точка.

— Шибано лайняно копеле такова — казва Бенямин.

Аз стоя там, взрян в черна дупка.

Остават четирийсет и пет минути, и това, нека си го признаем, е вероятно най-неподходящият момент Бенямин да подхваща толкова важна, толкова обширна и толкова разностранна тема като Предателството. Изказвам пред него предположението — любезно, надявам се, — че може да се позанимаваме с това по-късно; Бенямин обаче смята, че сега ще е по-добре.

— Шибано лайняно копеле такова — така се изразява той.

Част от проблема е в това, че Бенямин никога не ми е имал доверие. Това наистина е най-същественото. Бенямин си има подозрения още от началото, и иска да знам за тях сега, в случай, че имам желание да споря с него.

Всичко започнало, казва ми той, с военното ми обучение.

О, наистина ли, Бен?

Да, наистина.

Бенямин лежал буден през нощта, втренчен в покрива на палатката си, питайки се как и къде някакъв малоумник от Минесота се е научил да разглобява автомат М16, с вързани очи, за половината от времето, което било нужно на всички останали. Оттам очевидно пък се зачудил за акцента ми и за вкуса ми по отношение на облеклото и музиката. И как така съм навъртял толкова много мили с лендровъра, когато съм излизал само за бира?

Всичко това са дреболии, разбира се, и досега Рики можеше да ги пренебрегне без никакви проблеми.

Но другата част от проблема — по-голямата част, откровено казано, точно в момента е, че Бенямин правеше нещо с телефонните

връзки по време на разговора ми с Барнс.

Четирийсет и една минути.

— Е, какво да бъде, Бен? — казвам.

Той притиска буза към приклада и мисля, че виждам как пръстът му побелява върху спусъка.

— Ще ме застреляш ли? — казвам. — Сега? Ще дръпнеш ли този спусък?

Той облизва устни. Знае какво си мисля.

Трепва леко, после отдръпва лице от автомата, като не откъсва от мен огромните си очи.

— Латифа — вика през рамо. Високо. Но не достатъчно високо. Гласът май нещо не го слуша.

— Ако чуят изстрели, Бен — казвам, — ще си помислят, че си убил някой заложник. Ще щурмуват сградата. Ще ни избият всичките.

Думата „избият“ го стряска и за миг ми се струва, че ще стреля.

— Латифа — повтаря той, този път по-високо, и това трябва да е за последно. Не мога да го оставя да извика трети път. Започвам да се придвижвам много бавно към него. Лявата ми ръка е толкова отпусната, колкото може да бъде една ръка.

— За много хора там навън, Бен — казвам, докато се движа, — един пушечен изстрел е именно това, което искат да чуят точно сега. Ще им дадеш ли тази възможност?

Той отново облизва устни. Веднъж. Два пъти. Обръща глава към стълбите.

Сграбчвам цевта с лявата си ръка и я притискам отново в рамото му. Нямам избор. Ако издърпам оръжието от него, спусъкът ще бъде потиснат, а също и аз. Затова го блъсвам назад и встрани, и когато лицето на Бенямин се отдалечава от приклада, забивам лакътя на дясната си ръка под носа му.

Той пада като камък — по-бързо от камък, сякаш някаква мощна сила го тласка надолу към пода — и за миг си помислям, че може да съм го убил. Но после главата му започва да се движи ту на една, ту на друга страна, и виждам мехурчетата от кръв, които избиват от устните му.

Измъквам автомата от ръцете му и свалям предпазителя точно когато Латифа се провиква от горния край на стълбището:

— Да?

Сега чувам стъпките ѝ по стълбите. Не бързи, но не и бавни.

Свеждам поглед към Бенямин.

Това е демокрацията, Бен. Един срещу мнозина.

Латифа свива зад ъгъла на долното стълбище, все още праметнала узито през рамо.

— Господи — възкликва тя, когато вижда кръвта. — Какво се е случило?

— Не знам — казвам. Не гледам към нея. Навел съм се над Бенямин, надничайки нервно в лицето му. — Предполагам, че е паднал.

Латифа се шмугва бързо покрай мен и прикляка до Бенямин, и докато го прави, аз си поглеждам часовника.

Трийсет и девет минути.

Латифа се обръща и вдига поглед към мен.

— Аз ще направя това — казва. — Поеми поста във фойето, Рик.

Това и правя.

Заемам поста във фойето, и на главния вход, и на стълбите, и сто шейсетте и седем ярда от стълбите до полицейския кордон.

Когато стигам там, главата ми се е сгорещила, защото съм я стиснал отгоре с двете си ръце.

Не беше чудно, че ме опипаха така, сякаш полагаха изпит по опипване — приеман изпит за Кралския колеж по опипване. Пет пъти, от главата до пръстите на краката, устата, ушите, чатала, подметките на обувките. Грубо смъкнаха от тялото ми повечето дрехи и накрая заприличах на отворен коледен подарък.

Отне им шестнайсет минути.

За още пет минути ме оставиха, облегат от страни на една полицейска камионетка, с разперени ръце и крака, докато те крещяха и се блъскаха един в друг. Стоях с поглед, забит в земята. Сара ме чака.

За Бога, по-добре наистина да ме чака.

Измина още една минута, още крясъци, още блъскане, и аз започнах да се оглеждам наоколо, като си мислех, че ако скоро не се случи нещо, ще трябва да го накарам да се случи. Проклетият Бенямин. Раменете ме заболяха от приведената стойка.

— Добра работа, Томас — каза един глас.

Погледнах наляво, под ръката си, и видях чифт ожулени ботуши „Ред Уинг“, единият — плътно стъпил на земята, другият — повдигнат под прав ъгъл, с нос, заровен в прахта. Бавно наклоних глава, за да открия останалата част от Ръсел Барнс.

Беше се облегнал на вратата на камионетката, усмихнат, и ми протягаше пакета си с „Марлборо“. Носеше кожено пилотско яке: отляво над гърдите му бе избродирано името Конър. Кой, по дяволите, беше Конър?

Опипваните бяха поизостанали назад, но съвсем малко, от привидно уважение към Барнс. Много от тях продължаваха да ме наблюдават, като си мислеха, че може би са пропуснали нещо.

Отказах предложението за цигарите с поклащане на глава.

— Позволете ми да я видя — казах.

Защото тя ме чакаше.

Барнс ме наблюдава един миг, после отново се усмихна. Чувстваше се добре, и отпуснат, и спокоен. За него играта беше приключила.

Погледна наляво.

— Разбира се — каза.

Той небрежно се отдалечи от камионетката, при което металната броня на вратата изпука, и ми направи знак да го последвам. Морето от бронирани жилетки и закрепващи се е кожен ремък слънчеви очила се раздели, когато го прекосихме бавно, отивайки към синята тойота.

От дясната ни страна, зад стоманена бариера, стояха телевизионните екипи: кабелите им бяха навити на кълбо около краката им, а синьо-белите им светлини пронизваха останките от нощта. Някои от камерите се насочиха към мен, докато вървах, но повечето си останаха насочени към сградата.

Изглежда, че Си Ен Ен имаше най-добрата позиция.

Мурда излезе от колата пръв, докато Сара просто си седеше и чакаше, загледана напред през предното стъкло, стиснала ръце между бедрата си. Бяхме вече само на няколко ярда от тях, когато тя се обърна да ме погледне и се опита да се усмихне.

Чакам те, Томас.

— Господин Ланг — каза Мурда, като заобиколи зад колата, заставайки между мен и Сара. Носеше тъмносив балтон и бяла риза

без вратовръзка. Блясъкът на челото му изглеждаше малко по-матов, отколкото си спомнях, а по челюстта му се виждаше няколкочасова набола брада, но иначе изглеждаше добре.

И защо да не изглежда?

Той се взря в лицето ми за секунда-две, после кимна доволно. Сякаш не бях направил нищо повече от това да окося ливадата пред къщата му прилично добре.

— Хубаво — каза накрая.

В отговор се втренчих в него. С празен и безизразен поглед, защото наистина не исках да показвам някакви чувства пред него точно сега.

— Кое е хубавото? — попитах.

Но Мурда гледаше над рамото ми, правейки някакъв знак, и аз почувствах движение зад гърба си.

— Ще се виждаме, Том — каза Барнс.

Обърнах се и видях, че беше започнал да се отдалечава, вървейки бавно заднешком, с небрежна, отпусната походка, която сякаш казва: „Ще ми липсваш“. Когато погледите ни се срещнаха, той ми козирува набързо, иронично, после се въртна кръгом и се отправи към военен джип, паркиран недалече от задния край на смесицата от превозни средства. Рус мъж в цивилни дрехи запали двигателя, щом Барнс се приближи, после наду клаксона два пъти, за да разгони събралата се пред джипа тълпа. Обърнах се отново към Мурда.

Сега той оглеждаше лицето ми, с малко по-внимателен, малко по-професионален поглед. Като пластичен хирург.

— Кое е хубавото? — попитах отново и изчаках въпросът ми да пропътува огромното разстояние между нашите два свята.

— Направихте каквото желях — каза Мурда накрая. — Както предсказах.

Той кимна отново. Малко клъцване тук, малко дръпване там — да, мисля, че можем да направим нещо с това лице.

— Някои хора, господин Ланг — продължи той, — някои мои приятели, ми казаха, че вие ще създадете проблеми. Че сте човек, който може да се опита да прояви своеволие. — Той си пое по-дълбоко дъх. — Но аз бях прав. И това е хубаво.

После, все още загледан в лицето ми, той пристъпи встрани и отвори задната врата на тойотата.

Гледах как Сара се извъртя бавно на мястото си и излезе навън. Изправи се, със скръстени на гърдите ръце, сякаш за да пропъди студа на ранната утрин, и вдигна лице към мен.

Бяхме толкова близо.

— Томас — каза тя, и за секунда си позволих да се гмурна в тези очи, дълбоко надолу и да докосна онова, което ме беше довело тук — каквото и да беше то. Никога няма да забравя тази целувка.

— Сара — казах.

Пресегнах се и я прегърнах с двете си ръце — защитавайки я, обгръщайки я, скривайки я от всичко и от всички — а тя просто стоеше там, държейки ръцете си пред тялото.

Затова отпуснах дясната си ръка отстрани до тялото и я плъзнах между телата ни, през коремите ни, като опипвах, търсех някакъв контакт.

Докоснах го. Улових го.

— Довиждане — прошепнах.

Тя вдигна поглед към мен.

— Довиждане — каза.

Металът беше затоплен от тялото ѝ.

Пуснах я и се обърнах, бавно, да заста на лице към Мурда.

Той говореше тихо в мобилния си телефон, като гледаше назад към мен, усмихнат, с леко наклонена настрани глава. И когато видя изражението ми, разбра, че нещо не е наред. Погледна надолу към ръката ми и усмивката бързо изчезна от лицето му, като кора от портокал от бързо движеща се кола.

— Боже Господи — каза един глас зад гърба ми и предполагам, това означаваше, че сигурно и някой друг е видял оръжието. Не мога да съм сигурен, защото се взирах напрегнато в очите на Мурда.

— Изразът е „проявявам неподчинение“ — казах.

В отговор Мурда се втренчи в мен и мобилният телефон падна от устата му.

— Изразът е „проявявам неподчинение“ — повторих. — А не „проявявам своеволие“.

— За какво... за какво говорите? — попита той.

Мурда стоеше, наблюдавайки оръжието, и осъзнаването на присъствието му, красотата на нашата малка жива картина, се издигна като лека вълничка през морето от бронирани жилетки.

— Изразът — казах, — е „*проявявам неподчинение*“.

ДВАЙСЕТ И ШЕСТ

*Слънцето нахлуни своята шапка,
хип, хип, хип, ура.*

Л. Артър Роуз и
Дъглас Фърбър

Сега отново сме на покрива на консулството. Казвам ви само да знаете.

Слънцето вече подава глава на хоризонта, обвиняйки очертаната на фона на небето линия от тъмни керемиди в ивица бяла мъгла, и аз си помислям, че ако зависеше от мен, досега вече щях да съм наредил излитането на хеликоптера. Слънцето е толкова силно, толкова ярко, така безнадеждно ослепително, че, съдейки по всичко, хеликоптерът можеше вече да е там — можеше да има петдесет хеликоптера, кръжащи на двацет ярда от мен, в посока към слънцето, наблюдавайки ме как развивам опаковките на двата си пакета от кафява пергаментова хартия.

Само че, разбира се, аз ще ги чуя.

Надявам се.

— Какво искаш? — пита Мурда.

Той е зад гърба ми, може би на двацет стъпки от мен. Приковал съм го с белезници към противопожарния изход, докато продължавам да си върша задълженията и на него това май не му харесва особено. Изглежда нервен.

— Какво искаш? — изпищява той.

Не отговарям, затова той продължава да пици. Письците му не се състоят точно от думи. Или поне не от такива, които разпознавам. Подсвирквам си няколко ноти от някаква мелодия, за да заглуша шума и продължавам да прикрепвам скоба А към придържача гайка Б, докато се уверявам, че кабел В не пречи на скоба Г.

— Това, което искам — казвам накрая, — е да осъзнаете, че това ще се случи. Ето това искам.

Сега се обръщам да го погледна, да видя колко зле се чувства. Явно много зле, и аз откривам, че не възразявам особено срещу това.

— Ти си луд — крещи той, дърпайки китките си. — Аз съм тук. Виждаш ли? — Той се смее или почти успява да се засмее, защото не може да повярва колко съм глупав. — Аз съм тук. „Абсолвентът“ няма да дойде, защото аз съм тук.

Отново се извърщам и примижавам към ниската осветена от слънцето стена.

— Е, надявам се да е така, Наим — казвам. — Наистина се надявам. Надявам се, че все още имаш повече от един глас.

Настъпва пауза, и когато се обръщам отново към него, откривам, че блясъкът се е превърнал в намръщена гримаса.

— Глас — казва той накрая съвсем тихо.

— Глас — повтарям аз.

Мурда ме наблюдава внимателно.

— Не те разбирам — казва той.

Затова си поемам дълбоко дъх и се опитвам да му изложа ситуацията.

— Ти не си търговец на оръжие, Наим — казвам. — Вече не. Аз ти отнех тази привилегия. Заради греховете ти. Ти не си богат, не си могъщ, не притежаваш връзки, не си член на „Гарик“. — Това не го впечатлява, така че може би и без друго никога не е бил член на клуба. — В този момент ти си просто човек. Като нас, останалите. И като човек, имаш право само на един глас. А понякога нямаш дори и това.

Той се замисля внимателно, преди да отговори. Знае, че съм луд, и че трябва да внимава с мен.

— Не знам какво искаш да кажеш — казва.

— Да, знаеш — казвам. — Просто не знаеш дали аз знам какво искам да кажа. — Слънцето се издига малко по-високо, надигайки се на пръсти, за да ни вижда по-добре. — Говоря за останалите двайсет и шест души, които ще имат пряка полза от успеха на „Абсолвентът“, и за стотиците, може би хиляди хора, които ще имат непряка полза. Хора, които са работили и са лобирали, и са давали подкупи, заплашвали са, и дори са убивали просто за да се доближат до такава степен. Всички те също имат право на глас. Вероятно в този момент

Барнс разговаря с тях, изисквайки отговор с „да“ или „не“ и кой може да каже какъв ще е крайният резултат?

Сега Мурда е съвсем притихнал. Очите му са се разширили, а устата му е отворена, сякаш усеща някакъв неприятен вкус.

— Двайсет и шест — казва съвсем тихо. — Откъде знаеш, че са дваайсет и шест? Откъде знаеш това?

Придавам си скромно изражение.

— Едно време бях журналист, завеждащ финансова рубрика — казвам. — За около час. Един човек в „Смеете Велде Киркплейн“ проследи парите ви по моя молба. Каза ми много неща.

Той свежда поглед, съсредоточавайки се усилено. Умът му го е докарал дотук, значи пак умът му трябва да го измъкне.

— Разбира се — казвам, принуждавайки го да се върне отново към темата, — може и да сте прав. Може би всичките дваайсет и шест ще се съберат, ще отхвърлят предложението, ще го откажат, или каквото ще да е там. Просто не бих заложил живота си на това.

Правя малка пауза, защото чувствам, че по един или друг начин съм си заслужил правото на това.

— Но с голяма радост ще заложа вашия — казвам.

Това го стряска. Изважда го рязко от вцепенението му.

— Ти си луд — крещи той. — Знаеш ли това? Знаеш ли, че си луд?

— Добре — казвам. — Ами обади им се. Обади се на Барнс, кажи му да спре. Намираш се на покрива заедно с един луд, и забавата е приключила. Използвай правото си на един глас.

Той поклаща глава.

— Няма да дойдат — казва. А после с много по-тих глас: — Няма да дойдат, защото аз съм тук.

Свивам рамене, защото това е всичко, което ми хрумва. В този момент много ми се иска да свия рамене. Така се чувствах и преди парашутните скокове.

— Кажи ми какво искаш — изпищява Мурда, внезапно, и започва да блъска с белезниците по желязната врата на аварийния изход. Когато отново хвърлям кос поглед към него, виждам по китките му ярка, мокра кръв.

Започва се.

— Искам да гледам изгрева на слънцето — казвам.

Франсиско, Сайръс, Латифа и окървавеният Бенямин са се присъединили към нас горе на покрива, защото изглежда, че в момента това е мястото, където се събират интересните хора. Те са изплашени и объркани в различна степен, неспособни да схванат случващото се: вече не знаят къде е мястото им в сценария и се надяват, че много скоро някой ще им каже.

Не е нужно да казвам, че Бенямин положи всички усилия да настрои останалите срещу мен. Но усилията му престанаха да бъдат от особена полза в момента, когато те ме видяха да влизам отново в консулството, опрял пистолет в тила на Мурда. Намериха това за странно. Особено. Несъвместимо с безумните теории на Бенямин за Предателство.

И така, сега те стоят пред мен, с погледи, стрелкащи се между мен и Мурда: проучват положението, докато Бенямин трепери, изтощен от усилието да се сдържи да не ме застреля!

— Рики, какво, по дяволите, става тук? — казва Франсиско.

Изправям се бавно, чувствайки как нещо пука в коленете ми, и се отдръпвам назад да се възхитя на резултата от усилията си.

След това се извърщам, и махвам с ръка към Мурда. Репетирах тази реч няколко пъти, и мисля, че записах по-голямата част от нея.

— Този човек — казвам им аз, — някога беше търговец на оръжие. — Приближавам се малко до противопожарния изход, защото искам всички да могат да ме чуват ясно. — Той се казва Наим Мурда, главен изпълнителен директор е на седем отделни компании, и е главен акционер в още четирийсет и една. Притежава домове в Лондон, Ню Йорк, Калифорния, южна Франция, западна Шотландия, в някоя държава на север. Притежава парични суми на обща стойност малко над един милиард долара — това ме кара да се обърна към Мурда и да го погледна, — и това трябва да е бил велик момент за теб, Наим. Предполагам, че е било голямото събитие на онзи ден. — Поглеждам отново публиката си. — И което според нас е по-важно, той е единственият титуляр по повече от деветдесет отделни банкови сметки, а от една от тях идват парите за нашите надници за последните шест месеца.

Никой не изглежда готов да предприеме нещо решително на този етап, затова продължавам упорито към финалния удар.

— Това е човекът, който измисли, организира, снабди и финансира Меча на Справедливостта.

Настъпва пауза.

Само Латифа издава звук: леко изсумтяване, изразяващо неверие или страх, или може би гняв. Иначе всички мълчат.

Взират се продължително в Мурда и аз правя същото. Сега забелязвам, че по врата му също има кръв — може да съм бил малко груб, докато съм го качвал по стълбите, — но като не броим това, изглежда добре. И защо да не изглежда?

— Глупости — казва накрая Латифа.

— Правилно — казвам. — Глупости. Господин Мурда, това са глупости. Ще се задоволите ли с това?

В отговор Мурда се вира в нас, като отчаяно се опитва да прецени кой от нас е най-малко луд.

— Ще се задоволите ли е това? — повтарям.

— Ние сме революционно движение — внезапно казва Сайръс, което ме кара да погледна към Франсиско — защото всъщност той трябваше да каже това. Но Франсиско се мръщи и се оглежда, и знам, че си мисли за разликата между планираните действия и истинските действия. Нищо такова не пишеше в брошурата — така би се оплакал Франсиско.

— Разбира се, че сме — казвам. — Ние сме революционно движение с търговски спонсор. Това е всичко. Този човек — и аз посочвам към Мурда с възможно най-драматичен жест — уреди нещата така, че вие, всички ние, целият свят, да купува неговите оръжия. — Те се поразмърдват. — Това се нарича маркетинг. Агресивен маркетинг. Създаване на търсене за даден продукт на място, където някога са растели само нарциси. Ето това прави този човек.

Обръщам се и поглеждам този човек е надеждата, че той ще се намеси и ще каже: да, всичко това е вярно, всяка дума от него. Но Мурда, изглежда, не иска да говори, и вместо това следва продължителна пауза. Наоколо с бясна скорост се щурат мисли, подобно на частици в Брауново движение, сблъсквайки се една с друга.

— Оръжия — казва Франсиско най-накрая. Гласът му е нисък и тих, и със същия успех може да идва от километри разстояние. —

Какви оръжия?

Това е. Това е моментът, в който трябва да накарам всички тях да разберат. И да повярват.

— Хеликоптер — казвам аз и сега всички ме поглеждат. Мурда също. — Изпращат хеликоптер тук да ни убие.

Мурда се прокашля.

— Няма да дойде — казва той и всъщност ми е трудно да определя мен ли се опитва да убеди, или себе си. — Аз съм тук и той няма да дойде.

Обръщам се отново към останалите.

— Вече всеки момент — казвам, — ще се появи хеликоптер, ето оттам. — Соча към слънцето и забелязвам, че единствено Бернхард се обръща. Останалите продължават да ме наблюдават. — Хеликоптер, който е по-малък, по-бърз и по-добре въоръжен от всичко, което сте виждали през живота си. Той ще пристигне тук съвсем скоро и ще отнесе всички ни от покрива на тази сграда. Вероятно ще отнесе също и покрива, и следващите два етажа, защото това е невероятно мощна машина.

Настъпва пауза и някои от тях свеждат поглед към краката си. Бенямин отваря уста да каже нещо или по-вероятно да изкрещи нещо, но Франсиско протяга ръка и я отпуска върху рамото на Бенямин. После ме поглежда.

— Знаем, че изпращат хеликоптер, Рик — казва той.

Я чакай малко.

Това не звучи правилно. Това не звучи ни най-малко правилно. Оглеждам лицата на останалите и когато погледът ми среща този на Бенямин, той вече не може да се владее.

— Нима не виждаш, шибано лайно такова? — изкрещява той, и почти се засмива: толкова много ме мрази. — Ние го направихме. — Той започва да подскача нагоре-надолу на място и виждам, че от носа му отново е тръгнала кръв. — Направихме го и твоето предателство беше безсмислено.

Поглеждам назад към Франсиско.

— Обадиха ни се, Рик — казва той, все още с тих и далечен глас. — Преди десет минути.

— Да? — казвам.

Сега всички ме наблюдават, докато Франсиско говори.

— Изпращат хеликоптер — казва той. — Да ни откара до летището. — Изпуска една въздишка, а раменете му леко се смъкват. — Спечелихме.

О, по дяволите — помислям си.

И така, ето ни, стоим тук сред пустиня от зърнест асфалт, скрити на сянка, под палмите, докато чакаме живот или смърт. Място под слънцето или място в тъмнината.

Трябва да говоря сега. Вече няколко пъти се опитах да направя така, че да ме чуят, но сред другарите ми имаше някакви откъслечни, глупави приказки, че щели да ме хвърлят от покрива, затова се сдържах. Но сега слънцето е идеално. Бог протегна ръка надолу, постави слънцето подобно на топка на площадката за голф и в този момент тършува из сака за голф в търсене на най-подходящия стик, с който да го вкара. Това е идеалният момент и аз трябва да говоря.

— Е, какво ще стане? — питам.

Никой не отговаря по простата причина, че никой не може. Всички знаем какво искаме да се случи, разбира се, но вече не е достатъчно само да искаме. Между идеята и реалността се спуска сянката, и така нататък. Хвърлям няколко погледа от всички възможни ъгли. Асимилирам ги.

— Просто ще се мотаем тук, това ли е планът?

— Млъквай, мамка ти — казва Бенямин.

Не му обръщам внимание. Така трябва.

— Чакаме тук, на покрива, да дойде хеликоптер. Така казаха, нали? — Все още никой не отговаря. — Да не би случайно да са предложили да застанем в редица, с яркооранжеви кръгове около нас? — Мълчание. — Искам да кажа, просто се питам как можем да направим това по-лесно за тях.

Отправлям по-голямата част от казаното към Бернхард, защото имам чувството, че той е единственият, който не е сигурен. Останалите се хванаха за сламката. Те са развълнувани, изпълнени с надежда, заети да решават дали ще седнат до прозореца или не, и дали ще има време да си купят безмитни стоки — но подобно на мен Бернхард се обръща от време на време, заглеждайки се е присвити очи в слънцето, и може би също така си мисли, че това ще е подходящ момент да нападнеш някого. Това е идеалният момент, а Бернхард се чувства уязвим тук горе на покрива.

Обръщам се към Мурда.

— Кажим им — казвам.

Той поклаща глава. Това не е отказ. Просто объркване, и страх, и някои други неща. Правя няколко крачки към него, при което Бенямин размахва автоматата си във въздуха.

Трябва да продължа.

— Кажим им, че онова, което казах, е вярно — казвам. — Кажим им кой си.

Мурда затваря очи за миг, после ги отваря широко. Може би се е надявал да види поддържани ливади или тавана на някоя от спалните си: когато вижда единствено шепа мръсни, гладни, уплашени хора с оръжия, рухва и тежко се обляга на парапета.

— Знаеш, че съм прав — казвам. — Знаеш каква е целта на този хеликоптер, който ще дойде тук. Знаеш какво ще направи. Трябва да им кажеш. — Правя още няколко крачки. — Кажим им какво се е случило и защо ще умрат. Използвай правото си на глас.

Но Мурда е изчерпан. Брадичката му е клюмнала на гърдите, а очите му отново са се затворили.

— Мурда... — казвам, а след това млъквам, защото някой е издал кратък, съскащ звук. Бернхард е, и той стои неподвижен, загледан надолу към покрива, с наклонена на една страна глава.

— Чувам го — казва той.

Никой не помръдва. Всички сме замръзнали.

И тогава аз също го чувам. А после го чува и Латифа, а след това и Франсиско.

Като далечна муха в далечна бутилка.

Мурда или го е чул, или е повярвал, че ние останалите сме го чули. Брадичката му се е повдигнала от гърдите, а очите му са широко отворени.

Но аз не мога да го чакам. Приближавам се до парапета.

— Какво правиш? — пита Франсиско.

— Това нещо ще ни убие — казвам.

— Тук е, за да ни спаси, Рики.

— За да ни убие, Франсиско.

— Ти, шибано лайно такова — изпищява Бенямин. — Какво правиш, по дяволите?

Сега всички ме наблюдават. Слушат и наблюдават. Защото аз съм посегнал към малката си палатка от кафява пергаментова хартия и съм изложил на показ съкровищата, скрити в нея.

Създадения от британците „Джавелин“ представлява лека свръхзвукова ракетна система земя-въздух. Има двутактов захранван с твърдо гориво реактивен мотор, развиващ ефективна скорост между пет и шест километра, тежи всичко на всичко трийсетина килограма, и може да се намери, в който цвят искате, стига да е маслинозелен.

Системата е съставена от две лесни за манипулиране устройства, като първото е запечатан пусков механизъм, съдържащ ракетата, а второто е снабдената с полуавтоматичен мерник насочваща система, в която има многобройни много малки, много хитроумни, много скъпи електронни устройства. Веднъж сглобена, „Джавелин“ може да изпълнява превъзходно една определена задача.

Сваля хеликоптери.

Точно затова бях поискал нея, нали разбирате. Боб Рейнър бе готов да ми достави стриптийзърка, сешоар, или БМВ кабриолет, стига да платя колкото трябва.

Но аз бях казал: не, Боб. Прибери ги тези изкусителни неща. Искам голяма играчка. Искам „Джавелин“.

Точно този модел според Боб случайно се беше озовал в каросерията на камион, потеглящ от депо на Военното интендантство недалече от Колчестър. Може да се запитате как е възможно подобно нещо да се случи в съвременната епоха, при всичките тези компютризирани инвентари, и разписки, и въоръжени мъже, стоящи на вратите — но, повярвайте ми, армията не се различава от „Хародс“. Тайното измъкване на разни неща е постоянен проблем.

Системата „Джавелин“ била внимателно измъкната от камиона от някои приятели на Рейнър, които я бяха прехвърлили в долната част на микробус, и там тя беше престояла, слава Богу, по време на дългото си двеста мили пътуване до Танжер.

Не знам дали двойката, караща микробуса, е знаела, че системата е там. Знаех само, че са новозеландци.

— Остави това — изпищява Бенямин.

— Или какво? — питам.

— Ще те убия, мамка му — изкрещява той и пристъпва по-близо до ръба на покрива.

Следва пауза, и тя е изпълнена с бръмчене. Мухата в бутилката е ядосана.

— Не ми пука — казвам. — Наистина. Ако оставя това, така или иначе съм мъртъв. Затова ще продължа да си го държа, благодаря.

— Сиско — крещи отчаяно Бенямин. — Спечелихме. Ти каза, че сме спечелили. — Никой не му отговаря, затова Бенямин отново започва да подскача. — Ако той стреля по хеликоптера, те ще ни убият.

Сега се разнасят още крясъци. Много повече. Но става по-трудно да се каже откъде идват крясъците, защото бръмченето постепенно се превръща в трясък. Трясък, идващ откъм слънцето.

— Рики — казва Франсиско и аз осъзнавам, че сега той стои точно зад гърба ми. — Остави го.

— Хеликоптерът ще ни убие, Франсиско — казвам.

— Остави го, Рики. Ще броя до пет. Остави го или ще те застрелям. Говоря сериозно.

И аз си помислям, че вероятно наистина говори сериозно. Помислям си, че наистина вярва, че този звук, това удряне на криле, означава Милост, а не Смърт.

— Едно — казва той.

— От теб зависи, Наим — казвам, като нагласям окото си върху гумената обвивка на мерника. — Кажи им истината сега. Кажи им каква е тази машина и какво ще направи.

— Той ще ни убие — изпищява Бенямин и ми се струва, че го виждам как подскача някъде от лявата ми страна.

— Две — казва Франсиско. Включвам насочващата система. Бръмченето е утихнало, заглушено от по-ниските честоти на шума от хеликоптера. Басови нотки. Удряне на криле.

— Кажи им, Наим. Ако ме застрелят, всички ще умрат. Кажи им истината.

Слънцето покрива небето, безизразно и безжалостно. Има само слънце и трясък.

— Три — казва Франсиско, и внезапно зад лявото ми ухо се опира някакъв метал. Може и лъжица да е, но не мисля така.

— Да или не, Наим? Какво да бъде?

— Четири — казва Франсиско.

Сега шумът е силен. Силен като слънцето.

— Убий го — казва Франсиско.

Само че не е Франсиско. Мурда е. И той не просто го казва, той пици. Полудява. Дърпа белезниците, мъчейки се да ги изтръгне, кърви, крещи, мята се, рита и от краката му по покрива хвърчи чакъл. А сега май Франсиско е започнал да му крещи в отговор, да му казва да млъкне, докато Бернхард и Латифа си крещят един на друг, или на мен.

Мисля, но не съм сигурен. Всички започнаха да изчезват, разбирате ли. Да избледняват и да заглъхват, оставяйки ме в един много тих свят.

Защото сега го виждам.

Малък, черен, бърз. Би могло да е просто муха, изпречила се пред мерника.

„Абсолвентът“.

Ракети „Хидра“. Разпръскващи адски огън ракети въздух-земя. 50-милиметрови оръдия. Четиристотин мили в час, ако се наложи. Само един шанс.

Ще влети и ще си избере мишените. Няма защо да се бои от нас. Сбирщина луди терористи с автоматични пушки, които трещят непрекъснато. Не могат и врата на обор да улучат.

Докато „Абсолвентът“ може да заличи цяла стая от една сграда с натискането на едно копче.

Само един шанс.

Това шибано слънце. Заслепява ме, закрива образа върху мерника.

Картината беше толкова ярка, че в очите ми избиха сълзи, но продължавах да държа очите си отворени.

Остави оръжието, казва Бенямин. Крещи го в ухото ми, от хиляда мили разстояние. Остави го.

Господи, това нещо наистина е бързо. Плъзга се покрай върховете на покривите, може би на половин миля.

Шибано лайняно копеле такова.

Студен и твърд метал, който се притиска към тила ми. Някой определено се опитва да ме разсейва. Провира дуло на пистолет през тила ми.

Ще те застрелям — крещи Бенямин.

Махни предпазителя, и бързо натисни надолу спусъка. Сега вашата „Джавелин“ е въоръжена, господа.

Задавяне при изстрел.

Остави оръжието.

Покривът експлодира. Просто се разпадна. А после, частица от секундата по-късно, се разнесе оръдейна стрелба. Неописуем, оглушителен, разтърсващ тялото шум. Каменни отломки се разлетяха нагоре и настрани, всяка от тях толкова смъртоносна, колкото и снарядите, които ги бяха разпръснали. Прах, жестокост и разрушение. Трепнах и се извърнах, и сълзите се застичаха по лицето ми, когато слънцето ме освободи.

Машината беше направила първото си преминаване. Невероятна скорост. По-бърза от всичко, което бях виждал, от всичко, с изключение на реактивен изстребител. И беше невероятно маневрена. Тя просто направи леко движение и се завъртя. Направо в едната посока, извъртане, направо в другата. И нищо между тях.

Усещах вкуса на изпаренията от ауспуха.

Вдигнах отново „Джавелина“ и докато го правех, видях главата и раменете на Бенямин на трийсет стъпки разстояние. Един дявол знае къде беше останалата част от него.

Франсиско отново ми крещеше, но този път на испански, и никога няма да разбере за какво ставаше дума.

Ето го, идва. Четвърт миля.

И този път наистина го виждах.

Сега слънцето беше зад гърба ми, издигайки се, набирайки скорост, засилвайки с пълна сила върху малкия черен вързоп омраза, който идваше към мен.

Кръстчето на мерника. Черна точка.

Летеше направо. Без да се отклонява встрани. Защо да си прави труда? Някаква си сбирщина луди терористи, няма какво да се бои от тях.

Виждам лицето на пилота. Не в мерника, а в ума си. От първото минаване съм запомнил образа на пилота.

Да вървим.

Дръпнах спусъка, и се напрегнах, когато първият такт на мотора ме блъсна назад към парапета със силата от изстрелването на ракетата.

Нютон, помислих си.

Сега се задава. По-бърз от всякога, по-бърз от всичко, но те виждам.

Виждам те, шибано лайняно копеле.

Вторият мотор заработи, изхвърляйки „Джавелина“ напред, бърз и нетърпелив. Нека кучето да види заека.

Просто го държа. Това е всичко, което правя. Държа го на мушка.

Две секунди.

Една секунда.

Страната на Латифа беше порязана от парче мазилка и кървеше лошо.

Седяхме в кабинета на Биймън и аз се опитвах да спра кървенето, като притисках хавлиена кърпа към раната, докато Биймън ни прикриваше с автомата на Хюго.

Някои от другите зложници също се бяха добрали до оръжия, и се бяха пръснали из стаята, надзъртайки нервно през прозорците. Огледах се из стаята към нервните лица и внезапно се почувствах изтощен. И гладен. Гладен като вълк.

В коридора се разнесе шум. Стъпки. Викове на арабски и на френски, а после на английски.

— Бихте ли включили звука? — обърнах се към Биймън.

Той хвърли поглед през рамо към телевизора, на чийто екран някаква руса жена беззвучно движеше уста към нас. Надписът отдолу гласеше: „Кони Фърфакс — Казабланка“. Тя четеше нещо.

Биймън пристъпи напред и завъртя копчето за усиление на звука.

Кони имаше хубав глас.

Латифа имаше хубаво лице. Кръвта от порезната ѝ рана започваше да се съсирва.

— ... „предадено преди три часа на Си Ен Ен, от млада жена, видимо от арабски произход“ — каза Кони, а след това картината се смали до кадър, показващ малък черен хеликоптер, който очевидно попадеше в сериозни затруднения. Кони продължи да чете.

— „Казвам се Томас Ланг — прочете тя. — Бях заставен да извърша тези действия от служители на американските разузнавателни служби, с фиктивната цел да проникна в терористична организация —

«Мечът на Справедливостта»“. — В кадъра отново се появи Кони, която вдигна поглед и притисна слушалката в ухото си.

Мъжки глас каза:

— Кони, те не носеха ли отговорност за стрелбата в Австрия?

Кони потвърди: да, това било абсолютно вярно. Само дете било в Швейцария.

После погледна надолу към листа хартия.

— В действителност „Мечът на Справедливостта“ се финансира от западен търговец на оръжие, свързан с изменили на службата елементи от американското ЦРУ.

Виковете в коридора бяха утихнали, и когато хвърлих поглед към вратата, видях, че там стои Соломон и ме наблюдава. Той кимна веднъж, а после бавно продължи и влезе в стаята, като си проправяше път през изпотрошените мебели. Зад гърба му се появи групичка мъже в бронирани жилетки.

— Това е истината — изпищя Мурда и аз се обърнах към телевизора, за да видя на фона на какъв снимков материал излъчват неговата направена на покрива изповед. Не беше кой знае какво, да си кажа честно. Теметата на няколко души, мяркащи се от време на време наоколо. Гласът на Мурда беше изопачен, наситен с фонови шумове, защото не бях успял да разположа радиомикрофона достатъчно близо до противопожарния изход. Но все пак щях да позная, че е той, което означаваше, че и другите щяха да го познаят.

— В заключение на изявлението си — каза Кони, — господин Ланг предостави на Си Ен Ен вълнова дължина от 254,125 мегахерца, честота VHF, от която е направен този запис. Още никой не е разпознал чуващите се гласове, но изглежда...

Направих знак на Биймън.

— Можете да го изключите, ако искате — казах. Но той го остави включен и аз нямаше да споря с него.

Соломон се настани на ръба на бюрото на Биймън. За миг погледна към Латифа, после към мен.

— Ти не трябва ли да пообиколиш наоколо и да се заемеш със заподозрените? — попитах.

Соломон се подсмихна.

— Господин Мурда и без това в момента си има доста грижи със собствената си обиколка — каза той. — А госпожица Улф е в добри

ръце. Колкото до господин Ръсел П. Барнс...

— Той пилотираше „Абсолвентът“ — казах.

Соломон повдигна едната си вежда. Или по-скоро остави я там, където си беше, и леко смъкна тялото си. Имаше вид, сякаш не иска повече да бъде изненадван днес.

— Ръсти е пилотирал хеликоптери в Корпуса на морската пехота — казах. — Ето как изобщо се е замесил в това. — Внимателно отдръпнах кърпата от лицето на Латифа и видях, че кървенето е спряло. — Мислиш ли, че мога да позвъня по телефона оттук?

Отлетяхме обратно за Англия десет дни по-късно на борда на един „Херкулес“ на Кралските военновъздушни сили. Седалките бяха твърди, в кабината беше шумно и нямаше филм. Но аз бях доволен.

Бях доволен да гледам как Соломон спи, проснат в другия край на кабината, със сгънат и поставен под главата кафяв шлифер и заключени на корема ръце. Соломон ми беше добър приятел по всяко време, но като спеше, ми се струваше, че почти го обичам.

Или може би просто механизмът ми за обичане загряваше, готов за някой друг.

Да, вероятно беше това.

Самолетът се допря до пистата на базата на Британските военновъздушни сили „Колтишел“ точно след полунощ и ято шумни коли ни последваха, докато захождахме към хангара. След малко вратата се отвори с трясък и на борда се надигна студен норфолкски въздух. Вдишах го дълбоко.

Навън чакаше О'Нийл, с ръце, тикнати дълбоко в джобовете на балтона, с рамене, изгърбени така, че докосваха ушите му. Той ми направи рязък жест, повдигайки брадичка към мен, и двамата със Соломон го последвахме до един „Роувър“.

О'Нийл и Соломон се качиха отпред, а аз се вмъкнах зад тях, бавно, защото исках да се насладя на този момент.

— Здравсти — казах.

— Здравсти — каза Рони.

Последва пауза — от онези, хубавите — и двамата с Рони се усмигнахме един на друг и кимнахме.

— Госпожица Крайтън много искаше да бъде тук при завръщането ти — каза О'Нийл, като бършеше влагата от предното стъкло с ръкавицата си.

— Наистина ли? — попитах.

— Наистина — каза Рони.

О'Нийл запали двигателя, докато Соломон се занимаваше с устройството против запотпяване на стъклото.

— Е — казах, — каквото и да иска госпожица Крайтън, определено трябва да го получи.

Рони и аз продължихме да се усмихваме, докато роувърът излезе бързо от базата, и се изгуби навън в норфолкската нощ.

През шестте месеца, които последваха, продажбите на ракетите земя-въздух „Джавелин“ се увеличиха с малко над четирийсет процента.

Издание:

Хю Лори. Търговецът на оръжие

Превод: Деница Райкова

Художествено оформление: Огнян Илиев

Редактор: Гергана Рачева

Компютърен дизайн: Митко Ганев

ИК „Intense“, 2008 г.

ISBN 978–954–783–067–7

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.